

YAYIN KÜLTÜR

Aliyar Dengiz

BABA OĞUL VE HAYAL

YAYIN KÜLTÜR
İSTANBUL
2019

Aliyar Dengiz
Baba Oğul Ve Hayal

Eşim Mahinur Dengiz'e... Verdiği destek için müteşekkirim.

Ağustos 1944

I

Tuna Nehri'nin doğduğu topraklarda, Almanya'nın Ulm kenti yakınlarında uzun yıllar unutulmaya terk edilmiş küçük havaalanında 19 ağustos gecesini olağanüstü bir hareket vardı. Bu küçük alana sivil uaların inmesine uzun bir süreden beri izin verilmiyordu. Zaten savaş başladığından beri Alman semalarında hiç sivil ua da kalmamıştı. Askeri haritaların büyük bir kısmında bu alanın yeri görünmüyordu.

Güvenilir SS birlikleri evre korumasını yapmış, kamuflej tentelerinin altından küçük bir havaalanı binası ortaya çıkarılmıştı.

Tüm pisti örten kamuflej örtüleri de kırmızı bir halıymış gibi yuvarlanarak kaldırılınca, bu ıssız bölgede kendi haline bırakılan havaalanı yavaş yavaş canlanmaya başladı. Havaalanı binasının yanında duran, kapılarının üzerinde gümüş rengi kurukafa amblemi bulunan siyah kamyonadaki telsizler cızırdayarak ilk sinyallerini, mesajlarını gönderiyordu.

Telsiz başında konuşmalan dinleyen SS generali bekledikleri uçağın piste yaklaştığına emin olunca yaverine verdiği emir yirmi saniyede yerine getirildi. Pistin ışıklan yandı.

Ardından ormanın ötesinden bir ua sesi gelmeye başladı. Birkaç dakika içinde piste tekerleklerini değdiriyordu bile.

Ua pistte taksi yaparak havaalanı binasının önüne geldi ve motorlarını susturdu. SS generalinin yeni emri pist ışıklarının kapatılması ve kesin sessizlikti. Pilotlar uatan inmedi, sadece general kokpite girerek onlarla kısa bir konuşma yaptı. Ua pistin kalkış noktasına doğru ilerledi ve karanlığa gömüldü.

şimdi yeni bir bekleyiş başlıyordu. Gökte ay yoktu ve artık her taraf, tüm Almanya geceleri gibi kapkaranlıktı. Tabii Müttefik bombardımanları dışında...

12

nce ormanın içinden iki motosiklet göründü, arkasından zırhlı Mercedes'i koruyan küçük bir konvoy. Motosikletliler havaalanı binasına gelince buradaki subaylar koyu karanlık içinde bekleyen uçağın yerini gösterdiler. Konvoy hiç duraksamadan motosikletleri takip etti ve Mercedes gözlerden uzakta duran uçağın kapısına yanaştı.

Konvoydaki araçlardan inen seçkin Alman komandoları göz açıp kapayana dek uçağın etrafında bir çember oluşturdular, yüzlerinde kar maskeleri, arkaları uçağa dönük çevreden gelebilecek her türlü tehdide meydan okumaya hazır dılar.

Zırhlı Mercedes'te hiç hareket yoktu. Uçaktan inen SS generali Mercedes'in kapısını açtı ve çok özel iki yolcunun karanlığın içinde uçağın kabinine girmesine refakat etti. Ardından otomobilin bagajında bulunan iki büyücek bohçayı yolcuların yanına götürdü ve general de uçağa binerek kapıyı arkasından kapattı.

Pist ışıklan uçak kapısıyla senkronize olmuş gibi aynı anda yandı. Motorlar çalıştı ve küçük uçak üç dakika içinde havalanmıştı bile. | *

Uçak havalanır havalanmaz Alman komandolar araçlarına binerek geldikleri yöne, yani bilinmeyene doğru hareket ettiler. SS askerleri ise kamuflaj örtülerim yeniden piste ve küçük havaalanı binasına örtmeye başladılar.

Olaya şahit olan Alman askerleri, hatta uçağı kullanan pilotlar bile bu özel yolcuların kim olduklarını bilmiyorlardı. Sadece pilotlar ertesi gün yolcularını bir başka havaalanına bıraktıklarında gün ışığında göz ucuyla orta yaşlı bir kadın ile üç dört yaşlarında bir çocuğı VİP olarak taşıdıklarını fark edecek, ama kimliklerini ömürlerinin sonlarına kadar öğrenemeyeceklerdi.

SS generalinin de bildiğı bu kadardı. Emirlerle kayıtsız şartsız riayet etmeyi öğreneli neredeyse yarım asrı geçmişti, o sadece kendisine verilen emirleri uyguluyordu.

Uçak gerekli yüksekliğe ulaşınca pilot yönünü doğruya çevirdi. O günlerde Almanyadan doğruya uçmak hiç de akıl işi değildi. Hele de orta yaşlı bir kadın ve küçük bir çocuk için, bu düpedüz delilikti. Daha o gün Sovyetler, Doğı Cephesi'nin güney kanadında Romanya üzerine büyük bir taarruz başlatmışlar ve hızla ilerliyorlardı.

Almanya'nın İkinci Dünya Savaşı'nı kaybedeceğini Hitler'in dı-

şında hemen herkes kabul ediyordu. Müttefikler, Normandiya'ya çıkartma yapmış, Sovyetler Baltık Denizi'nden Karadeniz'e dek geniş bir cephede Alman doğu ordulannı günden güne eritiyordu.

Almanya'nın Doğı Cephesi'ndeki üç askerden biri cepheye yeniden sevk edilmiş yaralılarından oluşuyordu. Yeni alınan bir kararla, Almanya 1926 kurasını yani on sekiz yaşındaki gençleri de silah altına almıştı. Yine de cephede başta asker olmak üzere silah, cephe, akaryakıt ve aklınıza gelen her şey eksikti.

Ordular Grubu Komutanı Mareşal Von Kluge, Hitler'e yazdığı özel mektupta sadece merkez ordu grubunda iki yüz bin askerin eksik olduğunu ve felaketi önleyebileceğine samimi olarak inanan tek bir komutanın olmadığını bildiriyordu. Almanya'nın Doğı Cephesi çökmek üzereydi.

Hitler ise kendi emirlerinin yol açtığı başarısızlıklardan hiç etkilenmiyor ve yakın çevresine, "Benim itibarım hiçbir şekilde sarsılmaması gereken, yeri doldurulmaz bir

sermayedir. Generallerin ise yerlerine yenilerini bulabiliriz" diyordu.

Savaşın son durumunu gözden geçiren ve bundan sonrası hakkında tahminler yürüten SS generalinin 19 ağustos gecesi doğuya giden uçakta düşünmekten başka yapabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Generalin gözü kabinin arka bölümündeki geniş deri koltuklarda oturan VİP yolculara takıldı. Beyaz tenli, kumral saçlı küçük oğlan çocuğu çoktan uykuya dalmıştı bile. Çocuğun herhangi bir özelliği yoktu. Kumral saçlarına bakılırsa, san saçlı nesiller isteyen Ari ırk kuramcılarına göre çocuk melez hatta Yahudi bile olabilirdi. Ama o zaman bu uçakta işi neydi ? General çocuğun yüzüne dikkatle baktı, burun yapısını inceledi ve sonra onun Yahudi olamayacağına kanaat getirdi. Hem zaten bundan generale neydi. Çocuk ayakkabılarını çıkarmış, geniş koltukta kıvrılmış yatıyordu işte. Dizlerine kadar gelen beyaz çorapları, pamuklu gömleği ve askılı kısa şortuyla sıradan bir Alman çocuğuydu o.

Kadın da ilk bakışta sıradan bir insan gibi görünüyordu. San saçlarını topuz yapmış, neredeyse ayak bileklerine dek uzanan gri bir etek giymişti. Boğazını kapatan dik yakalı, yakanın uçları dantellerle bezenmiş uzun kollu beyaz keten gömleği ve üç düğmeli ceketiyle otoriter bir havası vardı. Kadının bu ciddi havası generalin aklına lisedeki edebiyat öğretmenini getirdi. Frau Hel-ga da aynı bu kadın gibi dış âleme karşı otoriter, ciddi ve taviz vermeyen bir insan olarak görünürdü. Ama Frau Helga'nın iç dünyasında ne fırtınaların koptuğunu, üniforma gibi giydiği kıyafetin altında terbiye edilemeyen vahşi bir kaplanın bulunduğunu

kimse bilemezdi, o zamanlar masum bir liseli olan generalden başka. Çünkü general ilk cinsel deneyimi edebiyat öğretmeniyle yaşamıştı. Onu, onunla geçen saatleri hiç unutamamıştı. Tüm detaylar sanki biraz önce yataktan çıkmış gibi taptaze aklıdaydı.

Generalin düşünceleri kadınlara, kadınlarına kaydı. Sevdiği, seviştiği, kıskandığı, sahip olamadığı, hayal ettiği kadınlara...

Bu görevi tamamlar tamamlamaz, alacağı ilk izinde Viyana'ya gidip eski sevgililerinden birini ziyaret etmeye karar verdi general. Viyana'daki sevgili de unutulmazdı, çünkü generalin edebiyat öğretmenine benziyordu Avusturyalı kadın.

General düşlerini yeniden bilinçaltına itti ve pencereden dışarıya baktı. Gece karbon siyahlığından sıyrılıyor sabah oluyordu. Uçak da alçalmaya başlamış, inişe geçmişti. Motorun gürültüsünü ve uçuş açısının değiştiğini farkına varan kadın yarı kapalı 1 gözlerini olası bir tehlikeye karşı atmaca gibi açtı, karşısında dalgın dalgın oturan generalden başkasını görmeyince önce kendi koltuğunu, sonra yanmda uyuyan çocuğun koltuğunu dik duruma getirdi ve iniş sırasında çocuğa bir şey olmaması için adeta ona kol kanat gerdi.

Uçak süzülerek Köstence Havaalanı'nın pistine doğru alçaldı ve zarif bir kuş gibi kondu. Pilotlar kuleden aldıkları talimat gereği uçağı pistin uzak bir köşesinde bekleyen zırhlı personel taşıyıcının bulunduğu yere götürdüler. Motor susturuldu, pervaneler durdu. Ancak onları karşılamaya kimse gelmemişti. General uçağın kapısını açtı ve zırhlı

personel taşıyıcının geri geri gelerek yanaştığını gördü. Taşıyıcının arka kapısı açılmıştı. İçeride kimse yoktu, ama belli ki bu araca binmeleri bekleniyordu. General VİP yolcularını ve bohçalarını zırhlı personel taşıyıcıya geçirdi. Taşıt aniden hareket etti, bu arada arka kapısını da kapatmıştı.

1933 yılından beri Nazizm'in içinde olan Berlin'de bin bir entrika gören ve yıllar önce artık onu hiçbir şeyin şaşırtmayacağına inanan general soran gözlerle yolcularına baktı. Kadının kendinden emin hali generalin ilk paniğini geçirdi ve ceketinin iç cebinde bulunan emir zarfını artık açma zamanının geldiğini düşündü. Orta boy zarfın içinde kendisine verilen kısa bir emir ve ikinci bir zarf daha vardı.

Generalden yolcularını Köstence 30. U-Boot Filotila Üssü'ne götürmesi ve U-19 borda numaralı denizaltının komutanı Üsteğmen Huber Ferpoorten'e teslim etmesi isteniyordu. İkinci kapalı zarfı da Üsteğmene bizzat verecekti.

General sıkıntıyla zırhlı personel taşıyıcının gözetleme deliğinden

den dışarıya baktı. Sabahın bu çok erken saatinde parke taşlı sokaklarda Alman devriyelerinden başka kimseye rastlanmıyordu. İçinde bulundukları araç da meyilli bir yoldan yokuş aşağı yavaş yavaş ilerliyordu. Besbelli aracın sürücüsü dosdoğru denizaltı üssüne gideceklerini biliyordu.

Araç 30. U-Boot Filotila Üssü'ne varınca dış kapılar herhangi bir emre gerek duyulmaksızın açıldı. General sıkıntılıydı, sanki hayalet bir araçtaydılar. Dışarıda yine kimseler yoktu, dolayısıyla onları gören de yoktu. Araç hızını artırmadan üssün gözlerden uzak rıhtımında tek başına bağlı duran denizaltıya, U-19'a yöneldi. Güvertede otuz yaşlarında genç bir adam onları bekliyordu. Siyah pantolon, siyah tişört giymiş genç adamın kafasında eğreti duran siperli bir şapka vardı ki, onun subay olduğu ancak böyle anlaşılıyordu. SS generali güvertedeki sarışın adama eleştiri dolu gözlerle baktı. Ardından kızgın bir edayla kendi kendine söylendi: "Denizciler, hele denizaltıcılar hep böyle disiplinsiz olurlar!" Zırhlı personel taşıyıcı geri geri denizaltıya doğru yanaştı. Arka kapak açılınca generalin dışarı çıkmasına fırsat vermeden genç deniz subayı araca girdi, alelusul selam vererek konuşmaya başladı:

"General, ben Üsteğmen Huber Ferpoorten. Yolcuları burada sizden teslim almam dün Berlin'den gelen şifreli emirle doğrudan bana bildirildi."

Genç subay ardından orta yaşlı kadına döndü: "Frauline siz, yanınızdaki çocukla denizaltıda benim kamaramda kalacaksınız. Yolculuk boyunca her ikiniz de kamaradan çıkmayacaksınız. Mürettebatın sizin U-19'da olduğunuzu bilmemeleri herkes için hayati önem taşıyor. Zaten şu an denizaltıda benden başka kimse yok. Mürettebatın tümü izinli. Yani içeri girdiğinizi kimse görmeyecek. Umarım yanınızdaki çocuk da yol boyunca sesini çıkarmaz yoksa onu ilaçla uyutmak zorunda kalacağım."

Kadın sesini çıkarmadan verilen talimatları anladığını başıyla onayladı. Çocuğun elinden tutarak denizaltıya geçmek için ayağa kalktı. Üsteğmen ise onların bohçalarını almıştı bile. Ama tam adım atacakken generale döndü:

"Bana teslim etmeniz gereken başka bir şey daha yok mu ?" Afallayan general tam üsteğmeni bu laubaliliği yüzünden azar-layacakken, bu eksantrik görevde bunun başına iş açabileceğini düşündü, ifadesiz bir şekilde kapalı emir zarfını uzattı. Teğmen zarfı aldı, generale selam bile vermeden yolcuları denizaltıdaki kamaralarına götürmek için rehberliğe koyuldu.

General, kadın ile çocuğu son kez denizaltının güvertesinde gördü. Zırhlı personel taşıyıcının arka kapısı yeniden kapanmış ve dönüş yolculuğu başlamıştı.

Generalin zırhlı personel taşıyıcıyla dönüş yolculuğu başlangıç noktasında yani Köstence Havaalanı'nda son buldu. Havaalanı binasında generali oranın komutanı SS yüzbaşı karşıladı. Tam bir Prusyalı disipliniyle selamını verdi:

"Herr General, uçağınız gerekli ikmali yaptı, pilotlarınız kalkışa hazır bekliyorlar."

Bu görevi aldığından beri ilk kez generalin yüzü gülümser gibi oldu. Nihayet iş bitmişti. Şimdi sırada alınacak izin ve Viyana'da geçirilecek kısa bir tatil vardı. General yüzbaşıya teşekkür etti ve yakında duran uçağa binmek için apronda yürüdü.

Uçak motorunu çalıştırınca yüzbaşı biraz ileride duran başçavuşu yanına çağırdı ve ona emirlerini vererek havaalanı binasından içeri girdi. Uçak havalanırken yüzbaşı yüz on kilometre batıda bulunan Bükreş Havaalanı'yla konuşmaya başlamıştı bile. Generalin uçağının havalandığını, rotasını ve uçuş planını bildirip ahizeyi yerine koydu.

Bükreş'te hazır bekleyen iki Stuka avcı uçağı, gelen bu telefonda sonra verilen emirle havalandı. Avcı pilotları aldıkları emre göre Köstence'den batıya doğru uçan Alman uçağını hiçbir uyan yapmadan düşüreceklerdi. Tüm Alman ordusunda olduğu gibi Luftwaffe'de de alman emir tartışılmaz ve yerine getirilirdi. Stuka-lar Bükreş'in batısında gökyüzünde pusuya yattılar. Çok geçmeden de avları görüldü. Generali taşıyan uçağın pilotları Stukalan görünce hiç şüphelenmediler. Kuşkusuz Stukalar devriye görevin-deydiler. Kısa bir süre sonra da avcı uçakları geride kalmışlardı.

General dönüş yolunda Viyana'daki sevgilisini düşlerken makineli tüfeklerin sesini duydu. Uçağın pilotları da şaşırılmışlardı. Üzerlerine ateş ediliyordu. Şaşkın olmayan iki kişi ise avcı pilotlarıydı. Onlar verilen emri yerine getiriyorlardı. Çok geçmeden generalin uçağı bir girdaba girmiş gibi döne döne yere doğru inmeye başladı. Uçağın motorlarından dumanlar çıkıyordu. Ve kaçınılmaz son da geldi. Generalin uçağı büyük bir hızla yere çakıldı ve anında infilak etti.

Hitler'in dediği gibi generallerin yenisi bulunurdu. Görev sonunda ölmek zorunda olan bu SS generalinin yerine başka bir giz-

li görev için yeni bir general bulunurdu nasıl olsa.

Avcı uçakları akbabalar gibi uçağın düştüğü bölgeye saldırdılar. Birkaç tur atıp, kurtulan kimsenin bulunmadığından emin olduktan sonra üslerine gitmek için gerekli rotaya döndüler.

Köstence'de ise SS yüzbaşidan emir alan SS başçavuşu zırhlı personel taşıyıcının sürücüsüne garnizona birlikte gideceklerini bildirdi. Piyade onbaşı olan sürücüye göre hava hoştu, yanına oturan başçavuşla sohbet ederek geri dönerlerdi. Ancak başçavuşun sohbet etmeye hiç niyeti yoktu. Konuşmadan oturuyordu. Sürücü de dikkatini yola vermişti.

Havaalanından çıkıp kent merkezine giden تنها yola saptıkla-nnda sürücü şakağında çeliğin soğukluğunu duyumsadı. Onbaşı ne olduğunu düşünemeden bir şimşek çaktı, aynı anda gök gürledi ve başı yana düştü. Soğukkanlılığını kaybetmeyen başçavuş onbaşının cesedim iterek aracın komutasını aldı ve yönünü garnizona değil de Gestapo'nun Köstence merkezine çevirdi. Cesedi ve aracı Gestapo'ya bırakacak ve sonra havaalanına dönüp yüzbaşıya tekmilini verecekti. Bu onbaşı kimdi? Onu neden öldürmüştü? Başçavuş bu soruların hiçbirinin yanıtını bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Sadece kendisine verilen emri yerine getirmişti. O bir askerdı ve emirlere gözü kapalı uyardı. Yüzbaşının ona bu emri neden verdiğini bilmediğini de biliyordu. Yüzbaşı da kendisine verilen emri uygulatmıştı. Zaten onbaşı bu savaşta ölen Alman askerlerin arasında okyanusta bir damla gibiydi. Başçavuş içinse bir eksik bir fazla adam öldürmek hiç fark etmezdi. Savaş sürüyordu.

Üsteğmen Ferpoorten yolcularını kendi kamerasına götürdü ve kadına son talimattan verdi:

"Yolculuk boyunca kamaradan çıkmayacaksınız. Yemeklerinizi ben getireceğim. Nereye gideceğimizi inanın ben de bilmiyorum. Bu akşam saat 21.00'de generalin getirdiği zarfı açacağım ve emirleri okuyacağım. Şu andan itibaren kapınız sürekli kilitli kalacak. Sesiniz de duyulmamalı, çünkü mürettebat bir saat içinde dönecek."

Kadın üsteğmenin açıklamalarıyla ilgilenmedi bile. Sanki o kapalı zarftaki gizli emri, gidilecek son noktayı biliyordu.

Üsteğmen de gidilecek son noktayı üç aşağı beş yukarı biliyordu.

Kadın ve çocuktan birkaç gün önce Berlin'den Köstence'ye gelen Üsteğmen Huber Ferpoorten dosdoğru 30. U-Boot Filotila Üssü komutanına gidip görev emrinin yazılı olduğu zarfı bizzat vermişti.

Berlin'den gelen emirdeki imzaları görünce Filotila Komutanı Yarbay Klaus Petersen'in tüyleri diken diken oldu. Basit bir atama emrine neredeyse Berlin'in en güçlü kişileri imza koymuşlardı. Ama emir aslında basit bir atamanın çok ötesinde direktifler veriyordu.

Üsteğmen Ferpoorten, Berlin'den gelen bir müfettişmiş gibi önce Filotila Komutanı Yarbay Petersen'den denizaltı üssünde bulunan U-Boot'lar hakkında detaylı bilgi istedi. Personelin dosyalarını getirtti, moral durumlarını, sicillerini, geçmişlerini ve partiye bağlılıklarını soruşturdu ve sonra kararını verdi:

"Yarbay Petersen, sanırım U-19'un komutanlığını üstleneceğim."

Yarbay masasından kalktı ve "Heü Hitler!" diye selam verdi. Yapacak başka bir şey

yoktu. Çünkü steğmenin getirdiği emir en tepedekilerden geliyordu.

Üsteğmen Ferpoorten gülümsedi ve isteklerini sıraladı:

"U-20 ve U-23 de benimle birlikte birkaç gün içinde göreve çıkacaklar. Ltten bu üç denizaltının tüm ikmalleri yapısın ve personel de her an göreve hazır beklesin."

Ardından steğmen Ferpoorten Yarbay Petersen'le U-19'u denetlemeye gitti ve denizaltının komutasını aldı.

Yarbay Petersen ofisine dönünce U-20'nin komutanı steğmen Kari Grafen ile U-23n komutanı steğmen Rudolf Arendt'i çağırdı. Onlara Berlin'den gelen emri kendi emriymiş gibi açıkladı.

U-19, U-20 ve U-23 birkaç gün içinde yeni bir göreve çıkacaklardı. Bu l bir görev olacaktı. U-19 liderdi ve denize açıldıktan sonra gerekli emirleri bu denizaltıya yeni atanan komutan steğmen Huber Ferpoorten verecekti.

Ondan sonraki birkaç gün içinde steğmen Ferpoorten U-19' dan dışarı hemen hemen hiç çıkmadı. Birlikte göreve gidecekleri denizaltıann komutanları steğmen Kari Grafen ve steğmen Rudolf Arendt'in tüm ısrarlanna rağmen Rumen kızlarla felekten bir gece geçirmeyi dahi istemedi. Hele plajda yapılacak ingene dğn de reddetmesine meslektaşları hiç anlam veremedi.

Üsteğmen Huber Ferpoorten bu süreyi denizaltı personelini inceleyerek, kimlere gvenebileceğine karar verme sürecini yaşa-

arak ve en önemlisi kendisini bu yeni göreve, denizaltıya, denize hazırlayarak geçirdi.

Hiç kuşkusuz denizaltı eğitimi almıştı, nasıl yöneteceğini biliyordu, ama hiç denize çıkamamıştı. Okuldan mezun olacağı günlerde Berlin'den gelen subaylar, öğrenciler arasından onu ve iki kişiyi daha seçmiş, sıradan bir denizaltı görevi yerine daha önemli misyonlardan söz etmişlerdi.

Üsteğmen Ferpoorten'in ilk heyecan verici göreviydi bu. Savaş içindeki yılları önemli misyon yerine Berlin'in labirentleri içinde geçmişti. Ancak şimdi sıra ona gelmiş, bu iş için özellikle görevlendirilmişti.

Bu arada Berlin'in bürokratik labirentleri içinde, üstleneceği görev hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını tesadüfen öğrenmişti. Bu bilgiden korkuyor, kimseye bir şey söyleyemiyordu. Çünkü tüm cepheledeki yenilgilerin paniği Prusya disiplinini gevşetmiş, iktidan paylaşanlar ister istemez kendi geleceklerini daha çok düşünür ve planlar hale gelmişlerdi. Bu kamaşa da steğmen Ferpoorten'i çok gizli bilgilerin eşiğine dek götürmüştü. Geri dönülmez noktayı daha Berlin'deyken geçmişti. şimdi, gizli görevini gerçekleştirmek için Köstence'de, bir denizaltıda son birkaç saatin geçmesini bekliyordu.

Artık her şey hazırđı. Almanya'nın saklı bir köşesinden gelen yolcuları kamarasında

güvendeydiler ve mürettebat da görev yerlerinde gecenin karanlığını, harekete geçip Karadeniz'e açılmayı bekliyorlardı.

Gecenin karanlığından önce Köstence'deki 30. U-Boot Filotila Üssü'ne kara bir haber ulaştı. Üs açıklannda normal devriye görevine çıkan U-9 borda numaralı denizaltı Sovyet uçaklarının saldı-nsına uğramış ve batmıştı. Bu 30. Filotüa'mn ilk U-Boot kaybıydı.

Her şey değişiyordu. Savaşın seyri, Almanya'nın geleceği...

U-19 mürettebatının bozulan moralinin aksine Üsteğmen Huber Ferpoorten geleceğe daha iyimser bakıyordu. Tabii öncelikle görevini başanyla tamamlaması gerekmektedir.

Karadeniz'in kapkara 20 ağustos 1944 gecesı saat tam 21.00'de Köstence'deki 30. U-Boot Filotila Üssü'nden üç dev karaltı sessizce palamarlarını çözerek birbirlerinin peşi sıra karanlık sulara açıldı.

Açık denizle önce U-20 buluştu, ardından U-19 ve U-23 onu izledi. Bilinmeyene, karanlığa, sona doğru bir başlangıçtı bu yolculuk.

Üsteğmen Huber Ferpoorten görev zarfını açtı. Üç denizaltı da

20

gece yol alacaklar, güneşin ilk ışıklarını bile beklemeden Karadeniz'in derinliklerine gömölüp motorlarını susturacaklar ve çıt çıkarmadan yemden harekete geçmek için gecenin karanlığını bekleyeceklerdi. Ta ki hedeflerine varana dek. Varış noktalan emir zarfında 41x41 olarak formüle edilmişti. Yani 41° kuzey boylamı ile 41° doğu enlemi. Ama asıl milimetrik varış noktası Üsteğmen Ferpoorten'in kafasındaydı.

U-19 bu hedefe kararlı bir şekilde ilerlerken U-20 ve U-23 onu koruyacak, ona kalkan olacak ve gerekirse onun için kendilerini feda edeceklerdi.

21 ağustos sabaha karşı U-19 Türk kıyılarından pek uzak olmayan bir bölgede tıpkı bir vatoz gibi denizin kumluk dibine oturdu ve geceyi beklemeye başladı. U-20 ve U-23 de birer kalkan gibi U-19'un çevresinde dibe oturdular.

Elinde kahvaltı tepsisiyle ses çıkarmadan kamarasına giren Üsteğmen Huber Ferpoorten, yatağmda uyuyan kadın ile küçük çocuğu görünce yorgunluğunun etkisiyle kendini sürrealist bir rüyada bulduğunu sandı. Savaşın ortasında, düşman sularda, hiçbir kaçma şansının olmadığı, anavatanına dönme umudunun bulunmadığı Karadeniz'de, denizin yüz yetmiş beş metre dibinde hareketsiz yatan bu çelikten bir puroyu andıran denizaltıdaki kamarasında kadm ile çocuk tüm koşullara tezat bir görüntü oluştuyordu.

Çocuk dünyadaki tüm çocuklar gibi, sanki bir melek, masum masum uyuyordu. Ama kapının açılmasıyla yataktaki sarı saçlı kadın hemen gözlerini açtı.

Üsteğmen Ferpoorten kadına gülümsedi: "Birazdan güneş doğacak. Denizin altında gecenin karanlığına kadar hareketsiz bekleyeceğiz. Onun için kahvaltı saati öne alındı. Mürettebat akşama kadar istirahat edecek."

Sonra da elindeki kahvaltı tepsisini küçük masaya bıraktı. "Benim için fark etmez" diye fısıldayan kadın çocuğu uyandır-mamaya özen göstererek yavaşça yataktan kalktı.

Denizaltıya ilk geldiği andaki görüntüsüyle şimdiki hali birbirinden yüz seksen derece farklıydı. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, beyaz pamuklu kısa sayılabilecek bir gecelik giymişti. Yataktan kalkarken de dolgun bacakları neredeyse kasıklarına kadar açılmıştı. Üsteğmen gözlerini kadının bacaklarından kaçır-

dı, ama bakışları bu kez de orta yaşlı olmasına rağmen kıyafetiyle sakladığı dişiliğini yataktan kalkınca ister istemez sergileyen kadının iri göğüslerine takıldı.

Kadın kamarada bulunan üsteğmenin varlığından hiç rahatsız değildi. Tüm dikkatini çocuğun sağlıklı bir şekilde uyumasına ve zamanından önce uyanmamasına vermişti.

Sabahlığını giyerken, Üsteğmen Ferpoorten'e döndü ve "Benim için gece olmuş gündüz olmuş hiç fark etmez" dedi ardında uyuyan çocuğu gösterip devam etti:

"Zavallı yavrucağ kısa sürede çok büyük değişiklik yaşadı. Birkaç güne kalmaz tüm yaşamı da değişecek!"

Kadının kendisiyle konuşmasından cesaretlenen Üsteğmen Ferpoorten sorularını sıraladı:

"Daha adınızı bile bilmiyorum ama, bir daha dönmek üzere anavatanınızı terk etmek size zor gelmiyor mu ? Bunu çok merak ediyorum."

"Adım Berta" diye kısaca yanıt veren kadın tedirgindi. Konuşmanın seyrinden hiç de hoşnut değildi. Belli ki kadın üsteğmenin patavatsız sorusundan rahatsız olmuştu. Gereğinden çok konuşmuştu. Bir de birkaç gün zorunlu olarak göreceği ardından ömrü boyunca bir daha karşılaşmayacağı bu genç subayla arkadaşlık havasına girmek istemiyordu.

Kararsız bir şekilde kamaranın ortasında dikilirken imdadına uyanan küçük çocuk yetişti. Hemen onu giydirmeye başladı. Üsteğmen de bu sıkıntılı ortamdan çıkmak için çocuğa dönerek, "Günaydın genç adam. Denizdeki ilk gecen nasıl geçti ?" diye sordu.

Uyku sersemi olan çocuk bir yandan kendisini giydiren Frau Berta'nın kısa talimatlarına uydu, diğer yandan da üsteğmeni yanıtladı:

"Ben denizi ilk kez denizaltıya binerken gördüm. Ne olduğunu da hiç anlayamadım. Ne kokusunu duydum ne de denizi hissettim. Bu gecenin en güzel yanı Frau Berta'yla uyumaktı. Biliyor musunuz kendisiyle uyumama ilk kez izin verdi."

Ardından da küçük çocuk birbiri ardına üsteğmene deniz ve de-nizaltıyla ilgili sorular

yöneltti. Huber Ferpoorten de bıkmış usanmadan küçük çocuğun anlayacağı bir dille Karadeniz'i, denizaltıyı, nasıl su yüzüne çıkıp daldığını anlattı.

Frau Berta da bu gelişmeden oldukça memnundu. Hiç değilse küçük çocuk kendisine yeni bir arkadaş ve sıkılmadan sohbet edip zaman geçireceği ilginç konular bulmuştu. Daha fazla düşünmeden üsteğmene teklifini yaptı:

"Bizimle kahvaltı eder misiniz ?"

Üsteğmenin yanıtı tabii ki olumluydu. Zaten birkaç günlük denizaltı yaşamına bir türlü tam uyum sağlayamamıştı. O Berlin'in, başkentnin sosyal yaşamının adamıydı. Bir de kocaları cephede bulunduğu için bunalan subay eşlerinin derd ortağı, yatak arkadaşı, romantik âşığıydı.

Başlarda kendi geleceği için partide söz sahibi yüksek rütbeli subayların eşleriyle arkadaşlık etmeyi uygun bulmuştu. Nitekim zaman içinde de bunun semeresini aldı. Savaş tüm hızıyla sürdüğünde, denizde, havada, karada büyük bir subay açığı doğduğunda bile Üsteğmen Ferpoorten'in kıta tayini hep son dakikada talimin edileceği gibi iptal edilmişti. Çünkü ona Berlin'de daha çok ihtiyaç vardı. Ta ki bu son göreve kadar...

Sonraları üsteğmen kendisinden yaşlı kadınları, yaşlılarına göre daha çekici, daha deneyimli -tabii hem yatakta hem de yaşamda- arkadaşlığa daha değer bulmuştu.

Nitekim denizaltı komutanına ait olmasına rağmen üç kişi için çok küçük olan kamaradaki ilk sabah kahvaltısından sonra Frau Berta ile üsteğmen kısa sürede birbirleriyle sohbet etmekten hoşlandıklarını fark ettiler.

Zaten küçük çocuk da kahvaltıdan sonra büyüklerle konuşmaktan sıkılıp tahtadan tren istasyonu maketiyle oynamaya başlamıştı. Küçük çocuk istasyon maketini parçalara ayırıyor, yeniden yapıp duruyordu. Her defasında da pencerelerinin ve duvar saatinin yerini değiştiriyordu.

Üsteğmen ile Frau Berta konudan konuya atlıyor ve ortak birçok noktalarının olduğunu keşfediyorlardı.

Karadeniz'de günler ağır ama Frau Berta ile Üsteğmen Ferpo-orten için şaşırtıcı biçimde hızla geçti.

Denizaltı gece karanlığında su yüzüne çıkıp bataryalarını şarj ediyor, telsizle diğer denizaltılar ve önceden saptanmış saatte Köstence'deki üsle kısa bir görüşme yapıyordu. Köstence'yle olan telsiz görüşmesinde Üsteğmen Ferpoorten kesinlikle konumunu bildirmiyor, herhangi bir rapor vermiyor, sadece Karadeniz'deki düşman unsurların konumlarını ve bunlarla ilgili istihbarat notlarını alıyordu. Gelecek yirmi dört saat için hava tahminini de öğrendikten sonra üsteğmen hemen suya dalış emrini veriyordu. Ardından denizaltı hedefine doğru periskop derinliğinde ilerliyor, güneş doğmadan refakatçi denizaltılarla birlikte Karadeniz'in dibine inerek sessizce geceyi bekliyordu.

25 ağustos gecesi Üsteğmen Ferpoorten, Frau Berta ve küçük

çocukla son gecesi olduğunu biliyordu. 26 ağustosun ilk saatlerinde kadın ile çocuğu karaya çıkaracak ve görevinin önemli bir bölümünü tamamlamış olacaktı. Bu nedenle de önceden kararlaştırıldığı gibi Köstence'yle telsiz görüşmesini daha önceki gecelere göre çok daha erken saatte, neredeyse su yüzüne çıkar çıkmaz yaptı.

Köstence'den gelen haberler felaketti. O gün Sovyet uçakları üsse saldırı düzenlemişti. Üsten ayrılıp açık denize çıkmak isteyen U-18 ve U-24 borda numaralı denizaltılar da fazla uzaklaşmadan Sovyet uçakları tarafından batırılmıştı. Böylelikle de 30. U-Boot Filotilasınınm yansı ortadan yok olmuştu.

Kuşkusuz Sovyet askerî istihbaratı 1942'de Köstence'de kurulan 30. Füotila'nın toplam altı denizaltısı olduğunu biliyordu. U-9, U-18, U-19, U-20, U-23 ve U-24 borda numaralı denizaltılar Köstence'ye kara ve nehir yoluyla cümle âlemin gözü önünde getirilmişti. Son iki yıldan beri de Karadeniz'de Sovyetlerin en önemli baş ağınsı olmuştu.

Şimdi tüm Müttefik istihbaratı ve Sovyet uçakları Karadeniz'de varlığını sürdüren, belki de savaş boyunca en önemli görevini üstlenen bu üç denizaltıyı, U-19, U-20 ve U-23'ü anyordu. Karadeniz'in karanlık sulannda ölümüne bir av başlamıştı.

Üsteğmen Huber Ferpoorten ile mürettebatının, diğer refakatçi iki denizaltı gibi tek şansları vardı. Düşman onların üslerinden bu kadar uzakta, Türkiye'nin Doğu Karadeniz sahillerine yakın bir konumda olabileceğini kesinlikle tahmin edemezdi. Buraya kadar büyük gizlilikle ve aldıkları bin bir önlemin koruması altında gelmişlerdi. Bu da onlara ancak zaman kazandırır. Zaman da görevlerini dört dörtlük yapmak için en çok gereksinim duydukları şeydi.

5 |

Üsteğmen Huber Ferpoorten diğer denizaltıların komutanları-nyla da kısa dalgadan konuştuktan sonra ikinci kaptanına dalış emri verdi. Bu akşam diğer akşamlara göre farklı bir planları vardı. Sabaha karşı iki sulannda buluşma noktasında olacaktı. O nedenle su yüzünde çok az kalmış yeniden dalışa geçmişlerdi.

Kamarasının kapısını hafifçe vuran üsteğmeni hemen içeri aldı Frau Berta.

"Birkaç saat sonra buluşma noktasında olacağız..." "Biliyorum, bunun için özel bir kutlama yapmalıyız" diyen Frau Berta eşyalannın arasından bir şişe şampanya çıkardı. "Bu şeyi

24

bu gece için, yeni bir başlangıcı kutlamak için getirmiştim."

Üsteğmen Ferpoorten, lavaboda duran iki bardağı aldı ve açtığı şişeden içkilerini koydu. İkisi de bardaklarını "Geleceğe" diyerek kaldırdılar. Yerde oyuncaklarıyla oynayan küçük çocuk büyüklerin neden kutlama yaptıklarından habersizdi kuşkusuz.

İlk yudumdan sonra Frau Berta biraz hayıflanır gibi oldu:

"Sadece geçmişime değil şampanyaya da veda ediyorum."

"Zaten artık Almanya'da Fransız şampanyası bulmak olanaksız hale gelecek" diye teselli etti kadını Üsteğmen Huber Ferpoorten.

Müttefikler o yılın 6 haziranında Normandiya'ya çıkmış ve Fransa içinde hızla ilerliyorlardı. Bundan sonrası Almanya için yenilgi, kayıp ve yokluklar dönemi olacaktı.

Kadın ve çocuğun bu dönemi anavatanlarından uzakta atlatmaları kuşkusuz çok daha iyiydi.

Üsteğmen konuşmadı. Kadının hiç sesi çıkmıyordu. Artık konuşacak bir şeyleri yoktu. Tıpkı ortak bir geçmişleri ve gelecekleri olmadığı gibi. Savaşın sonuna doğru Almanya onlara bir görev vermişti ve sadece görevlerini yapıyorlardı.

Kamara kapısının çalmasıyla kadın da erkek de irküdiler.

"Belirlediğiniz koordinatlara vardık, emirlerinizi bekliyoruz Herr Üsteğmen."

Kapıda bekleyen denizciye, "Periskopu çıkarın ve beni bekleyin" diye talimatını veren Üsteğmen Ferpoorten, Frau Berta'ya döndü:

"Buluşma noktasına vardık, son hazırlıklarınızı yapmanız gerekiyor. Karaya çıkma zamanı gelince sizi almaya döneceğim."

Üsteğmen Huber Ferpoorten köprüye gitti, periskoptan çevreyi ve Karadeniz gibi kapkara görünen sahil şeridini inceledi. Adamlarına sahile doğru biraz daha ilerleme emrini verdi. Bu arada gözünü periskoptan bir an olsun bile ayırmıyordu. Uzaklardan kısa ve eşit aralıklarla bir ışığın üç kez yanıp söndüğünü gören Ferpoorten nefesini tuttu. İlk işareti almıştı. Sakin görünmeye çalışarak emrini verdi:

"Çok yavaş olarak yukarı çıkıyoruz."

Denizaltının balans tanklarındaki su adeta damla damla dışarı bırakıldı ve gecenin karanlığı ile sessizliği içinde U-19 çıt çıkarmadan Karadeniz'in yüzeyindeki dalgalarla buluştu.

Ferpoorten dürbününü alarak kuleye çıktı ve ikinci kaptana motorları durdurmasını söyledi. Hava sakindi, Karadeniz'in denizcileri korkutan dalgalarından eser yoktu. Her taraf karanlık ve sessizdi. Üsteğmen gözünde dürbün sahile baktı. Karanlıkların arasından

bir ışık yandı ve söndü. Kısa bir aradan sonra ışık yeniden yandı, söndü ve yeniden yandı. İkinci işaret de gelmişti. Kıyı güvenliydi.

Üsteğmen ikinci kaptanına gerekli emri hemen verdi:

"Güverteye bir şişme bot çıkıp denize indirmeye hazır halde bırakın. Ardından tüm mürettebat görev yerlerini bırakıp kamaralarına ya da yemekhanelere gidecek. İkinci bir emre kadar ortalıkta tek bir kişi bile görmek istemiyorum!"

İkinci kaptan çekincesini koydu:

"Komutanım, bu talimnameye aykırı!"

"Bu denizaltıda talimnameyi ben yazarım. Ne diyorsam o olacak."

İkinci kaptan itiraz bile edemedi. Üsteğmen emirlerinin yerine getirilip getirilmediğini gözleriyle kontrol ettikten sonra bomboş koridorlardan geçerek kamarasına gitti. Kapıyı açtığı anda gözlerine inanmadı. İlk bakışta kamarasındaki kadın ile çocuğu tanıyamamıştı.

Kadın renkli, çiçekli kumaştan pantolona benzer bir şey giymiş, üzerinde de değişik renkteki yünlerden birbirlerine eklenerek elde örülmüş kazak ve bir hırka vardı. Siyah lastik ayakkabılar da kıyafetini tamamlıyordu. Frau Berta'nın sarı saçları ise kenarları oyalı pamuklu bir başörtünün içine hapsolmuş, tek bir teli bile görünmüyordu.

Üsteğmen çocuğa dönünce onun kıyafetinin de tamamen değişmiş olduğunu gördü. Kaba kumaştan yapılmış gri pantolon, siyah lastik ayakkabılar sanki büyük beden gömlektan küçültülmüş izlenimini veren, bembeyaz ama kumaşı yıpranmış uzun kollu gömlek, aynı görünümde gri ceket ve siperlikli ilginç bir kasket küçük çocuğu bambaşka bir kimliğe sokmuştu.

Ferpoorten şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı:

"Her şey planlandığı gibi, sahilde bizi bekliyorlar. Hazırsanız gidelim."

Frau Berta başıyla olumlu yanıt verdi ve bir koluna tüm eşyalarını sığdırdıkları iki bohçayı geçirdi, diğer eliyle de küçük çocuğun elini tutarak kapıya doğru yöneldi.

Tek ses bile duyulmayan denizaltıda, bomboş koridorlardan ilerleyerek köprüye vardılar. Üsteğmen kadın ile çocuğun kuleye çıkmalarına yardım etti. Güvertede duran şişme botu denizaltının dalga almayan tarafından havuz gibi duran suya bırakıp bağladı. Ferpoorten önce bohçaları bota indirdi, ardından kadının binmesine yardım etti ve sonra çocuğu dikkatle Frau Berta'nın kucağına uzattı.

Üsteğmen Huber Ferpoorten de bota bindi, kürekleri hazırladı, ama kendilerini denizaltıya bağlayan ipi hemen çözmedi. Oturduğu yerden boynunda asılı duran dürbünü bir kez daha gözlerine götürdü ve sahili gözlemeye başladı.

Karanlığın içinde bir ışık parladı, hemen söndü. Ardından yeniden yandı ve söndü. Birkaç saniye sonra tekrar yanıp söndü. Üsteğmen cebinden çıkardığı küçük sayılabilecek el feneriyle aynı sürelerle uyararak üç kez ışıkla işaret gönderdi. Artık tüm işaretler tamamıdı.

Üsteğmen Huber Ferpoorten botu denizaltıya bağlayan ipi çözdü, küreklere asılarak karanlık sahildeki ışığın kaynağına doğru botu harekete geçirdi.

Operasyonun önemli etabı tam bir gizlilik içinde gerçekleşmişti. Kadın ve çocuğun U-19'da olduğunu mürettebattan kimse öğrenememişti. Refakatçi denizaltı komutanları da... Şu anda periskoplarından çevrelerini tarasalar dahi gün ışığında bile görülemeyecek uzaklıktaydılar. Ki gecenin karanlığında onları kimse fark edemezdi.

Kıyıya doğru tempolu bir şekilde yol alırken üsteğmen fısıltıyla kadına planın son ayrıntılarını anlattı:

"Unutma yetmiş iki saat arayla üç kez yine aynı noktaya geleceğim. Yani 29 ağustos sabaha karşı saat ikide, 1 eylülde ve 4 eylülde yine aynı saatte aynı yerde olacağım."

Kadın tarihleri, saatleri ezberliyormuş gibi başını hafif hafif salladı, üsteğmen devam etti:

"Umarım sahilde buluştuğun kişilerle işler umduğun gibi gelişir. Ama bir aksilik olursa, dediğim günlerde hep aynı saatte buraya gelip beşer dakika arayla üç defa arka arkaya iki kez fenerini yakarsan botla gelip seni alırım."

Üsteğmen cebindeki el fenerini çıkarıp kadına uzattı.

Çocuk hiç sesini çıkarmıyor, gece karanlığında da olsa ilk kez tanıştığı denizi duyumsamaya çalışıyor, küçük dalgacıkları gözleriyle izliyordu.

Frau Berta yine fısıltıyla yanıt verdi:

"Umarım işler planlandığı gibi gider ve buna gerek kalmaz. Eğer üçüncü buluşmaya da gelmezsem o zaman işler yolunda demektir, kamaranda bıraktığımız kıyafetleri ve bazı eşyaları yok etmen gerekecek. Çünkü onlara bir daha ihtiyacımız olmayacak."

Artık kıyıya iyice yaklaşmışlardı. Üsteğmen kadına son kez güvence vermek istedi:

"En ufak bir şüphene bile olursa hiç düşünmeden geri dön. Sa-

vaşın gidişatını Sovyetler'in Romanya'ya başlattıkları son saldırıyı filan sakın düşünme. Senin ve özellikle çocuğun güvenliği çok önemli. Bir çözüm yolu bulur, başımızın çaresine bakarız..."

Botun burnu kumsala değdi ve üsteğmenin son kürek darbesiyle kumların üzerine oturdu. Frau Berta bottan atlayarak kumsalda birkaç metre ilerledi ve karanlığa bakarak hafifçe seslendi:

"Burası hep böyle karanlık mı ?"

Karanlıktan kısa bir yanıt geldi:

"Güneşin doğmasına daha birkaç saat var."

Kadın devam etti:

"Ya güneş hiç doğmazsa!"

"O zaman svastika güneşin yerine geçer."

Kadın bu son yanıt üzerine yeniden konuştu:

"Svastikanın olduğu yerde güneşe gerek yok. Bir araya gelmenin zamanı..."

Karanlıktan ayak sesleri duyuldu. Şaşırtıcı biçimde Frau Berta ile küçük çocuğa benzer giyinmiş iki erkek ile bir kadın ortaya çıktı. Frau Berta gelenlerle kısaca konuştuktan sonra bota gelerek çocuğu ve bohçaların birini aldı. Çocuk üsteğmene veda bile etmeden Frau Berta'nın elinde gitti. Böylesi daha iyiydi üsteğmen için. Çocuğa gelince, ileride bu yolculuktan ne kadar az şey aklında kalır, ne kadar az şey hatırlarsa onun için de çok daha iyiydi. Hatta en iyisi bu yolculuğu, Almanya'da geçirdiği ilk üç yılını unutmıyordu.

Frau Berta çocuğu sahildekilere teslim ettikten sonra bota geri döndü.

Veda zamanı gelmişti:

"Keşke seninle başka bir yerde, farklı bir zamanda ve değişik koşullarda tanışsaydık."

Üsteğmen esefle yanıtladı:

"O zaman her şey daha farklı olurdu!"

Frau Berta uzanıp üsteğmenin dudaklarına veda öpücüğü kondurdu. Ferpoorten, kolunu kadının beline atarak onu kendine çekti. Kadının dili şimdi üsteğmenin ağzının içindeydi ve öpüşmesi masum bir vedanın sınırlarını anbean aşıyordu. Arkalarından gelen ayak sesini duyunca istemeyerek ayrıldılar.

Alman kadın uzanıp bottan bohçasını aldı ve dönüp ayak sesinin geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Birkaç adım atmıştı ki Frau Berta durdu, geriye döndü. Üsteğmene son bir kez daha baktı. Bu sıradan bir veda değildi. Kadın

sadece genç bir denizciye değil, tüm yaşamına, alışkanlıklarına veda ediyordu. Geriye dönmesi olası değildi. Dönse bile hiçbir şey bıraktığı gibi olmayacaktı kuşkusuz.

Kadının duraladığını fark eden sahildeki adam seslendi: "Bayan biraz acele etmemiz gerek. Güneş doğmadan emin bir yere ulaşmamız lazım."

Frau Berta hızlı adımlarla karanlıklar içinde kayboldu. Üsteğmen Ferpoorten şişme botu denize iterken bir an önce denizaltı-sına dönmekten başka hiçbir şey düşünmüyordu. Üsteğmen bu olağanüstü yolculukta, anavatanından bu kadar uzakta, zor anlaşılır, bozuk bir aksanla Almanca konuşan bir adama rastlamasına şaşırmişti yalnızca.

6

Üsteğmen Huber^Ferpoorten, kısa sürede denizaltısına yanaştı. Güverteye çıktı. Şişme botu da çekti ve denizaltıya girerek doğru subay yemekhanesine gitti. Tahmini doğru çıkmıştı. İkinci kaptan ve diğer subaylar endişeli yüzle hiç konuşmadan daracık bölmede oturuyorlardı. Üsteğmen Ferpoorten ikinci kaptanına emrini verdi:

"Lütfen herkes görev yerine dönsün ve dalış için hazırlansın."

Subay yemekhanesinde kendine bir fincan kahve dolduran Ferpoorten adamlarının hazırlanmaları için birkaç dakika bekledikten sonra köprüye gitti.

Üsteğmen, yardımcılarını yeni rotanın koordinatlarını verdi. Saatine baktı, harita üzerinde biraz çalıştı. Ardından görevini yerine getirmiş insanların gönül rahatlığıyla dalış emrini verdi. U-19 saat 04.00 sularında diğer denizaltılarla bir sonraki buluşma noktasında olacak ve zaman geçirecekti. Görevini tamamlamak için daha üç kez aynı sulara gelecek ve kıyıda verilecek olası bir işareti bekleyecekti. Bu da Karadeniz'de düşmana yakalanmadan dokuz koca gün daha geçirmekti. Tam 216 saat demekti. 12 960 dakikaydı düşmandan saklı, denizin dibinde geçirilecek süre.

Denizaltıda dakikalar saat hızıyla geçerken ve Sovyet ve Müttefik avcıları onları ararken Üsteğmen Ferpoorten ile arkadaşlarının Karadeniz'deki her saniyeleri cehennemi bir yavaşlıkta geçecekti.

Bunları düşünürken genç adamın ayakları onu kamarasına götürdü. Karanlıkta yatağına doğru ilerlerken ayakları bir şeye ta-

kıldı. Işığı açtı yerde küçük çocuğun tahta tren maketini gördü. Tam bir tekme atıp oyuncağı duvara fırlatacakken vazgeçti. Ya çocuk tekrar döner ve oyuncağını ararsa...

Ama Ferpoorten'in bu beklentisi 29 ağustos sabahı gerçekleşmedi. U-19 diğer denizaltılar! bırakıp kıyıya iyice sokulmuş, üsteğmen kuleden, üç gün önce kadın ile çocuğu bıraktığı sahili tam bir saat boyunca dürbünüyle taramıştı.

Herhangi bir işaret göremeyince yardımcısına periskop derinliğine dalmasını emretti. Buluşma bir sonraki randevuda olabilirdi. U-19 sabaha karşı bir daha su yüzüne çıktı ve Köstence'deki 30. U-Boot Filotila Üssü'yle bağlantı kurdu. Köstence panik içindeydi. Sovyet askerleri kenti kuşatmıştı, Köstence her an düşebilirdi. Üsteğmen bu son bilgiyi kendine sakladı. Daha zamana ihtiyacı vardı. İki buluşmaya daha gitmek zorundaydı. Kadını yeniden görmek istemesine rağmen bu son gelişmeler karşısında onun ve

çocuğun buluşmaya gelmemesine dua etmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Her şey sona yaklaşıyordu. Üsteğmen görevinin de sonuna yaklaşıyordu, savaşın da. Nitekim o gece Köstence'yle yaptığı görüşme üsteğmenin üsle son telsiz bağlantısı oldu. Köstence 30 ağustosta, Bükreş ise 31 ağustosta Sovyetler'in eline geçti. U-19, 1 eylül sabaha karşı ikinci buluşmasına geldiğinde tüm Romanya Sovyetler'in elindeydi artık. Sovyet askerleri Bulgar sınırına ulaşmış ve tüm Karadeniz'i Almanlar için yasak bölge, kalan üç denizaltı içinse şimdiden mezar haline getirmişlerdi.

İkinci buluşma gecesi olan 1 eylül 1944 tarihinde Üsteğmen Ferpoorten gözünü sahilden bir an olsun ayırmıyor, içinden de kadın ile çocuk gelmesinler diye dua ediyordu yine. Tanrı Ferpoorten'in dualarını duydu ve Üsteğmen o gece de sahilden bir işaret alamadı. Daha sonra yaptığı telsiz görüşmesinden ise defalarca tekrarladığı halde Köstence'den bir yanıt alamadı.

Üsteğmen kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Kuşkusuz kendi mürettebatı ile diğer iki denizaltının mürettebatı da aynı durumdaydı. Ama onların çok büyük bir avantajları vardı. Şimdilik savaşın son durumu ve içine düştükleri ölüm tuzağı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Çünkü bu görev boyunca Köstence'yle telsiz görüşmesi yetkisi sadece Ferpoorten'e verilmişti. Diğer denizaltı kaptanları ve subayları belki birkaç kez BBC yayınlarını dinlemiş olabilirlerdi, ama bu yayınların İngiliz propagandası olduğu yolun-

da Alman askerleri arasında yaygın bir görüş vardı ve pek dikkate alınmazdı.

Diğerlerinin ikinci avantajı da görevlerinin ne olduğunu, ne kadar önem taşıdığını bilmiyor olmalarıydı. Yoksa kapana kısıldığını sezinleyen mürettebat görevi yarım bırakır, önce kendi canını kurtarmaya bakardı.

Diğerleri bilmiyor, onun bilmediklerini de bilmiyor, sadece kendilerine verilen emirleri yerine getiriyor, komutanlarına güveniyor ve huzur içinde yaşıyorlardı.

4 eylül sabaha karşı gerçekleşen üçüncü buluşmadan sonra Üsteğmen Huber Ferpoorten'in üzerinden adeta büyük bir yük kalkmıştı. Kadın ve çocuk yine sahile gelmemişlerdi. Genç subay neşe içinde yardımcısına diğer denizaltılarla buluşma noktasının koordinatlarını vererek harekete geçmelerini istedi.

Kamarasına giren Ferpoorten'in ayağına bir kez daha küçük çocuğun oyuncacı takıldı. Ferpoorten gülümsedi ve tahta tren istasyonu maketini tekmeledi. Karşı duvara çarpan oyuncak bu kez parçalanmaktan kurtulamadı. Üsteğmen gülümsemeye devam ederek eline bir denizci torbası aldı. Bir yandan ılık çaldı, bir yandan da kınlanmış oyuncak parçalarını torbaya attı. Sıra Frau Berta ile küçük çocuğun kıyafetleri ve kişisel eşyalarına gelmişti. Üsteğmen neşeyle torbaya eşyaları doldurdu. Sadece bir an durakladı. Genç adamın eline Frau Berta'nın geceliği ile iç çamaşırları geçmişti. Parmakları kasıldı, sonra eli çamaşırlarla birlikte burnuna yaklaştı. Üsteğmen derin derin elindekileri kokladı ve ani bir refleksle torbaya attı. Bu kez kendi haline gülen genç adam tüm eşyaların torbaya girdiğinden emin olmak için kamarasını gözden geçirdi, ardından ağırlık yapabilecek madenî eşyaları, kül tablala-n gibi şeyleri de torbaya

doldurdu. Torbanın ağzını sıkıca bağlayan üsteğmen, ağırlığını eliyle tartarak eşyaların Karadeniz'in dibini boylayacağından iyice emin oldu. Denizaltıda kadın ile çocuğun yaşadığıma ilişkin en ufak bir iz bile kalmamalıydı. Kalmamıştı da.

Üsteğmen Huber Ferpoorten torbayı sırladı ve kamarasından çıkarak doğru arka torpido yuvalarının olduğu bölüme gitti. Burada görevli astsubay beklenmedik bir anda karşısında komutanı görünce şaşırıldı. Teftişe geldiğini sanmıştı üsteğmenin ve çevresi de talimnamelerde verilen direktiflere pek uyulmadığını ilk bakışta belli ediyordu.

Komutanın kaşlarını çatıp kızacağı yerde gülümsemeye devam etmesi astsubayı daha da şaşırttı.

"Bu torbayı bir torpido yuvasına yerleştir ve suya bırak" emrini alınca şaşkınlığı daha da arttı.

Astsubay ikiletmeden kendisine verilen emri yerine getirdi. Eğer yakınlarda bir düşman denizaltısı varsa torpido yuvasından fırlatılacak torbanın çıkaracağı gürültü dikkat çekebilirdi, ama itiraz etmek astsubayın haddine değildi.

İşin tamamlandığını gören üsteğmen köprüye yöneldi. Diğer denizaltılarla buluşma noktasına gelinceye kadar da U-19'u sevk ve idare etmeye koyuldu. Mürettebat üsteğmendeki bu değişikliğe hayret etmişti. Çünkü denizaltının komutasını aldıktan sonra sevk ve idareyi hep ikinci kaptana "bırakmış, zamanının çoğunu kamarasında geçirmişti. Üsteğmen birdenbire aşka gelmişti sanki.

Huber Ferpoorten de kendince haklıydı. İlk kez denizaltı komutanlığı yapacaktı, yanlış bir karan görevini tamamlayamama-sma yol açabilirdi. Şimdi görev başarıyla sonuçlanmış, ama Karadeniz'de hapis kalmışlardı. Son birkaç gün denizaltıma komuta edip eğlenmek onun da hakkıydı.

Sabah 04.00'te tam da üsteğmenin hesaplanna uygun olarak U-19 buluşma noktasına vardı. Ferpoorten riskli olmasına rağmen su yüzüne çıkmaya karar verdi. U-19'un su yüzüne çıktığını gören refakatçi denizaltılar U-20 ve U-23 de su yüzüne çıktılar. Ferpoorten sonuç alamayacağını bildiği halde bir kez daha Köstence'yle telsiz bağlantısı kurmayı denedi. Ardından U-20 ve U-23'ün komutanlarını kendi denizaltıma çağırdı.

Üsteğmen Kari Grafen ve Üsteğmen Rudolf Arendt ile Huber Ferpoorten uzun bir toplantı yapacaklardı. Bu nedenle U-20 ve U-23 ikinci kaptanların sevk ve idaresinde denize dölacak ertesi akşam belirlenen saat ve yerde üsteğmenler kendi denizaltıları-na geçeceklerdi.

U-19 yeniden dalışa geçerken, Huber Ferpoorten diğer komutanları kamarasına götürdü. Birazdan bir kamarot uçuüne de dumanlan tüten birer fincan kahve getirdi. Ferpoorten dolabından bir şişe konyak çıkardı, biraz kahve dolu fincanına döktü ve şişeyi masanın üzerine bıraktı.

Ev sahibi ve bu görev boyunca diğerlerinden daha yetkili olduğundan Ferpoorten ilk

sözü aldı:

"Köstence düştü, tüm Romanya'yı Sovyetler işgal etti!"

Bu sözler kamarada soğuk bir rüzgân esmesine neden oldu.

Kari Grafen, "Şimdi hapı yuttuk" derken, Üsteğmen Rudolf Arendt, "Yine de yapacak bir şeylerin olması gerekir" diye konuştu.

Üsteğmen Huber Ferpoorten, "Dilerseniz size son durumu da-

I

ha detaylı olarak anlatayım" dedi ve devam etti:

"Türkiye 2 ağustos tarihi itibarıyla Almanya'yla tüm siyasî ilişkilerini kesti. Berlin'deyken Gestapo'nun VI. Şubesi'nde yani yurtdışı haber alma servisinde görevli bir arkadaşım vardı: Otto. Bana Türklerin daha geçen temmuz ayı başında Almanya'ya savaş ilan etmek istediklerini Müttefikler'e bildirdiğini söylemişti. Ancak Sovyetler'in olaya pek sıcak bakmaması nedeniyle savaş resmen ilan edilmedi."

"O zaman Türkiye bizim için bir umut olabilir" dedi Kari Grafen.

Ferpoorten başını iki yana "bu olanaksız" dercesine salladı.

"Türkiye'de hükümet, sınırları içinde bulunan tüm Almanları gözaltına alıyor" diyen U-19'un komutanına bu kez de Rudolf Arendt bir soru yöneltti:

"Ama Bulgaristan bizim için kurtuluş yolu olabilir değil mi ?"

"Umarım olur" diyen Ferpoorten arkadaşlarına başka çarelerinin de kalmadığını açıkladı. Artık üç genç denizcinin, sorumlulukları altındaki yaklaşık iki yüz kişiyi savaştan sağ sağlam kurtarmak için uygulanabilir ve başarılı bir plan yapmaktan başka çıkış yolları yoktu.

Ancak Bulgaristan'a varma hayalleri daha o anlarda boştu. Üsteğmenler bilmiyorlardı, ama aynı saatlerde Sovyetler Bulgaristan'a savaş ilan ediyor ve tüm hızlarıyla Bulgar topraklarına giriyorlardı. Yine aynı saatlerde Türkiye de Bulgaristan'a savaş ilan ediyordu.

Türkiye artık savaşta tarafsızlığını bırakmış Müttefikler'le birlikte hareket etmeye başlamıştı. Nitekim ağustos ayı içinde toprakları üzerinde yaşayan tüm Almanlar gözaltına alan, ardından sınırdışı eden Türkiye 2 eylül 1944 tarihinde Alman diplomattan da gözaltına alıyordu. Bu bir nevi ilan edilmemiş savaşı.

Almanya ise tüm cephelerde çökerken savaşı lehine çevirmek veya yenilgiyi geciktirmek için o ayın 8'inde İngiltere'ye ünlü V2 füzeleriyle saldırmaya başlayacaktı.

Ancak hiçbir şey Karadeniz'deki üç denizaltının kaderini etki-leyemeyecekti.

Yaşlan otuz civarında olan üç genç komutan saatlerce tartıştılar. Güçleri tükenince kahve ve konyaktan doping aldılar. Ama sonuçta ortaya uygulanabilir ve başarılı olma şansı yüksek iki plan çıktı.

İlk planlan daha gerçekçiydi. Köstence'den geldikleri gibi, ama

bu kez mümkün mertebe Türk kıyılarına yakın, sadece geceleri seyrederek, gündüzleri de saklanarak Varna'ya varmaya çalışacaklardı. Bu plan gerçekçi olmasına gerçekçiydi, ama 1944 yılının eylül ayının gerçekleriyle pek örtüşmüyordu. Çünkü onlar Varna'ya varana kadar bu Bulgar kıyı kenti çoktan Sovyetler'in eline geçmiş olacaktı.

İkinci plan biraz hayalîydi ve başarılı olması için tesadüfler zincirinin halkalanm art arda dizilmesi gerekiyordu. Çünkü genç ve gözü pek denizaltıcılar, Varna yolu kapanırsa, Karadeniz'den İstanbul Boğazı'na girmeyi, tamamen denizin dibine yakın bir mesafede seyredip hiç su yüzüne çıkmadan Marmara'yı da geçip Çanakkale Boğazı'ndan Ege'ye açılmayı planlıyorlardı. Ondan sonra da Yunanistan'daki bir Alman üssüne kapağı atacaklardı.

Ama üsteğmenler o eylül ayının kendileri için ne denli uğursuz olduğundan hâlâ haberdar değillerdi. Çünkü Almanlar ayın birinden beri Güney Yunanistan'dan başlayarak geri çekiliyorlardı.

Bir mucize olup da denizaltılar İstanbul Boğazı'nı, Marmara'yı, Çanakkale Boğazı'nı geçebilselerdi bile Alman üssü bulabilmek için tüm Akdeniz'i kat edip Cebelitarık'tan Atlas Okyanusu'na açılmak ve Baltık Denizi'ne ulaşmak zorunda kalacaklardı.

Üsteğmenler aralarında karara vardıktan sonra, var olma mücadelesinde de komutanın Huber Ferpoorten'de olması konusunda görüş birliğine vardılar. Ferpoorten itiraz edemedi. Arkadaşla-n ona güveniyordu, ama şimdi sorumluluğu daha da artmıştı.

Ertesi akşam buluşma noktasında denizaltılar birer birer su yüzüne çıkarken, Ferpoorten iki üsteğmenle son kez toplandı.

Hayattan sadece iki plana bağlı kalamazdı. Nitekim, "Her türlü olasılığı düşünmemizde yarar var" diyen Ferpoorten kısaca üçüncü planını da aktardı.

Denizaltılar bir süre su üstünde seyrettiler. Bu arada U-20 ve U-23'ün komutanları kendi denizaltılarına geçtiler. Her üç denizaltı da oksijen depoladı, bataryaların şarj etti ve güneş doğmadan tekrar Karadeniz'e daldı.

Karadeniz'in Sovyet sularında ise herkes 30. U-Boot Filo Filosu'n-dan kalan bu üç denizaltıyı anyordu. Sovyetler'in Karadeniz donanması, bu üç denizaltıyı etkisiz hale getirmeden, o güne kadarla tüm başarılarına rağmen görevlerini tamamlamış sayılmayacaktı.

U-19, U-20 ve U-23 1944 yılı eylül ayının ilk günlerinde batıya doğru Karadeniz'in

derinliklerinde seyrederken, sonuncu deni-

zaltının komutanının küçük bir dikkatsizliği ya da Sovyet hücumbotunun gözcüsünün şansı her şeyi değiştirdi.

9 eylül 1944 geceyarısıma doğru su üstüne çıkmak isteyen U-23'ün komutanı Üsteğmen Rudolf Arendt periskopunu erken çıkarmca Karadeniz'in yakamozları arasında Sovyet hücumbotunun gözcüsü tarafından fark edildi.

Oysa U-23 periskop derinliğine çıkınca uzun süre hareketsiz kalmalı ve çevredeki olası gemilerin motor seslerini dinlemeli, ardından periskopunu çıkarmalıydı.

Sovyet hücumbotu hemen dümenini U-23'ün periskopunun görüldüğü noktaya kırdı. Üsteğmen Arendt de hatasının farkına varmış hemen dalış emrini vermişti. Sovyet hücumbotu asla avını kaçırmak istemiyordu. Bölgeye onlarca su bombası attı. U-23 ilk bombalarla yara almıştı, ama durumu şimdilik idare ederdi.

Su bombalarının sesini duyan diğer iki denizaltı da yüzeye çıkmaktan vazgeçip U-23 gibi Karadeniz'in derinliklerine daldı ve sessizce beklemeye başladı. Üç denizaltının da son günlerde en iyi ve en çok yaptığı şey denizin altında sessizce beklemektir.

Alman denizaltüann tek umutları Sovyet hücumbotunun U-23'ün battığına ikna olup çekip gitmesiydi.

Ama hücumbotun komutanı Yüzbaşı İgor durumu hemen üstlerine iletmış ve takviye istemişti.

10 eylül 1944 sabahı günün ilk ışıklarıyla birlikte bu kez iki Sovyet hücumbotu su bombalarını denize bırakmaya başladı. Bu kez daha geniş bir sahada etkili olan Sovyet hücumbotlarının gözcüleri denizin iki ayrı noktasında yağ izlerini gördüler. Hem U-23 yeniden yara almış hem de U-19 ilk darbesini yemişti.

U-20'nin komutanı Üsteğmen Kari Grafen de düşmanı yanıltmak ve battığını sanmalarını sağlamak için bir başka bölgede denize yağ ve cüruf bırakınca, Sovyet hücumbottan 30. U-Boot Fi-lotilas'ının kalan üç denizaltısını da ele geçirdiklerine ikna olarak bombalarını daha da ısrarla yağdırmaya başladılar.

U-19'da Üsteğmen Huber Ferpoorten artık üçüncü planı yürürlüğe koymanın zamanı geldiğine inanarak, ikinci kaptana güneye doğru tam hızla yol almaları emrini verdi.

Ferpoorten bu emri verirken diğer denizaltüann da kendilerinin motor sesini duyarak üçüncü plana geçmelerini umuyordu.

Kısa süre sonra U-20 ve U-23 de U-19'un arkasına takılarak güneye doğru kaçmaya başladılar. Bu artık bir ölüm-kalım savaşıydı. Önlerindeki birkaç saati de atlatabilirlerse kurtulma ümitleri olacaktı. Sovyet hücumbottan da denizaltüann niyetini anlamış, Kara-

deniz'in azgın dalgalan arasında peşlerine düşmüştü.

Amansız takibin üçüncü çeyrek saati de geçtikten sonra Üsteğmen Ferpoorten, harita üzerinde hesaplarını yaptı ve periskop yüksekliğine çıkmalarını istedi. Hem de hız kesmeden. Yaralı bir denizaltıya verilen bu emir oldukça riskliydi. Ama o anda göze alınacak en hafif riskti bu.

Periskop çıkanınca Üsteğmen hemen gözünü dayadı. Hesapla-n doğru çıkmıştı, Türkiye sahillerindeydiler. Periskopla son bir hesap daha yaptı. Türkiye hâlâ üç buçuk mil uzaktaydı. Türk ka-rasulanna henüz girmemişlerdi.

Daha en azından bir on beş dakika dayanmaları lazımdı.

Denizaltı tüm hızıyla Türkiye sahillerine ilerlerken Ferpoorten de son emirlerini verdi. Şimdi herkes saniyeleri, dakikaları sayıyor, kimileri de dua ediyordu.

Ferpoorten periskop yardımıyla kıyıyla uzaklığını bir kez daha hesapladı. Şimdi Türkiye'ye sadece üç milleri kalmıştı, ama arkasına bakınca Sovyet hücumbotlarının kendilerini hâlâ izlediklerini gördü. Türk karasulanna girmişlerdi, ama hücumbotlar izlerini hâlâ sürüyordu.

Üsteğmen artık denizaltının varacağı noktaya değil de arkasındaki hücumbotlara bakıyordu. Yarım mü daha ilerlediler ve Üsteğmen Sovyet hücumbotlarının yavaşladıklarını ardından da geri dönerek Türk karasularının başladığı noktaya döndüklerini gördü.

Ferpoorten'in sevinç çılgılığı tüm denizaltıyı çınlattı. Yarım mü daha gittikten sonra, Üsteğmen Sovyet hücumbotlarının menzilinin dışında olduklarından emin, su üstüne çıkma emrini verdi.

Balans tanklarındaki su denizin üzerinde köpükler oluşturarak boşaldı ve U-19 çatırdayarak su yüzüne çıktı. Mürettebat ne yapacağını bilinciyle sağa sola koşuştururken, Huber Ferpoorten kuleye tırmandı, U-20 ve U-23'ün de sualtı bombalanndan hasarlı ancak ölüm-kalım savaşını kıl payı kazanan muvaffak birer denizaltı olarak su yüzüne çıktığını fark etti. Diğer denizaltılardaki mürettebatın bir bölümü güverteye fırlamıştı bile. Çok geçmeden U-19'un mürettebatı da güvertede toplanmaya başladı.

Üçüncü plan gereği U-19, U-20 ve U-23'ün mürettebatı Türkiye sahillerinden sadece iki mil açıktaki denizaltıların batıracaktı. Denizaltıların tüm vanaları açılmış su içeri dolarken, mürettebat şişme botlara biniyor, kimileri de daha aceleci davranarak can ye-lekleriyle suya atlayıp Türk kıyılarına doğru yüzüyordu.

Üsteğmen Huber Ferpoorten herkesin U-19'dan tahliye edildiğine emin olunca kendisini bekleyen şişme bota bindi ve tayfala-

hesaplarına göre 41.16 kuzey enlemi, 31.26 doğu boylammdaydılar. Denizaltının seyir defterine en son bu notu almış, ardından deri kaplı yıpranmış defteri ceketinin iç cebine sıkıştırdıktan sonra bota binmişti. Birkaç yüz metre ilerledikten sonra Ferpoorten arkasına şöyle bir baktı.

U-19'un üst güvertesi suların altında kalmış yavaş yavaş batıyordu tıpkı U-20 ve U-23 gibi.

1935 yılında Kiel'de denize indirilen U-19 daha dokuz yaşındaydı ve yirmi devriye görevine çıkmış toplam 39 519 tonluk tam on beş gemi batırmıştı.

U-20'nin de benzer başarılı bir geçmişı vardı. On sekiz devriye görevinde toplamı 39 637 tonu bulan on altı gemi batırmıştı. 1 846 tonluk bir gemiye de ağır hasar vermişti. Şimdi o da son devriyesine çıkıyor, sonsuzluğa gidiyordu.

Alman denizaltıları arasında U-20 belki de dünyaca en çok tanınanıydı. 1913'te Danzig doklarında inşa edilen U-20, Birinci Dünya Savaşı sırasında 7 mayıs 1915'te İngiliz bandıralı Lusitania transatlantiğini İrlanda kıyılarında G tipi bir torpidoyla batırmıştı. Kaptan W. T. Turner idaresindeki Lusitania'da 1 201 kişı hayatını kaybetmişti. Bu Titanic faciasından altı yıl sonra dünyanın karşılaştığı ikinci büyük deniz felaketi idi.

Üsteğmen Walter Schwieger komutasındaki U-20 denizaltısı bir yıl sonra 1916'da Danimarka körfezinde İngiliz denizaltıları-yla giriştiği savaştan yenik ayrıldı. U-20 Danimarka sahiline sürüklendi ve burada karaya oturdu. Mürettebat denizaltıyı terk etti. 1919 yılına gelindiğindeyse Danimarka hükümeti U-20'yi halkın ziyaretine açtı ve müze olarak kullanıldı.

U-20 anavatanına ancak 1976'da geri dönebildi. Danimarka hükümeti Alman hükümetine bir jest yaparak efsanevi denizaltıyı ülkesine gönderdi.

U-20 Danimarkalıların eline düştükten sonra Alman donanmasının envanterinden doğal olarak çıkmıştı.

Karadeniz'de son anlarını yaşıyan U-20 ise 1 ağustos 1935'te Kiel'de Germaniawerft Tersanesi'nde denize indirildi. Ertesi yıl da Alman donanmasına U-20 borda numarasıyla Lusitania'yı batıran denizaltının yerine katıldı. Ancak bu ikinci U-20'nin ilki kadar şansı yoktu ve anavatanına dönemeyecekti.

Keza U-23'ün basan grafiğinin de diğerlerinden geri kalır yanı yoktu. On altı devriye görevinde toplam 33 726 tonluk on iki gemi batırmış, 2 911 tonluk da üç gemiye ağır hasar vermişti. U-23

de batıyordu. Hem de diğer iki denizaltı gibi mürettebatı tarafından Karadeniz'in karanlık sularına gönderiliyordu. Geçmişleri zaferlerle dolu bu üç denizaltı artık Karadeniz'de balıklara yuva görevini üstlenecekti.

Üç denizaltıyla birlikte bir dönem de kapanıyordu, 30. U-Boot Filotilas'ının sonu gelmişti. Alman denizaltılarının Karadeniz macerası artık sonsuza kadar bitiyordu.

Huber Ferpoorten sulara gömülen denizaltılara son bir selam verdikten sonra önüne döndü, Türk kıyılarına baktı. Uzaktaki insanları seçebiliyordu, kendilerini merak içinde karşılamaya gelenleri.

Karadeniz Ereğlisi'nde oturan yaşlılar için beklenmedik anda denizden yabancı konukların gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Bu bölgeye yüzyılın başlarında Sovyet Devrimi'nden kaçan Beyaz Ruslar bulabildikleri her türlü deniz taşıtıyla adeta çıkarma yapmıştı.

Ama bu kez gelenler Rus aristokratları yerine, yorgun ve yenik Alman denizcileriydi.

Üç denizaltının mürettebatı kıyıya varınca, jandarma Alman denizcileri henüz ders başı yapmamış bir okula götürdü. Ereğli halkı ve yetkililer Alman denizcilere ellerinden geldiği kadar Türk misafirperverliğini gösterdiler. Sonra bir gün sabahın erken saatlerinde Alman denizciler jandarmanın eşliğinde Ereğli'den ayrılarak Anadolu'nun iç kesimlerine doğru uzun bir yolculuğa çıktılar.

Bölge halkı yabancıların nereye gittiğini, onlara ne olduğunu asla öğrenemedi. Ama yıllarca denizden gelen Almanların öyküsünü ağızdan ağıza alt kuşaklara anlattılar. Tıpkı Rus aristokratların öyküsü gibi.

Nisan 1945

Almanya savaşı kaybetti. Bunu fark edemeyenler de sadece Hitler ve çocuklardı. Herkes yaklaşmakta olan sonu tedirginlikle bekliyordu. Müttefik uçakları düzenli hava akınlarıyla Berlin'e bir ön felaket yaşıtıyorlardı. Mahalle mahalle, sokak sokak milimetrik bir hesapla bombalarını bırakıyorlardı.

Hitler bu yoğun bombardıman altında Berlin'de ülkesinin kaderini bir kez daha değiştireceğine inanıyordu. Ancak ne Müttefik istihbaratı ne de Almanlar Hitler'in Berlin'de olduğunu biliyorlardı.

Hava akınlarından bir defada elli sekiz bombayla istihkakını alan Berlin'deki yeni Şansölyelik binasının yüz otuz basamak altındaki bunkerinde Hitler son günlerini yaşıyordu. Bunkerin ilk iki katında sekreterlerin ofisleri, radyo istasyonu, muhafızların odası ve lüks döşenmiş bir yemekhane vardı. Buradan on iki hücreye ayrılan bir üçüncü kata iniliyordu. Hizmetkârlar burada kalıyor ve vejetaryen Hitler'in yemekleri bunkerin bu katında hazırlanıyordu.

Buradan bir sarmal merdivenle Hitler'in yaşadığı asıl bunkere iniliyordu. Hitler'in bunkerini eski Şansölyelik binasının bahçesinin tam on iki metre altındaydı.

Ortadaki geniş koridor gerek duyulduğunda toplantı salonu olarak kullanılıyordu. Koridorun sağ tarafında telefon santrali, dizel elektrik jeneratörü ve Führer'in özel doktoru Morell'in odası vardı. Sol tarafta ise Hitler'in özel dairesi bulunuyordu.

Hitler mucizelere inanıyordu. 12 nisan günü Amerika Başkanı Roosevelt'in ölüm haberini

aldığında da bunu mucizenin ilk işareti olarak kabul etti. Ona göre Amerikalılar Sovyet tehlikesinin farkına varacak ve Almanlarla birlikte Ruslara karşı savaşacaklardı.

Ertesi gün Berlin'i Sovyetler'den kurtarmak için halk ordula-

rı kurulmaya başlanıyordu. Ancak halk ordularında sadece çocuklar ve yaşlılar vardı.

Hitler'e inanan çocuklar akın akın Berlin'i düşman postasından korumak için silah altına giriyorlardı. Çocuklara hemen Panzer-faust denilen tanksavar silahı kullanmayı öğreten Alman subaylar zamanı gelince bu körpe bedenleri Sovyet T-34 tanklarının önüne atacaklardı.

Harabeye dönen Berlin sokaklarında "Hitler'e inanan, zafere inanır" pankartları asılıydı.

Ama 15 nisanı 16 nisana bağlayan gece Hitler'in son mucizesi de fos çıkıyordu.

İngiliz uçakları Berlin'i bir kez daha bombaladılar. Uçaklar gidiyor, bu kez Öder Nehri kıyılarından yirmi iki bin Sovyet topu Berlin'e ölüm kusmaya başlıyordu. Berlin Savaşı artık başlamıştı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte Stalin'in orgran da denilen Sovyet Katyuşalan gürlemeye başladı, tanklar arkalarında Rus piyadelerle Berlin caddelerine daldı. Bunu izleyen günlerde Berlin'deki tablo değişmedi. Kül sağanağı hiç bitmedi. Kalabalıklar çılgınlık derecesinde alev kümeleri ve patlamalar arasında bilinçsizce koşup durdu. Sokaklar ölümlerle ve hayatlarına son verilmesi için yalvaran yaralılarla doldu taşıdı.

Bütün bunlar olurken, Berlin'i korumakla görevli Hitler Gençliği üyelerinden on dört yaşındaki Rudolf bu cehennemden sanki hiç etkilenmiyor, büyük bir azimle elinde Panzerfaust'u bir caddeden diğerine koşup duruyordu. Berlin'in o günlerinde Rudolf çok şanslıydı. Hem de öylesine şanslı ki... Berlin Savaşı'nda beşinci gün de geçmiş Rudolf hayatta kalabilmişti.

20 nisan günü öğle saatlerinde komutanı ona yepyeni bir üniforma ile bir çift çizme uzattı. Çocuk bu hediyeyle sevinçle kabul edip hemen üzerine geçirdi. Rudolf'a yapılan sürpriz bu kadarla da bitmiyordu. Aynı gün öğleden sonra komutanı Rudolf'u alıp, yıkıntıların arasından geçirerek Nazi bayraklarıyla süslenmiş bir harabeye götürdü ve orada savaşın kilometrelerce uzağında yaşıyormuş izlenimini veren pınl pınl çizmeli, jilet gibi ütülü üniformalı genç bir subaya teslim etti.

Genç subay, Rudolf u harabelerin arasında bir yer altı sığmağına sürükledi. Merdivenlerden aşağı indiler. Kapısının üzerinde "Yemekhane" yazan bir salona girdiler. Orada onun gibi dört çocuk yani genç savaşçı daha vardı. Rudolf diğer çocukların yanına oturdu. Salonda çıt çıkmıyordu. Herkes merakla bekliyordu.

Birazdan kapı açıldı. Rudolf gözlerine inanamıyordu. Führeri, Adolf Hitler karşıındaydı. Hitler'in elli altıncı doğum gününü kutlamak için seçilen Berlinli beş küçük savaşçıdan biri de Rudolf tu.

Führer'le tanışmanın verdiği heyecanla Rudolf, artık insanüstü gayretle Sovyet tanklarının üzerine atıldı. Ancak Rudolfun Sovyet T-34'leri karşısındaki bu göreceli zaferi ne yazık ki savaşın kaderini değiştiremedi.

Hitler bunkerinde hapis hayatı sürüyordu artık, Berlin'de de sokak savaşları devam ediyordu.

29 nisan sabaha karşı Hitler son olarak yapması gerekenleri gözden geçirdi. Yıllardan beri ihmal ettiği bir şeyle başladı işe. Hitler, Berlin Savaşı başlamadan birkaç gün önce bunkerine gelen sevgilisi Eva Braun'la evlendi. Nikâhı halk ordusundan Walter Wagner adında bir subay kıydı. Nikâh şahitleri ise Propaganda Bakanı Goebbels ile Şansölyelik Müsteşarı Bormann'dı.

Davetli sayısı da şaşılacak kadar azdı. Bunkerde yaşayan sekreterler ile birkaç subay ve Yahudi kanı taşıdığı halde Hitler'in vazgeçemediği kadın aşçısı Manziyalı.

Nikâhtan sonra bir resepsiyon filan yoktu. Yeni evliler dairelerinde baş başa yedikleri bir düğün yemeğiyle yetinmek zorundaydılar.

Hitler kendi düğün yemeğinde fazla kalamadı ve bunkerdeki ofisine geçerek sekreteri Frau Junge'ye vasiyetlerini yazdırdı.

Hitler ardından iki vasiyet bırakıyordu: birisi siyasî, diğeri özel.

Siyasî vasiyetinde Hitler kendini savunuyor, başkalarını suçluyordu. Her zaman yaptığı gibi... savaşa girmekte haklı olduğunu söylüyordu. Buna karşın yenilgiden hain ve korkak subayları sorumlu tutuyordu. Führer kendinden sonraki Üçüncü Reich yönetimini de yeniden düzenliyordu. Buna göre kendisinin yerine Amiral Dönitz'i seçiyordu. Propaganda Bakanı Goebbels'i şansölye olarak atıyordu. Bormann'ı ise Nasyonal Sosyalist Parti'nin başına geçiriyordu.

Hitler siyasî vasiyetinin sonunda Alman milletine son çağrısını yapıyordu:

"Almanlar Arî ırk yasalarından asla ayrılmamalı ve bütün milletler için zehir kadar tehlikeli olan Yahudileri kovalamaktan kesinlikle vazgeçmemelilerdir."

Hitler özel vasiyetinde ise şahsî mallarını partiye, parti dağılmış-sa devlete bırakıyordu. Ortada devlet de kalmamışsa doğal olarak herhangi bir şahsî tasarrufunun olamayacağına işaret ediyordu.

Hitler topladığı sanat eserleriyle, doğduğu kent olan Linz'de bir müze kurulmasını istiyordu. Eva Braun'la evliliğini ve karısıyla birlikte ölmeye karar verdiklerini de Alman halkına açıklıyordu.

Takvimler 30 nisan 1944'ü gösterdiği gün Hitler önce Alsace ırkı, Blondi adını verdiği köpeğinin zehirlenmesini emretti. Bu saatlerde Sovyet askerleri Şansölyelik binasına iyice sokulmuşlardı. Jegorov ve Kantariza adlı Sovyet askerleri Reichstag binasının yıkık kubbesine kırmızı bayrak dikiyorlardı.

Hitler saat 14.25'te eşi Eva'yla birlikte son yemeği için yemekhaneye gitti. Onlar öğle yemeğindeyken Hitler'in şoförü Erick Kempka ile dört asker Şansölyelik bahçesine yüz seksen litre benzin taşıdı.

Yemekten sonra Hitler ve Eva Braun bunkerdekilerle el sıkışarak dairelerine çekildiler. Çok geçmeden Hitler'in dairesinden bir tabanca sesi duyuldu. Saat tam 15.30'du.

Eva Braun zehirle ölmeyi tercih etmişti.

Rusların yüz metre yakınına sokuldukları bunkerde Hitler'in son emri yerine getirildi. Onun ve eşinin cesetleri Şansölyelik bahçesine çıkarılarak yakıldı. Ardından bunker tamamen boşaltıldı, çünkü herkes can derdine düşmüştü. Şanslı olanlar Müttefik mevzilerine ulaştı, şanssızlar yolda öldü, daha da az şanssızlar ise Rusların eline düştü.

Hitler'in ölüm haberi fıslıtlı hızıyla Berlin'deki sokak cephelerinde yayıldı. Bu habere inanan da vardı inanmayan da...

İnanmayanların başında Rudolf vardı.

Rudolf haberi duyunca soluğu Şansölyelik binasında bunkerin girişinde aldı. Yüzü gözü kir içinde, kendisine bol gelen üniforması birkaç günde tanınmayacak hale gelmiş, yorgun ama inançlı çocuk bunkerin kapışma vardığında içeri giren Sovyet subaylarını gördü.

Bunkerde Kızıl Ordu işini bitirmiş, şimdi GRU subayları içeriği hallaç pamuğu gibi atıyor, dünyadaki hemen herkesin görmek, incelemek isteyeceği belgeleri tasnif ediyordu.

Rudolf bunkerden koliler içinde taşınan belgeleri, eşyaları görünce gözyaşlarını tutamadı. Artık Hitler'in öldüğü gerçeği kafasına dank etmişti.

Kimsenin duyamadığı ama küçük dünyasında bir volkan gibi patlayan çılgılığı, Rudolf a Hitler'in ölümsüz olduğunu, böyle çekip giderek Alman halkını yalnız bırakamayacağını haykırıyordu.

Almanya'nın, Almanların Führeri gelecek nesillere yol gösterecek, onları aynı amaç için yeniden bir araya getirecek bir şeyler mutlaka bırakmış olmalıydı...

Birinci kitap

Birinci bölüm

8

Hava öylesine sıcaktı ki insan adeta boğuluyordu. Her alınan nefes ciğerleri berbat bir sigaranın dumanıymışçasına yakıyordu. Sadece insanları değil hayvanları da etkiliyordu sıcak. Doğu Anadolu'nun uzak bir köşesi de bu sıcaktan nasibini alıyordu. Güneş her tarafı kavuruyordu. Bu yeryüzü cehenneminde doğa ölmüştü. İnsan ister istemez bu

cehennemde hiçbir canlının yaşayamayacağını düşünüyordu. Ama biraz ileride birkaç baş hayvan otuyor-du. Başlannda bu dünyada yapayalnız kalmış bir çoban vardı.

Neredeyse kemikleri çıkmış cılız bir inek on dakikadır kıpırdamadan duruyordu. İneğin on-on beş metre uzağındaki çoban da öyle...

İnek kocaman, simsiyah gözüne konan bir kara sineği kovmak için başını salladı. O sırada ineğin gözüne yerdeki bir ot kümesi ilişti. Otlar sapsan, kupkuruydu. İnek otlara baktı, baktı. Neden sonra ağır ağır kafasını yere eğdi ve kurumuş otları yemeye başladı.

İnek sıcağa aldırmadan otları topraktan çekip koparıken, çoban gözlerini uzaklara dikti. Acelesi yoktu. Sanki geçmişten gelmiş, geleceği olmayan tüm zamanların çobanıydı o. Varılacak bir menzili yoktu, zamanı çoktu. Sadece otlayan ineklere gözcülük yapıyordu. O iyi bir çobandı...

İstanbul'da da hava çok sıcaktı. Meteoroloji tahminlerinde kullanılan deyimle, hava sıcaklıkları mevsim normallerinin çok üstünde seyrediyordu. Daha gün ortasında insanlar sıcaktan bitap düşüyordu. Akşam olması da bir şeyi değiştirmiyordu. Gece geç saatlerde insanlar terden yapış yapış kendilerini yataklarına pelte gibi atıyorlardı. Sabaha karşı göreceli serinlikle biraz olsun fe-rahlayanlar güne uykusuz, yorgun ve bezgin başlıyorlardı. Cehen-

nemî sıcağa karşı koşturma gün boyu devam ediyordu.

İstanbul'da nem oranı son yılların rekorunu kırmıştı. Şehir boğucu, sıcak bir akvaryum gibiydi.

Bu sıcağa rağmen İstanbul'da hayat devam ediyordu.

Ağustosun 15'iydi. Sıcaktan boğulan İstanbullulara bugün güneşin bir müjdesi vardı: öğle saatlerinde Güneş tutulacaktı. Yüzyılın son büyük Güneş tutulmasında Güneş ile Dünya'nın arasma girecek olan Ay İstanbul'a gün ortasında alacakaranlık yaşatacaktı.

İstanbullular sıcaktan bunalmış, "Keşke Güneş kısa süreli tu-tulmasa da toptan yok olup gitse" diye düşünüyorlardı.

Aşın sıcak da olsa, Güneş de tutulsa İstanbul'da yaşam her zaman olduğu gibi devam ediyordu.

İstanbul Güneş'in tutulmasına tanık olduğu sıralarda Atatürk Havaalanı kulesi Almanya'dan gelen Lufthansa'ya ait Boeing 737 tipi uçağa iniş izni veriyordu.

Kule görevlileri önlerindeki ekrana bakmaya, inişe geçen uçağı izlemeye çok kasa bir süre ara vererek Güneş tutulmasının alacakaranlığını doyumlamayı tercih ettiler. Ancak bu çok ama çok kısa sürdü. Saniyenin onda biri kadar. Ankara'dan gelen THY uçağı iniş için izin istiyor, pistte sekiz-on uçak kalkış için sıra bekliyordu. Tüm dünyadaki havaalanı kule görevlileri gibi İstanbul'dakilerin de iş başındayken bir an olsun dalga geçmeye hakları yoktu.

Boeing 737'nin piste inişine kule görevlileri ve apronda körüğe yanaştırmak için bekleyen teknisyenden başka kimse dikkat etmedi. Herkes Güneş tutulmasıyla ilgileniyordu.

Uluslararası geliş terminalinde bekleyen kırk yaşlarındaki sansın adam bir rüyadan uyanır gibi oturduğu yerde silkindi. Boeing şimdi apronda taksi yapıyor ve körüğe yaklaşıyordu.

Sansın adam uçağın Güneş tutulduğu sırada İstanbul'a inmesini olumlu bir işaret olarak algıladı.

Şimdi uçak körükle kenetlenmiş yolcular birer ikişer pasaport kuynığına giriyorlardı. Uçağın yolcular daha İstanbul'u kasıp kavuran sıcaktan haberdar değildi. Kabinin serin havasından dış dünyayla temas etmeden terminalin soğutulmuş atmosferine giriyorlardı.

Sansın adam oturduğu yerden kalkmadı. Bu arada Almanya'dan gelen yolcuların pasaport kontrolleri sürüyor, pasaportunu damgalatanlar üzerindeki elektronik panoda Lufthansa'nın o dakikalarda Almanya'dan gelen uçağının uçuş numarasının yazı-

lı olduğu bagaj bandına ilerliyorlardı.

Sansın adam yerinden kalkarak gümrük salonunun kuşbakışı görüldüğü camların kenarına geldi. Bakışları salonu taradı. İki yerde yoğunlaştı, ardından ilgisiz tavırlarla kalabalığı izlemeye devam etti.

Ağustos sıcaklığına rağmen takım elbise giymiş kırkılarındaki sansın adam, beyaz uzun kollu gömleği ve koyu renk kravatıyla tam bir işadamı havasındaydı. Sıcak hava iş dünyasının kurallarını hiç etkilemezdi. Giyimine özen gösteren işadamları ve üst düzey yöneticiler yaz kış ütü pantolon, ceket, uzun kollu beyaz gömlek giyerlerdi, tıpkı sansın adam gibi. Yazın sıcaklığında, kışın yağmurunda çamurunda pantolonun ütüsü bozulmaz, hele gömleklerde tek bir kırışık olmazdı. Sanki bu adamlar sürekli ayakta durup hiç oturmuyorlardı ya da her yarım saatte bir gömlek değiştiriyorlardı.

Tipik bir işadamı görünümündeki sansın adamın gümrük salonunda bakışlarını yoğunlaştırdığı üç kişi ise kendisinden oldukça farklı görünüşteydi.

Bunlardan ilki yetmiş yaşını çoktan devirmiş, ancak vücudunda herhangi bir deformasyon olmayan dinamik görünümlü biriydi. Bagaj bandından sadece askılı büyük bir çanta aldı ve gümrüğe deklare edecek herhangi bir şeyi olmayanların kapısına doğru ilerledi.

Diğer iki kişi ise yirmi sekiz-otuz yaşlarında genç bir kadın ile bir erkekti. İkisinin de ayağında yıpranmış birer blucin, üstlerinde birer tişört, ayaklarında ise sandalet vardı. Beklendiği gibi bagaj bandından büyücek birer sırt çantası aldılar, omuzlarına geçirdiler ve tıpkı yaşlı adam gibi gümrüğe tabi bir şeyleri olmayanlar bölümüne gidip, buradan da terminale geçtiler.

Sansın adam bu üç kişinin hareketlerini uzaktan dikkatle izledi.

Yaşlı olan omzundaki çantasıyla hemen taksi durağına gitti ve sırada bekleyen 1970 model Fiat marka san taksilerden birine binerek terminalden uzaklaştı.

Sansın adam yaşlı olanın bindiği taksiyi göz ucuyla inceledi ve "İtalyan turistler İstanbul'da 1970 model Fiatları böylesine gıcır gıcır görünce ne kadar şaşıyorlardır" diye düşündü.

Aslında o kadar şaşılacak bir şey yoktu. Eğer İtalyan turistler Hindistan'a giderlerse orada da 1959 model yepyeni Fiatları görebilirlerdi. Hindistan'daki yerli sanayi 1959 model, Türkiye'deki yerli sanayi de 1970 model Fiat otomobilleri yıllardan beri imal edip iç pazarlarına veriyordu. Bu gidişle önümüzdeki yüzyılda da hatta daha sonraları da bu düzen böyle sürüp gidecekti.

il

Uçaktan inen sırt çantalı iki genç ise terminalin dışında kent merkezine gidecek otobüse bindi. Sarışın adam terminalden çıkmadan camların gerisinden otobüsün hareket etmesini bekledi. Ardından sıcak havayla fazla temas etmek istemediğinden terminalin bir üst katına çıktı, oradan kapalı köprüye ilerleyerek havaalanının otoparkına geçti. Vişneçürüğü 1999 model Renault Mega-ne otomobile binerek havaalanı yakınlarındaki oteline gitti.

Beş yıldızlı otelin önünde arabasından indi. Kapıcıya yarım saate kadar otelden ayrılacağını, o nedenle arabasını parka götür-memelerini söyledi.

Otelin döner kapısından içeri giren adam bir kez daha bunalıcı sıcaklığının ardında bırakarak soğutulmuş havanın ferahlığıyla karşılaştı.

Fuayede biraz soluklanan adam ne resepsiyona yöneldi ne de odasına çıkmaya yeltendi. Onun yerine otelin şık kuyumcusuna doğru ilerledi.

Tombul, kırışmış kalın bıyıklı kuyumcu sansın adamı akıcı bir İngilizce'yle dükkânına davet etti. Almanca yanıt alınca bu kez de aynı akıcılıkta Almanca devam etti:

"Kahvenizi nasıl alırsınız?"

Kuyumcu müşterisinin Türk kahvesi isteyeceğini düşünmüştü, ama "Bol sütlü, az şekerli filtre kahve" yanıtını aldı.

Kuyumcunun yardımcısı hemen otelin kafesine giderek siparişini verdi, dönüş yolunda da resepsiyona uğrayarak gelen müşteri hakkında bilgi aldı.

Yardımcı dükkâna dönerek siparişleri verdiğini söyledi, bir baş işaretleriyle de kuyumcuya müşterinin çok muteber olduğu haberini verdi. Kahveler içilirken kuyumcu ile müşterisi ilk bakışta sıradan gözükebilecek bir konuşmaya başladılar. Ancak kuyumcu ince sorularıyla adamın zevkini öğrenmek ister gibiydi.

Kahveler bitince sıra alışverişe geldi.

Kuyumcu birbiri ardına kasasında duran mücevher setlerini tezgâha yaymaya başladı. Neyse ki müşteri fazla müşkülpesent değildi. Eşi için altın üzerine pırlanta, yaklaşık on beş bin dolarlık bir gerdanlık seti beğendi. Kuyumcu memnun bir ifadeyle seti kutusuna yerleştirirken, müşterisi ilk kez gülümsedi ve neşeyle konuştu:

"Sevgilim, kanma bunu aldığımı öğrenirse canıma okur. En iyisi bir tane de onun için alayım."

Kuyumcunun tam aradığı türden bir müşteriydi:

"Tabii riske girmemeniz gerek!"

Ardından Alman işadamlının beğendiği on bin dolarlık ikinci seti de kutusuna koydu.

Sansın adam kuyumcuya cüzdanından çıkardığı Almanya'daki bir bankadan alınma Visa Gold kartını uzattı. Kuyumcu kartı post makinesine yerleştirdi. Kısa sürede olumlu yanıt geldi ve kuyumcunun hesabına aracı Türk bankası vasıtasıyla yirmi beş bin dolar aktarıldı.

"Teknoloji ne güzel şey" diye düşündü kuyumcu. Müşterisi bu meblağı kart yerine çekle ödemek istese, banka aranacak, provizyon istenecek ve bütün bunlar zaman alacaktı. Nakit ödemek istese bu kez de paralar tek tek kontrol edilip sahte olup olmadıkları araştırılacaktı. Bir banka reklamında olduğu gibi kartlı yaşam çok keyifliydi.

Müşteri şık paketini alarak kuyumcudan ayrıldı ve resepsiyona yöneldi.

Kaldığı süitin parasını nakit olarak ödedi ve valizlerinin arabasına götürülmesini istedi. İki krokodil valiz bagaja kondu ve adam belboya ne göze batacak kadar fazla ne de arkasından küfrettirecek kadar az, ortalama bir bahşış verdi.

Sarışın adam birkaç dakika içinde Yeşilköy balıkçı marinasına varmıştı bile. Arabasını uygun bir yere bıraktı. Cep telefonunu çıkararak önce Almanya'daki bir arkadaşını aradı.

Ona kısaca, "İşlem tamam kartı iptal edebilirsin" dedi.

Sonra bu kez yerel bir numarayı aradı, belirlenen noktada beklediğini bildirdi.

Çok geçmeden arabasının ön yolcu kapısı açıldı, içeriye genç bir balıkçı girdi. Genç hiç konuşmadan adama bir zarf uzattı. Adam zarfı aldı, içindeki pasaportu çıkardı. Bu kendi pasaportuydu. Giriş damgasının yapıldığı sayfaya baktı. O günün tarihi vardı. Adamın resmen Türkiye'ye birkaç saat sonra gireceğini yazıyordu pasaportundaki damga.

Cebinden bir başka pasaport çıkardı. Zarfa koydu ve genç adama uzattı. Balıkçı zarfı

cebine soktu, arabadan indi ve marinada gözden kayboldu.

Sansın adam neşeyle ıslık çalmaya başladı.

Türkiye'ye kendisine çok benzeyen arkadaşının pasaportuyla girmiş ve onun kredi kartını kuyumcuda kullanmıştı.

Biraz önce de arkadaşı kredi kartı ve pasaportunun çalındığını Alman bankası ile polisine haber vermişti.

Sanşm adam kendi pasaportunu dün yine bu limanda kendileriyle aynı siyasî görüşü paylaştığını zanneden Türk militanlara

vermiş, onlar bugün havaalanından giriş damgası alarak kendisine geri getirmişlerdi. Arkadaşının pasaportu ise yine aynı siyasî grup tarafından Almanya'ya vize alamayan bir arkadaşlarının Türkiye'den kolaylıkla kaçabilmesi için kullanılacaktı.

Sansın adam torpido gözünden İstanbul haritasını çıkardı. Bir kez daha göz gezdirdi. Ve arabasının yönünü havaalanına doğru çevirdi.

Renault Megane havaalanı kavşağından çevre yoluna çıktı, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne yöneldi. Kentin Anadolu yakasına geçti. Ama şehir merkezine girmeden yeniden otoyola çıktı. Bay-ramoğlu sapağından gişelere yöneldi. Önünde para ödeyecek bir iki araç vardı. O da fırsattan istifade haritasına bir kez daha baktı. Buradan 0-1 yoluna çıktı, birkaç kilometre sonra ise Eskihisar yazılı tabelayı görünce direksiyonu sağa kıvrıdı.

Feribot iskelesinde kuyruk yoktu. Hiç beklemeden arabasını o sırada araç alan feribota sürdü. Kendisine gösterilen yere park etti.

Feribot iskeleden ayrılıp garsonlar ve diğer araçlardaküer plart-formu boşalttıktan sonra ortalıkta pek kimsenin olmadığını gören sarışın adam kuyumcunun paketini saran janjanlı kâğıdı yırttı. Ku-tulardaki mücevherleri ceketinin iç cebine yerleştirdi. Ardından kutuları feribottaki yağ varilinden bozma çöp bidonuna attı.

Kuyumcu birkaç güne kalmaz yediği kazığın farkına varırdı. Alman banka kartın çalındığını Visa merkezine geçer, oradan da tüm dünyaya duyurulurdu.

Ama o arada yapılan harcama için Alman bankası Türk bankasına gerekli transferi yapmaz, Türk banka da parayı kuyumcunun hesabından geri çekerdi. Kuyumcu doğal olarak itiraz eder, slip-lerini ibraz eder, ama Türk banka kuyumcuyla yaptığı tüm dünyada geçerli tek tip sözleşmeyi önüne koyardı.

Buna göre işletmelerin kredi kartı kullanıcısının kimliğini ve kredi kartının arkasındaki imza ile slipe atılan imzanın doğruluğunu kontrol etmeleri gerekliydi. Kuyumcu ne müşterisinin kimliğini kontrol etmişti ne de imzasını.

Sansın adam keyifle gülümsedi. Türkiye'ye başka bir iş için gelmişti, ama yakın arkadaşı

sayesinde kısa sürede yirmi beş bin dolar kazanmıştı. Bu biraz riskliydi. Belki şu andaki görevini tehlikeye atacaktı, ama her şey yolunda gitmişti ve en önemlisi Almanya'daki organizasyonun adamın bu küçük üçkâğıdından haberi olmayacaktı. Yoksa kesinlikle engel olurlardı.

Feribot Topçular İskelesi'ne yanaştı. Sansın adam feribottan

ORHAN KEMAL ESİ

inince Yalova istikametine saptı. On beş kilometre sonra Yalova'ya varmıştı. Şehirde hiç oyalanmadan direksiyonu bu kez Termal yazan tabelanın gösterdiği yöne kırdı.

Artık kırsal alandaydı, iki yanı ağaçlı dar yolda yedi-sekiz kilometre ilerledikten sonra arkadaşlarının beklediği otelin tabelasını gördü.

9

15 ağustos akşamı Yalova Termal yolu üzerindeki, ağaçlar arasında gizlenmiş küçük bir otelde o gün Almanya'dan gelen üç kişi ile Atatürk Havaalanı'nda onların gelişini izleyen sansın adam buluştular. Otel rezervasyonları Almanya'dan, Berlin Üniversite-si'nden yapılmıştı. Gelenler dağ orkidelerini araştıran Alman bilim adamlarıydı, ki bu da birbirinden değişik eşkallerini açıklanabilir kılıyordu. Kuşkusuz iki genç araştırma görevlisi, orta yaşlı adam ile yetmişlerindeki ihtiyar delikanlı da profesördüler. Böylece otelde kimse bu garip dörtden kuşulanmayacaktı. Tabii kimse de Berlin'i arayıp üniversite öğretim üyeleri hakkında bilgi alma zahmetine girmezdi.

Sansın adam otelin resepsiyonuna giderek Ernst Kessler adıyla kayıt yaptırdı ve görevliden daha önce otele gelen sözde akademisyen arkadaşlarının oda numaralarını aldı.

Ernst Kessler, odasına çıkınca önce otelde kalan üç Alman'ı aradı ve onlarla yarın saat içinde toplanmak istediğini bildirdi. Ardından Yalova'daki bir numarayı çevirdi ve karşısına çıkan adamla çok kısa konuşarak akşam yemeğinden sonra otele gelmesini söyledi. Son olarak da Almanya'yı arayarak ertesi akşam dağa çıkıp orkide toplayacaklarını haber verdi.

Duş aldı. Ayağına bej bir keten pantolon geçirip çıplak ayakla-nna mokasen giydi. Kessler'in kıyafetini lacivert Polo bir tişört tamamlıyordu.

Hazırlanması tam bitmişti ki, diğer üç Alman sözleşmiş gibi birbiri ardına odasına geldiler.

Yaşlı olanı kendisini Rudolf olarak tanıttı. Genç kadının adı Li-na'ydı, erkeğinki ise Arthur. Rudolf'un dışında bunlar onların ger-Çek isimleri değildi. Sadece bu görev

boyunca kullanacakları kod adlanydı. Tıpkı Ernst Kessler gibi.

Kessler yaşlı adama döndü:

"Toplantıya başlayalım mı ?"

Rudolf'un yanıtı konuşmaya kulak misafiri olanlara ilginç gelebilirdi:

"Evet başlayalım. Şimdi tam şövalyelerin yemin zamanı." Kessler ilk parolayı doğrulamıştı. Ardından genç adama seslendi: "Peki, burada güvende miyiz ?" Uzun saçlı ve sakallı genç adamın yanıtı da ilginçti: "Şövalyelerin kılıçları bizimle birlikte. Korkulacak bir şey yok!" Kessler son olarak genç kadına döndü ve azarlarcasına sordu: "Peki sen, senin ne işin var burada?"

"Jeanne d'Arc Fransa'yı İngilizlerden kurtarmıştı. Almanya'nın yeniden yükselişi için bir kadının yapacağı şeyler de var!" Parolalar doğrulanmıştı. Artık toplantıya geçebilirlerdi. Kessler Yalova'da beraber çalışacakları arkadaşlarını daha önce tanımamıştı. Sadece şövalyeler kendisine fotoğraflarını göstermişlerdi. Burada adeta bir konsorsiyumun temsilcileri gibiydiler. Ernst Kessler sadece yaşlı adamın eski bir savaşçı olduğunu biliyordu. Genç kadın ile erkek ise büyük ihtimalle Neonazilerin operasyondaki adamlarıydılar.

Tanışma faslı bittikten sonra Kessler, "Biliyorsunuz Yalova'daki bu küçük işi ben yöneteceğim. Almanya'dan ayrılmadan önce bu konuda sizlere talimat verilmiş olması gerekir" diye söze başladı. Karşısından olumlu jestler alınca devam etti: "İş küçük olmasına küçük. Ama kesin olarak aradığımızın ne olduğunu, neye benzediğini bilemiyoruz. Yarın akşam bir evde gizlice araştırma yapacağız. İğneden ipliğe evdeki her şeyi arayacağız. Anavatanla bağlantılı bir şey bulunca onu ya yanımıza alacağız ya da belgese mikrofilmini çekeceğiz." Genç hippî kılıklı adam sordu: "Evde oturan var mı?"

"Maalesef, yaşlı bir kadın oturuyor. Ama her akşam dışarı çıkıp eşini dostunu ziyaret ediyormuş. Onun evde olmadığı saatlerde araştırmamızı yapacağız. Bu iş acil olduğu için kadının uzun süreli evden ayrılıp tatile gidişini vs bekleyemedik." Yaşlı adam söze karıştı:

"Zamanımız kısıtlı ve tam olarak ne aradığımızı bilemiyoruz. Bizden mucize yaratmamız bekleniyor galiba." Kessler ellerini iki yana açtı: "Yapacak daha iyi bir şeyimiz yok!" Ardından ekip arkadaşlarına ilk direktifini verdi: "Şimdi birkaç saat istirahat edelim. Saat dokuzda restoranda

akşam yemeği için buluşuruz. Yemekten sonra Yalova'dan gelecek bir misafirimiz olacak. Onunla son detayları konuşacağız."

Herkes odasına dağıldı. Birkaç saat sonra yeniden bir araya gelecek ve bir Türk'le birlikte son planlarını yapacaklardı.

Oteldeki Alman grubun Yalova'dan beklediği kişi o saatlerde huzursuzluk içinde kıvranıyordu. Kemal Bey sigarasından derin bir nefes çekti, eşinin getirdiği orta şekerli kahveden bir fırt aldı ve oturduğu balkondan gelip geçenlere bakmayı denedi. Faydasız. Hiç yararı olmuyordu. Orta boylu, zayıf, esmer, bıyıklı biri olan Kemal Bey altmışlanındaydı. Birkaç yıl önce devlet memuriyetinden emekli olarak Yalova'ya yerleşmiş ve yaşamının geri kalan bölümünü bu sahil kentinde sakin, huzurlu bir şekilde geçirmeyi planlamıştı.

Kemal Bey'in bu planı birkaç gün öncesine kadar da gayet güzel işlemişti. Ta ki Almanyadan gelen o telefona kadar.

Yine böyle bir akşamüzeriydi. Kemal Bey her zamanki gibi sahile yürüyüşe çıkmaya hazırlanırken telefon çalmıştı. Ahizeyi kulağına götürünce uzaklardan gelen "Baba" sesi her zamanki gibi yüreğini titretmişti. Arayan oğlu Hasan'dı. Oğlu neredeyse kırk yaşına gelmişti, ama Kemal Bey ona yıllardan beri hasretti.

Kemal Bey'in biricik oğlu Hasan onu yıllardan beri hep üzmüştü. Atlatılan her badireden sonra oğluna olan sevgisi daha da artmıştı. Oysa yaptığı hiçbir şeyi onaylamıyordu.

Küçük bir devlet memuru olarak yaşam mücadelesi veren Kemal Bey kendini bildi bileli sosyal demokrat bir insandı. Bugüne kadar sağ partilerin birine bile oy vermemişti. Favori partisi İşçi Partisi'ydi. 1965 seçimlerinde İşçi Partisi meclise girince bayram yapmış, parti kapanınca kararlar bağlamıştı.

Oğlu ise siyasal yelpazenin öteki uçundaydı. Hasan liseye giderken, o yıllarda Kemal Bey'in görevli bulunduğu küçük Orta Anadolu kasabasında sağ görüşü paylaşan gençlerle arkadaşlık etmeye başlamıştı. Babasının bunu öğrenmesi çok uzun sürmemişti. Kemal Bey oğlunu karşısına alarak uzun uzun nasihat etmişti. Ama yaran yoktu. Hasan "Nuh" diyor, "Peygamber" demiyordu. Hatta bir konuşmalarında sinirlenen Kemal Bey kendisine hâkim olamayıp oğluna bir tokat bile atmıştı. Sonra da bu şiddet girişiminden utanmıştı. Bu olayı hatırladığında hâlâ içi burkulur Kemal Bey'in.

O küçük Anadolu kasabasında Hasan'ın boş zamanlarını değerlendirebileceği bir meşgalesi yoktu. Herhalde Hasan bu boşluğu aşın sağcıların bulunduğu lokale takılarak dolduruyordu. Kemal Bey yine oğluna toz kondurmadı ve tayinini İstanbul'a istedi. Gerçi İstanbul'da geçinmek küçük ölçekli Anadolu kasabasına göre çok daha zordu ama olsun. Hasan, İstanbul'da daha değişik çevreler edinir, sağcılarla arkadaşlık yapmaktan kurtulurdu. Hem ertesi yıl Hasan üniversiteye de başlayacaktı.

Kemal Bey'in tayini İstanbul'a çıktı. Hasan Edebiyat Fakülte-si'ni kazandı, ama planda küçük bir aksaklık olmuştu. Hasan büyük kentin kalabalığı arasından kendisine yine sağcıları arkadaş olarak seçmişti. Kemal Bey artık ipin ucunu kaçırmıştı. Hasan da çoğu akşam eve bile gelmiyor kendisiyle aynı siyasî görüşü paylaşanlarla birlikte öğrenci yurtlarında kalıyordu. Bu arada Hasan tabanca taşımaya da başlamıştı.

Kemal Bey Hasan'ın eylemlere karıştığından şüpheleniyor, zaman zaman bunun delillerini görüyor, ama inanmak istemiyordu.

İstanbul'da kendisi gibi birkaç arkadaşıyla görüşen Kemal Bey onlara oğlundan, onun yaşam biçiminden hiç söz etmiyordu. Ancak bir gün her zaman buluştukları kahveye arkadaşının oğlu da gelmişti. Genç adam Hasan'ın tam aksine devrimci bir militandı. Kemal Bey arkadaşının oğluna şöyle bir baktı ve "Hasan madem siyasetle böylesine ilgilenecekti bari solcu olsaydı" diye aklından geçirdi.

Kemal Bey'i daldığı bu hülyadan genç adam uyandırdı:

"Sizin oğlunuzu geçen gün üniversitedeki bir tartışmada tanıdım Kemal Amca; Hasan sağcıların en çok korkulan militanlarından biri!"

Kemal Bey biliyor ama hâlâ inanmak istemiyordu. Kahroluyor, biricik oğlunu yitirmekten kokuyordu.

12 Eylül 1980'de ihtilal olunca, sosyal demokrat Kemal Bey askerî darbeyi hararetle alkışlamaya başladı. Kendi siyasî düşüncesi açısından darbe kesinlikle benimsenmeyecek bir olguydu, ama anarşi ortamından çıkış, her ne sebeple olursa olsun oğlu Hasan'ın hayatının kurtulması, yaşama şansının artması demekti.

İhtilalden sonraki günler ülkede adeta çıt çıkmıyordu. Sokaktaki eylemler bıçakla kesilmiş gibi durmuştu.

Kemal Bey endişeliydi, çünkü oğlu Hasan'dan da bir haber yoktu. Bir gece sokağa çıkma yasağının başladığı dakikalarda Kemal Bey'in kapısı çalındı. Hasan'ın geldiği düşüncesiyle kapıya giden Kemal Bey karşısında polisleri gördü. Polislerin arkasında

ise askerlerin miğferleri ve tüfeklerinin namluları merdiven boşluğunu dolduruyordu.

Hasan'ı arıyorlardı. Kemal Bey doğruyu, oğlunu günlerden beri görmediğini söyledi. Polisler evi aradılar, ama bir şey bulamadılar.

O gece Kemal Bey sabaha kadar gözünü kırpmadı. İşe giderken belediye otobüsünde yanına yaklaşan genç bir adam fısıltıyla Kemal Bey'e bir adres verdi ve o akşam saat 19.00'da Hasan'ın orada kendisini bekleyeceğini söyledi. Bu polislerin bir tuzağı da olabilirdi, Hasan gerçekten babasıyla görüşmek için olanak yaratmış da olabilirdi.

Her şeyi göze alan Kemal Bey verilen randevuya gitti. İstanbul'un kenar mahallelerinden birinde bir gecekondu da Hasan'la karşılaştı.

"Oğlum" diyerek Hasan'ı bağnna bastı.

Hasan babasının sevgi gösterilerine karşılık veremeyecek kadar telaşlı hatta korku içindeydi.

"Baba acele paraya ihtiyacım var."

"Benimle eve gel. Yarın bir avukatla birlikte savcılığa teslim olursun. Seni korumak için

tüm gücümü kullanırım."

Hasan başını olumsuz anlamda salladı:

"Bu imkânsız baba. Bir an önce yurtdışına gitmeliyim. Her şey ayarlandı bile. Sadece biraz paraya gereksinimim var."

Kemal Bey hiç düşünmeden iki gün içinde gerekli parayı bulacağını söyledi. O sabah otobüste kendisine mesaj veren genç iki gün sonra Kemal Bey'in işyerine gelecek ve parayı alacaktı.

O günden sonra Kemal Bey yıllarca oğlunu görmedi. Sesini bile duymadı.

12 Eylül döneminin kapandığı yıllarda bir akşam Hasan eve telefon etti. Sağdı, yaşıyordu. Almanya'ya yerleşmişti. Siyasî sığınmacı olmuş, Almanya'da kendi politik görüşündeki kişilerle birlikte kurdukları yasal dernekte çalışıyordu. Kendisi gibi insanlara yardım ediyorlardı.

Kemal Bey bu ilk telefondan birkaç yıl sonra Almanya'ya giderek oğlunu gördü. Hasan başından geçenleri babasına anlattı. İstanbul'da bir gemiye gizlice bindirilmiş İtalya'da kendisini Alman Neonaziler ile İtalyan faşist militanlar karşılamıştı. Ardından Almanya'ya geçmişler ve aşın sağcı Hasan'a aşın sağcı Almanlar sahip çıkmıştı. Ona sığınma hakkı sağlamış, ikamet izni almışlar ve yeni bir yaşama başlamasına yardımcı olmuşlardı.

Bu açıklamaları Kemal Bey'in kafası almadı. Oğlunun anlattıkları-ları düşünürken olaya düz bir mantıkla bakmak istedi. Alman

aşın sağcıları için en büyük tehlike bir başka ulusun aşın sağcıları olmalıydı.

Ancak sol örgütlerin uluslararası dayanışmasının karşısında sağ örgütler de kendi aralarında dayanışma yolunu seçmişlerdi. Nitekim daha sonraki yıllarda Kemal Bey Almanya'da radikal Türk milliyetçiler ile Neonazilerin karşılıklı çıkarlara dayanarak çoğu konuda paralel hareket ettiklerini gördü. Hatta yakın geçmişte yine oğlunu ziyaret ettiği sırada Almanya'da yaşayan Türklere karşı girişilen Neonazi eylemlerde, bu ülkedeki milliyetçilerin suskun kalmasına bile tanık oldu Kemal Bey.

Artık Kemal Bey bu konulara kafa yormak istemiyor, tam aksine Yalova'da emekliliğinin tadını çıkarmak istiyordu.

Ama oğlundan gelen bir telefon Kemal Bey'i bir kez daha huzursuz etmişti. Hasan telefonda, "Baba Almanya'dan arkadaşlarım Yalova'ya gelecekler, onlar ne isterlerse hiç soru sormadan yerine getir lütfen!" demişti.

Kemal Bey, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye biraz terslenmiş ama Hasan lafını ağzına tıkmıştı:

"Baba ne olursun. Buradaki yaşamım senin işbirliğine bağlı. Yalova'da işler ters giderse beni burada yaşatmazlar baba!"

Bu son sözler Kemal Bey'i iyice huzursuz etmiş, birkaç gün sonra Yalova yakınlarındaki bir otelden gelen ikinci telefon ise karnına sancılarının girmesine neden olmuştu. Kemal Bey Almanya'ya gide gele öğrendiği ve emeklilik günlerinde hobi olarak çalışıp geliştirdiği Almanca'sıyla karşısındaki sese o gece oteldeki randevuya mutlaka geleceğini söylemişti.

11

Kemal Bey otelin bahçesindeki restoranda kendisini bekleyen Alman grubu kolayca buldu. Kendisini tanıttı, hemen bir bira söylediler. Yeterince aydınlatılmamış bahçenin otel binasına en uzak masasında Kemal Bey'in duymaktan hiç hoşlanmayacağı bir dizi konuşma başlayacaktı şimdi.

Garsonların iyice uzaklaşmasını bekleyen Ernst Kessler Kemal Bey'e bir kâğıt uzattı. Üzerinde bir isim ve adres yazıyordu. Kessler, "Senden öncelikle burada yazılı adreste oturan kadın hakkında bilgi istiyorum" dedi ve devam etti:

"En geç yarın akşama kadar kadının evinin bulunduğu bölge-

nin krokisini çizmeni istiyorum. Ayrıca kadının alışkanlıklarım da öğrenip bize bir rapor vermelisin."

Kemal Bey tam, "Bu kadından ne istiyorsunuz?" diyecekti ki aklına oğlunun kendisine yaptığı uyarı geldi. Sakinleşmek için biraz durdu:

"Yarma kadar beklemenize gerek yok, krokiyi hemen çizebilirim. Çünkü bu kadın benim komşum. Evimden bir sokak ileride oturuyor. Kendisi emekli bir öğretmendir. Eşi de emekli öğretmendi, ancak birkaç yıl önce vefat etti. Şimdi kadın evde yalnız yaşıyor, ama iki kızı da evine çok yakın yerlerde oturuyor. Hemen hemen her akşam kızlarına gider, böyle sıcak yaz gecelerinde ise sahildeki Öğretmenler Derneği lokalinde kendisi gibi emekli arkadaşlarıyla buluşur. Malum Yalova küçük yer ve herkes birbirini tanır!"

Kessler bu bilgiden memnun kalmıştı. Yaşlı Rudolf söze karıştı:

"O zaman yarın akşama kadar beklemeye gerek yok. Bu gece işe başlayalım."

Arthur saatine baktı, on bire geliyordu. "Bu gece olmaz, geciktik. Operasyonu planladığımız gibi yann yapalım."

Lina kıkırdadı:

"Arthur haklı. Hem bizim bu gece yapacak başka bir işimiz var."

Kessler kararsız kaldı. Kısa bir duraklamadan sonra, "Evet yann akşam daha uygun" dedi ve Kemal Bey'den bölgenin krokisini çizmesini istedi.

Kemal Bey masanın üzerinde bir yandan kroki çizerken, bir yandan da yaşadığı yer hakkında bilgiler veriyordu. Masadakiler Kemal Bey'i dikkatle izliyor, arada ufak ayrıntılarla ilgili sorular yöneltiliyorlardı.

Çizim işi bittiğinde saat geceyansını çoktan geçmişti. Kessler, Kemal Bey'e son talimatlarını verdi:

"Evini ziyaret edeceğimiz kadının yann akşamki programını mutlaka öğrenmelisin. Sonra saat 20.00'de buraya gel. Yemekte son detayları görüşür, sonra harekete geçersin."

Kemal Bey başıyla anladığını işaret etti ve herkesle vedalaşarak Yalova'ya geri döndü.

Arthur ile Lina hemen odalanna çıkmak istediler. Kessler ile Rudolf bahçede biraz daha kaldılar. İki adam aynı dava için çalışıyorlar, aynı operasyonda bulunuyorlardı, ama konuşacak pek fazla bir şeyleri yoktu. Kessler biraz dolaşp hava alacağını söyleyerek bahçeden ayrıldı.

Rudolf ise kapanmadan önce otelin banna gidip bir bira daha içti. Arkasından odasına çıkarak yatağına elbiseleriyle uzandı.

Ama Rudolf u bir türlü uyku tutmuyordu. Belki de Almanya'nın kaderini değiştirecek bir buluşun arifesinde olmak Rudolf'u her geçen dakika daha da heyecanlandırıyordu. Uyumaya çalışmanın yararı yoktu.

Kalktı ve odasındaki mini bara giderek bir bira daha aldı. Buz gibi birayı bardağına doldurdu. Bardağın terlemesini izledi ve kocaman bir yudum aldı. Kendisini Yalova'ya getiren bilgiyi sindirmek için kısa süreli soluklandı. Tıpkı birkaç ay önce Münih'teki bir birahane de eski savaş arkadaşıyla bira içerken olduğu gibi...

Kari Müller de tıpkı Rudolf gibi daha çocuk yaştayken silahı eline alarak Berlin'in savunmasında Ruslara mermi sıkmıştı. Savaştan sonra Rudolf, Berlin'in Amerikan bölgesinde kalırken, Kari Müller Sovyet bölgesinde yaşamaya başlamıştı. Rudolf, zaman içinde Karl'la sık sık görüşmüş, ancak aralarındaki samimiyet giderek azalmıştı.

Çünkü Kari İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler'le entegre olan Doğu Almanya'da gizli servis Stasi'ye girmiş, hatta Rudolf a birlikte çalışmalarını bile önermişti. Rudolf sonuna kadar nasyonal sosyalizme bağlı biriydi ve öneriyi reddettiği gibi Karl'la görüşmesini de kesmişti. Zaten 1961 yılında kenti ikiye ayıran Berlin Duvarı örölünce de Kari ile Rudolf un bir araya gelme şansları kalmamıştı.

Ancak Rudolf zaman zaman dolaylı olarak Karl'dan haber aldı. Aralarına girdiği eski savaşçılardan oluşan nasyonal sosyalist örgüt doğudaki eski savaşçılarla da bağlantısını koparmamıştı. Demokratik Almanya'da da tıpkı batıda olduğu gibi Nazi örgütleri ortaya çıkmıştı. Doğu ve batıdaki benzer örgütler de yeraltına birlikte çalışır hale gelmişlerdi.

Kari da zaman içinde Stasi'de yükselirken eski dava arkadaşlarına bir iki kez yardım etmişti. 1980'lerin ikinci yansında ise yaklaşan sonu görmüş ve tüm yetkilerini para

kazanmak için kullanmaya başlamıştı.

1989'da Berlin Duvarı yıkıldığında Rudolf da yeraltındaki örgütün birkaç önemli yöneticisinden biri olmuştu. Ve yıllar sonra Kari ile Rudolf'un buluşmaları da kaçınılmaz hale gelmişti. İki eski arkadaş ara sıra bir araya geliyor ve bilgi alışverişinde bulunuyorlardı.

Kari eski bağlantılarını kullanarak dağılmış Sovyetler Birliği'nin bürokrasisinden önemli bilgiler getiriyor, para edenleri de satıyordu. Birkaç ay önce Kari kendisinden bir buluşma isteyince Rudolf sıradan bir bilgi alışverişi sanmıştı. Ama yanılmıştı.

12

Yeni Rusya'daki aşırı sağ partilerden birinin lideri olan Virinovs-kiy, yandaşlarının Sovyet arşivlerinden çıkarıp getirdiği belgeleri görünce yıllardan beri beklediği fırsatın ayağına geldiğini hemen fark edip daha fazla bilgi istedi. Çoktan yağmalanmaya başlamış Sovyet arşivinin en gizli kasalarından birinde Hitler'in sığmağından ve SS arşivlerinden elde edilen "top secret" belgeler vardı.

Virinovskiy adamlarından konuyla ilgili daha detaylı belgeler istedi. Her gelen belge elindeki bilginin değerini artıracaktı. Ancak Virinovskiy istediği sonuca ulaşamadı. Elindeki dosyaya bir kez daha baktı. Savaş sonrasında ele geçen ilk bilgiler oldukça sınırlıydı. KGB daha sonra bu bilginin izini sürmüş, her yeni edinilen bilgi dosyaya girmiş, ama bir türlü amaca ulaşamamıştı.

Olayı bilebilecek tanıklar KGB onları daha bulmadan doğal nedenlerle ya da bir kazada hayatlarını kaybediyorlar ve hep geç kalınıyordu.

İpuçlarının hepsi Türkiye'ye uzanıyordu. Gerçi KGB Türkiye'de yeterince rahat hareket edemiyordu, ama yine de önemli sayılabilecek araştırmalar yapılmıştı. KGB bir seferinde olayla ilgisi olduğuna inanılan eski bir Alman subayını Türkiye'de kısırmış, onu Almanya'ya kadar adım adım izlemiş, ama tam operasyon yapılacağı sırada adam ağır hastalığından dolayı komaya girmiş ve bir daha çıkamamıştı. Bu kez Alman subayın Türkiye'deki bağlantılarını izlemeye başlamıştı KGB.

Ama çok geçmeden Soğuk Savaş hızını artırmış, Hruşçev ile Kennedy restleşmişti. Sovyetler Küba'ya füze yerleştirmeye başlayınca Amerika Türkiye'deki üsleriyle misilleme yapmaya kalkışmış, bu dönemde Berlin Duvarı örülmüş, Soğuk Savaş tırmanmıştı. Gerçi füze krizi atlatılmıştı, ancak KGB ajanları artık Türkiye'de hiç rahat çalışamıyordu. İster istemez araştırmaya ara verilmiş, sayılan giderek azalan Türkiye'deki KGB ajanları daha öncelikli işlere yönelmişti.

Virinovskiy önündeki dosyayı incelerken, yakın geçmişin önemli kilometre taşları da ortaya çıkıyordu. Daha sonraki yıllarda KGB Türkiye'de daha rahat koşullar bulunca araştırma unutulmuş ve adeta arşivin tozlu atmosferinde kaybolmaya terk edilmişti.

"Votka içmekten hepsinin kafaları salamurla olmuş" diye söylendi KGB ajanlarına, elindeki dosyayı tamamlayamayacağından emin olunca. Onu bu haliyle satmaya karar

verdi. Daha fazla oyalanırsa, bu bilgiler sağa sola yayılabilir, dosya elinde patlayabilirdi.

Kararını veren Virinovskiy, ilk iş olarak Kari Müller'i Moskova'ya çağırdı, dosyadaki bilgilerin bir bölümünü ona gösterdi ve fiyatını açıkladı. Tam yüz elli milyon dolar istiyordu. Müller'e de binde beş komisyon verecekti.

Bu satış tam Müller'in işiydi. Virinovskiy de elde edeceği parayla partisini Rusya'da iktidara taşımayı planlıyordu.

Kari Müller, Münih'teki bira bahçesinde Rudolf a Rus lider Vi-rinovskiy'in elindeki dosyadan bahsedince yaşlı adamın bu bilgiyi sindirmesi uzun zaman almıştı. Müller'e konuyla ilgilenenlerini söyleyen Rudolf, "Bu bilgiyi başkası duyarsa öleceğini biliyorsun değil mi?" diye eski arkadaşını doğrudan tehdit etmekten de geri kalmadı.

Ondan sonraki haftalar Rudolf için yaşamının en heyecanlı dönemi idi. Ya da o öyle sanmıştı. Hele şimdi sonuç almaya bu kadar yaklaşmışken, yaşlı adamın heyecanı daha da artıyordu. Yakın geçmişte yaşadıkları bugünle kıyaslanamazdı bile.

Rudolf satış önerisini hemen hâlâ yeraltında olan örgütüne götürdü. Önde gelen birkaç kişiyle yapılan toplantıda herkes dosyanın satın alınmasını istedi. Ama bir sorun vardı. Bu kadar parayı kesinlikle bir araya getiremezlerdi.

Para önemli bir sorundu ve şövalyelere gitmeye karar verdiler. Şövalyelerin temsilcileriyle yaptıkları ilk toplantıda Rudolf hayal kırıklığına uğradı.

Kendilerini Toton Şövalyeleri'nin son temsilcileri olarak kabul eden bu gizli örgüt onlarla aynı heyecanı paylaşmıyordu.

Hatta içlerinden biri, "Burada bir dolandırıcılık kokusu alıyorum, Hitler'in anılarının sahte çıkabileceğini unutmayalım" demişti.

Bu fiyaskoyu kim unutabilirdi ki!

1980'li yıllarda Almanya'nın popüler dergilerinden Stern Hitler'in anılarını yayımlamaya başlayacağını duyurunca tüm dünya bu olağanüstü gazetecilik başarısı karşısında şapka çıkarmıştı. Yıllarca karanlıkta kalan Hitler'in anılan birileri tarafından Stern'e satılmıştı. Saygın bir adı olan dergi anılan uzmanlara inceletmiş, Hitler'in el yazısıyla yazdığı anılan yayımlayacağını tüm dünyaya duyurmuştu.

Büyük paralar karşılığı satın aldığı anılan yayımlamadan önce yaptığı reklam kampanyasında Stern, Hitler'in el yazısıyla doldurduğu sayfalardan kupürleri dergi sayfalarında okurların karşısına çıkarmıştı. Bunun gibi bin bir tantanadan sonra dergi

anılan yayımlamaya başlamıştı. İlk birkaç haftadan sonra unutulmaz bir gelişme oldu.

Hitler'in anılarını yazdığı kâğıtların imal tarihlerinin birkaç yıl öncesi olduğu ortaya çıktı. Anılar sahteydi. Dolandırıncılar Hitler'in el yazısını taklit ederek sayfalar doldurmuş ve parayı kapmıştı.

Dolandıncıların atladığı tek bir nokta vardı ve bu onların foyasını ortaya çıkarmıştı. Kullandıkları kâğıdın filigranı Nazi döneminde üst düzey yöneticilerin kullandığı kâğıtlarmki gibiydi. Bunu gören uzmanlar kâğıt üzerinde yaptıkları çeşitli testlerden sonra kâğıtların o döneme ait olduğu yolunda karar vermişlerdi. Ancak anılar yayımlanmaya başlayıp da içeriği hayal kmkliği yaratınca, uzmanlar daha da şüpheli oldular ve kâğıtları bir kez daha ama daha detaylı incelediler, filigranların yapıldığı kimyasal maddenin birkaç yıl önce icat edilen bir madde olduğunu gördüler.

Anılar sahteydi. Stern, okurlarından özür dileyip yayımı kesti. Dolandıncılar milyonlarca marka sırta kadem basmış, dergi büyük prestij yitirmişti.

Daha sonraları bu dolandıcılığın altında Stasi'nin de parmağı olduğu anlaşılacaktı.

Şövalyeler Virinovskiy'in teklifiyle ilgilenmediklerini bildirince, Rudolfun hayal kinklığı had safhaya ulaştı. Tabii Kari Müller'in de.

Müller alelacele Moskova'ya gitti. Virinovskiy elindeki malı satmakta ısrarlıydı. Piyasada bulabileceği başka bir müşteri de yoktu. Bu nedenle belgelerin üç sayfasını Müller'le Almanya'ya gönderdi, fiyatını da yüz milyon dolara kadar çekebileceğini söyledi.

Şövalyeler bu kez belgelerle ilgilenmeye razı oldular. Şövalye zincirindeki güvenilir bilim adamları belgelerin orijinalliğini doğ-rulayınca bu kez Kari, Rudolf ve oldukça kalabalık bir grup Moskova'ya gittiler.

Moskova'da Rudolf kendini figüran gibi hissetti. Bilim adamları-n belgelerin tamamını incelerken, şövalyelerin temsilcileri de Vi-rinovskiy'le sıkı bir pazarlığa tutuştular. Sonuçta on bir milyon dolar vererek dosyayı alıp Almanya'ya döndüler.

Şövalyeler, dosya hakkında gereğinden çok kimsenin bilgi sahibi olduğunu söyleyerek hemen harekete geçmeyi istediler. Kaybedilecek bir gün dahi yoktu. KGB ajanlarının bıraktığı noktadan ele alınıp işe devam edilecekti.

KGB'nin Alman subay öldükten sonra izlemeye aldığı Türk'ün birkaç yıl önce öldüğü biliniyordu. O nedenle önce onun evi, bıraktığı evrak araştırılacaktı.

Hemen operasyon timi oluşturuldu. Dosyanın içeriğini bilme-

yen şövalyelerin temsilcisi operasyonu yönetecek, konuyu en iyi bilen Rudolf araştırmayı yönlendirecekti. Şövalyeler gerekli güvenliği alacak, gerektiği zaman silahlı çatışmaya girip operasyonun başansı için kendilerini feda edebilecek iki genç Neonazi'yi de time kattılar.

Rudolf mini bardaki son şişe birayı da açtı.

Sonunda Yalova'daydı işte.

Davaları için, Almanya için mükemmel bir sonuç doğuracak araştırmanın tam

ortasındaydı. İşler yolunda giderse; kim bilir belki de ertesi sabaha karşı bu saatlerde Dördüncü Alman Re-ich'ının doğumunu tüm dünyaya müjdeleyebülecekti.

Rudolf bu hayalle ve aldığı alkolün de etkisiyle uykuya daldı.

13

Günlerden pazartesi, tarih 16 ağustos 1999. Yalova haftaya sakin başlamıştı ve dingin bir yaz akşamı daha yaşıyordu. Hava bile çok sakindi. Yaprak kımıldamıyordu.

Kemal Bey, otelde Ernst Kessler, Rudolf, Lina ve Arthur'la buluştu. Grup havanın kararmasını beklerken birer bira söyledi ve Kemal Bey bir ilkokul öğrencisi gibi heyecanlı günün raporunu verdi:

"Evine gireceğimiz emekli öğretmen hanımın komşum olduğunu söylemiştim. İkimiz de aynı bakkaldan alışveriş yapanz. Bütün gün bakkalın çevresinde oyalandım. Amacım kadınla konuşma fırsatı yaratabilmektir. Akşamüzeri eve dönerken bakkala uğrayınca hemen dükkândan içeri girdim. Fırından yeni gelen ekmeklerden neden almadığını sorunca, komşu kadın akşama küçük kızına yemeğe gideceğini, o nedenle ekmeğe ihtiyacı olmadığını söyledi. Bu gece kadın evde yok. Böylesine sıcak bir akşamda da eve erken geleceğini hiç sanmıyorum..."

Bu iyiye işaretti. Kemal Bey raporunu verirken biralar da bitmişti. Kessler artık yola koyulma zamanının geldiğini belirtti. Hep beraber onun kiralık Renault Megane arabasına binip hava kararırken Yalova'ya doğru hareket ettiler.

Kessler arabada o akşamki eylem planlarını bir kez daha tekrarladı:

"Kemal Bey apartmanın kapısında gözcülük yapacak. Biz dördümüz daireye gireceğiz. Işıkları açmak yok. Sistemli bir şekilde

evdeki kitapları ve belgeleri tarayacağız. Bir Türk'ün evinde öyle fazla kitap veya yazılı kâğıt bulacağımızı sanmıyorum. Olsa olsa biraz fotoğraf, biraz da broşür türünden cep kitabı vardır. Almanya'yla ilgili bulduğunuz her şeyi Rudolf'a getireceksiniz. Çünkü içimizden bir tek o ne aradığımızı biliyor. İşimizin fazla uzun süreceğini sanmam. Kim bilir belki de aradığımızı hemen bulur, yarın sabah Almanya'ya dönüş yolculuğuna çıkarız bile."

Şehre giriyorlardı. Kemal Bey Kessler'e yolu tarif etmek istedi, ama Alman oralı olmadı. Belli ki krokiyi iyi çalışmıştı. Kadının evine yaklaştıkları sırada Kessler yavaşladı. Kemal Bey Almanlara köşe başındaki apartmanı gösterdi. Üçüncü kattaki panjurları kapalı daireyi işaret etti. Bu da çok iyiydi. Yaşlı kadının güneş ışınlarını engellemek için panjurları kapalı tutması bu gece işlerine çok yarayacaktı. İçeride kullanacakları el fenerlerinin ışığı dışarı sız-mayacaktı böylece.

Kessler arabayla apartmanın çevresinde bir tur attı. İkinci turda arabayı daha önce gözüne kestirdiği karanlık bir sokağın içine bıraktı. Kessler arabadan inmeden önce Kemal Bey'e bir cep telefonu ile son talimatlarını verdi:

"Sen apartmanın kapısında bekleyeceksin. Kadının eve geldiğini görünce cep telefonunun T no'lu tuşuna ardından da 'yes' tuşuna basacaksın. Böylelikle beni arayıp işaret vermiş olacaksın."

Almanlar birer birer apartmanın kapısından süzöldüler. Kemal Bey elinde cep telefonuyla kapıda öylece kalakaldı.

Apartmana ilk giren Kessler üçüncü kat ile dördüncünün arasındaki merdivenlerde Arthur'u bekledi. Genç Alman yanına geldiğinde, Kessler ona kadının daire kapısını işaret etti. Arthur kapının kilidine şöyle bir baktı ve cebinden çıkardığı maymuncukla sanki kendi evinin kapısını açıyormuş gibi çabucak açtı, sinsice içeri süzöldü. Bir dakika içinde Arthur yeniden daire kapısında göründü. Evde kimse yoktu girebilirlerdi.

Bu sırada merdivenlerden üçüncü kata çıkan Rudolf ve Lina daireye girdiler. Ardından Kessler de onları takip etti. Buraya kadar işler iyi gitmişti. Hiçbir sorun çıkmamış, meraklı bir komşuya da rastlanmamıştı.

Önce evin odalarını dolaştılar. Her şey normal görünüyordu. Salonu incelediler, oturma odasını, mutfak, kadının yatak odasını, misafir yatak odasını ve sıra son odaya gelmişti. Kapıyı açıp feneriyle odayı inceleyen Kessler, "Kahretsin" diye söylendi. Burası sıradan bir oda değil sanki kasaba kütüphanesiydi.

Hepsinin morali bozuldu.

Evi kadın gözüyle daha detaylı inceleyen Lina gruba katıldı ve ikinci müjdeyi verdi:

"Salonda bir sürü fotoğraf albümü var. Bir de kadının yatak odasında adeta belediye arşivi bulunuyor!"

Hemen inisiyatifi ele alan Kessler iki çalışma grubuna ayrılmasını söyledi. Lina ve Arthur önce salondaki albümleri inceleyecek, ardından kadının yatak odasına geçeceklerdi. O ve Rudolf ise evin kütüphanesini araştıracaklardı.

Kessler kapının sağındaki kitap raflarının ilk sırasına yönelirken Rudolf, "Hani bir Türk'ün evinde kitap bulunmazdı" diye ona sataştı. Kessler yanıt yerine hırsla soludu.

Salonda ise Lina ve Arthur orta sehpanın altında yığılı bulunan albümleri birer birer incelemeye başladılar. Hepsi yakın zamanda çekilmiş renkli fotoğraflardı, ailenin, yakınlarının değişik pozlarıydı. Rudolf onları özellikle siyah beyaz fotoğraflar konusunda uyarmıştı. Çünkü araştırdıkları dönemde henüz renkli fotoğraf Türkiye'de kullanılmıyordu.

Kessler ile Rudolf büyük ciddiyetle sistemli bir şekilde kitapları elden geçiriyor, ciltlerinden tutup sayfa aralarında herhangi bir not kâğıdı var mı diye silkeliyorlardı. Eve girdiklerinden bu yana bir saate yakın zaman geçmişti, ama onlar daha ilk raftaki kitapları incelemeyi bitirememişlerdi.

Lina ile Arthur'un fotoğraf albümü inceleme işi daha iyi gidiyordu. Hiç değilse

albümlerdeki resimlere göz atmış ve işlerine yarayacak bir şey olmadığına karar vermişlerdi.

Genç ikili, kadının yatak odasına geçtiler. Onlar da odayı sistemli bir şekilde araştırmaya başladılar. Önce kapının arkasında bulunan küçük bir tahta sandığa el attılar. Şanslarına yine fotoğraflar çıkmıştı sandığın içinden. Ama bu kez fotoğraflar siyah beyazdı. İlgilerini çeken her kareyi kütüphanede çalışan Rudolf'a gösteriyorlar, zaman kaybetmemek için Arthur da mikrokamera-sıyla fotoğrafları kopyalıyordu. Yarın bunları otelde tabedip detaylı olarak inceleyeceklerdi.

Dakikalar su gibi aktı, saatlik nehirlerle ulaştı. Kessler ile Rudolf kütüphanenin birkaç rafını elden geçirmiş, ama dişe dokunur bir şey bulamamışlardı.

Yatak odasında Lina ile Arthur siyah beyaz fotoğrafların bulunduğu sandığı yerine kaldırdılar, hemen yanında bulunan koliyi ortaya taşıdılar. Kolide bir sürü gazete kupürü vardı. Önce tek tek incelemeye başladılar. Türkçe bilmedikleri için anlamsız bir çabaydı bu. Ama bu sırada Lina'nın dikkatini bir şey çekti:

"Arthur, baksana kupürlerin sağ üst köşelerinde hep aynı el yazısıyla atılmış tarihler var."

Bu küçük bir ayrıntıydı, ama işlerine çok yarayacaktı. Kolinin içini daha da hızla karıştırmaya başladılar. Yeni tarihli kupürleri koliden çıkarıp bir kenara koydular.

Kolinin dibini görünmüştü, ama kupürlerin tarihleri 1980 öncesine gelmemişti.

Koli tamamen boşalınca Arthur umutsuzlukla ellerini iki yana açtı.

Lina muzip bir gülümsemeyle genç adama yaklaştı, dudaklarından hırsıyla öpmeye başladı.

Arthur gözlerini kapayarak kendisini Lina'nın yönlendirmesine bıraktı.

Bir tıkırtı duyunca Arthur gözlerini açtı, dudaklarını Lina'nın kilerden uzaklaştırdı. Tıkırtı önemsizdi, ama ön sevişmenin körlüğünden çıkınca Arthur'un gözüne biraz önce boşaltıklarına benzer ikinci bir koli çarptı. Sevişmeye devam etmeyi sabırla bekleyen Lina'yı dürtükledi. Genç kadın önce isteksizce koliye baktı, sonra yerinden doğrularak Arthur'u takip etti. Bu koliyi de ilkinin yanına çekip açtılar. Bekledikleri gibi içinden yine gazete kupürleri çıktı. Kupürler yine titizlikle aynı el tarafından tarihlen-dirilmişti.

Bu kez tarihler daha eskilere gidiyor, gazete kâğıtları da giderek saranyordu. Amma da baktan işti. Kupürlerin tümü Türkçe'ydi ve iki Alman genç de bu lisandan tek kelime bilmiyorlardı. Kupürlerin tarihleri 1960'lara geldi. Lina ile Arthur her yazıya anlamsızca göz atıyor ve diğerlerinin yanına bırakıyorlardı. Arthur 1961 tarihli bir kupüre göz gezdirirken birden tanıdık bir şeyler buldu.

Yazıda birkaç kez U-20 adı geçiyordu, birkaç kez de bir Alman ismi olan Ferpoorten.

Arthur heyecanla bulduklarını Lina'yla paylaştı, yerinden kalkarak koşar adım

kütüphaneye yöneldi. Yazıyı Rudolf'a gösterdi. Yaşlı adamın gözünde adeta şimşekler çaktı. "İşte bulduk" diye bağırmaya başladı. Kessler hemen elini Rudolf'un ağzına götürerek onu susturdu. Bütün Yalova'yı ayağa kaldırmalarına hiç gerek yoktu.

Üçü hemen yatak odasına gittiler. Mutlaka başka bir şeyler daha vardı. Çılgın gibi yaşlı kadının yatak odasını araştırmaya başladılar. Artık araştırma disiplinleri kalmamıştı. Arkalarından iz bırakıp bırakmayacakları umurlarında bile değildi.

Kessler kadının gardırobunu talan ederken cep telefonu çaldı.

Arayan Kemal Bey'di. Ve kadın evine dönüyordu.

Yaşlı kadın gecenin bir yansında tedirginlik duymadan evine yürüyerek dönüyordu. Bu sıcak yaz gecesinde eve girmek istememişti. Kızında yedikleri akşam yemeğinden sonra hep birlikte dolaşmaya çıkmışlar ve Yalovalıların çoğu gibi onlar da evlerine girmek istememişlerdi o gece.

Evdeki Alman grup kararsız kalmıştı. Evi hiç beklemedikleri kadar çok dağıtmışlardı. İpucuna da çok yaklaştırmışlardı.

Rudolf, "Neden burada bekleyip kadının işini bitirmiyoruz? Ondan sonra sabaha kadar araştırmamıza devam edebiliriz" dedi.

Lina telaşla sağa sola dağılmış kupürleri toplamaya çalışıyordu. Arthur ise kayıtsızlık içinde verilecek karar bekliyordu. Kessler, "Olmaz!" diye kestirip attı. "Bu, öyle bir anda verilecek bir karar değil. Yanni bekleyelim. Şimdi herkes dışan." Bu emri hemen yerine getirildi. Dairenin kapısını kapattıkları sırada kadının bindiği asansör birinci katı geçmiş yavaş yavaş yukarı çıkıyordu.

Arthur ile Lina merdivenlere yönelerek sessizce aşağı inmeye başladılar. Rudolf ve Kessler ise dördüncü kata çıkan merdivenlerde kadının gelişini bekliyorlardı.

Yaşlı kadın merdiven otomatığını yakmadan asansör kabininden gelen ışığın yardımıyla evinin kapısını açtı. İçeri girdi, kapıyı kapadı. Uykusunu kaçırmamak için dairesinde de herhangi bir ışığı açmadan yatak odasına yöneldi.

İçeriden ses gelmeyince Rudolf ile Kessler kadının hiçbir şeyin farkına varmadığına hükmederek aşağıya indiler. Kadın bu gece bir şey fark etmemişti, ama yarın sabah mutlaka evine birilerinin girdiğini anlayacaktı. Planda değişiklik kaçınılmazdı.

Rudolf ile Kessler aşağı iner inmez arabanın bırakıldığı sokağa gittiler. Ekip orada toplanmıştı. Kessler durum değerlendirmesi yapmak için otele gitmeyi önerdi Kemal Bey'e. Kemal Bey çaresiz kabul etti. Saat 02.00'ydı, tarih ise 17 ağustosla dönmüşü bile. Yine otelin bahçesinde ana binaya uzak bir köşede oturdular. Arthur gece görevlisini bulup bira söyledi.

Oldukça küçük denebilecek otelde gece bir kişi çalışıyordu. Tek başına hem resepsiyona bakıyor, hem lobi ve bahçede garsonluk yapıyor, fırsat bulursa oda servisini

bile üstleniyordu. Bi-ralan bir tepsiye koyan görevli söylenerek bahçeye çıktı. Bu Alman bilim adamları hem bahşış vermiyor hem de gecenin bir yansında otele gelip siparişlerini sıralıyorlardı.

Gündüz resepsiyona bakan arkadaşı söylemişti. Almanlar Yalova dağlarında yabancı bir çiçek anyorlarmış. "Hıyarların dağ ba-

yxır dolaşmalanna hiç gerek yok, aynaya baksalar aradıklarını bulurlar, çünkü hepsi de göt lalesi" diye düşünen görevlinin keyfi yerine geldi, yüzüne bir tebessüm yerleşti.

Garson masalarından uzaklaştıktan sonra Rudolf önemsiz bir şeymiş gibi cebinden yaşlı kadının evinden aldıkları gazete kupürünü çıkardı ve Kemal Bey'e vererek, "Bir bak bakalım burada neler yazıyor?" diye sordu. Hemen ardından da, "Öyle kelime kelime tercüme etmene gerek yok, içeriğini şöyle bir aktarsan yeterli" diye ekledi.

Kemal Bey'in Almanca bilgisi zaten bir gazete makalesini kelime kelime tercüme edecek seviyede değildi. Yakın gözlüklerini çıkaran Kemal Bey yıllar önce Anadolu'nun bir köşesinde bu akşam evini aradıkları öğretmen kadının eşinin yazdığı makaleyi okudu:

"Burada İkinci Dünya Savaşı'nda Türkiye'de zorunlu olarak misafir kalmış, Türk dostu bir Alman subayın ölüm haberi var" diyen Kemal Bey'in sıradan açıklaması Rudolf için çok şey ifade ediyordu. Eksik bilgilerin o evde olduğuna artık tamamen emindi. Kess-ler'e dönerek, "Yann bu evi çok iyi aramamız gerek" dedi.

"Evet ama nasıl ? Kadın yann sabah evine birilerinin girdiğini anlayacak ve daha dikkatli davranacak."

"Kadını ortadan kaldınnz olur biter" diye yanıtladı Rudolf.

Kessler yaşlı adamın önerisini kabul etmek zorunda hissediyordu kendini. Kemal Bey şaşkınlıktan iki adama bakakalmış, bir kâbusun ortasında olduğunu sanıyor, bir an önce uyanmayı diliyordu.

"Ama kadın ansızın kaybolursa ailesi, yakınları onu arar ve biz de evde rahat çalışamayız" diye zaman kazanmaya çalışan Kessler, Rudolfun yaşlı kadını bertaraf etme planını kabul etmek zorunda kaldı. Rudolf planını Kemal Bey'in de iyice anlaması için yavaş yavaş, tane tane anlattı:

"Sabah erkenden Kemal Bey'le kadının kapısını çalanz. Kemal Bey kadını oyalarken, ben yanımda getirdiğim ilaçlardan hazırlayacağım kanşımı kadının damanna enjekte ederim. Bunun için belki biraz zor kullanınm. Kanşımın içinde ensülin var ve kısa sürede kadında kalp krizine yol açar. Bu az gelişmiş ülkede kimse tıbbî olarak bu kalp krizinin bizim işimiz olduğunu çözemez. Kriz başlayınca kadını dairenin kapısına götürürüz. Ben ortalıktan toz olurum, Kemal Bey kadını kapının girişine yatırır. Karşı komşunun kapısını çalar ve o da kaçır. Ama bu arada komşulara yakalanırsa kadının kalp krizi geçirdiğini söyler, orada bulunmasıyla ilgili bir de hikâye uydurur."

Rudolf'un planına göre komşular ambulans çağırarak, kadın hastaneye kaldırılacaktı. Çocukları da yaşlı kadınla birlikte hastanede olacakları için ev kendilerine kalacak ve yeterince araştırma yapabileceklerdi.

Kemal Bey, "Olmaz, yapamam, bir cinayete ortaklık edemem" diye haykırınca diğerlerinin kaşları çatıldı.

Rudolf, "Böyle olacak, başka çaremiz yok" diye kestirip attı.

Arthur ile Lina, "Gerekirse Kemal Bey'i hemen öldürürüz, ama yann sabah plan aynen uygulanır" diye son sözlerini söylediler ve odalarına çıktılar.

Rudolf, Kessler'e "Planı uygulamaya koymak senin sorumluluğunda. Kemal Bey'le veya onsuz. Sıra sende" diyerek ikisini bahçede yalnız bırakıp odasına çıktı.

Kessler ile Kemal Bey hiç konuşmadan bir süre oturdular. "Biliyorsun Hasan Almanya'da bizim yardımımızla yaşıyor. Ona bu desteği vermeseydik daha Türkiye'den kaçamadan ölürdü. Almanya'ya ulaşsa bile, bizim desteğimiz olmasa sol militanların kucığına düşer ve kendisini yine aynı akıbet beklerdi" diye söze başlayan Kessler, Kemal Bey'den ses çıkmaması üzerine cep telefonunu göstererek devam etti:

"Hasan'ın yaşamı bir telefonuma bağlı. Şimdi Almanya'yı ararsam oğlun yarına çıkmaz!"

Kemal Bey, "Yapamam" diye yineledi. Kessler konuşmasına devam etti...

14

Lina ve Arthur hemen odalanna çıktılar. O gece yarım kalmış bir işleri vardı. Saat 02.30 olmuştu, ama gerekeni yapmadan gözlerine uyku girmeyeceğini ikisi de biliyordu. Odaya girdiler, ışığı açma gereği duymadılar. Lina genç adamın elinden tutarak onu odanın ortasına sürükledi. Yavaş hareketlerle adete dans eder gibi Arthur'un tişörtünü çıkardı. Parmaklarını okşarcasına adamın omuzlarında, göğüslerinde gezdirdi.

Lina çömeldi. Parmakları bu kez adamın blucininin düğmele-rindeydi. Metal düğmeleri tek tek açtı. Elini içeri soktu. Onun hazır olduğunu hissedince gülümseyerek Arthur'un pantolonunu indirdi. Lina ayağa kalkınca Arthur ona sarılmak istedi. Ama genç kadın gülerek uzaklaştı, bu arada adamın elini tutarak onu yatağa götürdü.

Şimdi Arthur yatakta sırtüstü yatıyordu. Ellerini başının arkasına kavuşturmuş, çırılçıplak sevgilisinin yanına gelmesini bekliyordu. Ancak Lina'nın hiç de acelesi yoktu. Bluzunu sıyırıp attı. İri ama dimdik göğüsleri gecenin karanlığıyla kavuştu. Gözleri karanlığa alışan Arthur Lina'nın iri göğüslerini görünce inledi. Burnuna kadının kendine özel cinsel kokusu doldu. Lina parmağını ağzına soktu, biraz emdi sonra ıslak parmağını göğüs uçlarında gezdirdi. Bu hareketinin adamı çok tahrik ettiğini biliyordu. Lina'nın göğüs uçları birer kara üzüm tanesi gibi biraz ötesinde duruyordu, ama Arthur çaresiz kadının şovunun bitmesini bekliyordu.

Pantolonunu çıkaran Lina gerindi. Adamın önünde doğal sarışınlığım bütünüyle

sergiliyordu. Arthur kendisine sunulani bir an önce almak istiyordu. Lina'nın dili dudaklarında gezindi. Nihayet yatağa yaklaştı ve Arthur onun yanına gelmesini beklemeden ayağa kalkarak genç kadını kendine doğru çekti.

Arthur başını kadının göğüslerinin arasına soktu, elleri ise Lina'nın küçük, sert kalçalarını okşuyordu. Genç adam dakikalarca iri göğüsleri öptü, uçlarını emdi, ısırıldı. Lina'nın yatağa uzanıp, genç adamı da kendisine çekmesiyle Arthur iri göğüslerden ayrılmak zorunda kaldı ve bu kez elleri, dili kadının tüm vücudunda gezindi.

Arthur'un kol saati bipleyerek saatin sabahın üçü olduğunu haber verdi. Yataktaki kadın ile adam dış âlemden gelen hiçbir uyarıyı algılayamıyorlardı.

Artık ikisinin de dayanacak gücü kalmamıştı. Arthur kadının içinde yavaşça ilerledi. Lina bacaklarını havaya kaldırmış, erkeğe yardımcı oluyordu. Arthur durdu. Kadın daha istiyor, kalçalarını kıpırdatıyordu. Arthur hızla sonuna kadar yüklendi. Lina çığlık attı. İkisi bir an kenetlendiler, ama hemen arkasından karşılıklı olarak ritmik hareketlere başladılar. Lunaparklardaki gondol gibi giderek hızlandılar. Hızlarına yatakları da ayak uydurdu. Lina çığlıklar atıyor, Arthur inliyordu.

Tam bu sırada bir gümbürtü koptu. Her ikisi de gök gürültüsüne benzer sesin beyinlerinde oluştuğuna inandılar. Şimdi adam sarsılıyordu, kadın sarsılıyordu, yatakları, odaları tüm dünya sanki onlarla aynı sarsıntının içindeydi.

Muhteşem bir sevişme, müthiş bir finaldi. Sanki yüzyılın seviş-mesiydi. İkisi de aynı anda orgazma ulaştı. Ama hareketleri kendi iradeleri dışında süregeliyordu. Lina tek bir defada hiç olmadığı kadar doyuma ulaştı. Yıldızlar gözlerinin önünde dans ediyordu, beyninin zevk merkezi infilak etmek üzereydi.

Yüzyılın sevişmesinin böyle bir orgazmıla sona ermesi ikisine de doğal geliyordu sarsıntılar sürerken. Lina son orgazmını yaşarken öleceğini sandı. Arthur'un iliği kemiği kurumuş zevkin sınır tanımaz labirentlerinde yolunu kaybetmişti. Arthur ile Lina orgazmlarının son demini yaşarken ilki kadar olamasa da büyük bir gümbürtüyle taban ile tavanın aynı anda çökmesi karşısında kesinlikle şaşırmadılar. Böyle bir sevişmenin sonunda her şey olabilirdi...

Rudolf odasına çıktığında mini bardan bir bira aldı. Yatağına uzandı. Cebindeki gazete kupürünü çıkardı. Sanki Türkçe'yi sular seller gibi anlıyormuş gibi yazılan okudu. Sonunda amaca ulaşacaklardı.

Birasından büyük bir fırt çekti. Kendi küllerinden doğan "Pho-enix"i XX. yüzyıldaki doğuşuna tanıklık edecekti.

Ancak yıkıntılar ve küllerin arasından efsanenin geri dönüşü yanm yüzyıl gecikmeyle gerçekleşecekti. Bu çok yakındı ve Rudolf buna inanıyordu.

Rudolf un hayallerini bir gümbürtü kesti. Yatağından fırladı, ama ayakta duramıyordu. Oda çevresinde dönüyor, duvarlar çatır-dıyordu. Sanki şanzımanlı bir çamaşır makinesinin içindeydi. Odanın içinde bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Güç

bela odasının kapısına ulaştı, koridora çıktı. Sallantılar bitmek bilmiyordu. Merdivenlere doğru ilerledi. Birdenbire önüne birkaç Japon çıktı. Rudolf bir kâbus gördüğünü düşünmek istedi. Japonlar sürekli bir şeyler söylüyorlar, elleriyle üst katı işaret ediyorlardı.

"Salak adamlar şu Japonlar" diye hırladı Rudolf. Herkes aşağıya inmek için hamlelerken onlar yukarı tırmanmaya çalışıyorlardı. Bir de kendisinin onları takip etmesini istiyorlardı.

Japonlardan biri Rudolf'un kolundan tutarak onu üst kat merdivenlerine çekmek istedi.

Bu kadan da fazlaydı. Rudolf orta yaşlı Japon'u iterek aşağıya inen merdivenlere yöneldi. Pis sarı derili, çekik gözlü onun kolunu ne cüretle tutmuş, sürükleyerek götürmek istemişti. Olacak şey değıldi bu. Yıllarca Arî ırkın dünya iktidarı için savaşsın, sonra Yalova'da küçük bir otelde sarı ırkın mensupları kendisine böyle terbiyesizlik yapsınlar!

Rudolf merdivenleri birer ikişer atlamaya çalıştı. Bir alt kata indi. Sarsıntı hızını giderek artırıyordu. Ama yaşlı adamın daha inmesi gereken merdivenler vardı. Bir basamak daha indi. Bir daha... Bu kez üç basamak birden atlamayı planladı. Sıçradı. O ha-

vadayken bir gümbürtü koptu. Basamaklar ortadan yok oldu. Rudolf bir an havada öylece asılı kaldı. Tüm fizik kuralları altüst oldu. Rudolf havadaydı, yere düşmesi gerekiyordu, ancak düşmeden çevresini bir toz bulutu kapladı ve bedeni molozların arasına hapsoldü.

Daha birkaç saniye önce indiğı üst katın basamakları birer birer Rudolf'un üstüne yığılarak yaşlı askerin tabutuna son çivileri çaktı.

Depremde yıkılan otelden sağ kurtulan Japonlar ise birkaç gün sonra kendileriyle röportaj yapan yerel basın mensuplarına olay anını şöyle anlattılar:

"Deprem başlayınca odalarımızdan fırladık ve dört katlı otelin çatısına çıkmayı başardık. Bu, bizim hayatımızı kurtardı. Çünkü aşağı inerseniz, bina yıkıldığında altında kalırsınız. Çatıya çıkarsanız üzerinize en fazla birkaç kiremit düşer ki onlar da sizi öldürmez."

Japonlar, deprem anında bağırarak herkese aynı şekilde davranmasını söylediklerini, ama lisan farklılığı nedeniyle kimsenin kendilerini anlamadığını üzülererek anlattılar. En çok da yaşlı Al-man'a üzülmüşlerdi. Nitekim depremden sağ kurtulan Akino Mi-koyabici şunlan söyledi:

"Yaşlı adam merdiven başında bir an duraladı. Sanki söylediklerimizi anlamış ve bizimle birlikte yukarı çıkmak ister gibiydi. Ama nafile, alt kata inen merdivenlere yönelince kolundan tutup bizimle gelmesini istedim. Beni iterek bildiğı yöne doğru ilerledi ve ölümle buluştu..."

Kemal Bey ile Ernst Kessler otelin bahçesinde sürdürdükleri konuşmalarını tamamladılar. Kemal Bey oğlunun hayatına karşılık yaşlı kadının ortadan kaldırılmasında rol almayı

istemeye istemeye kabul etti. Kessler, "Her konuda anlaştığımızı göre seni artık evine götürüyüm. Yann erkenden yapacak çok işimiz var" dedi.

Artık Kemal Bey'i uykusuz geceler bekliyordu. Ama burada durmak da faydasızdı. Kessler'in teklifini kabul etti. Masadan kalkarak arabasına ilerleyen Kessler'i takip etti.

Kessler'in Atatürk Havaalanı'nda kiraladığı Renault Megane saat tam 03.00'te Kemal Bey'in evinin önünde durdu. Kemal Bey yine de tereddüt içindeydi. Kessler onunla tam iki dakika konuştu. Bu iki dakika Kemal Bey'in tereddütlerini silip süpürdü. Kessler giderek daha acımasız oluyordu.

Kemal Bey apartmanın kapısından içeri girdi. Asansör bozuktı. Yavaş yavaş merdivenlere yönelerek basamakları çıkmaya başladı.

Kessler arabada bir sigara yaktı, ilk nefesini çekti. Sigarasının dumanını dışarı verirken hayatında daha önce hiç duymadığı şiddette bir gümbürtü kulak zarını titretti. Kessler şaşkınlıkla baka-kaldı. Arabasının kaputuna bir bilgisayar monitörünün güm diye düştüğünü gördü. Bir anlam veremedi. Ardından sağanak yağmur gibi kaputunun üzerine kiremitler, ev eşyaları yağmaya başladı.

Kemal Bey depreme merdivenlerde yaklanmıştı. İşte bir mucize olmuştu ve birkaç saat sonraki cinayet girişiminden kurtulması için bir fırsat çıkmıştı. Kemal Bey koskoca apartmanın altında kalırken aklına anlamsızca bir fıkra geldi. Hani şu tavla oynayan Yahudi fıkrası:

"Yahudi komşusuyla dükkânının önünde tavla oynuyormuş. Son elde rakibinin toplamadığı birkaç pulu kalmışken, Yahudi pullarını daha kendi önüne getirememiş bile. Ancak oyunu bırakmaya hiç niyeti yok, ciddi ciddi zar atıyormuş. Oyunu izleyen bir başka dükkân komşusu Yahudi'ye takılmış:

- Yahu Mois Efendi partiyi kaybettiğin artık belli oldu. Niye böyle direniyorsun ?

Mois Efendi gözlerini oyundan ayırmadan aceleyle yanıtlamış:

- Kuzum sonuna dek oynamak gerek. Hiç belli olmaz deprem filan olur da oyun yanda kalır, ben de yenilmemiş olurum!.."

Depremi ilk şokundan sonra ayakta kalan evlerinden fırlayanlar Kemal Bey'in oturduğu yerle bir olmuş apartmanından kalan moloz yığınlarının içinden bir otomobil klaksonu duydular. Molozların altındaki arabanın sürücüsü selektör yaparak yardım istiyordu. Deprem sonrası ilk anlarda tüm Yalovalılar şaşkınlık içindeydi, kimsenin kimseye yardım edecek hali yoktu.

Çevredekiler molozların içinde selektör yapan otomobile anlamsızca bakarken, elektrik kontağından çıkan alevler çok geçmeden Renault Megane'ın benzin deposuna ulaştı ve büyük bir patlamayla gelen yangın Ernst Kessler'den geriye hiçbir iz bırakmadı. Yangın yıkılan apartmana sıçradı. Herkes bezgin, umutsuz, etraf ana baba günüydü. Yalovalılar artık hiçbir şeye şaşırıyordu.

Depremden günler sonra enkaz kaldırma çalışmaları sırasında Kemal Bey'in oturduğu apartmandan kalan molozların arasından arabanın sadece yanmış şasisi çıktı. Şasiye bakılarak arabanın

markasının Renault olduğu belirlendi. Ama plakası neydi, araç kimindi, kim kullanıyordu? Bu soruların yanıtı bugüne kadar sırt-nı korudu.

Yaşlı kadın ise depremden sağ kurtulmuştu. Depremin ilk anında uyanmış. Zorlukla dairesinin kapışma ulaşmıştı. Apartman şanzımanlı çamaşır makinesi gibi sağa sola dönüp arada bir de hoplarken dışarıya çıkmayı başarmıştı.

Sokaktaki insan seline katılan yaşlı kadın kızlarını bulmak, on-lann hayatta olup olmadıklarını öğrenmek için çırpınıyordu. Herkes can derdindeydi.

Yaşlı kadın farkında değildi ama o gece son derece şanslıydı, cellatların elinden son dakikada kurtulmuş bir de deprem felaketinde sağ kalmıştı. Ertesi sabah kapısını çalacak Azrail de ca-basıydı.

Deprem evdeki arama izlerini silmiş, ölüm fermanını yazdıran kanıtları yok etmişti. Hem zaten tüm cellatları da depremde ölmüştü.

ikinci bölüm

15

17 ağustos 1999

"Ne garip" diye düşündü.

Yıllardan beri bir gazeteci olarak sayısız deprem haberi yapmış, özellikle dış haberler servisinde çalışırken tüm dünyadan deprem haberlerini Türk okurlarına duyurmuştu. Hiç mi hiç etkilenmemişti. O, olaylara bir gazeteci gözüyle bakar, haber olarak değerlendirirdi.

Ama bu kez depremi çok yakından yaşamıştı ve etkilenmişti. Üstelik^bu deprem sırasında gazetecilik de yapmıyor, çalışmama hakkını kullanarak yaşamını sürdürüyordu.

"Yaşamıştı" derken sakın yanlış anlaşılmasın. O, depremin ilk anından bilmem kaçınıcı saniyesine kadar artan, yavaşlayan, ardından yine çılgınca yoğunlaşan sallantıları hiç duymamıştı. Çünkü saat 02.30'da kafayı iyice bulmuş bir durumda yatağa girmişti. O gece genç bir çift onları ziyarete gelmiş, malum Türk âdetlerine göre tıka basa yenilmiş, içilmişti.

Genç adamın o gece son hatırladığı şey arkadaşlarını uğurlarken müzik setine koyduğu mehter marşları kasetiydi. Genç adam sarhoş kafayla, bir televizyon programı esprisinden yola çıkarak bir hoşluk yapmak istemiş, misafirlerini mehter marşıyla yolcu

etmişti.

Kafasını yastığa koyar koymaz da uyumuştı. Rüyasında kendini birkaç gün önce gittiği Edremit Körfezi'nde oğlu ve eniştesiyle balık tutarken görmüştü. Havada hiç rüzgâr yoktu, bulundukları küçük koydan bakınca açık deniz de çarşaf gibiydi. Ama sahilden birkaç yüz metre açılınca motorlu sandal bir beşik gibi sallanmaya başlamıştı. Dalgalar dipten vuruyordu. Önce bir denizaltının geçtiğini ve dalgasına yakalandıklarını sandılar. Ama dalgalar inatla devam ediyordu. Hiç rüzgâr yoktu.

Oğlu ve eniştesi keyifle çapari sallarken genç adam soğuk terler döküyordu. Çocukluğundan beri denizle iç içe yaşayan, kendini bildi bileli mutlaka küçük bir sandalı olan genç adam zor durumdaydı. Utanmasa kusacaktı.

Sahile döndüklerinde balıkçılardan bu esrarengiz dalgaların sırnı öğrendiler. Bunlar deprem dalgasıydı. Bir gün önce Balıkesir merkezli orta ölçekli bir deprem olmuştu ve onun artçı sarsıntıları denizde bu dalgayı yapıyordu. O gün deniz dalgalı olsa bir şey anlamayacaklardı, ama durgun, rüzgârsız denizde deprem dalgaları kendini iyice hissettirmişti.

İşte Marmara Bölgesi'nde deprem olurken, genç adam da rüyasında kendini balığa çıkmış olarak görüyordu ki, eşi ağlayarak ona seslendi:

"Akın, uyan uyan, deprem oluyor!"

Akın Dedel rüyasındaki sandalda sallanırken eşini yanıtladı:

"Saçmalama kızım, İstanbul'da deprem olmaz!"

"Baksana avizeler sallanıyor."

"Rüzgârdandır!"

Ancak genç kadının ağlaması kesilmiyordu. Akın yavaş yavaş gözlerini açtı. Deprem bitmişti. Uyandığı için doğal olarak rüyası da! Bu nedenle hiçbir taraf sallanmıyordu.

Ama öte yandan yatak odasındaki ferforje avize gerçekten sallanıyordu. Hazret sonunda yataktan kalktı. Yatak odasından çıkılan koridorun ışığını yaktı. Burada avize sallanmıyordu. Muzafer bir edayla eşine döndü ve kıpırtısız duran avizeyi gösterdi. Kadın hâlâ deprem olduğunu iddia ediyordu. Birlikte salona ilerlediler, buradaki iki avize de sallanıyordu, ama hemen kendini haklı çıkarmaya çalıştı Akın Bey: "Yaz günü bütün pencereler açık, bu avizeler de mutlaka rüzgârdan sallanıyordur!"

Eşi artık sinirlenmeye başlamıştı. Çaresiz sesini yükseltti:

"Dışarı baksana herkesin ışıkları yanıyor, sanki ramazan ayındayız ve herkes sahura kalkmış."

Evet bir anormallik vardı. Aynı anda herkesin çışı filan gelmiş olamazdı. Hoş gecenin bir

yarısından sonra tüm komşulan aynı anda tuvalete kalksalar bu da çok anormal olurdu.

Akın Dedel bunları düşünürken tüm şehir karanlığa gömüldü. Elektrikler kesilmişti. İşte alın size bir anormallik daha.

Kankoca salonun ortasında kalakalmışlardı. Akın hâlâ deprem konusunda kesin kararım verememişti ki, apartmanın merdiven boşluğundan giderek artan ayak sesleri duyuldu. Kapıyı açtılar, komşulan ellerinde mumlar, fenerler, "Ne kötü sallandık

değil mi ?" diyerek yalın ev halleriyle aşağı iniyorlardı.

Artık deprem olduğuna Akın'ın da kafası yatmıştı. Kankoca ilkokula giden oğulları uyandırdılar. Giyindiler, "güngörmüş ailesi" olarak karanlık merdivenlerden aşağıya indiler ve komşularıyla deprem muhabbetine başladılar.

Çok geçmeden Akın Bey'in canı kahve istedi. Çünkü rakısını içmiş, yatmış, uyumuş ve uyanmıştı. Organizması her zamanki sabah kahvesini istiyordu.

El fenerini aldı, dairesine çıktı. Su ısıttı, bol bir neskafe yaptı, termosu doldurdu, beş altı tane de fincan alarak yeniden apartmanın bahçesine indi.

Mis gibi kokan kahvesinden kendisine bir fincan dolduran Akın Dedel, deprem şaşkınlığını üzerlerinden atamamış komşulanna da kahve ikram etmeye başladı. Komşular meraklı olacaklar ya sordular:

"Kahveyi nereden buldun ?"

Gerinerek yanıtladı:

"Eve çıkıp yaptım. Elektrikler kesik, su ısıtıcısı çalışmıyordu, o nedenle suyu ocakta ısıtmam gerekti, biraz geciktim."

Sanki millet ondan kahve bekliyordu!

Kahvesini, keyif sigarasını içti, ama Akın'a yine rahat yoktu. Bu kez organizması yine harekete geçmiş ve bağırsakları burularak "boşaltı" emrini beynine ısrarla yollar olmuştu. Genç adam yine apartmanın girişine yöneldi. Eşi ve komşuları bu kez onu fark ettiler ve uyarma gereğini duydular:

"Artçı sallantılar sürüyor, bir müddet eve girmesen daha iyi değil mi?"

"Ben hiç sallantı duymadım" diye yanıtlayan Akın Dedel kıs kıs gülmeye başladı. Çünkü ona göre bu tür sallantılar sadece sezgileri daha duyarlı olan hayvanlar duyardı, insanlar değil. Tabii bu yüce fikrini sabahın o saatinde eşi ve komşularıyla da paylaşmak istemedi.

İşini bitiren Akın Dedel yemden bahçeye döndü.

Az sonra da her Türk vatandaşı gibi bu gibi durumlarda stok yapması gerektiğinin farkına vardı. Yine dairesine çıktı. Elektrik kesik olduğu için apartmanın hidroforu çalışmıyordu, gece şebeke suyunun basıncı düşünce dairesine su çıkmayacaktı. Önce su depoladı. Yeniden sokağa dönünce havanın iyice aydınlanmış olduğunu gördü. Tam da mahalle bakkallarının dükkânlarını açtık-ıan saattti.

Akın Dedel oğlunun elinden tutarak yakındaki mahalle bakka-

İma gitti. Dükkân kapalıydı, gazeteler daha gelmemiştii, bakkal ise oralarda dolanıyordu. Genç adam, bakkala seslenerek dükkânı açmasını ve her ihtimale karşı kendisine birkaç paket sigara vermesini söyledi.

"Abi dükkâna girmeye korkuyorum. Hasar var mı diye bakmaya geldim, kafamı kapıdan uzatmamla geri çekmem bir oldu."

Bu yanıtı gülen Akın Dedel:

"İlhan ver anahtarı, ben kendi sigaramı kendim alayım."

Bakkal korkuyla yanıtladı:

"Abi gözünü seveyim içeri girme, bu iş çok tehlikeli..."

Yaklaşık bir saat sonra evlerinin yıkılmadığını gören İstanbullular evlerine, bakkal da dükkânına girdi.

İlk şok atlatılmıştı. Sadece elektrikler kesikti, ki buna da İstanbullular alıştı.

Eşi ve oğlu kaldıkları yerden uykularına devam ederlerken, Akın Dedel radyodan haberleri dinlemeye çalışıyordu. Deprem Sakarya, Kocaeli ve Yalova'da ölüm küsmüştü. Aklma Yalova'da oturan ailesi geldi genç adamın. Saatlerden beri onlara ulaşamamıştı. Cep telefonları depremin ilk saniyelerinden itibaren susmuştu. Ulaşılamıyordu. Annesinin ve ablalarının ev numaraları da yanıt vermiyordu.

Akın Dedel büyük bir gazetenin haber merkezini aradı. Oradaki arkadaşlarından depremin Yalova'ya etkisini sordu. Aldığı yanıt Yalova'ya ulaşamadığıydı. Sadece Bursa polisının telsizine Yalova'dan acil yardım istenen bir anons gelmişti ve ondan sonra neler olduğu bilinmiyordu.

Arkadaşları son olarak, "Akın hemen Yalova'ya gitmelisin, ailenin senin kol gücüne gereksinimi olabilir!" dediler.

Zor karardı.

Eşi ve oğlu içeride uyuyordu ve artçı sarsıntılar devam ediyordu. Bundan sonra ne olacağım kimse bilemezdi. Öte yandan depremin merkezinde yaşayan ailesinden bir haber alamamıştı Akın Dedel.

Oturduğu koltukta çaresizlik içinde kalakaldı. Depremden etkilenmeye başlıyordu yavaş yavaş. Bir saat sonra Yalova'ya gitmeye karar verdi.

Akın Dedel deniz otobüsünden indiğinde ilk bakışta Yalova'nın sahilden görülen silüetinin değişmemiş olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Kentin iç kesimlerine doğru ilerledikçe yıkılan ilk apartmanı gördü. Koşar adım annesinin oturduğu apartmana iler-

ledi. Apartman yerindeydi, ama her iki yanındaki de yıkılmıştı. Depremın üzerinden birkaç saat geçmiş, ama Yalova'ya herhangi bir yardım eli henüz uzanmamıştı. İnsanlar çaresizdi. Kimi kayıplarını anyor, kimi enkaz altında kalan yakmlarını kurtarmak için yardım dileniyordu.

Annesinin evi ile büyük ablasının oturduğu apartman arasında tozdan bir bulut sis gibi çökmüştü caddenin üzerine. Ablasının apartmanı da sağlamdı.

Akın Dedel'in bakması gereken son bir adres kalmıştı. Babadan kalan apartman ve orada oturan küçük ablasını kontrol etmesi gerekiyordu. Sokak arasından hızla baba evine doğru yol alırken apartmanların arasından kendilerininkinin gölgesini göremedi. Sokağa girince beş katlı apartmanın yan yarıya çöktüğünü ve yandaki apartmana yaslanmış olduğunu fark etti.

İşte o anda depremin etkisi Akın Dedel'de en üst noktaya çıktı. İlk karşısına çıkan kişiye soğukkanlılığını korumaya çalışarak sordu:

"Burada kurtarma çalışması yapıldı mı ?"

Yanıt olumsuzdu. Genç adam olduğu yere çöktü.

Omzuna dokunan bir el ve "Akın sen yeni mi geldin ?" sorusu genç adamı kendine getirdi. Çok eski bir komşulandı genç adamın yanına gelen ve iyi haberleri vardı. Küçük ablası ailesiyle birlikte çöken apartmandan sağ salım çıkmış, annesiyle buluşmuştu.

Yıkılan apartmanın önünde daha fazla kalamadı. Yeniden annesinin oturduğu apartmana yöneldi.

Yolda annesinin bir komşusuna rastladı Akın Dedel. Ondan gelen haberler daha iyiydi. Tüm yakınları kayıpsız buluşmuşlar ve daha güvenli olacağını düşünerek Yalova'nın dağ köylerine açık araziye çıkmışlardı.

Akın Dedel annesinin apartmanına gelince ister istemez merdivenlere yöneldi. Üçüncü kattaki dairenin kapısı kapalıydı. Anah-tıyla açtı. İçeri girdi. Deprem evi hallaç pamuğu gibi atmıştı.

Yerinde duran tek bir eşya yoktu. Dolapların kapıları açılmış, çekmeceler ortalığa saçılmıştı. Buzdolabı bile kocaman mutfağın tam ortasına sürüklenmişti. Kütüphane ise bir kitap yığınının başka bir şey değildi.

Dairenin manzarasına bakınca Akın Dedel'in aklına Amerikan filmlerinde sıkça gördüğü bir sahne geldi. Hani şu dedektiflerin bir zanlının ya da mafya elemanlarının paralarını çalan kişinin evinde yaptıkları araştırmadan sonra ortaya çıkan dağınık manzara...

16

Tamamen ahşap bir salon. Yerde kullanılmaktan aşınmış tahta döşeme, duvarlarda ve tavanda da ahşap lambri var.

Kapıdan girince tam karşıda oymalı büyük bir masa ve arkasında yüksek arkalıklı deri bir koltuk. Koltuğun arkasında ise üzerine boydan boya siyah haç resmedilmiş büyük bir dikdörtgen bayrak asılı.

Büyük masanın sağında ve solunda ikişer oymalı masa var. Ama onlar daha küçük ebatlarda. Bu dört masanın her birinin arkasında da büyük koltuğun daha küçük modeli olan deri koltuklar bulunuyor.

Beş masanın karşısında ise arkalan salonun giriş kapışma dönük dokuz küçük oymalı kürsü ve yarım ay şeklinde dizilmiş deri sandalyeler var.

Salonun duvardan veya tavandan aydınlatması yok. Sadece birkaç tahta abajur mekânda tatlı bir loşluk sağlıyor. Dikdörtgen salonun dört bir köşesinde dört tane devasa demir kılıç duvara dayalı duruyor.

Salonda zerre toz yok. Derinlerden bir yerden gizlenmiş havalandırma cihazının vızıltısı duyuluyor.

Salonun yüksek kapısının iki kanadı birden gıcırdayarak açıldı.

Kısa boylu, hafif tombulca, kır saçları artık sadece şakaklarında ve ensesinde kalmış tonton bir ihtiyar ağır ağır salonun ortasına doğru yürüdü. Tam ortaya gelince dört köşede duran kılıçlara dönerek dört kez selam verdi ve kapının tanı karşısındaki büyük masanın arkasına geçerek ayakta beklemeye başladı. Gri takım elbisesinin üzerinde çuval gibi kafadan geçirilerek giyilen beyaz bir tunik taşıyan yaşlı adam, ardından salona girenlere gülümseyerek baktı. Teker teker salonun ortasına gelenler aynı yaşlı adam gibi dört köşedeki kılıçlara selam vererek yerlerine geçtiler. Hepsi de takım elbiselerinin üzerlerine yaşlı adam gibi beyaz uzun tunik giymişlerdi. Hepsinin tuniğinin ön yüzünde aynı duvara yaslı duran kılıçlar gibi kocaman birer antik kılıç resmedilmişti. Ancak yaşlı adamın tuniğindeki kılıcın rengi mor, diğer-lerininki ise siyahtı. Tıpkı yaşlı adamın beline sardığı kalın ip kuşağın mor, kalanlarınkini siyah olması gibi.

On dört kişinin hepsi de masalarının arkasındaki yerini alınca, tonton ihtiyar ellerini iki yana açtı:

"Oturalım kılıçların temsilcisi Toton Şövalyesi lordlanm."

Herkes yerine oturdu.

Tonton ihtiyar kürsülerin en solunda oturan adama döndü ve şöyle konuştu:

"Bu olağanüstü toplantının nedenini diğer şövalyelere anlatınız Büyük Toton Kalem Şövalyesi."

Büyük Toton Kalem Şövalyesi yerinden kalktı ve tonton ihtiyara bakarak konuşmaya başladı:

"En Büyük Toton Şövalyesi ve büyük Toton Şövalyeleri... Daha önceki toplantılarımızdan birinde aldığımız karara göre, bildiğiniz gibi Türkiye'de bir araştırma yürütüyorduk. Ancak bu ülkenin Yalova adındaki kentinde görevli araştırmacılarımızın tümünün hayatını kaybettiği yolunda dün bir haber aldık!"

Salonda kimseden ses çıkmadı.

Kısa bir süre sonra küçük kürsülerden birinde oturan Büyük Toton Savaş Şövalyesi ayağa kalktı:

"İntikamımızı hemen alalım! Bana yetki verin sorumluları cezalandırayım."

Büyük Toton Para Şövalyesi telaşla sordu:

"Bu araştırmalar için yaptığımız yatırım boşa mı gidecek?"

En Büyük Toton Şövalyesi oturduğu yerden ağır ağır konuşmaya başladı:

"Araştırmacılarımız hayatlarını depremde kaybettiler. İntikam alınacak bir fani yok. Büyük Toton Para Şövalyesi merak etmesin, harcadığımız tonlarca parayı sokağa atmayacağız. Bu işin sonuna kadar gideceğiz. Sonuca ulaşabilirsek dünyanın tarihini değiştirebiliriz. Bundan umudunuzu sakın kesmeyin ve o müthiş an geldiğinde yapacaklarınız için hazırlıklı olun. Biliyorsunuz önümüzdeki yılın sonunda insanlık tarihi büyük bir değişim yaşayacak. Yeni bir binyıla gireceğiz. Dünyayı etkisi altına alan astrolojik burç değişiklik yapacak ve yeni binyıl bizim binyılımız olacak. Bundan önceki tüm girişimler başarısızlığa mahkûmdur. Gerek tarih sahnesinde yer alan girişimlerimiz gerekse dünyanın haberi olmadan yürüttüğümüz çabalarımız... Şimdi sözü Büyük Toton Girişim Şövalyesi'ne vereceğim. O bizlere yeni harekât planımızı anlatacak."

Büyük Toton Girişim Şövalyesi konuşmak üzere ayağa kalktı, ama sözüne başlayamadan En Büyük Toton Şövalyesi bir hatırlatma yaptı:

*

"Büyük Toton Kalem Şövalyesi, lütfen bu toplantının notlarını eksiksiz alın ve "Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi"nde yer almasını sağlayın."

Büyük Toton Kalem Şövalyesi ayağa kalkarak anladığını belirtti

ve ardından Büyük Toton Girişim Şövalyesi konuşmasına başladı: "En Büyük Toton Şövalyesi, büyük Toton Şövalyeleri... Bu planı Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi'yle birlikte

hazırladık. Uygun görürseniz, zaman geçirmeksizin uygulamaya koyacağız."

Salonda oturanlar baş hareketleriyle dinlemeye hazır olduklarını belirttiler. Büyük Toton Girişim Şövalyesi sözlerinin kelime kelime gizli tarihte yer alacağını öğrendiği için heyecanlanmıştı ve kayıtlarda daha fazla yer almak için konunun geniş bir özetini yaparak sözüne devam etti:

"Bildiğiniz gibi Ruslardan önemli paralar ödeyerek bazı bilgiler satın aldık. Bu bilgiler bizi doğru adrese götürürse, yıllardan beri hazırlıklarını yaptığımız Dördüncü Reich'm kurulması için ilk kıvılcımı çakmış olacağız. İlk kıvılcımı çakarsak, oluşacak ateş orman yangını gibi tüm Avrupa'ya yayılacaktır. Ruslann verdiği bilgiler tüm şüphelerimizi dağıttı, inançlarımızı doğruladı. Dördüncü Alman krallığını kurmak için atalarımızın da gizli tarihte bizlere aktardığı adrese ulaşmamız lazım."

Salondaküler de heyecanla kafa salladılar. Ulaşılabilecek adresi herkes biliyordu, ama kimse söze dökemiyordu. Bu şimdilik onlar için hayati önem taşıyan bir tabuydu.

Büyük Toton Girişim Şövalyesi konuşmasını sürdürdü: "İkinci büyük savaşın sonundaki kaos ortamında ne yazık ki gizli tarihimiz kesintiye uğradı. O zamanlarda Türkiye'deki operasyonu yöneten şövalyeler güvenlik nedeniyle adresi tam olarak gizli tarihe yazamadılar. Büyük şövalyelik güvenlik ağı yeniden kurulduğunda ise operasyondan hepimizin haberi vardı, ancak hangi ülkede yapıldığını bilemiyorduk. Uzun yıllar operasyonun Güney Amerika'da yapıldığını zannettik. Araştırmalarımızı bu kıtadaki ülkelere yönelttik."

Büyük Toton Para Şövalyesi oturduğu yerden söze karıştı: "Yüz milyonlarca markı da boşu boşuna harcadık!" Büyük Toton Girişim Şövalyesi bu satışmaya cevap vermeden konuşmasına devam etti:

"Ruslardan gelen bilgiler bize doğru ülke adını verdi. Ruslar Sovyet rejimi altında doğru adrese ulaşmak için Türkiye'de çok çalıştılar. Ama bildiğiniz gibi Soğuk Savaş dönemiyle birlikte bu ülkedeki çalışmaları azaldı, ardından dünya konjonktüründeki gelişmeler Ruslara araştırmayı unutturdu. Şimdi Ruslann bıraktığı yerden biz devam ediyoruz. Ruslann araştırmalarını kestikleri noktada gözaltında tuttukları, yaklaştırmaya çalıştıkları kişi birkaç yıl önce öldü. Önce onun evinde arama yapmaya karar verdik."

Ama kötü talih bizim araştırmalarımızla Türkiye'de yaşanan depremi çıkıştırdı. Elemanlarımız öldü."

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi elini kaldırdı ve En Büyük Şövalye'nin onayıyla bir soru yöneltti:

"Peki yeni araştırmamızda yine Neonaziler ve eski savaşçılarla birlikte mi olacağız?"

Bu soruyu En Büyük Toton Şövalyesi yanıtladı:

"Tabii ki. Unutmayın bu bilgiyi almamıza eski savaşçılar aracılık etti. Neonaziler ise bizim sokaktaki gücümüz. Biz şimdilik perde arkasında ipleri elimizde tutacağız ve zamanı

gelince Dördüncü Reich'ı bizler kuracağız... Emekli askerler ile sokak serserileri değil."

Büyük Toton Girişim Şövalyesi kaldığı yerden devam etti:

"Hedef kişinin sakladığı belge ve bilgilere ulaşmak için bu kez doğrudan araştırma yapmayacağız. Bunu bizim için bizzat kendi yakınları yapacak. Bu amaçla önce İstanbul'da bir haber ajansı kuracağız. Ajansın başına beşinci derece şövalyelerimizden birinin güvenilir kızı geçecek. Brigitte Diels adındaki, kendisini devamıza adanmış bu genç bayana talimatlar hepimizin yakından tanıdığı Şövalye Frank Neurath tarafından verilecek. Neurath sizin de fark ettiğiniz gibi düzenli olarak toplantılarımıza katılmıyor, çünkü son bir yıldır İstanbul'daki Alman Botanik Enstitüsü'nün direktörlüğünü yapıyor. Ancak bugün burada planımız kabul edilirse, sizden alacağım yetkiyle Brigitte Diels'e yemin ettirerek, aradığımız sonuç için sınırlı ama araştırmalarda ona yardımcı olacak bilgileri de vereceğim. Adamlarımızın güvenliği için sokaktaki gücümüzden Eduard Raeder büroda fotoğrafçı kimliğiyle görev alacak. Eduard, depremde hayatını kaybeden Arthur'un kardeşi. Bunu öğrendiğimde onun programa katılmasını istemedim. Çünkü hisleriyle hareket edebilir. Ancak Neonaziler Eduard'ın Türkiye'yi iyi bildiğini, çeşitli kontakları olduğunu belirterek onun ismi üzerinde ısrar ettiler. Kabul etmek zorunda kaldım."

"Peki bu iş bize kaç patlayacak?"

Soruyu yönelten tabii ki Büyük Toton Para Şövalyesi'ydi. En Büyük Şövalye araya girerek operasyonun limitsiz bütçesi olacağını duyurdu.

Diğer şövalyeler de plan hakkında detaylı sorular yönelttiler. Herkes tatmin olunca En Büyük Toton Şövalyesi oylamaya geçti. Karar oybirliğiyle alındı. Ve Toton Şövalyeleri Türkiye'deki ikinci operasyon için sessiz sedasız düğmeye bastı.

17

Depremi üstünden birkaç hafta geçmişti. Türkiye yaralarını sarmakla meşguldü. Akın Dedel de depremden en fazla etkilenenlerden biri olarak hayatını düzene koymaya çalışıyordu. Bu büyük felaketten ailece can kaybına uğramadan çıktıkları için şükrediyor, adeta gizli bir sevinç duyuyorlardı.

Eylül ortalarında bir akşam yine aynı saatte evine gelen Akın Dedel her zamanki gibi apartman kapısını açtıktan sonra posta kutusunu kontrole gitti.

Kutuda her zamanki gibi banka ekstreleri, faturalar vardı. Arada bir de Akın ve eşine üye oldukları derneklerden duyuru ve çağrılar gelirdi. Günümüz Türkiye'sinde posta kutusundan mektup çıkma ihtimali neredeyse yüzde sıfırdı.

Bu durum Akın'ın oğlunun da dikkatini çekmişti. Bir süre önce küçük çocuk babasına onlara neden mektup gelmediğini sormuştu. Akın'ın yanıtı ise "Oğlum ne mektubu! Senin bile cep telefonun var. Mail adresin var. Artık kimse kimseye mektup yazmıyor. Telefonlaşıyor ya da mail'leşiyor" olmuştu.

Ardından da oğluna, "Yahu sen hayatında hiç mektup görmedin. Peki nereden çıktı bu mektup ilgisi?" diye karşı sorusunu yöneltmişti.

Küçük çocuk gururla o hafta okulda nasıl mektup yazılacağını, zarfının nasıl doldurulacağını öğrendiklerini anlatmıştı.

Hoş okulda bilgisayar dersleri de vardı, ama olsun elektrikler kesilir ya da deprem günlerinde olduğu gibi telefonlar susarsa çocuk mektupla haberleşebilirdi. Hafta okullarda Kızılderililerin dumanla haberleşmeleri de öğretilse Türkiye gerçeğinde bu bilgi işlerine ilerde çok yarayabilirdi.

Akın Dedel posta kutusundakileri alırken oğluyla arasında geçen bu muhabbeti düşünüyordu. Mutat zarflan bir kenara ayıran Akın Dedel'in elinde adına gelmiş, ağır gramajlı kâğıda basılı bir davetiye zarfı kaldı. Asansörde dairesine çıkarken davetiyei açan Akın Dedel bir çağıyla karşılaştı:

Alman Özgür Haber Ajansı'nın İstanbul bürosunun açılış kokteylinde sizi de aramızda görmekten mutluluk duyacağız.

Brigitte Diels Büro Şefi

Kokteyl Gayrettepe'de beş yıldızlı bir otelde, ertesi hafta yapı-

lacaktı. Akın'ın bürosuna da oldukça yakındı. O halde gitmemesi için bir neden yoktu. Genç adam davetiyei zarfına koyarken mı-nlandı: "Davete icabet sünnettir."

Nasılsa Akın Dedel'in oldukça bol boş zamanı vardı. Çalışmama hakkını kullanan bir gazeteciydi Akın. Eşinin bürosunda arka odalardan birine yerleşmiş, üye olduğu değişik haberleşme grup-lanıyla İnternet'ten yazışıyor, ofisinde akla hayale gelmeyecek ama para da kazandırmayacak her türlü işle uğraşıyor, ne yaptığını soranlara ise tek kelimeyle yanıt veriyordu:

"Mastürbasyon!"

Zaten hayatın tümü mastürbasyon değil miydi ? Akın da bunu iyi yapıyordu hani. Çünkü o yaşamaktan zevk alıyordu.

Davetiye Akın'ın masasının üzerinde duruyordu. O akşam genç adamın iki programı vardı. Ya mezun olduğu lisedeki arkadaşla-nyla mezunlar cemiyetindeki olağan aylık yemeğe gidecek ya da Almanların kokteylne.

Kısa bir durum muhakemesi yaptı. Arkadaşlarıyla ertesi ay da buluşabilirdi. Almanların gelecek ay yeni bir kokteyli yoktu. Cemiyete gitse üzerine para verecekti. Kokteyle gitse bedavaya gelecekti. Nihaî karan kokteylden yana oldu. Arabasını ofiste bıraktı. Otel yürüme mesafesindeydi ve hem de park parası vermeyecekti. Kararından dolayı, "Bundan iyisi Şam'da kayısı" diyerek kendini kutladı.

Kokteylin yapıldığı salon küçüktü, ama neyse ki pek fazla katılan yoktu. Akm bir iki

tanıdık gazeteciyle sohbet etti, sonra saatine bakarak havanın kararmış olabileceğini hesapladı ve gecenin ilk içkisini almak için bara yöneldi.

Akın Dedel'in sağlam prensipleri vardı. Mesela hava kararmadan içkiye başlamazdı. Bu prensibi başkalanna saçma da gelse onun için böyle saçma prensiplere sahip olmak prensipsiz yaşamaktan çok daha iyiydi. Ama nedense Akın'ın birçok prensibi başkalanna hep saçma gelirdi.

Akın ilk rakısını alırken, "Bu rakı da ne mübarek içki yahu! Hem aperitif olarak alabiliyorsun hem de yemekte içebiliyorsun. Yemek sonrası kahvenin yanında ise mükemmel bir dijestif" diye düşündü.

Rakının ilk fırtıyla birlikte yanında durup barmene içkisini sipariş eden orta yaşlı bir adam gülererek Akın'a, "Wie geht es Ihnen" dedi.

Akın tek kelime Almanca bilmiyordu. Önce bu "İhnen" kelimesi üzerinde kafa yormaya kalkıştı, ama ardından adama dönerek aynı kibar gülümsemeye önce, "Sorry, I can't speak German" ve

hemen ardından "Monsieur je ne peux pas parler l'aüemagne" diyerek Almanca konuşamadığını bir de Fransızca olarak aktarmaya çalıştı.

Adam hemen İngilizce konuşmaya dönerek kendini tanıttı:

"Merhaba ben Frank Neurath, İstanbul'daki Alman Botanik Ens-titüsü'nün direktörüüm."

Çaresiz Akın da kendini tanıttı ve adamla sohbe başladı. Birkaç cümleden sonra konuşacak bir şeyleri kalmamıştı, ama adam sohbeti sürdürmek için büyük çaba harcıyordu. Akın da dayanamadı ve adama yardımcı olmaya karar verdi:

"Birkaç yıl önce Alman Büyükelçiliği Kalkınma Müsteşarlığı'nın düzenlediği bir basın gezisine katıldım. Batı Karadeniz Bölgesi'n-deki dağlarda Almanların önderliği ve sponsorluğunda yüksek irtifada geniş yapraklı ağaç yetiştirme projesini inceledim."

Bu tam da Frank Neurath'ın konuşmaktan zevk alacağı bir konuydu. Akın ve Herr Frank uzun uzun iğneyapraklı ağaçlar yerine geniş yapraklı ağaçların dikilmesi gerektiğini ve bunun getireceği ekonomik değerleri tartıştılar. Adam halinden çok memnundu.

Oysa Akın bu geziye ceza olarak gönderilmişti. O sıralar çalıştığı gazetede yaptığı şımarıklıklar haber müdürünün gözüne batmış ve onu Almanlarla birlikte Karadeniz'de geniş yapraklı ağaçlar ile daha fazla süt veren inek projelerini incelemeye göndermişti. Akın günlerce Alman disiplini ve dakikliğiyle dağlara tırmanmış, Samsun civarındaki köylerin ahırlarını dolaşmıştı.

Frank Neurath heyecanla, "Sizi mutlaka ajansın büro şefi Bri-gitte Diels'le tanıştırmalıyım" diyerek Akın'ı kolundan çekip sürükledi.

"Brigitte sana Türkiye'deki Alman projeleriyle yakından ilgilenen, bu konuda büyük bilgi

sahibi gazeteci Akın Dedel'i tanıştırmak istiyorum" deyince Alman kadın da İngilizce yanıt vererek buna çok memnun olduğunu söyledi.

Brigitte Diels bir yandan Akın'ın elini bırakmıyor, iki avucunun içine almış bir eski siyasi parti lideri gibi köfte yaparmışçasına yoğuruyor, diğer yandan da genç adamın gözlerinin içine bakarak konuşuyordu:

"Herr Akın sizinle ortak projeler yapmak bana ve ajansıma büyük onur verecek. Lütfen bağlantımızı kesmeyelim ve birlikte çalışalım."

Akm Dedel bu alakasız ilgi ve samimiyetten sıkılarak gözlerini kadının deniz mavisi gözlerinden kaçırdı. Ancak bu defa da Brigitte Diels'in kocaman göğüslerine takıldı gözleri.

Deniz mavisi gözler, koca göğüsler ve beklenmedik iş teklifi Akın'ı hiç de şaşırtmadı. Çünkü ikinci kadeh rakıdan sonra her an her şey olabiliyordu. İçmesini bilen kişi için ise olanlar hep iyi olurdu.

Tanışma töreni karşılıklı kart alışverişiyle son buldu. Brigitte Diels ve Akın Dedel mutlaka birbirlerini arayacaklarını söyleyerek ayrıldılar. Genç kadının ilgilenmesi gereken konukları vardı. Akm da o gecenin rakı istihkakından kalan son dubleyi almak için akşam yemeğine evine gitmeliydi.

18

Frank Neurath bilgisayarının başına oturdu. Kısa bir mail attı: "Buluşma sağlandı!"

Çok geçmeden Neurath'ın ekranının sol alt köşesinde bir yazı baloncuğu görüldü. Ona yanıt gelmişti. "Gelen" kutusunu tıkladı:

"Daha fazla gelişme sağlayınca haber verin, İnternet üzerinden konferans ayarlamamız gerekebilir."

Frank Neurath mesajı okudu, çöpe attı ve ardından çöp kutusunu boşalttı. Mail'i tamamen yok etti. Haberleşmek ve mesajları yok etmek ne kadar kolaylaşmıştı.

Akm Dedel de kokteylin birkaç gün sonrasında bilgisayarının başında çöp kutusunu tıklıyordu. Lise arkadaşlarıyla sohbet ettikleri haberleşme grubundaki mesajları ayıklamış şimdi de çöp kutusunu boşaltıyordu.

"Tamam benim işim gücüm yok, ama baksana bizimkilere, onların da işi yok, sabahtan akşama kadar herkes herkese mail gönderiyor" diye düşünürken telefonu çaldı. Ahizeyi kulağına götürdü, mekanik cızırtılar duydu. Kendisini aradıkları kesindi, telefona bakan eşinin yardımcı avukatı suratsız kız tek kelime etmeden hattı ona bağlamaya çalışıyordu.

Akm Dedel'in prensiplerinden biri de ofiste telefonlara bakmamaktı. Çünkü gelen telefonların ezici çoğunluğu eşinin işiyle ilgiliydi ve o da beyninin gri hücrelerini telefona

yanıt vererek harcamak istemezdi doğal olarak. Telefonu açan eşinin suratsız yardımcısı konuşmadan hattı bağlar, diğer yardımcıları ise daha medenî davranırlardı. Her şey karşılıklıydı. Hem Akın da "suratsız"

dediği asistana hiç de medenî bir tavır içinde değildi ki.

Sonunda ahizeden çın çın bir ses geldi.

Akın önce toparlayamadı. Herhalde karşı tarafta Mireille Mat-hieu vardı ve şakıyordu. Ama arayan kişi şarkı söylemiyor, senli benli konuşarak Akın'a ne zaman buluşacaklarını İngilizce olarak soruyordu. Arayan Brigitte Diels'ti. Alman Özgür Haber Ajan-sı'nın yeri Zincirlikuyu'da Akın'ın ofisine yürüme mesafesindeydi. Akın böyle yürüme uzaklığındaki yerleri severdi. İstanbul'da yürüyerek bir yerden bir yere gidip işini halletmenin keyfine doyum olmazdı. Ama Akın Dedel o gün ajansa gidemezdi, çünkü iki günlük sakal tıraşıyla geziyordu. Bir berbere gidip tıraş olup da sonra gitmek hiç mi hiç hoşuna gitmezdi.

"Kusura bakma Brigitte bugün doluyum. Yann istersen ajansa gelebilirim" diyen Akın Dedel'e genç kadının yanıtı beklediğinden farklıydı:

"Ajansı boş ver İstanbul'a geleli kaç hafta oldu, ama meşhur Bo-ğaz'a gidip balık yiyip rakı içemedim. Oysa Almanya'dayken bana bunu hararetle önermişlerdi. Yarın akşam işin yoksa beni Boğaz'a balık ve rakıya götürür müsün?"

"Tabii benim için büyük zevk. O zaman seni yarın akşam saat sekizde ofisinden alırım."

Brigitte teşekkür ederken hesabı kendisinin ödeyeceğini, çünkü bunun ajansı adına bir iş yemeği olacağını söyledi.

Akın da telefonu kapattıktan sonra kendi kendine söylendi:

"Ulan ne iş be! İş yemeğiye neden Boğaz'da balık ve rakıyla akşam yapılıyor?"

Ertesi akşam Akın tam saat sekizde Alman Özgür Haber Ajan-sı'nın İstanbul bürosunun kapısının önündeydi. Brigitte Diels de öyle. Genç kadın bekletmeden Akın'ın arabasına bindi.

Akın, "Bunca zamandır İstanbul'dasın, Boğaz'a gitmediysen, Anadolu yakasına da geçmemişsindir" dedi.

Brigitte fırsat bulamadığını belirtince, Akın bir öneri getirdi:

"O zaman bu akşam sana kıtalar arası bir yolculuk yaptırayım, önce İstanbul'un Asya yakasına geçelim ve Boğaz'ın öbür yakasında balığımızı yiyelim, ardından Avrupa'ya geri döneriz."

Aslında Akın'ın genç kadına turistik bir hoşluk yapma gibi bir niyeti yoktu. Evli bir erkek olarak, çekici bir Alman kadınla ortalıkta görünmek istemiyordu. Boğaz'm Anadolu

yakasında Avrupa yakasına göre gözden uzak içebilecekleri daha uygun yerler vardı.

Brigitte gibi kısa kısl saçlı, deniz mavisi gözleri olan ve dekol-

te bluzuyla iri göğüslerini sergileyen, hafif tombul ama diri kalçalı, mini eteğiyle bacaklarının güzelliğini ortaya koyan bir kadınla Boğaz'da rakı içerken görülmesi Akın'ı yanıtlaması çok güç sorularla karşı karşıya bırakacaktı.

Böyle çekici bir hatunla baş başa içki içerek iş görüşmesi yaptığına mezardaki babası bile inanmazdı. Kaldı ki bu iş görüşmesini eşine nasıl açıklayacaktı ?

Akşam trafiğinde yavaş yavaş Fatih Sultan Mehmed Köprü-sü'nden Asya yakasına geçtiler. Akm arabasını Beykoz çıkışına yönlendirdi. Beykoz'dan Anadoluhisari'na giderken sağ kolda bir balıkçı meyhanesine gittiler. Masalan sanki denizin üzerindeydi. Önce otuz beşlik Kulüp rakısını söyledi Akın Dedel.

İşte alın size Akın'ın ilginç prensiplerinden biri daha. Hazret, Türkiye'de rakı içenlerin yüzde 99,9'una karşın Yeni Rakı değil de Kulüp Rakısı'nı tercih eder. Eğer gittiği yerde kulüp bulunmazsa komilerden birini en yakın Tekel bayiine gönderip aldırır.

Akm deniz mahsullerinden çeşitli mezeler söyledi. Kendisi için de yaprak ciğer ve beyin salatası. Aslında bir yabancıyla yemeğe gittiğinde masaya sakatattan yapılmış mezeler getirtmesi düpedüz hıyarlıktı, çünkü özellikle Avrupalılar ağızlarına koymazlardı. Ama Akın'a göre bu mezeler rakının pezevengiydi.

İlk kadehlerini içtiler. Brigitte, Boğaz'ın renklerine, ışıklarına hayran kalmıştı, Akın ise genç kadının deniz mavisi gözlerine...

"Akın seninle çok iyi projelere imza atacağımızdan eminim."

"Ortak bir nokta bulabilirsek neden olmasın?" diye yanıtladı Akm Dedel ikinci kadehleri doldururken.

Brigitte Diels devam etti:

"Ajansımız Almanya'da yeni kuruldu. Yurtdışında açtığımız ilk bürolardan biri de İstanbul. Biz diğer ajanslarla rekabet edebilmek için değişik bir politika uygulamak istiyoruz. Senin dediğin gibi bu projelerde ortak noktalarda buluşabilmek için bana biraz kendinden, meslekî geçmişinden bahsetsene."

Bütün insanlar gibi Akm da kendisinden bahsetmeyi oldum olası sevmiştir. Hele hoşaf gibi tatlı bir eylül akşamında, Boğaz kıyısında deniz mavisi gözleri olan güzel bir kadına bakarak buzlu rakının eşliğinde insanın kendini anlatmasından güzel ne olabilirdi ? Bu arada unutmadan eklemek gerek. Yukarıdaki sorunun yanıtı: "Tabii gecenin devamı..." olacak.

Dördüncü kadeh rakısı bitince Akın Dedel özgeçmişini tamamlaması gerektiğini anladı. Ama karşısındaki kadın gözlerini dikmiş öyle tatlı dinliyordu ki!

Türk kahvesi içerlerken, Brigitte uzun bir aradan sonra ilk kez konuşma fırsatı buldu:

"Akın senden bayağı etkilendim. Türkiye'deki doğru adamı bulduğumuzu sanıyorum."

Akın böbürlendi. Hem fizik olarak hem de meslekî ve kültürel altyapı olarak kendisini, bulunduğu ülkenin ortalamasından çok yukarıda görüyordu. Kumral saçlı, beyaz tenli, orta boylu, "yakışıklı" sayılabilecek bir tipi vardı. Tek falsosu hafif rakı göbeği idi, ama tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarabilirdi.

Akın bunları düşünürken Brigitte konuşmasını sürdürdü:

"Biliyorsun Almanya'da iki milyonu geçkin Türk var. Her yıl da Türkiye'ye milyonlarca Alman turist geliyor. Bu da Alman kamuoyunda Türklere ve Türkiye'ye olan ilgiyi her geçen gün artırıyor. Almanlar artık Türk insanı hakkında, Türkiye gerçeği hakkında daha çok şeyler bilmek istiyor. Mesela, ne bileyim sıradan Türk nasıl yaşar, ne yer, ne içer, korkulan ne? Beklentileri var mı?

Daha düne kadar Almanlar için Türkler sokaklarındaki çöpçü, fabrikalarında ucuz işçi idi. Yani bir makine gibi, robot gibi yabancı yaratıklardı. Ama bir yandan Türklerin Almanya'daki gelişen sosyal konumları diğer yandan da artan turizm ilgisi artık Alman kamuoyuna Türkleri daha iyi tanıtmaya zamanının geldiğini haber veriyor..."

Brigitte ne kadar güzel konuşuyordu.

Akın bir ara bu kadının gerçekten Alman olup olmadığını merak etti.

19

Alman Özgür Haber Ajansı'nın İstanbul bürosuna gelen Alman Botanik Enstitüsü Direktörü Frank Neurath, Brigitte Diels'e merakla sordu:

"Akın Dedel bizim için çalışmayı kabul etti mi ?"

Kadın alaycı bir yanıt verdi:

"Prensip olarak benim için çalışmaya karar verdi, bizim için değil!"

Frank Neurath üsteledi:

"Ekim ayına geldik hâlâ fazla bir ilerleme kaydedemedik. Anavatanındaki şövalyeler beni sıkıştırıyor ve bir an önce sonuç almak istiyorlar. Türk gazeteciye saflarımıza çekmek için elinden ne geliyorsa yap. Hafta Doğu toplumlarında açgözlülükle kabul gören

dişilik faktörünü de kullanmaktan çekinme!"

"Merak etme" diyerek Alman şövalyesini susturan Brigitte Diels ertesi gün Akın Dedel'in

çeşitli projelerle kendisine geleceğini söyledi ve hemen ekledi:

"Ama bu adam oldukça zeki. Yemimizi hemen yutacağını sanmam."

Büronun bir oturma grubu ve on iki sandalyeli toplantı masasının bulunduğu salonunun kapısından kafasını uzatan ajansın sözde fotoğrafçısı Eduard Raeder, "Benim biraz işim var. Çıkıyorum" diye deklare etti. Sürekli aynı blucini giyen, kazıttığı kafasını bir yün berenin altında saklayan Eduard Raeder postallannı sürüye sürüye dairenin kapısına doğru ilerledi.

Brigitte Diels yakınmaktan çok Frank Neurath'a bilgi vermek amacıyla konuşmaya başladı:

"Tamam Eduard'ın patronu değilim ve ondan bir iş de beklemiyorum, ama olur olmaz saatlerde ortadan kayboluyor. Dışarda ne yaptığı beni kesinlikle ilgilendirmez ancak herhangi bir hata ya da yanlış yaparsa bizim işimizi sekteye uğratmasın."

"Telaşlanma ben Almanya'da Mlerle konuşun. Onlar Eduard'm kulağını çekerler" diyen Frank Neurath, kızıl saçlı genç kadına içki içmek için bir bara gitmelerini önerdi.

Hava kararmıştı ve çevredeki işyerleri yavaş yavaş boşalıyordu. Caddeler kalabalıklaşmış herkes bir yerden bir yere gitme te-laşmdaydı. Yani aslında tam bara takılma saati ve havasıydı. Ama Brigitte Diels havasında değildi. Karşısındaki adama güldü:

"Peki bir bara gittik diyelim, sonra ne yapacağız?"

Frank Neurath heyecanını belli etmedi:

"İstanbul bize çok geniş bir mutfak yelpazesi sunuyor. Çin mutfağından Kaliforniya, Fransız, Japon hatta Hint mutfağına kadar. Türk şaraplarıyla nefis bir yemek yiyebiliriz."

"Ya sonra?"

"Sonra mı? Sonra bütün gece bizim Brigitte, ne istersen yapabiliriz. Ben bu konularda hiç tutucu bir adam değilimdir."

Brigitte Diels gülerek ayağa kalktı:

"Kusura bakma Frank, sana yann Akın Dedel'in geleceğini söylemiştim sanınm. Bu gece yarınki dersim için çalışmalıyım. Hem senin de önerdiğin gibi derslerimden biri de dişiliğimi kullanmak olacak."

Frank Neurath da ister istemez ayağa kalktı ve genç kadın adamı büronun kapısına kadar götürerek yolcu etti. Frank Neurath merdivenlerden inerken kendi kendine söylendi:

"Lanet kadın, teklifimi duymazlıktan geldi. Benimle değil de o pis Türk'le beraber olmak

istiyor anlaşılan."

Akın Dedel, hakkındaki spekülasyonlardan habersiz ertesi gün öğleden sonra masum bir şekilde ajansın kapısını çaldı. Kapıyı açan Eduard Raeder'le gülerek selamlaştılar. Bu onların ortak lisanıydı. Eduard İngilizce ve Fansızca Akın da kesinlikle Almanca ve Rusça bilmiyordu. İkisinin bir başka ortak noktası daha vardı. Her ikisi de artık başka bir lisan öğrenmek istemiyordu.

Neyse ki Brigitte Diels çok geçmeden imdatlarına yetişti ve ikisi gülümseyerek kafa sallamayı bıraktılar.

Salona girdiler Brigitte sere serpe kanepeye oturdu. Oysa Akın toplantı masasında ciddi ciddi çalışacaklarını sanıyordu.

Akın Dedel ajans için haber önerilerini sıralamaya başladı:

"Almanlar, Güneydoğu Anadolu ve Kürt sorunuyla yakından ilgili. Bu konuda yüzlerce röportaj konusu üretebiliriz..."

Brigitte elini çırpıtı:

"Evet güzel bir proje, yapabiliriz."

Akın aldığı bu cesaretle devam etmeye yeltenirken, genç kadın yerinden kalktı ve onun sözünü kesti:

"Kahvenin yanına bir içki de alır mıydım ?"

Sonra gülerek ekledi:

"Unuttum. Sen hava kararmadan içkiye başlamıyorsun."

Brigitte kahvelerle salona geri döndü. Akın ciddiyetle proje çalışmasına devam etmeyi bir kez daha denedi:

"Yıllar önce Alman Stern dergisinde bir Alman gazeteci Türk çöpçü kılığına girerek yaşamış ve izlenimlerim 'En Alttakiler' başlığıyla aktarınca olumlu yankılar almıştı. Biz de Türkiye'de yaşayan bir Alman'ın hayatından kesitler aktaralım. Veya köylerdeki Alman gelinlerle konuşalım. Almanya'ya Türkiye'den ihraç edilen bir ürünün hammadde halinden kargoya verilene dek geçen aşamalarının foto-röportajını yapalım. Türkiye'deki Alman yatırımlarının öyküsünü yazalım. Alman okulları ve eğitim kurumlarının unutmayalım."

' Coşkuyla sıraladığı önerilerini içeri giren Eduard böldü. Genç kadınla Almanca bir şeyler konuştular ve adam çekip gitti. Yine gülerek Akın'a başıyla selamım vermeyi unutmadı. Akın merakını yenemedi ve Brigitte'ye sordu:

"Bu Eduard neden İngilizce veya daha geçerli bir lisan öğreneceğine gitmiş de Rusça

öğrenmiş."

"Yanıliyorsun Rusça şimdi çok geçerli bir lisan. Küba'dan Viet-

nam'a, Kuzey Kore'ye kadar etkili bir coğrafyada konuşuluyor. Hem Eduard isteyerek değil zorunlu olarak öğrendi."

"Nasıl yani?" diye soran Akın iyice meraklanmıştı.

"Aslında çok karmaşık görülen soruların yanıtlan oldukça basittir. Eduard zorunluydu, çünkü ortaöğrenimini Doğu Almanya'da tamamladı. Tüm Sovyet peyki ülkelerde olduğu gibi Doğu Almanya'da da Rusça zorunlu dersti!"

Akm gülerek Brigitte'nin zekâsına hayran olduğunu açıklamaktan kendini alamadı. Bu iltifatından sonra Brigitte havanın karardığını ilk içkilerini büroda mı yoksa başka bir yerde mi alacakla-nnı sordu Akın'a.

Bu teklif Akın Dedel'in çok zor reddedeceği bir öneriydi. Ama genç kadını geri çevirdi: "Daha önceden verilmiş bir sözüm var. Arkadaşlarla meyhaneye gidip Türk usulü içeceğiz."

Aslında Akm'm eşini ofisinden alıp birlikte eve gitmekten başka bir işi yoktu. Zaten çeşitli toplantılan nedeniyle haftanın en az iki gecesi tek başına dışarı çıkan Akın böyle ekstra programlardan eşini kızdırmamak, oğlunu da gücendirmemek için kaçınıyordu.

Brigitte Diels somurtmaya başladı:

"Oysa ben bu gece çıkıp bir şeyler yapanz diye ummuştum."

Akın ellerini iki yana çaresizce açtı.

Brigitte pes etmek niyetinde değildi:

"O zaman ben de oturup seninle ürettiğimiz projelerin raporunu yazayım ve Almanya'dan onay isteyeyim. Yanıt gelince seni aranm ve beni de Türk usulü içmeye götürürsün."

Akın memnuniyetle kabul etti. Kapıda vedalaşırken Brigitte uzanıp Akın'm yanağı ile dudağı arasına masum bir öpücük kondurdu.

Üçüncü bölüm

20

Doğu Anadolu dağlarındaki gözlerden uzak bir köşede küçük bir ateş yanıyordu. Gündüz hüküm süren cehennem sıcaklarından sonra havanın karamiasıyla birlikte insan üşümeye başlıyordu. Güneş tepedeyken kavrulan çoban yakdığı küçük ateşi sürekli besleyip ısınmaya çalışıyordu. Çoban bu ıssız dağlarda gündüz de yalnızdı, gece de...

Çevresindeki inekler soğuktan etkilenmiyor keyifle geviş getiriyorlardı. Konuşacak kimsesi yoktu çobanın. Durmaksızın ateşi küçük çalı çırpıyla besliyor ve yükselen alevlere bakarak hayal kuruyordu. Sabır çobanın en yakın dostuydu, çünkü o tüm zamanların çobanıydı sanki.

Gece karanlıktı ve çoban karanlıklar içinde yapayalnızdı. Gözlerini alevlerden uzaklaştırarak yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Artık ateşi beslemeyi bırakmış yıldızları izliyordu. Sanki yıldızların parlaklığı çobanı ısıtıyordu. Birden uzaklarda bir yıldız kaydı. Çoban hipnotize olmuş gibi kayıp giden alev topunu izlemeye başladı. Ardından da hayale daldı. Kendi küçük dünyasında mutluydu ve kendi kendine yetiyordu, ama duyguları yeryüzüne sığmıyordu. Coşkusu tüm insanları alıp götürecekti yepyeni âlemlere. Ama karanlık gecede çoban yalnızdı. Gözlerini yıldızlara dikmiş hayal kuruyordu. Hülyalı çobana sadece geviş getiren inekler tanıktı.

Akın Dedel bilgisayarının başında İnternet'ten cep telefonlarına bedava mesaj atma konusundaki çalışmasını büyük ciddiyetle sürdürürken telefonu tatlı tatlı çaldı. Çünkü sadece romanlarda telefonlar acı acı çalardı.

Arayan Brigitte'ydi:

"Akın sana iyi haberlerim var. Almanya'dan ortak çalışmamızı onayladılar. Hemen istedikleri bir röportaj da var."

Akm Dedel konuyu yüz yüze görüşmenin daha iyi olacağını eğer isterse ajansın bürosuna hemen gelebileceğini söyledi.

Ancak genç kadının farklı ama değişmeyen, istikrarlı bir planı vardı:

"Akm, bu akşam Türk usulü içmeye gidelim. Hem de projemizi konuşuruz."

Bu öneriyi kabul etmemek imkânsızdı. Akşam saat yedide Esentepe metro girişinde buluşmayı kararlaştırdılar. Ve Akm Dedel tüm öğleden sonrasını İnternet'ten cep telefonlarına mesaj yazma mesaisiyle geçirdi.

Yaklaşan gecenin karanlığıyla iyice yumuşayan gün ışığında Brigitte Diels tam anlamıyla nefes kesiyordu. Kısa kızıl saçları şampuan reklamlarındaki gibi yakamozlar saçıyor, hafif makyajı deniz mavisi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Streç siyah pantolon ve önden düğmeli bir bluz giyen Brigitte'nin iri göğüslerinin ihtişamını üzerine aldığı kısa pardösü bile saklayamıyordu.

Akm'ın metro girişinde beklediğim gören Brigitte koşarak genç adamın yanına gitti. Vücudunu onunkine bastırarak dudaklarından öptü. Hiç de masum bir öpücük değildi. Sanki ıslak Fransız öpüşmesiydi bu.

Akm'ın burnuna genç kadının parfümü dolup, göğsünde onun iri göğüslerinin baskısını hissederken aklı bambaşka bir yerdeydi: "Ulan buradaki şirketlerin tam da iş çıkış saati. Umarım beni gören kimse olmamıştır."

Taksim'e gitmek için metroya bindiler. Kalabalık vagonda havadan sudan konuşurlarken Brigitte genç adama iyice sokuldu, bu da onun uyarılmasına neden oldu.

"Ulan sapık mı oldum ne? Metroda bir kadın sürtündü diye uya-rıldım..." diye düşünen Akın Taksim'e ulaşmalarıyla bu zor durumdan kurtuldu. Ama biraz sonra daha da zor bir pozisyona gireceğini henüz bilmiyordu.

Taksim Meydanı'ndan İstiklal Caddesi'ne doğru yürürlerken Akın'ın karşısına eşi çıkıverdi. Akın'ın akşam iş yemeği olduğundan, kadıncağz bir an önce evine gidebilmek için dolmuş durağına doğru yürüyordu.

Her koşulda medenî olmayı başarabilen Akın hemen Brigitte'yi eşine tanıştırdı:

"Bebek bak sana Alman Özgür Haber Ajansı'nın büro şefini tanıştırayım."

İki kadın zoraki el sıkışırken, Akın da Brigitte'ye durumu İngi-

lizce aktardı. Brigitte karşısındaki kadının Akın'ın eşi olduğunu anlayınca gülererek bir şeyler söylemeye çabaladı, ama yorgun ve asabi bir yüz görünce girişimi yanda kaldı.

"Bebek, sana telefonda söylediğim gibi Brigitte'yle Nevizade'de-ki meyhanelerden birine gideceğiz sen de gelsene" diyen Akın buz gibi bir yanıt aldı:

"İş yemeği için bir kadınla meyhaneye gideceğini söylemeyi unuttun galiba. Hiç havamda değilim, siz meyhaneye gidin, ben de eve geç kalmayayım!"

Orada öylece ayrıldılar. Akın ile Brigitte İstiklal Caddesi'ne yöneldi, genç adamın eşi ise Atatürk Kültür Merkezi'nin yanındaki dolmuş duraklarına doğru yürüdü.

Akın'ın canının sıkıldığı yüzünden belli oluyordu. İstiklal Caddesi'ne girince Brigitte genç adama destek olmak istercesine onun koluna girdi.

Yavaş yavaş yürüdüler. Cadde-i Kebirin vitrinlerine bakıp, ışıklarının dansıyla sakinleşerek Galatasaray'a kadar gittiler. Buradan Balık Pazarı'na saptılar. Rengârenk tezgâhlar çevrelerini sarmıştı. Biraz daha ilerleyerek pazann sonlarına doğru bir manav ile midye tavacının arasından sağa saptılar. İki tezgâhın daralttığı küçük geçit meyhaneler sokağına açılıyordu. Havanın serin olmasına rağmen dışarıda bir masaya oturdular. Hemen bir küçük Kulüp geldi, ardından da meze tepsi.

Akın kendisi için klasik beyin salatası aldı, arnavutciğeri söyledi ve tepside gözünün kestiği mezeyi alması için Brigitte'yi yüreklendirdi. Bu meyhanelerin mezeleri her zaman taze ve kalitelidir. Müdavim olanlar bilir.

Brigitte mezelerini söylemişti ki, Akın bir açgözlülük yaptı. Çoktan beri Nevizade'de unutulmuş bir sıcak mezeyi garsona tarif etti:

"Abicim şimdi bir beyin alıp şöyle dikdörtgen prizma olarak parçalara ayınn. Yumurtaya bulaym ve yağda kızartıp sıcak sıcak getirin."

Garson masadaki beyin salatasına baktı ve siparişi mutfaka bildirmek için giderken, "Adam kolesterol komasına girmek istiyor galiba" diye kendi kendine söylendi:

İlk kadehlerini içerlerken Brigitte müjdesini verdi:

"Akm sana telefonda iyi haberlerim var demiştim ya, hangisinden başlayacağıma karar veremiyorum."

"Başımdan başla."

"Peki o zaman biz Almanlar için para en önemli konulann başında gelir. İstersen maddi koşulları açıklayayım."

Akın umursamadı bile. Onun için para her zaman geri plandaydı. Önemli olan yaptığı işte maksimum tatmine ulaşmasıydı.

Brigitte konuşmasını sürdürdü:

"Ajansım her ay senden bir röportaj alacak. Bunun için sana ayda iki bin beş yüz dolar ödenecek. Eğer bu röportajın birden fazla dergi veya gazetede yayımlanırsa her biri için artı bin dolar daha alacaksın. Bu arada unutmadan söyleyeyim her röportaj için yedi yüz elli dolara kadar masraf bütçen olacak. Eğer bütçeni aşarsan projene göre masraf bütçeni büyütme benim elimde..."

Akın böyle bir anlaşma beklemiyordu. Bir an sevindi, masadan kalkıp kadını içtenlikle öptü.

Brigitte yaptığı etkiden memnundu:

"Bu anlaşmayı, deneme süresi olarak başlangıçta üç aylık imzalayacağız. Ardından senelik hale getireceğiz."

Akın Dedel kabul ettiğini söyledi, ikinci kadeh rakılarını anlaşmanın şerefine içtiler. Bu arada ikinci kadehle birlikte Akın çalışmama özgürlüğünden Alman Özgür Haber Ajansı lehine vazgeçiyordu.

Brigitte için çingenepalamudu, kendisi için ise çinakop tava söyleyen Akın'ın keyfine diyecek yoktu. Hem Boğaz'da tutulan çinakopu da başka hiçbir balığa değişmezdi.

Üçüncü kadehte Akın karşısında oturan deniz mavisi gözlü kadının güzelliğini daha iyi duyumsamaya başlamıştı. Kadınla iş için doğru yer ve zamanda karşılaşmışlardı, ama aşk için koşullar acaba doğru muydu? Arap'm derdi kırmızı pabuç misali Akın kadının deniz mavisi gözlerine bakarak bunları düşünürken sessizliği Brigitte bozdu:

"Akın, merkezdekiler ilk röportajın için bir konu da önerdiler. Hatta biraz ısrarcı bile davrandılar."

Genç adam daldığı düşüncelerden sıyrıldı:

"Tamam hemen başlayalım o zaman."

Onun için konunun önemi yoktu, yılların deneyimiyle gazetelerdeki küçük ilanlardan bile büyük haberler çıkarabilirdi.

Kısa kızıl saçlı çekici kadın devam etti:

"Akın senden sıradan bir Türk vatandaşının yaşamöyküsünü yazmanı istiyorlar!"

Akın böyle bir öneri beklemiyordu:

"Türkiye'de yetmiş milyon sıradan insan var. Hepimiz sıradan insanlar değil miyiz ? Al sana yetmiş milyon sıradan röportaj konusu."

"Haklısın ama daha önceki konuşmamızda Almanların sıradan

Türk insanını tanıyıp onların da tıpkı kendilerine benzediğini, kendileri gibi umutları, gerginlikleri, duyguları olan insanlar yani kendileri gibi birer insan olduğunu anlatmamızın gerekli olduğu konusunda görüş birliğine varmıştık" diyen Brigitte genç adamı ikna etmek için pek fazla zorlanmayacağını hissediyordu.

Akın rakısından bir fırt daha aldı:

"Tamam, kabul ama yetmiş milyon sıradan insan arasından kimi seçeceğiz ?"

İşte can alıcı soru buydu. Brigitte omuz silkti:

"Şu an çevremizde bulunan herkes olabilir. Etrafına baksana herkesin mutlaka bir hikâyesi vardır."

Bu saptamanın altına Akın da imzasını koyardı.

Brigitte, Akın'ın ilk röportajında başarılı, daha başarılı olması için çok iyi tanıdığı sıradan birinin yaşamöyküsünü yazması gerektiğini de sözlerine ekledi. Bu da makul bir öneriydi. Ama yine de asıl sorun çözülmeden duruyordu. Kimin yaşamöyküsü yazılacaktı?

Brigitte Diels, hamamda Yerçekimi Kanunu'nu bularak elinde hamam taşı, yan çıplak sokağa fırlayan Arhimesdes gibi "Evreka" yani "Buldum" diye bağırdı.

Ardından da bu önemli keşfim Akın'la paylaştı:

"Akın geçen akşam yaşamöykünü anlatırken geçmişin çok ilgimi çekti. O gece, daha geç saatlerde konuşmalarımızı düşünürken aklımda en canlı olarak baban kalmıştı. Neden babanın yaşamöyküsünü yazmıyorsun? Hem çok iyi tanıyorsun hem de benim ilgimi çekip aklımda kaldığına göre, Alman kamuoyu da aynı beğeniye gösterebilir."

Akın Dedel duyduklarına inanamıyordu. Herhalde içkiyi kaçırmış, sarhoş olmuştu. Ya da Brigitte'yi rakı çarpmıştı.

"Bak seri" diye söze başladı ve genç kadının sözünü kesmesine fırsat vermeden devam etti:

"Babam bir öğretmendi. Gençliğinde annemle birlikte Anadolu'nun birçok bölgesinde görev yapmış, binlerce öğrenci yetiştirmiş. Görev yaptığı yerlerde kültürel yaşamı canlandırmak için elinden geleni yapmış, yerel gazetelerde sürekli yazılar yazmış. Adı birkaç kez de ülkeyi aydınlatan idealist öğretmen diye ulusal basında çıkmış, kendi halinde bir insandı. Emekli olup Yalova'ya yerleşti, evinin bahçesinde tavuk besledi, domates yetiştirdi ve beş yıl evvel vefat etti. Babamın öyküsü çok ama çok sıradan. Ben bu malzemeden Almanya'da ilgi uyandıracak bir öykü nasıl çıkarayım ?"

Brigitte hiç de aynı fikirde değildi. "Sıradan ama evrensel bir

yaşam sürmüş baban" dedi ve Akın'a yarın sabah bu fikrin çok daha ilginç geleceğinden emin olduğunu sözlerine ekledi.

21

Brigitte Diels eve döndükten sonra Alman Botanik Enstitüsü Direktörü Frank Neurath'a telefon açtı. Kısa cümlelerle raporunu verdi, Akın Dedel'in, babasının yaşamöyküsünü araştırmaya hazır olduğunu bildirdi. Telefonu kapattı ve giysilerini çıkarmadan kendini yatağa attı. Biraz sonra melekler gibi uyumaya başlamıştı bile.

Akın Dedel eve geldiğinde Almanlar hesabına babasının yaşamöyküsünü yazacağını eşi ve oğluna söylemek istiyordu, ama ikisi de çoktan uyumuştı.

Akın yatağa girdi uyumaya çalıştı. Ama uyku tutmuyordu. Kafasında enine boyuna tarttı. Düşündükçe uykusu açılıyordu. Kalktı kendine bir kahve yaptı, bir şişe de soda açtı. Kahveyle ikisi iyi gelmişti.

Brigitte'nin önerisini yeniden düşündü. "Neden olmasın?" diye mırıldandı. Madem Almanların böyle bir siparişleri vardı, Akın da profesyonel bir gazeteciydi, öyleyse istediklerini yapacaktı.

Ama diğer yandan da biraz ürküyordu. Başkaları böyle bir iş karşısında objektif olamayacakları konusunda korkardı. Ama Akın'ın böyle bir endişesi yoktu. İşini yaparken gerçekler dışında bir şeye, özellikle de duygularına prim vermezdi.

Ama yine de Akın ürküyordu. Her ne kadar babasının hayatı çok sıradan bile olsa ölen adamın geçmişini kurcalayıp sorgula-yınca kırk yıllık babasının bilinmeyen bazı sırlarıyla karşılaşmaktan ürküyordu. Hangimizin böyle sırları yoktu ki? Hangimiz öldükten sonra ister masum ister sarsıcı olsun oğlunun bu sımm açığa çıkarmasını isterdi ?

Babası iyi adamdı. Düzgündü. Dürüsttü. Yaşamış, görevlerini yapmış ve ebediyete intikal etmişti. Bu kadar basit işte. Acaba Akın'ın, ölen babasının hayatını kurcalamaya hakkı

var mıydı ?

Akın Dedel kafasında bu düşüncelerle sabahın ilk ışıklarını karşıladı. Oğlunu uyandırıp onun kahvaltısını hazırladı ve kargalar daha sabah kahvaltılanm yapmadan onu okula gönderdi. Tıpkı yıllar önce yatılı mektebe giderken pazartesi sabahları babası-

e "Ar saban kahvesi hazırladı ve ofise gidene

İL HALI^cIW?İflÜtlisfeili

kadar kafasında serseri düşüncelerle dolandı durdu.

Ofise gittiğinde Akın'a sabahtan iki kez Brigitte Diels'in aradığını söylediler. Brigitte'ye telefon etti. Genç kadın Akın'ı bürosuna sözleşme imzalamak için davet ediyordu.

Genç adam ofisten çıktı, kuzu kuzu Alman Özgür Haber Ajan-sı'nın bürosuna yollandı. Brigitte, Akın'ı öperek karşıladı. Toplantı masasında anlaşmanın taslağı duruyordu.

Akın kâğıtlara şöyle bir göz gezdirdi. Kalemını çıkarıp imzaladı. Brigitte genç adama sandı ve kulağına, "İçimde bir his var. Seninle çok iyi şeyler yapacağız" dedi.

İzin isteyip salondan çıkan Brigitte birazdan soğutulmuş bir şişe şampanya ve üç bardakla geri geldi. Ajansın foto muhabiri Eduard Raeder'in de aralarına katılmasıyla sözleşmenin imzalanmasının şerefine kadeh kaldırdılar.

Akın prensibini bir kez bozmuş ve hava kararmadan içki içmeye başlamıştı. Sonra Eduard fotoğraf makinesine film taktı. Brigitte Akın'a ajansın kimlik kartı çıkarabilmesi ve insan kaynakları departmanı için Eduard'ın birkaç kare fotoğraf çekeceğini söyledi.

"Acaba neden vesikalık fotoğraf istemiyorlar da kendileri çekiyorlar" diye düşündü Akın." Eduard peş peşe flaş patlatırken başka bir düşünce geldi aklına: "Babamın yaşamöyküsünü yazmak için sözleşme imzalıyorum, bunu büyük bir olay olarak şampanyayla kutluyorlar. Bu Almanların işlerine akıl sır ermiyor vallahi..."

Akın fotoğraflarının çok ilgisiz birine, Alman Botanik Enstitüsü direktörüne verileceğini bilmiyordu tabii. Frank Neurath'ın da şövalyelere iletceğini...

Brigitte bir kez daha izin isteyerek arkaya geçti. Geri geldiğinde bu kez elinde bir zarf vardı:

"Akın burada ilk yazının avansı bin dolar var. Ayrıca masrafların için de beş yüz dolar."

Doğrusu Akın bunu hiç beklemiyordu. Zarftaki para kadayıfın kaymağı gibi gelmişti. Akın Dedel zarfı büyük memnuniyetle kabul etti, ama tam cebine koyarken bambaşka bir gerçekle de yüz yüze geldi: artık Brigitte patronu oluyordu!

Brigitte Diels'in patron olarak ilk önerisi de hemen geldi:

"Akın, dilersen ajansın bürosunu üs olarak kullanabilirsin. İster salondaki toplantı masasında çalış, istersen sana bir oda hazırlayalım. Yazıyla ilgili tüm belgelerini getir, daha rahat edersin." Akın bu öneriyi kabul ederse, Brigitte, Eduard ve hafta Frank Neurath, Akın büroda yokken onun belgelerini diledikleri gibi inceleyebilecek ve belki de aradıkları sonuca onsuz varabileceklerdi.

Ancak Akın'ın hesabı başkaydı. Çalışmama özgürlüğünden vazgeçmiş, beğendiği, daha dürüst olmak gerekirse sevişmek istediği bir kadın patronu olmuştu. Bir de üstüne Brigitte'nin patronu olduğu büroya tıkalıp işkenceye maruz kalamazdı.

"Brigitte, evde ve kendi ofisimde çalışmam daha iyi olacak. Zaten pederin belgelerini ve kitaplanm depremden sonra evime getirdim. Bir kısmı da ofiste. Hem sonra telefon bağlantıları vesaire de var. Burada aynı düzeni kurmak için zaman kaybedeceğimize ben haftada bir uğrasam nasıl olur?" diyen Akın'a genç kadın itiraz edemedi.

Brigitte Diels, Akın'ın mazeretlerini kabullenmişti, ama yine de bir şartı vardı:

"Görüşmelerimizi haftada iki kez yapalım. Bir gün büroya gelirsin. Haftada bir akşam da yemeğe çıkarız!"

Bu öneriye de Akın itiraz edemedi.

Akın büroya döndüğünde uykusuzluğunun üzerine iki kadeh de şampanya binmiş genç adamı sersemletmişti. Masasına geçti, "Bok varmış gibi tüm gece uyanık kaldım, ince eleyip sık dokumanın tek yaran oldu, o da uykusuzluk" diye düşündü ve ayaklarını uzatarak kendini uykuya teslim etti.

Alman Özgür Haber Ajansı'nın İstanbul bürosunda yine üç kişi vardı. Yine şampanya içiliyordu. Akın'ın yerini Frank Neurath almış ve ondan sonraki hareket planlarını tartışıyorlardı.

Frank Neurath, "Keşke büroda çalışması için ısrar etseydiniz" diye hayıflandı. Brigitte bir ara bunu düşündüğünü, ancak deneyimli bir gazeteci olan Akın'ın birkaç gün içinde bürodaki faaliyete bakarak, tek işlerinin genç adamın elindeki konu olduğunu görüp şüpheleneceğini düşündüğünü söyledi ve ardından da ilave etti:

"Şüphe çekmemek için burasını faal bir haber bürosu haline getirmek hem çok zahmetli, hem çok daha pahalı hem de çok daha az güvenli olurdu."

O ana kadar konuşmalara katılmayan Eduard Raeder, "Dilerseniz Türkiye'deki bağlantılarımdan Akın Dedel'i gözaltında tutma-lannı isteyeyim" dedi. Bu ilk bakışta cazip bir fikir olarak görüldü. Sonra Frank Neurath bu işin sakıncalarını düşündü. Ya Türk gazeteci izlendiğini fark edip şüphelenmeye başlarsa. Bu fikrini odadakilerle paylaştı.

Brigitte Diels kendisinden beklenmedik bir saptamada bulundu:

"Bizden şüphelenmez. Bu Türkiye garip bir ülke, herkes herkesi

takip ettiriyor, telefonlarını dinletiyor. Herkes buna alışık galiba."

Brigitte'den daha uzun süreden beri İstanbul'da yaşayan Frank Neurath da genç kadının düşüncesini kabul etti.

Karar verilmişti. Akın Dedel Eduard'ın Türkiye'deki bağlantıla-n tarafından gözaltında tutulacak, genç adam İstanbul'dan aynl-maya kalktığı ya da alışkanlıklarını değiştirdiğinde haber verilecekti. Eduard gazeteciyi izleyecek gruba onun özelliklerini, adreslerini aktaracaktı.

Eduard Raeder planı kabul etti:

"Yann buradaki arkadaşlarla bir toplantı ayarlar, durumu iletirim. Bu arada Almanya'dan aldığım bir talimata göre, İstanbul'dan bir hafta kadar ayrılmam gerekiyor. Umarım yokluğumda bana ihtiyaç duyulmaz."

Bu arada Akın Dedel'in durumunda bir anormallik olursa, İstanbul'daki ortakları Eduard'ı mutlaka uyuracaklardı ve sözde foto muhabiri de anında Brigitte'ye aktaracaktı. O İstanbul'da yokken Eduard'ın bilek gücüne ihtiyaçları olursa, onu da telefonla ayarlayacak, onun yerine birkaç güvenilir Türk gereken işi yapacaktı.

Frank Neurath, Eduard'a gerekli onayı verdi. Ne Brigitte Diels ne de Frank Neurath, Eduard'ın İstanbul'daki bağlantılarını bilmek istiyorlardı, tıpkı ne iş için nereye gittiğini bilmek istemedikleri gibi...

Eduard Raeder Taksim Meydanı'nda metro istasyonundan çıktığında yağmur başlamıştı. Yağmurun üstüne Taksim'in rüzgân da binince genç Alman'ın içi ürperdi. Montunun yakalarını kaldırarak yapış yapış bir İstanbul gecesinde Beyoğlu'na doğru yürümeye başladı. İstiklal Caddesi'nde yüz metre kadar ilerledikten sonra anacaddenin ışıklarının bırakarak ara sokaklara saptı. Daha önce de buraya defalarca gelmişti. Türkü barları dizili olduğu bir sokakta barlardan birine girdi. Eduard'ı gören, Orta Anadolu türkülerini dinlemek için buraya girdiğini sanırdı, onun Alman olduğunu öğrense şaşardı.

Ancak genç Alman kulağı tırmalayan bu tek sesli müziğe zor tahammül ediyordu. Barmenden bir şişe bira istedi ve sahnede türküy söyleyen genç kıza incelemeye başladı. Aslında kızın güzel, tok busesi vardı, ama ne yazık ki o bir türkücüydü ve Eduard bu tür mü-

ziği kesinlikle sevmiyordu. Neyse ki yarana gelen genç esmer bir adam Eduard'ı bu eziyetten kurtardı. Esmer adam akıcı bir Alman-ca'yla ona herkesin arka odada hazır olduğunu ve toplantıya başlayacaklarını bildirdi.

Barın arkasındaki oda ses geçilmiyordu, ama burada da Eduard'a zor gelen bir şeyler vardı. Küçük odada hiç mobilya yoktu. Yerde minderler vardı ve herkes bağdaş kurarak

verde oturuyor, ortadaki büyük sinide bulunan mezelerden atıştırıp rakısını yudumluyordu. Eduard buraya defalarca gelmesine rağmen bir Türk gibi bağdaş kurarak oturmada hep başarısızlık göstermiş, beş-on dakika sonra da bacaklanmn uyuşması üzerine sıkıntılı dakikalar yaşamıştı.

Bu kez de çaresiz kalan Eduard köşedeki minderlerden birinin üzerine çöktü. Odadaki herkes sonradan gelen Eduard'ı birer birer selamladı.

Salam faslından sonra Eduard isteğini açıkladı. Gazeteci Akın Dedel izlenecekti. Eduard odada bulunanlara Akın Dedel'in adreslerini, özelliklerini vererek, onların yapması gerekenleri anlattı. Odadakiler de bunun çok kolay olacağını, hiç endişelenmemesi gerektiğini bildirdiler.

Bu iş bittiğine göre Eduard Raeder artık toplantının asıl gündem maddesine dönebilirdi:

"Güney Afrika'dan yola çıkan gemi belirli yüküyle Çanakkale Boğazı açıklarında uluslararası sularda bizden gelecek talimatı bekliyor."

Eduard'a toplantıda tercümanlığını yapan esmer genç yanıt verdi:

"Peki geminin öylesine beklemesi dikkat çekmiyor mu ?"

"Hayır, çünkü gemi, acentesine ve sahil radyoya ana şaftının kırıldığını, açık denizde kendi imkânlarıyla tamirat yaptıklarını bildirdi."

Odadaki Türkler kendi aralarında konuştular ve ardından yine esmer genç söze başladı:

"Çeçenler gerekli elması topladıklarını bildirdiler. Silahlar teslim edilince, onlar da ödemeyi yapacaklar."

"Bunu kabul etmemiz imkânsız" dedi Eduard. "Almanya'daM üstlerimin kesin emirleri var. Önce ben gidip elmasları teslim alacağım. Rusya dışına sorunsuz çıkıp, taşların değerlerinin ekspertizi yapıldıktan sonra gemi Boğaz'dan geçecek ve teslimat yapılacak. Çeçenler de ilk anda anlaşmamıza uyacaklarını açıklamışlardı."

Odadaki Türkler yine kendi aralarında konuştular, tartışılar ve

Eduard'ın farkına varamadığı ama Çeçen gruplarının orada bulunan bir liderinin onayından sonra Alman'ın aktardığı planın aynen uygulanacağını bildirdiler.

Esmer adam Çeçen liderden aldığı son talimatları Eduard Ra-eder'e aktardı:

"Yarın Türk Hava Yolları'yla Moskova'ya uçacaksın. Moskova'da havaalanında seni bir genç kız karşılayacak ve vereceği iç hat uçak biletiyle sana söyleyeceği aktarmaları yapacaksın. Gideceğin son kentte iki gece kalacaksın. Bu sırada elmaslar sana verilecek. Ardından Çeçen dostlarımızın gözetiminde havayoluyla Moskova'ya döneceksin. Moskova'daki havaalanında gözetim kalkacak. Ondan sonra kendi basmasın."

Eduard programı onayladığını bildirdi. Esmer genç bunu oda-dakilere aktarıncı, içlerinden biri cep telefonunu çıkarıp bilinmeyen bir numarayı aradı ve Eduard'a en az Türkçe kadar yabancı gelen ve hiç anlayamadığı bir lisandan konuşmaya başladı.

Odanın kapısı bir kez daha açılınca hemen herkes servis yapan güvenilir garsonlardan birinin geldiğini düşündü. Ancak içeriye giren garson değil, takım elbiseli orta yaşlı biriydi.

Eduard'ın dışında herkes kapıdan giren adamı görünce saygıyla ayağa kalktı. Kimi adamın elini öpüyor, kimisiyle de adam ku-caklaşıyordu. Eduard'ı da "Ağabey" dedikleri adama tanıttılar.

Ağabey aksansız bir Almanca'yla konuşmaya başladı:

"İstanbul'a adım attığınız anda gelişinizin haberi verildi. Sizinle karşılaşmayı hiç düşünmüyordum, ama bu iyi bir tesadüf oldu. Dostlarımız için yine dostlarımızla çalışmaya devam ederseniz, ikimizin de başı ağrımaz."

"Bundan emin olabilirsiniz" diyen Eduard kafasından Rusya seferinin son planlarını geçiriyordu.

Ağabey ve Türkler şerefe kadeh tokuştururken Eduard da "Umarım her şey geçen partideki gibi pürüzsüz olur" diye düşündü.

Geçen defa da Eduard elmas dolu bir torbayla havaalanında bırakılmıştı. Bir süre sonra adının anons edildiğini duymuş ve danışma bankosuna gidince kendisini bir Rus diplomatın beklediğini görmüştü. Daha önceden satın alınan diplomat Eduard'dan çantasını vermesini istemişti. Elmas dolu küçük çantayı büyük bond çantasına yerleştirdikten sonra Eduard'a, "Artık dış hatlar terminaline geçip Amsterdam uçağına yetişmeliyiz" demişti. Rus diplomatın çantası ne Moskova'da ne de Amsterdam'da aranmıştı. Tam beş saat sonra da taşların ekspertizi başlamıştı.

Eduard Raeder artık türkü barın arkasındaki odadan ayrılma

zamanının geldiğini düşünüyordu ki, kapı bir kez daha açıldı. Önce içeriye mis gibi kebabların kokusu girdi. Koskocaman bir tepside tepeleme kebab vardı.

Gidip gitmemek arasında bocaladı. Karnı açlıktan gurulduyor-du, ama kokusu ve de yemesi nefis bu kebablar daha sonra Edu-ard'ın midesinde rahatsızlık yaratıyordu. Ertesi sabaha karşı çıkacak mide ağrılarını akimin köşesine iten Eduard Raeder kebabların konduğu siniye yanaştı, lavaş ekmeğinin arasına çöp şişleri doldurdu, bol da sumaklı soğan ekleyip akşam yemeğine başladı.

Akın Dedel'in annesinin Yalova'daki evi çoktan boşaltılmıştı. Akın da babasına ait birçok belge ve fotoğrafı tek erkek çocuk olduğu için evine getirmiş, bir başka deyişle

onlara sahip çıkmıştı.

İlk bakışta bir sürü ıvır zıvır olarak görünen kâğıt parçalan, defterler ve albümler şimdi genç adamın para kazanmasına, verdiği uzun aradan sonra tekrar mesleğe dönmesine neden oluyordu.

Akın pazartesi günleri Alman Özgür Haber Ajansı'nın Zincirli-kuyu'daki ofisine gidiyor ve haftanın ilk günü dünyadaki milyonlarca çalışan kişi gibi işe başlamanın sıkıntısını yaşıyordu. Hoş pazartesi ajansa gitmesi için kimse zorlamamıştı, ama Akın yeniden para karşılığı çalıştığını iyice içselleştirmek için kendini bu cendereye sokuyordu. Ardından haftanın sonuna doğru, genellikle perşembe geceleri de Brigitte Diels'le yemeğe çıkıyorlardı.

Ajansın ofisinde fazla takılmadığı için Brigitte'yle hazırladığı yazıyla ilgili fazla konuşamıyorlardı. Ama perşembe akşamları rakı eşliğinde uzun uzun sohbet imkânı buluyorlardı.

Yine bir perşembe akşamı Akın, Brigitte'yi ofisinin kapısından aldı ve Beyoğlu'nda yemek yerken insanı rahatsız etmeden fasıl yapılan küçük bir meyhaneye götürdü. Yolda gidecekleri meyhanenin adını soran Brigitte masaya oturduklarında hayal kırıklığına uğramıştı:

"Ben de adına bakarak daha Bizans havası soluyacağımız bir yere gideceğimizi sanmıştım."

Akın durdu, düşündü. Deniz mavisi gözlü kadın haklıydı. Ama ne yanıt verecekti? Sonunda masaya dizilen ufak meze tabaklarını Brigitte'ye gösterdi:

"Bak burada da çoğu şey Bizans'tan günümüze gelmiş, diyar-ı

Rum'un temelleri üzerine kurulmuş. Hem şu duvarlar da Bizans zamanından kalmış..."

Dam üstünde saksıya. Ama Akın'ın Anadolu'nun kültür geçmişini, İstanbul'un kozmopolit dehlizlerinden süzüp entelektüel bir şölene çevirmek gibi bir niyeti yoktu o akşam. Sadece dört kadeh rakısını içip, mezelerin tadına bakmak ve bet sesiyle fısıltı halinde fasıla eşlik etmek istiyordu.

Zaten Brigitte de ısrarcı olmadı ve konuşmayı en çok sevdiği konuyu açtı. Akın'ın babasının yaşamöyküsü nasıl gidiyordu? Bri-gitte'nin heyecanına bakılırsa, Alman kamuoyu Akın'ın babasının olağan ve sıradan yaşamöyküsünü dört gözle bekliyordu.

"Bu hafta babamın bıraktığı tüm belgeleri, fotoğrafları tasnif ettim" diyen Akın'a Brigitte "Bravo" diye tezahürat yaptı ve alkışladı. Akın alçakgönüllülükle bunu kabullendi ve devam etti:

"Ancak son iki günden beri kafamı kurcalayan bir sorun var. Babam İstanbul'da doğdu, altmış sekiz yıl yaşadı ve Yalova'da öldü. Yaşamöyküsünü yazmaya nereden başlayacağıma karar veremiyorum. Acaba öğretmenlik tarafım mı ön plana çıkarsam

yoksa özel yaşamını mı ?"

Brigitte önünde duran mezeleri biraz eşeledi. Rakısından bir yudum aldı ve ilginç bir öneride bulundu:

"Babanın yaşamöyküsünü sen yazdığına göre, bence senin doğumundan itibaren onun hayalini anlatmaya başla Gerektiğinde geri dönüşlerle senin doğumundan önceki dönemi de anlatabilirsin."

Aslında güzel bir fikirdi, ama Akın'ın bir çekincesi vardı:

"İyi ama ben doğduğum kasaba ve orada ailemin sürdürdüğü yaşam hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki ! Doğduktan bir iki yıl sonra babam ile annemin tayinleri bir başka kasabaya çıkmış. O kasabayı ve oradaki yaşamımızı da hatırlamıyorum. Bence başka bir dayanak noktasından hareket etmeliyiz."

Anlaşılan Brigitte o akşam yemeğe hazırlıklı gelmişti:

"Bana Beyşehir'de doğduğunu söylemiştin. Neden birlikte Beyşehir'e gidip orada araştırma yapmıyoruz ?"

Bu da iyi fikirdi, ama Akın'ın itiraz etmesi gerekiyordu:

"Sana biraz önce söyledim ya. Beyşehir hakkında hiçbir şey bilmediğim gibi orada ne bulacağımı, ne araştıracağımı da bilmiyorum. Sen ne bulacağımızı sanıyorsun ?"

"Canım mutlaka orada babanın tanıdıklarına rastlarız. Onlardan birkaç anekdot alırız. Böylece yazm daha da renklenir. Beyşehir'de aradığımızı bulamazsak, babanın görev yaptığı diğer kasaba ve şehirlere de uğrarız. Amaç yazının dört dörtlük olması değil mi?"

Brigitte'nin ısran karşısında Akın'm kafası iyice karıştı. Zaten babasının yaşamöyküsünü sipariş etmelerinden dolayı bu Alman gazetecilerin meslekî yeteneğinden şüphe ediyordu, bir de onca masraf yapıp Anadolu'ya araştırmak için gitmek istemeleri durumu açıklanmaz kılıyordu. En azından objektif gazetecilik kriterlerine göre.

Akın durup biraz düşündü. Brigitte'nin ısrarına bakılırsa, ikisi birlikte Beyşehir'e gideceklerdi. Bunun için karşısındaki kadının sınırlarını denemeye karar verdi:

"Bak ben Beyşehir'e kadar araba kullanamam. Buradan uçakla Konya'ya gider orada bir araba kiralarız. Hem başka bir zorluk daha var. Sen daha İstanbul'u tanımıyorsun. Anadolu'yu gezmek istiyorsun. Kalacağımız oteller, yiyecekler sana sürekli sorun çıkarabilir. Kimi otellerde ise ikimiz aynı odada geceleme zorunda kalabiliriz."

Brigitte gülerek, "Dert ettiğin şeylere bak" dedi ve devam etti:

"Senin dilediğin araçlarla dolaşırız. Nasılsa ekstra harcamaları ben onaylayacağım. Bulabildiğimiz en iyi otellerde konaklarız. Hem zaten bilmediğim yerlerdeki otellerde tek başıma kalmaktan çekinirim. Seninle geceleme bana her şeyden önce çok cazip

gelecektir. Birbirimiz hakkında öğreneceğimiz daha çok şeyin olduğuna inanıyorum."

Evet Brigitte burada yüzde yüz haklıydı. Akın ile Brigitte'nin birbirlerini daha iyi tanıması gerekiyordu.

Son kadehlerini içerken Brigitte ertesi hafta Konya uçuşu için ve orada kiralayacakları araba için gerekli rezervasyonları yapacağını söyledi.

Akın'ın bu süre içinde yapacağı iki iş vardı: bir kadına, eşine seyahate gideceğini söylemek ve bir başka kadından, Brigitte'den haber beklemek.

24

Akın, Brigitte'yle buluştuğu akşam eve çok geç gidebildi. Ertesi sabah erkenden oğlunu okula gönderdi ve eşine gezi hikâyesini ne zaman açacağını düşünüp durdu. Eşi babasının yaşamöyküsünü Almanlar için yazdığı gerçeğini hiç ciddiye almıyordu. Hoş normal bir insan akli da bunu ciddiye almazdı. Akın'ın eşi de tamamen normal biriydi. Sık sık Alman kadın gazeteciyle yemeğe çıkmasını şimdilik kaydıyla sorun etmiyordu. Eşinin bu uyumlu

tavrı genç adamı mutlu etse de Akın'ın bilmediği bir gerçek vardı. Artık eşi onu umursamıyor, davranışlarını sorgulamıyordu. Kurtulma ümidi olmayan bir hastaya doktorun, "Artık ne yersen ye" dediği gibi Akın'ın eşi de evliliğinin son aşamaya girdiğini hissederek zımnî olarak genç adama, "Ne yaparsan yap. İp inceldiği yerden kopacak nasıl olsa" demişti.

Ama kadınların bu gibi ince planlarını hiçbir erkeğin fark etmediği gibi Akın da bu tutumun neler getireceğinden habersiz hayatının yazısını hazırlamak için debelenip duruyordu.

Eşiyle her zamanki gibi sabah kahvesini içti. Sabah sabah eşine konuyu açmamaya karar verdi, çünkü sabah saatlerinde ikisi de "ak" denileni kara anlayacak kadar huysuz olurlardı.

Her zamanki saatte evden çıktılar. Eşinin Akm'a tek tepkisi, "Kravat takıp takım elbise giymişsin Akın, yine toplantın mı var?" şeklindeki sorusu oldu. Evet o akşam Akın'ın bir toplantısı vardı. Önce bir konferans dinleyecek ardından da yemeğe katılacaktı.

Akın eşini gideceği şirkete bıraktı, ardından büroya döndü. Eşi arabadan inerken sadece "Bebek, biliyorsun bu akşam toplantım var, geç kalabilirim" demişti.

Oysa ertesi akşam da liseden aynı yıl mezun olduğu arkadaşlarıyla Cemiyet'te yemek yiyecekti. Akın ertesi akşamın programını eşine söylemekten kaçınmıştı. Hem zamanı da değildi.

Arabasını ofise doğru sürerken eşiyile ortak yaşamlarının garipliğini düşündü. Aynı evi ve aynı ofisi paylaşıyorlardı, ama sanılanın aksine birbirlerini hemen hemen hiç görmüyorlardı.

Sabahları Akın eşini müşaviri olduğu şirketlerden birine bırakıyor, oradan ya ofise ya da o günkü programını gerçekleştirmeye gidiyordu. Eşi ofise geldiğinde o kendi odasında, Akın da kendi odasında çalışıyordu. Sonra eve birlikte gidiyorlardı. Tabii Akın'ın o akşam için bir programı yoksa. Evde de herkes kendi kafasına göre hareket ediyordu. Akın'ın akşam yemeği rakı eşliğinde saatlerce uzarken oğlu erkenden yatıyor, eşi ise televizyon izliyor, kitap okuyordu.

Akın Dedel o akşam toplantısına gitti, ertesi akşam da lise arkadaşlarıyla yemeğini yedi, geçmişte yaşananların geyiğini yaptı. Bu arada Brigitte de genç adamı arayarak cuma günü Konya'ya uçacaklarını söylemişti.

Perşembe akşamı eve dönerlerken arabada eşine çekine çekine, "Bebek, yarın Konya'ya gitmem gerekiyor" dedi. Eşi nedenini bile sormadı. Kısa süren bir suskunluk sonrasında Akın Konya gezisinin nedenini anlattı, ama eşi oralı değildi. Eve geldiklerinde

arabadan inerken sadece, "Akın sen gezideyken ikimiz de kafamızı dinleriz, iyi olur. Ara sıra ayrı kalmanın yaran var" dedi.

Akın için bir sakıncası yoktu. Brigitte ne düşünürse düşünsün bu gezi Akın için salt bir iş gezisiydi. Ancak iş ile eğlence çoğu zaman birbirine karışmaz mıydı ?

Brigitte Diels, Akın'ı aradıktan sonra Frank Neurath'a telefon ederek cuma günü Konya'ya gideceklerini bildirdi. Neurath bu habere sevinmişti ve "O zaman perşembe gecesi saat onda evime gel şövalyelerle ortak bir toplantı yapalım" dedi.

Brigitte şaşırdı. Şövalyeler İstanbul'da mıydı? Yoksa Frank onu evine çağırmak için mi böyle bir numara yapıyordu? Ama ne olursa olsun şövalyeler söz konusuysa, Brigitte'nin Frank'ın evine gitmesi kaçınılmazdı.

Brigitte perşembe akşamı Frank Neurath'ın Ayazpaşa'daki evinin kapısını çaldı. Kapıyı açan Frank'm üzerinde rahat ev kıyafetleri yerine takım elbise gören Brigitte, "Gerçekten de toplantı olacak" diye düşündü.

Frank Neurath genç kadını evinin salonuna götürdü. Üçlü bir kanepeye oturması için işaret etti. Kanepenin biraz önünde ise kare bir sehpanın üzerinde geniş ekran bir bilgisayar monitörü, hemen yanı başında ise server'ı duruyordu. Frank genç kadına ne ikram edebileceğini sordu. Brigitte bir kadeh konyak istedi. Frank Neurath içkileri hazırlamak için mutfaka gidince Brigitte geçmişe döndü ve şövalyelerle ilk karşılaşmasını hatırladı.

Brigitte babasının da bir şövalye olduğunu biliyordu. Ama tüm ısrarına karşın babası ona şövalyeler hakkında en ufak bir şey anlatmamıştı. Şövalyeler İstanbul'daki görev için kendisini seçerken, kuşkusuz davaları için sarsılmaz inancını ve bağlılığını göz önüne almışlardı, ama babasının şövalye olmasının da katkısı vardı. Tabii bir de Türkçe bilmesinin bu operasyon için çok önemi vardı.

Brigitte Türkçe bildiğim Akın'dan saklamıştı. Genç kadının yabancı dil öğrenme

konusunda yeteneği vardı. Daha küçük bir kızken mahallede ve okuldaki Türk çocuklarından Türkçe'yi öğrenmişti. Türkçe bilmesi Türkiye'deki operasyon için önemliydi, ama bu gerçeği Akın'ın bilmesine şimdilik gerek yoktu.

Brigitte'nin şövalyelerle ilk ve son ilişkisi Almanya'da beklediğinden de sıradan bir şekilde olmuştu. Babası bir akşam, ona Herr Schmidt adıyla birinin telefon edeceğini söylemiş ve vereceği randevuya gitmesi gerektiğini vurgulamıştı.

Çok geçmeden de Herr Schmidt Brigitte'nin çalıştığı halkla iliş-

kiler şirketini aramış, genç kadınla iki gün sonra buluşup bir iş görüşmesi yapmak istediğini söylemişti. İş görüşmesi için de randevuyu Alman Şansölyelik binasına yakın bir barda iş çıkış saatinde vermişti. Brigitte bara girdiğinde, orta yaşlı güven telkin eden bir adam onun koluna girerek salonun arkalarındaki bir masaya götürmüştü.

Bar henüz yükünü almamıştı ve Schmidt böyle buluştukları için özür diledi. Ardından genç kadını uzun süreden beri izlediklerini ve davaları için kendisine ihtiyaçları olduğunu anlattı. Brigitte eğer kabul ederse, birkaç ay Türkiye'de yaşayıp hayafı önemi olan ama tehlikesiz bir operasyonda kilit noktada bulunabilir miydi?

Genç kadın tereddütsüz öneriyi kabul etti.

Schmidt buna memnun olmuştu. Ertesi gün öğleden sonra ikide genç kadına yine aynı barda randevu verdi. Gerekli işlemler yapılacak ve Brigitte Diels resmen yeni işine başlayacaktı.

Brigitte de memnundu. Ertesi sabah işe gidince hiç hoşlanmadığı eşcinsel patronunun karşısına dikilecek ve büyük keyifle istifasını verecekti. Öğleden sonra ise davasına hizmet için faal görevine başlayacaktı.

Brigitte Diels ertesi gün bara gittiğinde Bay Schmidt'i kendisini bekler buldu. Adam genç kadını görünce masasından kalktı ve Brigitte'ye kendi bürosuna gitmelerinin daha iyi olacağını söyledi.

Schmidt genç kadını Alman Şansölyelik binasına götürdü. Kapıdaki görevliler adamı besbelli tanıyorlardı. Selam verdiler ve Brigitte'nin de Herr Schmidt'le içeri girmesine ses çıkarmadılar. Brigitte Diels bina içinde yeni işvereniyle birlikte uzun uzun yürüdü. Sonunda uzun loş bir koridordaki kapılardan birini açtı.

Kapıdan girince bir sekreter masası vardı. Bay Schmidt sekreterine filtre kahve getirmesini söyledi ve kendisine telefon bağlamamasını, ziyaretçi kabul etmeceğini kesin bir dille belirtti. Ardından ikinci, ancak bu kez deri kapitone bir kapıyı açarak oldukça geniş bir odaya soktu genç kadını.

Bay Schmidt, Brigitte Diels'e oturması için deri koltuklardan birini işaret etti. Sekreter kahvelerini getirdi. Kahvelerini bitirene kadar hemen hemen hiç konuşmadılar.

"Dün verdiğin kararda bir değişiklik var mı?" diye sordu Herr Schmidt.

"Hayır, kesinlikle yok" dedi Brigitte kararlı bir ifadeyle. "Biraz önce çalıştığım şirkete büyük bir zevkle istifamı verdim. Artık geçmişi kapıyor, yıllardan beri hayal ettiğim bir misyona başlamak için can atıyorum."

"Buna sevindim. Yeni görevine başlamadan önce senden yemin etmeni isteyeceğim."

Brigitte hazır olduğunu söyledi. Heri" Schmidt masasına geçti, çekmecesinden özenle katlanmış üzerinde gamalı haç olan bir bayrak çıkarardı ve masaya yaydı. Onun üzerine yine çekmecedan çıkardığı bir minyatür kılıcı yerleştirdi ve Brigitte'ye yanma gelmesini işaret etti.

Brigitte masaya yaklaştı. Schmidt genç kadının sol elini bayrağın üzerine koydu, sağ eline de minyatür kılıcı verdi. Sonra genç kadının elini minyatür kılıcın sivri ucu gırtlığını bastırıcaya kadar yukarı kaldırdı.

Schmidt yemin metnini okuyacağını, genç kadının da tekrar etmesini istedi. "En Büyük Toton Şövalyesi'nin himayesinde, özel yetkili şövalyenin huzurunda yemin ederim ki" diyerek başlayan yemin metnini tekrarlarken Brigitte zaman zaman gırtlığına dayalı kılıcın sivri ucu yüzünden zorlandı.

Yemin töreni bittikten sonra Herr Schmidt bayrağı katladı, kılıçla birlikte çekmecesine değil de deri çantasına koydu ve genç kadınla karşılıklı deri koltuklara oturarak ondan beklediklerini ve görevin içyüzünün bir bölümünü anlattı. Duydukları karşısında Brigitte hayrete düştü ve kendisinden bekleneni öğrenince de gururlandı.

Herr Schmidt'in odasından çıkarken uyurgezer gibiydi Brigitte. Binanın çıkış kapısını birkaç kez sorarak buldu.

Frank Neurath'ın, elindeki tombul kadehi uzatıp, "İşte içkini getirdim" demesiyle genç kadın yakın geçmişin anılarından sıyrıldı. Evet şövalyelerle ilk teması çok sıradan olmuştu. Her gün binlerce Alman vatandaşının yaptığı gibi Şansölyelik binasına gitmiş, birbirine benzeyen odalardan birinde şövalyelere yemin ederek misyonunu üstlenmişti.

Şövalyeler hakkında aysbergin su yüzünde kalan kısmı kadar bilgisi vardı. Tıpkı kendisine verilen görevde açıklanan veriler gibi. Ne yazık ki şövalyeler hakkında daha fazla şey öğrenemeyecekti. Çünkü o bir kadındı ve şövalyeler aralarına kesinlikle kadın almazlardı. Bu gibi durumlarda güvenilir kadın yandaşların yardımına başvurulurdu sadece, o kadar.

Brigitte'nin içi biraz buruldu. Ama biraz sonra ikinci kez şövalyelerle karşılaşacağı düşüncesiyle rahatladı. Bu arada içkisini de bitirmişti. Frank Neurath saatine baktı:

"Almanya ile Türkiye arasındaki saat farkını hesaba katarsak şövalyeler yeni toplandılar. Birazdan bizi de toplantıya çağırabi-

lirler, hazırlığımızı yapsak iyi olur."

Genç kadın olacakları heyecanla beklerken Frank Neurath bilgisayarını çalıştırdı. Ekran ışıdamaya başladı. Bilgisayar ekranında aşama aşama Neurath'a parolalar soruldu. Adam hepsini yanıtladı ve ekranda mor bir zemin üzerinde şövalye kılıcının görüntüsü belirdi.

Ardından Neurath bilgisayarın arkasında bulunan değişik açılarda yerleştirilmiş iki spotu yaktı. Brigitte'nin oturduğu kanepede ışığa boğuldu.

Şövalyelerin İstanbul'daki temsilcisi küçük bir mikrofonu genç kadının yakasına tutturdu. Bir tane de kendi yakasına takarak Brigitte'nin yanına oturdu ve monitörün yanında yılan başı gibi uzanan aparatı göstererek, "Bu bizim kameramız. Görüntümüzü İnternet üzerinden Almanya'ya göndereceğiz. Orada çok daha gelişmiş bir teknoloji var. Teknisyenler İnternet'ten aldıkları görüntü ve sesi toplantı salonuna kurulan dev ekrana taşıyacaklar. Salonda kurulu kameralardan elde edilen görüntü de buraya bizim bilgisayarımıza gelecek, bir nevi telekonferans yapacağız."

Brigitte kendisine aktarılanları anladığını belirten bir baş işareti yaptı. Neurath devam etti:

"Bu anın tadım çıkar. Şövalyeler ancak çok önemli hallerde bu şekilde kabuklarını aralarlar. En son bir Güney Amerika operasyonu sırasında böyle bir uygulama olmuştu."

Neurath son bir uyarda bulunmayı da ihmal etmedi:

"Konuşurken hep kameraya bak. Tabii sana bir şey sorarlarsa. Konuşmam sakın uzatma, çünkü büyük şövalyeler uzun söylevlerden ve de ukalalıktan hiç hazzetmezler..."

Çok geçmeden bilgisayar ekranında bir uyarı yazısı görüldü:

"Üç dakika içinde bağlantıya geçilecek."

Frank Neurath kravatını düzeltti. Brigitte kanepede daha dik oturmaya özen gösterdi ve hiç konuşmadan sehpa üzerindeki monitöre bakmaya başladılar.

Yavaş yavaş ekrandaki şövalye kılıcının görüntüsü silindi ve hemen ardından da yeni bir görüntü yüklenmeye başladı. Şövalyeler tapınaktan bağlantıya geçtiler. Brigitte merakla ekranın tam olarak aydınlanmasını boşu boşuna bekledi. Salon özellikle loş yansıtılıyordu. Genç kadın masalarında oturanların sadece siluetlerini görebiliyordu. Oysa en azından Herr Schmidt'i görebileceğini sanıyordu.

Frank Neurath kıpırdamadan duruyor ve büyük şövalyelerden birinin kendisine soru yönelmesini bekliyordu. Ancak o da hayal

kırıklığına uğradı. En Büyük Toton Şövalyesi direktifini verdi:

"Bağlantıyı kısa tutmamız gerek. Onun için genç bayan bugüne kadar yaptıklarını özetlesin."

Brigitte Diels ilk kez işverenlerinin karşısındaydı. Heyecanlandığını belli etmek istemese de herkes onun ruh halini anladı. Genç kadın o güne kadar Akınla yaptığı görüşmeleri ve Türk gazetecinin yazısında geldiği yeri özetledi. Büyük Şövalyeler Diels'in anlattıklarını ses çıkarmadan dinlediler.

"Yarın Akın'la Konya'ya gideceğiz oradan da Beyşehir'e geçeceğiz. Akın'm babasının görev yaptığı yerleri de görüp, biraz da oralarda araştırma yapacağız. Bu araştırma çok ilginç olabilir" diyen Brigitte Diels'in cümlesi yarım kaldı. Söze karışan bir erkek sesi genç kadına umut aşıladı:

"Bana kalırsa aradığınızı Beyşehir ve Konya'da bulacaksınız." Bu sesin sahibi Büyük Toton Girişim Şövalyesi'ydi, ama bunu Brigitte'nin tahmin etmesine imkân yoktu. Bir başkası konuşmaya başladı:

"Şimdiye kadar çok zaman yitirdik. Sizden bu işi en kısa sürede bitirmenizi bekliyorum. Gerek duyarsanız size dilediğiniz kadar yardımcı yollayabilir veya maddî kaynaklarımızı sonuna kadar açabiliriz. Ama bu iş kısa sürede tamamlanmalı, çünkü elimizdeki bilgilerin bir kısmının başkalarına sızma ihtimali gün geçtikçe artıyor. Bu da yanm yüzyıllık çabamızı boşa çıkarır."

Bu konuşan En Büyük Toton Şövalyesi'ydi, ama İstanbul'da bilgisayar monitörü karşısında oturanlar hoparlörden gelen sesin sahibinin kim olduğunu bilmiyorlardı.

Bu sözlerden sonra bağlantı kesildi. Brigitte Diels ile Frank Ne-urath bir süre tek kelime etmeden, hatta kırıdamadan düşündüler. Brigitte Diels şövalyeler için üstlendiği ilk işin başansızlıkla sonuçlanmasını kesinlikle istemezdi. Hele zaman yitirilip nihaî sonucun başkalan tarafından ortaya çıkarılmasına hiç tahammülü yoktu. Böyle bir şey olursa, kendini bildi bileli yaşamını adadığı davada lanetli bir insan olurdu. Kafasında, "Sonuca daha kolay nasıl gidebilirim?" diye planlar yaptı.

Frank Neurath ise tam bir hayal kınklığı yaşıyordu. Büyük Şövalyeler arasında birkaç kişiyi yakından tanıyordu. Onlar bile kendisiyle tek kelime etmemişlerdi. Bir de şövalyelerin İstanbul'daki temsilcisi ve operasyonun yöneticisi olacaktı.

Dördüncü bölüm

25

Nereden nereye ? Daha birkaç ay öncesine kadar işsiz bir gazeteci olan Akın Dedel Almanlar hesabına çalışmaya başlamış ve ilk araştırma gezisine de çıkmıştı. İnsan kuş misaliydi, Akın cuma sabah saatlerinde İstanbul'dan uçağa binmiş ve daha öğle olmadan Konya'ya inmişti. Her ne kadar "Gez dünyayı gör Konya'yı" demişlerse de Akın ve yanındaki kısa kısl saçlı, iri göğüslü hatunun bu etapta Konya'yı görecek halleri yoktu.

Havaalanı terminalinde bulunan kiralık araba ofisine giden ikili İstanbul'dan rezervasyonunu yaptırdıkları arabanın anahtarla-nnı teslim aldı.

Şanslarına şirketin elinde tek bir Renault 12 Station kalmıştı. Yani demode kamyonlar gibi ağır direksiyonu olan ve bu benzerliği yük taşımada kendini gösteren, bir rivayete göre de yüzyılın başlarında ilk defa Ford'un T serisine rakip olarak imal edilen, ama Türkiye'de her yeni yılla birlikte nedense "son model" oluve-ren Renault 12'yi kabul etmekten başka çareleri yoktu.

Son model arabanın direksiyonuna geçen Akın havaalanından çıkarak Beyşehir yoluna yöneldi.

Doğduğu beldeye gidiyordu genç gazeteci, ama orayla ilgili tek bir şey bilmiyordu. Olsun.

Akın "Orda bir köy var uzakta, gitmesek de görmesek de o köy bizim köyümüzdür" şarkılarıyla büyümüşü. Şimdi görmediği köye, pardon şehre hem de şehirlerin beyine Beyşehir'e gidiyordu. Kafasında hiçbir fikir, yüreğinde hiç heyecan olmadan.

Hava kararmaya başladığında Beyşehir'e varmışlardı. Öncelikle otel sorununu halletmeleri gerekiyordu. Kasaba merkezinde gördüğü bir belediye zabıta memurunun yanına arabasını yanaştıran Akın kalabilecekleri bir otel önermesini istedi. Şöyle gürül-

tüsüz, sakın sakın konaklayabilecekleri ve iyi bir restoranı olan. Zabıta memuru Üstünler Plajı'nda göl manzaralı bir oteli önerince Akın'ın çok hoşuna gitti. Hele oteli gördükten sonra hoşnutluğu daha da arttı. Allah biliyor ya Akın burada böyle bir otel bulacağını hiç tahmin etmiyordu.

Akın ve Brigitte odalarına yerleştikten sonra erken bir akşam yemeği için otelin lokantasına indiler. Hava kararmıştı. Rakı saati gelmişti. Yemeklerini erken yemeleri gerektiğinin bilincindeydi ikili. Çünkü o akşam yapacak çok önemli ve özel bir işleri vardı. Bunu ikisi de biliyordu. Tek kelime bile konuşmadan telepatik bir anlaşma yapmışlardı. İkisi de bunun için çok geç kaldıklarının farkındaydı.

Cam kenarında bir masaya oturdular. Kış mevsiminde olduklarından otel neredeyse boş sayılırdı. Güler yüzlü genç bir garson daha masaya oturur oturmaz onlara yetmişlik bir Kulüp rakısı getirdi.

"Abi Beyşehir'de tek bir şişe Kulüp bulabildik. Yann Seydişehir'den getirteceğiz. Umarım bu akşam bu sizi idare eder" diyen garsona peşin bahşiş vermek artık farz olmuştu. Hem de okkalı tarafından. Akın otele adım atar atmaz resepsiyonda kaydını yaptırırken rakı siparişini de vermişti.

Akın kadehlere rakı koyarken genç garson da bol soğanlı bir çoban salata getirdi. Biraz beyazpeynir, biraz kısır, oktangeçme, çokratma, papazyahnisi gibi yöresel yemeklerden tadımlık geldi. Uzaklarda karaltılar ve ışıklar vardı. Sessiz, sakın bir ortamdı. İstanbul'dan, sorunlardan yüzlerce kilometre uzakta kaybolmuş bir gecede Akın karşısında deniz mavisi gözlü kadınla huzur dolu bir akşama rakısından bir yudum alarak başladı.

Genç garson masanın etrafında pervane gibi dönüyor. Masaya sürekli bir şeyler taşıyordu. Ana yemek olarak ne yiyeceklerini sorunca Akın hiç düşünmeden gölde tutulan sazan balığından istedi. Masada zaten sazandan yapılmış papazyahnisi vardı. Akın bu kez balığın kızartmasını tercih etti. Genç garsonun başka bir önerisi vardı:

"İyi bir seçim, bu mevsimde tutulan sazanlar çok lezzetli olur, ama ben biraz da sarı bıyıklıbalık da denilen sırazbalığının tadına bakmanızı tavsiye edeceğim. Beyşehirliilere göre bu gölün en lezzetli balığıdır."

Akın bu öneriyi coşkuyla kabul etti ve Brigitte'ye gecenin geyik konusunun ipuçlarını verdi:

"Bir yerlerde okumuştum. Bu akşam yiyeceğimiz sazan balıklarının çok değişik bir öyküsü var. Dinlemek ister misin?"

Böyle abes bir soru olmazdı. Kızıl saçlı genç kadın zaten Akın'ın ağzının içine bakıyor, anlatacağı her şeyi sanki dünyanın en önemli konusuymuş gibi dinliyordu. Kısaca Brigitte de gecenin havasına girmişti. Akın anlatmaya başladı:

"Vaktiyle buralardaki dağlarda dişi savaşçılar, Amazonlar yaşarmış. Büyük İskender, MÖ 300'lü yıllarda Anadolu'ya yaptığı seferde Beyşehir yakınlarında konaklamış. Hatta konakladığı bölgeye bugün de İskender Bağlan deniyor. Neyse lafı uzatmayayım İskender kadın savaşçıların kendisine boyun eğmesi için elçiler göndermiş. Ancak Amazonlar bunu kabul etmemişler. Ardından İskender onları üzerine bir birlik göndermiş, ama Amazonlar onları tuzağa düşürmüş. Büyük İskender daha büyük bir orduyu üstlerine yollayınca Amazonlar esir olmaksızın ölmeyi yeğlemiş, toplu halde göle atlamışlar. Kendilerini göle atan Amazonlar ölmeyip balık olmuşlar. Bu balıklara önce Amazon, ardından nesiller sonra Amazan, çok daha sonra da kısaltarak sazan demişler."

Üçüncü kadehe gelmişlerdi ve Akın hayatından memnundu. Kafasından çılgın düşünceler geçerken biraz önce anlattığı öykünün etkisiyle cazip bir fikrin beyninin gri hücrelerine yerleştiğini hissetti. Bunu hemen Brigitte'yle paylaşmalıydı:

"Brigitte, bak güzelim. Gazeteciliğin boku çıktı. Zaten Türkiye'de yıllar önce çıkmıştı, son gelişmelerden sonra bakıyorum da Almanya'da da işin cılkı çıkmış. Yoksa durup dururken yıllar önce ölen babamın hayat hikâyesi için bunca çırpınır durur muydunuz ?"

Brigitte deniz mavisi gözlerini Akın'dan ayırmadan konuştu:

"Daha önce sen demiştin, küçük işlerden büyük haberler çıkar diye. Kim bilir belki de biz bu işte hiç de tahmin edemeyeceğin şeylerle karşılaşırız."

Brigitte birden durdu. İçkinin rehabetiyle gereğinden çok konuştuğunu fark etmişti. Yine içkinin rehabetiyle Akın da karşısındaki kadının tedirginliğinin aynına varamadı. Aslında o an Akın için en önemli olay kafasındaki fikri karşısındakine aktarmaktı. Sözüne devam etti:

"Brigitte, büyük ikramiye çıkacak değil ya! Bak ben diyorum ki, bu işi burada bırakalım. İstanbul'a da dönmeyelim. Başka bir yere de gitmeyelim. Beyşehir gölündeki ıssız adalardan birine yerleşelim."

Brigitte de sarhoş muhabbetine katıldı:

"Yani Âdem ile Havva gibi mi yaşayacağız?"

"Yok be kızım. Daha üretken olacağız. Gölde sazan yetiştirece-

giz. Böylelikle de Amazonların sonsuza dek yaşamalarına katkıda bulunacağız..."

Fikir çok güzeldi. Tam da Akın Dedel'den beklenecek bir şeydi. Tam o sırada masaya yanaşan güler yüzlü garson Akın'ın tam aradığı bilirkişiydi. Hemen ondan göldeki adaların konumlarını, özelliklerini öğrendi. Hemen kararnı verdi. Mutlaka Kızkulesi Adası'na yerleşmeliydiler. Bu beş altı bin metrekarelik toprak parçasının da kendine göre bir öyküsü vardır ve Akın bunu kesinlikle bulacaktır. Bu arada deniz mavisi gözlü ve tabî ki iri göğüslü Brigitte'yle gölün üzerindeki cennette kendilerine yeni bir yaşam kuracaklardı.

Kahvelerini içtiler. Akın bir kez coşmuştu. Brigitte'yi dışarı sürükledi. Göl kıyısında biraz dolaşıp sazan muhabbetine devam etmek istiyordu.

Kapıdan dışarı adım atar atmaz Akın elini Brigitte'nin omzuna attı. Genç kadın da Akın'ın beline sarıldı. Gecenin soğuşunda üşümek için birbirlerine sarılmış bir halde göl kıyısında yürüdüler. Akın'ın gözleri ilerdeki karallılarda yerleşeceği adayı ararken, Brigitte genç adama iyice sokuldu. İki beden arasındaki mesafe kısa-lınca Akın'ın eli Brigitte'nin sağ göğsünün üzerine düştü. Genç kadın boşta kalan eliyle Akın'ın elini göğsüne bastırdı. Birden göl kıyısında durdular.

Önce dudakları kaçamak bir hızda birleşti. Ardından bir kez daha ama bu sefer susamışçasma kenetlendi. Uzaklardaki bir otomobilin karanlığı delen farları bir an sahilde öpüşen çifti aydınlattı. Aralık ayının o soğuk gecesinde etraf karanlığa teslim olurken, Akın ile Brigitte'nin beyinlerinde havaî fişekler patlıyordu. İkisinin de daha fazla bekleyecek halleri yoktu. Tek bir kelime söylemeden gerisin geriye otele doğru yürümeye başladılar. Birkaç adım atmışlardı ki, Brigitte durdu. Başını Akın'a doğru uzattı ve dudaklarını öpmeye, emmeye başladı. Yemden otele doğru yola koyuldular. Bu kez Akın öpüşme molası aldı.

Fizik olarak neredeyse donmuş, ama fizyolojik olarak kan dolaşimleri hızlanmış, tansiyonları çıkmış, soğuktan mı zevkten mi titrediklerini bilemeden otele dönüp odalarına çıktılar.

Brigitte kabanını çıkarıp yatağın kenarına oturdu. Akın genç kadına yaklaştı. Kısa kızıl saçlı, deniz mavisi gözlü kadın Akın'ı kendine çekti. Kollarını genç adamın beline doladı. Öylece Akın ayakta, Brigitte yatağın kenarında oturur vaziyette kaldılar.

Brigitte bir süre Akın'ı göğüslerinin arasında hapsetti. Sonra yavaş yavaş genç adamın

pantolonunu aşağı indirdi ve yeniden

onu göğüslerinin arama sıkıştırdı.

Akın'ın dayanacak hali kalmamıştı. Brigitte bir eliyle de alttan alta Akın'ın apış arasını okşamaya başlayınca genç adam kendini saran cendereden kurtuldu. Brigitte'nin kazağını tek hamlede çekip çıkardı. Muhteşem göğüsler işte tam karşısındaydı. Dizlerinin üzerine çömelerek kısa kıvı saçlı kadının iri ve diri göğüslerini koklamaya, öpmeye başladı. Brigitte patlayacakmış gibi duran sutyeninden kurtulduğunda, Akın'ın gözlerinin önüne o muhteşem göğüslere yakışan koyu kahverengi büyük meme başları serildi. Akın'ın tüm dikkati artık sertleşmiş meme başlarındaydı.

Daha fazla beklemek imkânsız hale gelince, Akın ile Brigitte vahşî bir şekilde birbirlerinin oldular. Çoktandır bekledikleri ödülü alan çocukların aceleciliğiyle doyuma ulaştılar ve o anda da bu rahatlığının etkisinin hemen geçtiğini fark ettiler. Ancak bu kez her ikisi de birbirlerini tanımak için işi daha ağırdan alıp, daha yumuşak davranarak vücutlarının tadına varmaya çalıştılar.

Sabaha karşı birbirlerine sarılıp uyumaya çalışırken Akın, "Ne şanslı herifim yahu" diye düşünüyordu. Brigitte hem yatakta mükemmel bir partnerdi hem de gerçekten kıvıldı.

26

Akın ve Brigitte bütün hafta sonunu Beyşehir'de gazetecinin babasını tanıyan kişileri araştırmakla geçirdiler. Ancak aradan kırk yıl, neredeyse yaklaşık iki nesil geçtikten sonra fi tarihinde kasabada görev yapan öğretmeni hatırlayacak kimseler pek kalmamıştı. Babasının öğrencilerinin çoğu ise çoktan kasabayı terk edip büyük şehirlere veya memuriyetleri nedeniyle ülkenin dört bir yanına dağılmışlardı.

Akın'ın da Beyşehir'le ilgili hatırladığı hiçbir şey yoktu ki, bu bilgileri nirengi noktası olarak kullanıp daha ilerilere gitsin. Tamamen bulanık suda balık avlıyorlardı. Hem ne aradıklarını da yani ne avlayacaklarını da bilmiyorlardı. Daha doğrusu Akın bilmiyordu. Brigitte elindeki ipuçlarının birazını gazeteciyle paylaşırsa belki de bu bilgiden geriye dönülerek aranan şey bulunabilirdi.

Cumartesi akşamı otelin lokantasına oturduklarında Akın'm canı iyice sıkılmıştı. "Öperim ben bu işi yahu" diye düşünüyordu. Brigitte de ilk heyecanını kaybetmişti, ama kendini genç adama moral vermekle yükümlü hissediyordu. Masaya rakı şişesi ve mezeler gelince, Akın ilk kadehlerini doldurdu ve o anki ruh halini

karşısındaki kadına anlattı:

"Bak Brigitte bence bir dönüm noktasındayız. İki yoldan birini seçelim. Ya pilimizi pırtımızı toplayıp İstanbul'a dönelim ya da burada kalıp bir adada yaşama ve sazan balığı yetiştirme fikrinin etütlerini yapalım. Hiç değilse iki şıkta da zaman kaybetmemiş oluruz."

"Akın seninle burada sonsuza kadar kalırım, ama önce geride bıraktığımız işleri bir hale

yola koymamız gerek. Bu röportajı teslim edelim. Ben büroda yerime gelecek kişiye devir işlemlerini yapayım. Ondan sonra seninle istediğin yere giderim. Hem senin de yeni bir yaşama başlamadan çeşitli düzenlemeler yapman gerekecek."

Bu kadın oldukça mantıklı konuşuyordu. Akın bu öneriyi düşünürken Brigitte gülerek, "Benim bir şartım olacak ama" dedi. Akın koşulu sordu. Brigitte yanıtladı:

"Her gece çıplak yatacağız!"

Masalarına yanaşan güler yüzlü garson her ikisine de günlerinin nasıl geçtiğini sordu. Yanıt tabii ki tatsızdı. Garson, "Abi ben de boş durmadım biraz araştırma yaptım" deyince masada oturanlar ilgiyle dinlemeye başladılar:

"Abi babanızı tanıyan birini buldum. Bu akşam lokantaya gelecek. Dilerseniz sizi tanıştırayım."

Bu garson ilk andan beri aldığı bol bahşışleri tam olarak hak ediyordu hani. İlk akşam bulup buluşturmuş masaya Kulüp rakısı getirmişti. Birazdan da Akın'ın babasını tanıyan birini getirecekti.

Artık rakı daha tatlı gelmeye başlamıştı. Akın babasını tanıyan bu adamı merak ediyordu. Bakalım babasının Beyşehir'deki günleri hakkında ne anlatacaktı ?

Tam kahvelerini içerken güler yüzlü garson bekledikleri kişinin geldiğini söyledi. Akın garsona, "Hadi adamı bekletmeyelim, bizim masaya davet etsene" dedi.

Gelen kişinin kendinden birkaç yaş büyük olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı Akın. Garson gelen adamı "Can Bey" diyerek tanıttı. Akın Dedel, Can Bey'e ne ikram edeceğini bile sormadan damdan düşercesine sordu:

"Bana babamı tanıdığınız söylendi."

Can Bey gülerek başını "evet" anlamında salladı.

Brigitte durumun anormalliğini anlamış gibi Akın'ı İngilizce uyardı:

"Akın önce Can Bey soluklansın. Bir içki mi alır yoksa bizimle birlikte kahve mi ?"

Kahveler geldi, sigaralar yakıldı ve Can Bey anlatmaya başladı:

"Aslında babanız hayal meyal hatırlıyorum. Babanız Beyşe-

hir'deyken ben de küçük bir çocuktum. Babam kasabanın ilk diplomalı eczacısıydı. Ve koyu bir Halk Partisi taraftarıydı. O yıllarda ülke hepimizin bildiği ve sonradan detaylarını öğrendiğimiz gibi Demokrat Parti tarafından yönetiliyor ve muhaliflere baskılar uygulanıyordu. Öğleden sonraları ben babamın eczanesine giderdim. Babanız da çoğu gün gelir ve babamla siyaset konuşurlardı. Tabii ben ne konuştuklarını anlamazdım. Ama bizim rahmetli peder ile babanız iyi ahbabtılar."

Akm babasından buna benzer öyküleri çok dinlemişti. Vatan Cephesi, iktidann kuklası yerel ve merkezden atanan yöneticiler, Halk Partisi'ne oy verenlere uygulanan baskılar, sosyal demokrat aydınların tutuklanmaları, memurların sürgüne gönderilmeleri... Zaten babası da Beyşehir'e bir nevi sürgün olarak gönderilmişti. Beyşehir'e tayin olması için baskılara boyun eğmeyip, yöneticilere saf saf, "Kanun var!" demişti babası. Yönetici de kütüphanesindeki bir rafı işaret etmiş ve "Evet kanun var ama rafta" demişti babası. O günden bugüne değişen neydi? Akın düşündü ve kendi kendine "Koskocaman bir hiç" dedi.

Akm Dedel yeniden masadaki konuşmalarla ilgilenmeye başladı. Can Bey'in babasını hatırlaması işlerine pek yaramamıştı. Ama yine de karşısındaki adamın konuşmalarını takip etti:

"Bizim peder ile babanız her zaman siyaset konuşmazlardı. Bazen de edebiyattan, sanattan, Beyşehir'den bahsederlerdi. Kasabamızdan söz açılınca ben de konuşmaları dinlemeye çalışırdım, ama daha önce de dediğim gibi yaşıma küçüktü. Bazı zamanlar babanız eczaneden çıktıktan sonra, kasabamızla ilgili neler konuştuklarını babamın anlatmasını isterdim. Bizim peder bana döner ve 'Can, bu amca Beyşehir'le ilgili çok önemli araştırmalar yapıyor. Bir gün tüm ülke kasabamızı tanıyacak' derdi. Belki de babanızı çocukluk yıllarımın sisleri arasında hatırlamamın nedeni babamın bu sözleri oldu."

Akm konuşmaları kelime kelime Brigitte'ye tercüme etti. Daha sonra genç kadının yönlendirmesiyle Akın, Can Bey'i sıkıştırdı. Ama adamcağız Akın'ın babası hakkında daha fazla bir şey ne yazık ki bilmiyordu.

Pazartesi sabahı ilk iş olarak Akın'ın babasının görev yaptığı okula gittiler. Doğal olarak babasını hatırlayan kimseler yoktu. Ama okulun müdürü büyük bir iyi niyet göstererek kırk yıl öncesinin kayıtlarının saklandığı defterleri çıkardı. Akın babasının el yazısını ve imzasını hemen tanıdı. Bugün bile babasının imzasının

aynısını atabilirdi genç gazeteci. Çünkü yatılı okuduğu yıllarda, okula bazı belgeleri vermek için babasının imzasını kusursuz taklit etmeyi öğrenmişti.

Daha sonra kasabanın kütüphanesine gittiler. Ama bu çaba da boşunaydı. Beyşehir'de eskileri hatırlayan kimseler yoktu. Bir de Türklerin klasik alışkanlığı, her şeyi akılda tutarlar, yazıya dökmez-lerdi, ki kasabanın kütüphanesinde filan bazı belgelere rastlasınlar.

27

Başarısız araştırmalardan sonra, Akın otelin lokantasında garsonlarla sazan çiftliği geyiği yaparken, Brigitte daha sonra genç adama katılacağını söyleyerek odada kalmıştı. Telefonu kaldırdı ve İstanbul'u aradı. İstanbul'daki Alman Botanik Enstitüsü'nün direktörü Frank Neurath genç kadının sesini duyunca gerçekten memnun olmuştu. Kadına ilgisi vardı ve bunu her davranışıyla belli ediyordu, ama ne yazık ki karşılık göremiyordu. Brigitte Di-els operasyondaki amirine Beyşehir'deki gelişmeleri daha doğrusu pek fazla

bir şey bulamadıklarını aktardı. Frank Neurath genç kadını üstünkörü dinledi. Biraz acele etmesini önerdi. Ardından Türk gazeteciyi sordu. Adam Brigitte'ye bir kabalık yapıyor muydu ?

Brigitte şuh bir kahkaha attı ve şöyle devam etti:

"Merak etme Frank, Akın tam bir centilmen. Ancak yatakta bazen bana kaba davranmasını istiyorum. Adam bir anda değişiyor ve benimle vahşi bir şekilde sevişiyor. Kısacası Akınla gecelerim çok renkli geçiyor. Şimdi kapatıyorum. Seni Konya'dan ararım..."

Brigitte yeni bir numara çevirirken Frank Neurath İstanbul'daki ofisinde kıskançlıktan adeta kuduruyordu. Bir an Akın ile Brigitte'nin sevişmesini hayal etti. "O pis Türk'ün yerinde ben olmalıydım" diye düşünürken uyarıldığının farkına vardı. Hırsıyla telefona sarıldı. Karşısına çıkan aracıya o kızıl saçlı orospuyu bir saat içinde evine getirmesini söyledi. Hırsını Brigitte'ye benzeyen genç Türk mankenden alacaktı artık.

Ajansın numarasını beş altı kez çaldırdıktan sonra Brigitte tam kapatıyordu ki karşı taraftan açıldı. Brigitte, Eduard Raeder'in sesini duyunca dostça konuştu:

"Senin dönüp dönmediğini bilmiyordum. Ama yine de bir denemek istedim. Nasılsın ?"

"Birkaç saat önce İstanbul'a döndüm. İstersen hemen yanma

gelebilirim..." dedi ajansın fotoğrafçı kadrosundaki Eduard.

Brigitte Diels buna gerek olmadığını söyleyince Eduard biraz üsteledi:

"Bu iş çok uzadı gibime geliyor. Almanya'dakiler bana işin ne zaman sonuçlanacağını sordular. Bir şey bilmiyorum ki doğru yanıtı vereyim. Eğer istersen ben de oraya geleyim ve sorunu kendi yöntemlerimle çözmeye çalışayım. İnan bana birkaç saatte o gazetecinin bildiği her şeyi ağzından alırım..."

Brigitte buna gerek olmadığını bir kez daha tekrarladıktan sonra telefonu kapattı. Bu serseri Neonazi kendini ne sanıyordu ki ? Almanya'daki Nazi bozuntusu üstleri de merak ederlerse et-sinlerdi. Brigitte bu sokak serserilerinin hiçbirini sevmiyordu artık. Şövalyelerle tanıştıktan sonra davasında sınıf atladığını düşünüyordu. Genç kadın kendini zirvedeki güçlere daha yakın hissediyordu. Ona bu iş teklifi yapılmadan birkaç ay önce Frank Ne-urath'la tanışsa ve onun bir şövalye olduğunu öğrenseydi, Botanik Enstitüsü direktörünün sıradan bir şövalye olduğunun ayırımına bile varamazdı. Hele bu efsanevî örgütün bir üyesinin kendisiyle ilgilendiğini görmek genç kadını adeta çılgına çevirir, kendisini hemen orta yaşlı adama teslim ederdi. Tek kelime etmeden, ama büyük bir hayranlık duyarak.

Ama şimdi Frank Neurath'la hiç mi hiç ilgilenmiyordu.

Brigitte otelin restoranına indiğinde Akın'ın garsonlarla gülerek bir şeyler konuştuğunu gördü. Sessizce arkasından yanaşarak genç adamın boynunu öptü. Aynı anda Akın'ın

sağ eli Brigit-te'nin sağ baldırını okşamaya başladı. Brigitte genç adamın mini etek giydiğinde bacaklarını okşamaktan hoşlandığını çoktan öğrenmişti. Kıpırdamadan durarak Akın'a biraz zaman tanıdı.

"İşte akşam oldu. Hava karardı ve rakı zamanı ile sen aynı anda geldiniz. Ne şanslıyım ben" diyen Akın'a sevgiyle bakan Brigitte genç adamın karşısına oturdu. O andan itibaren işle ilgili bir şey düşünmek istemiyordu. Önündeki saatler kuşkusuz çok keyifli geçecekti.

Sabah otelden ayrılmadan önce göl kıyısında yürüyüş yaptılar. Brigitte balık çiftliği işini ilk kez ciddi ciddi düşündü. Akın ise genç kadınla balık çiftliği kuracağı düşüncesine inanmak istiyordu o kadar.

Beyşehir'den elleri boş ama beyinleri dolu olarak döndüler. Vücutlarının susuzluğunu gidermişlerdi. Akın'ın aklına da sazan çiftliği kurmak gelmişti. Olaya bu açıdan bakınca Beyşehir seyahati epeyi verimli geçmişti.

28

Şimdi de Konya'daydılar işte. Attığı her adımı önceden planlayan Akın Dedel, Şebi Arus töreni nedeniyle Konya otellerinde yer bulamayacağını hesaplamış ve uygun bir otelde rezervasyon yaptırmıştı.

Otele yerleştikten sonra o geceki törenlerin yapılacağı spor salonunun adresini resepsiyondan alan Akın saf saf, "Biletleri kapıdan alabilirim değil mi ?" diye sordu. Ancak bu olanaksızdı. Çünkü topu topu üç gece sergilenen törenin biletleri çok önceden tükeniyordu. "Keşke otel rezervasyonu yaptırırken bilet de ayırt-saymışım çok iyi olurmuş! diye düşündü.

Tipik bir Akın Dedel davranışı, bir sonraki adımını hesaplarken yine hesabı eksik yapmıştı. Yanında bekleyen Brigitte merakla sordu:

"Akın bu akşam törene gidebileceğiz değil mi ?"

Canı sıkılan Akın, Türkçe olarak, "Demokrasilerde çareler tükenmez" dedi. Brigitte bu Türkçe cümlelerin anlamını sorunca Akın ister istemez onu İngilizce'ye çevirdi ve gerekli açıklamaları yaptı:

"Bak güzelim, bu büyük lafı çok büyük bir Türk büyüğü etti. Kendisi bildim bileli Türkiye'yi yönetir. İktidara kaç kere gelip gittiğinin hesabını kimse tutamadı. Bir rivayete göre, Hristiyan inancındaki Ölümsüz John'un Türkiye versiyonudur. Yani hiç ölmez ve hep Türkiye'yi yönetir veya yönetmeye taliptir. Hakkını yememek lazım. Bu ülkeye çok şey yaptı. Ama hâlâ tamamlanmamış bir işi var bana kalırsa. Bir kez daha iktidara gelirse, bir yasayla soyadının Babatürk diye değiştirmeli..."

Kuşkusuz bu açıklamadan hiçbir şey anlamadı Brigitte, ama sesini de çıkarmadı. Akın yine devam etti:

"Hadi gel gidelim, demokrasi içinde çare bulalım."

Otelden çıkıp bir taksiye bindiler. Çünkü Akın efendi kent merkezinde araba kullanmak ve park yeri aramak istemiyordu.

Taksiye Konya'daki yerel bir gazetenin adresini veren Akın bir yandan da Brigitte'ye söz verdi:

"Merak etme, bu akşam mutlaka törene gideceğiz."

Gazeteye geldiklerinde danışmaya giden Akın kendini tanıttı ve Sezai Bey'le bir şey görüşmek istediğini söyledi. Danışmadaki görevli kısa bir telefon görüşmesinden sonra Sezai Bey'in kendisini beklediğini haber verdi ve odasını tarif etti.

Brigitte ise buraya neden geldiklerini, Sezai Bey'in kim olduğu-

nu öğrenmek istiyordu. Akın kısaca açıkladı:

"Sezai Bey bu gazetenin sahibi. Yıllar önce babam da bu yerel gazetede yazılar yazarmış. Rahmetli bana Sezai Bey'le çok iyi dost olduklarını anlatmıştı. Aklımda kalmış işte. Şimdi Sezai Bey'den tören için nereden bileet bulabileceğimizi ya da salona nasıl gireceğimizi öğreneceğiz."

Sezai Bey onları çok candan karşıladı. Zaten Akın'ı soyadından dolayı kabul etmişti ve gerçekten de kadim dostunun oğlu olduğunu anlayınca çok memnun oldu. Bir ayağı aksayan, kısa boylu, göbekli, saçları iyice dökülmüş, şişe dibi gibi gözlükleri olan Sezai Bey üzgün bir ifadeyle, sıkıntı yüklü konuşmasına başladı:

"Yıllar babanla yollarımızı ayırdı. Beyşehir'den ayrıldıktan sonra ancak bir kez Konya'ya gelip beni ziyaret etmişti. Ben ise onun ölüm ilanını gazetede gördüğüm halde cenazesine bile gidemedim. Yıllar ve koşullar eski dostları ayn düşürüyor işte. Eh benim de bir ayağım çukurda, yakında babanla yeniden buluşuruz. Bu kez zaman ve mekân kavramı olmadan o eski sohbetlerimize devam edebileceğimizi umuyorum."

Kahveler söylendi. Akın, Sezai Bey'e Brigitte'yi tanıttı. Sezai Bey'in genç kadına kanı kaydadı. Hele Akın'ın da kendisi gibi gazeteci olduğunu öğrenince iyice keyiflendi. Brigitte'nin de gazeteci kimliği açıklanınca yaşlı adam sanki bir anda gençleşti ve "Çocuklar beni çok mutlu ettiniz, dileyin benden ne dilerseniz" dedi.

Akın mahcup bir şekilde sebebi ziyaretlerini açıkladı:

"Sezai Amca Şebi Arus törenleri için nereden bileet bulabileceğimizi söylerseniz çok memnun oluruz."

Sezai Bey yüzünden gülümsemesini hiç eksik etmeden masasına oturdu ve çekmecesini açtı, çıkardığı bir sürü bileti Akın ile Brigitte'ye doğru salladı:

"Yılın bu günlerinde Konya'ya gelen eş dostun kapımı bileet için çalmasına uzun bir

süredir alıştım. Onun için her yıl tomarla bilet alırım. Ama bu gece sizinle ben de geleceğim. Törenden sonra da hep birlikte bir şeyler yeriz."

Bilet bulmaları gayet güzeldi de akşam Sezai Bey'le oturup yemek yemeleri pek çekilecek bir şey değildi. Ama yaşlı adamın teklifini Brigitte'ye aktarınca genç kadın bunu coşkuyla karşıladı.

Akın da "Başa gelen çekilir" diye düşündü.

Zaten törenin başlamasına birkaç saat vardı. Akın ve Brigitte gazetede Sezai Bey'in işini bitirmesini beklemeye başladılar. Gazete ortamına girince Akın boş duramadı ve kollarını sıvayarak yazı işlerine yardıma koştu. Eksik resim altlarını yazdı, bir iki spot çıkardı

ve kendi de hayret etti, ama bu süre içinde hiç ukalalık yapmadı.

Hava karardıktan sonra törenin yapılacağı spor salonuna gittiler. Ortalık ana baba günüydü. Dünyanın dört bir yanından Mev-lana'nın çağrısına uyanlar, bin kere tövbe edenler vs herkes Konya'ya gelmişti.

Tören başladı. Dervişler birer birer gelerek dedeyi selamladılar ve dönmeye başladılar. Akın dilinin döndüğü kadarıyla Brigit-te'ye dervişlerin salt estetik kaygıyla dönmediklerini, sergilenen törende insanın yaşarken ölüp yani dünyevî hırslarından, güdülerinden kurtulup Mevlevîlerin sevdikleri deyişle içlerindeki firavunu öldürüşlerini temsil ettiklerini anlatmaya çalıştı. Ama ne yazık ki bir Alman olan Brigitte İslam ve Doğu tasavvufundan hiçbir şey anlamıyordu. Hoş anlaması da beklenemezdi.

Akın yine de açıklamalarını sürdürdü:

"İnsanlar yaşarken ölmeyi başanlarsa, Tanrı'ya giderek yaklaşırlar. Kâmil insan olmayı başardıkları anda ise kendilerinin Tan-n'nın bir parçası olduklarını görürler. Yani güzelim, tıpkı Budizm'deki samsaradan sonra Nirvana'ya ulaşır orada Om'u yani kişinin kendini bulması gibi. Hem Hallacı Mansur ne demiş ? "Ene'l Hak" yani "Ben Hakk'ım, Tann'yım" demiş. Yobazlar Hallacı'nın Allah'a şirk koştuğunu yani kendisini Tanrı'yla eşit kıldığını, hâşâ, Tanrı'nın yerine geçtiğini düşünüp canlı canlı ateşte yakmışlar. Sizin Hristiyanlıktaki Engizisyon'un cadılara verdiği cezalar gibi. Tabii bu Engizisyon'dan neredeyse bin yü önce olmuş..."

Brigitte'nin kafası iyice karışmıştı. Bir yandan Akm'ı dinlemek istiyor, diğer yandan tüm konsantrasyonunu dervişlere yöneltmek istiyordu. Akın da daha fazla üstelemedi ve son olarak sevgilisine dervişlerin ellerini gösterdi:

"Bak bir kolları yukarıda elleri havaya dönük, diğer kollar ise aşağıda, elleri de yere dönük. Bu, yukarıdan yani 'Tann'dan, Hak'tan aldığımı halka veririm' demek. Dervişlerin temsil ettikleri öğretinin önemli unsurlarından biri de bu..."

Brigitte büyülenmiş gibi töreni izledi. Tören bittikten sonra genç kadın uzun süre yerinden kalkmadı. Salon boşalmış gibiydi ki, Sezai Bey Akm'a artık gitmeleri gerektiğini söyledi.

Hep birlikte Konya'nın Gençlik Parkı içinde bulunan bir restorana gittiler. Burası kentin alkol servisi yapan ender lokantalarından biriydi.

Sezai Bey garsona rakıyı söyledi. Masa mezelerle donatıldı, tadımlık etli pide geldi, ardından tandır. Kadehler boşaldı, tazelendi ve söz döndü dolaştı o geceki törene, Mevlana'ya, Mesnevi'ye.

Mevlana'nın Mesnevi'de hayvanlar âleminde örnekler göste-

rerek insanları doğruya yöneltmek istediğini anlatan Sezai Bey'in sözlerini Akın genç kadma aktarınca, Brigitte, "Ezop Masalları gibi mi? Hani şu La Fontaine'in ilham aldığı hafta arakladığı hayvan masallarını yazan adam gibi mi?" diye sordu. Akın dayanamadı:

"Pek o kadar da masum sayılmaz Mesnevi'deki öyküler. Ama insanı hemen yakalar. Dilersen sana hemen bir tane anlatayım"

Brigitte dinlemeye meraklıydı, Akın da anlatmaya. Sezai Bey'e gelince hafiften kafayı bulmuş halinden hoşnuttu. Akın hemen başladı "Eşek Hikâyesi"ne:

"Vaktiyle genç yaşta dul kalan bir kadın yeniden evlenememiş ve talihine küsüp evinde tek başına yaşamaya başlamış. Bir süre sonra kendisine yardımcı olması için bir genç kız bulmuş ve hayatını huzur içinde sürdürmeye başlamış. Ancak günlerden bir gün evde dolaşırken yardımcı kızın ortadan kaybolduğunu fark etmiş. Seslenmiş bir yanıt alamamış. Evin içinde başlamış kızı aramaya. Sonra ahırın yanından geçerken inilti duymuş. Tahtaların aralığından içeriye bir göz atmış ki yardımcı kız orada. Kız ahırdaki tahta sıraya uzanmış, eteğini yukarı kaldırmış, eşiği de üzerine çekmiş keyiften inliyor. Dul kadın önce sinirlenmiş, ardından genç kızın aldığı keyfi görünce de vücudunu ateş basmış. Kızı kıskanmış ve de hırslanmış. Dul kadın, 'Eşek benim eşiğim, ama keyfini kız çıkarıyor, bu büyük haksızlık' diye düşünmüş. Ahırın kapısının ardından kıza seslenerek çabuk odasına gelmesini söylemiş. Zavallı kız hanımının emrini duyunca eşiği üzerinden itmiş ve eteklerini toplayarak alı al moru mor dul kadının yanına seğirtmiş. Kadının kendisini gördüğünü anlamış, korkudan tir tir titri-yormuş. Ancak ahırdaki olayla ilgili ağzını açmayan dul kadın, yardımcısı kızı çarşıya göndermiş ve en azından birkaç saat eve gelemeyeceği kadar çok iş buyurmuş. Kız kapıdan çıkar çıkmaz dul kadın da hemen ahıra koşmuş, aynen tahtaların aralığından gördüğü gibi sıraya sırtüstü uzanmış, eteğini kaldırmış ve eşiği de üzerine çekmiş. Zaten alışık olan eşek de hemen kendisinden bekleneni yapmaya koyulmuş. Saatler sonra çarşıdan gelen genç kız bakmış evde hiç ışık yanmıyor. Odaları dolaşmış hiç ses yok. Evin içinde hanımını aramaya başlamış. Sonunda ahıra gidince feci manzarayla karşılaşmış. Dul kadın sıranın üzerinde kıpırdamadan yatıyor ve üstü başı kan içindeymiş. Hemen yanına koşan genç kız dul kadının kısa bir süre önce öldüğünü anlamış ve yakınmaya başlamış: 'hanımım neden bana sormadan bu işi tek başına yapmaya kalktın. Ben eşekle arama susak koyuyordum. Böylece eşiğin alabileceğimden fazlasının girmesini önliyordum. Tahtaların

arasından bakınca eşekle aramdaki susağı göremedin ve yanılgıya düştün. Bunun bedelini de hayatınla ödedin!"

Hikâye bitince Akın Brigitte'ye bakü. Genç kadın kısık kısık soluyordu ve yanakları da kıpkırmızıydı. "Hadi bakalım Brigitte, kissadan hisse çıkar" dedi. Kızıl saçlı iri göğüslü kadın adeta fısladı:

"Daha sonraki saatlerde odamızda neler anladığımı sana göste-ririm.

29

Masadaki keyifli atmosferden oldukça memnun Sezai Bey uzun süren suskunluğundan sonra söze girdi:

"Çocuklar biliyor musunuz bu gece çok mutluyum. Yine masada üç kişiyiz. İki Türk ve bir Alman. Tıpkı yıllar öncesi gibi. Tabîi masada bulunanların ikisi bu dünyaya veda edip gittiler. Babana Allah rahmet eylesin Akın, şimdi onun yerine masada sen varsın. Toprağı bol olsun Alman dostumuzun yerinde de Brigitte'nin bulunması bana bu akşam yıllar öncesini bir kez daha yaşatmış oldu." Brigitte masada mayışmış bir şekilde oturuyor ve yemeğin bir an önce bitmesini diliyordu. Ama yine kendilerini davet eden yaşlı adamın neler anlattığını sevgilisine sordu. Akın bu yeni bilgiyi sindirmek için bir yudum rakı içti ve bir an düşündü. Babasının hayat hikâyesi için önemli bir ayrıntı yakalamıştı. Babasının yıllar önce Konya'da bir Alman'la ahabplık etmesi yazısını bir parça olsun Alman kamuoyu için cazip kılabilirdi.

Akm son öğrendiği bilgiyi Brigitte'ye tercüme etti. Bir süreden beri kalkmak için masanın altından bacaklarını sıkıştıran ve taciz eden Brigitte, Akın'ın söylediklerinden sonra birdenbire canlandı: "Akın bu hikâyenin tümünü dinlemek istiyorum." Sezai Bey zaten dünden hazırdu anlatmaya. Sezai Bey anlattı, Akın tercüme etti:

"Akm baban Beyşehir'de görev yaparken onu daha eski dönemden tanıdığım emekli Alman subayı Huber'le tanıştırdım. Sanıyorum sene 1959'du. Huber yine tatilini Şebi Arus törenlerine denk getirmişti. Baban ile Huber'i ilk kez yine bir törenden sonra birlikte yemeğe gittiğimizde tanıştırdım. Sonra Huber'le birlikte Beyşehir'e gidince babana uğramadan edemedik. Ben akşam Konya'ya döndüm, ama Huber Beyşehir'de kaldı. Bir de baktım ki Huber ile baban canciğer kuzu sarması olmuşlar. Aralarından su sızıyor." Brigitte yaşlı adamın sözünü kesti:

"Peki siz Huber'i nereden tanıyordunuz ?"

Sezai Bey gevrek gevrek güldü: "Benim Herr Huber'i tanımam çok daha önceki yıllara dayanıyor. Buradaki yerel gazete babamındı. Ben de Konya Lisesi'nde okurken kanıma gazetecilik girdi. Tüm boş zamanlarımı matbaada geçiriyor ve babama yardım ediyordum. Zaman zaman da muhabirlik yapıyordum. İşte daha stajyer muhabirken Huber Ferpoorten'le bir röportaj yapmıştım ve bu vesileyle tanışmış olduk."

Brigitte yine atladı:

"Sıradan bir Alman subayıyla röportaj yapmanın ilginçliği ne olabilirdi ki!"

Bu Brigitte'nin söylediklerini kulakları duymuyordu galiba. Akın kıs kıs güldü. Âlemde bu Alman kadın yahu. Sanki Akın'ın babasının yaşamöyküsü çok ilginçti de ajans bu yazıyı yazması için genç adamı sıkıştırmıyor, sürüyle masraf yapıyordu. Aynı kişi şimdi sıradan bir Alman subayının yerel gazetede yayımlanan röportajını ilginç bulmuyordu! Ama işin en ilginç yanı Akın'ın Sezai Bey'in Alman subayıyla ilgili sözlerinin tercümesini yapmadan Brigitte'nin hemen İngilizce olarak buna tepki vermesiydi. Bu ayrıntı kafası dumanlı Akın'ın o anda pek dikkatini çekmedi.

Sezai Bey sakın bir şekilde yanıtladı:

"Ama ben bu röportajı İkinci Dünya Savaşı yıllarında yapmıştım."

Akm, "Şimdi konu biraz ilginçleşiyor" diye düşündü.

Brigitte yine dayanamadı ve Sezai Bey'in sözünü kesti. Akın aracılığıyla sordu:

"Peki bu sıradan Alman subayının İkinci Dünya Savaşı sırasında Türkiye'de ne işi vardı ?"

"Esirdi!" dedi Sezai Bey...

Masaya bir sessizlik çöktü.

Brigitte açık verdiğini düşünüyordu. İkinci kez Akın'm tercüme etmesine izin vermeden tepki göstermişti.

Mesleğe ilk başladığı yıllarda tecrübeli muhabirler Akın'a "Küçük ilanlardan bile büyük haberler çıkar" derlerdi. Haklıydılar nitekim. Babasının hayat hikâyesini araştırırken Akın'ın karşısına İkinci Dünya Savaşı'nda Türkiye'de esir olan bir Alman subayı çıkıyordu.

Bu arada Brigitte akıllılık etmiş garsona sade Türk kahvesi ısıtılmıştı.

Şimdi kahvelerini içerken daha sakın kafayla öykünün devamını dinleyebilirlerdi.

Sezai Bey de onları daha fazla bekletmedi, bir firt kahvesinden bir firt da sodasından içtikten sonra anlatmaya başladı:

"Huber Ferpoorten bir denizaltı komutanıydı. 1944 yılının eylül ayı sonlarına doğru bir grup Alman askeriyle birlikte Beyşehir'e getirilmişti. Ferpoorten'in denizaltısı Karadeniz'de batmış ve o mürettebatıyla Türk topraklarına çıkmayı başarmıştı. O dönemde Türkiye'nin artık yenilgisi kesinleşen Almanya'yla flörtü bitmişti. Siyasî ilişkileri kesilmişti. Tam bu sırada Türk topraklarına çıkan Alman denizciler genç Cumhuriyet'in basma sorun olmaya adaydı. Almanya tarihsel dostluğunu öne sürerek denizcilerin iadesini istiyordu. Gerçi Türkiye Almanya'yla siyasî ilişkisini kesmişti, ama resmen savaş da ilan etmemişti. Bu durumda halen tarafsız bir ülke konumunda olan Türkiye'den denizcilerini istiyordu Almanya. Öte yandan Müttefikler de Alman denizcilere savaş esiri muamelesi uygulanmasını istiyordu. Türkiye iki taraftan da baskı altındaydı. Savaş koşulları

yüzünden denizcileri Almanya'ya göndermenin olanağı yoktu. Ama resmen savaşta olmadığınız için size karşı herhangi bir askerî harekât yapmamış yabancı askerleri savaş esiri olarak da tutamazdınız. O zaman ne şiş yansın ne kebab misali Türk hükümeti başka bir formül geliştirdi. Buna göre Alman denizciler savaş bitene ya da Almanya'ya gönderilmelerine olanak çıkıncaya kadar Beyşehir'de zorunlu ikamete tabi tutuldular. Bu tam anlamıyla savaş esirliği değildi belki, ama Almanların da Beyşehir'de her hareketleri kısıtlama ve gözetim altındaydı. İşte Frau Brigitte bu durumda yanı başımıza getirilen Alman denizcilerle röportaj yapmam doğal bir gazetecilik işiydi, değil mi?"

Akın'ın tercümesinden sonra Brigitte onaylarcasına başını salladı ve garsondan birer kahve daha getirmesini söyledi. Sezai Bey biraz soluklandıktan sonra öyküsüne devam etti: "Beyşehir'deki Alman denizciler arasında bana en sempatik geleni Huber Ferpoorten'di. Çat pat Türkçe öğrenmeye başlamıştı. Biraz Türkçe, biraz Konya Lisesi'nde okuduğum Fransızca'yla arkadaşlık kurduk. Benden Mevlana'yla ilgili Almanca kitaplar istedi. O zamanlar şimdiki gibi Mesnevi ve Mevlana'nın diğer eserleri dünyanın tüm lisanlarına çevrilmemişti. Ancak bir İngilizce broşür ile Fransızca Mesnevi bulabildim. Kitabı Huber'e götürmek için Beyşehir'e bir daha gittiğimde Alman subay Türkçe'yi bayağı sokmuştu. Saatlerce sohbet ettik. Birkaç hafta sonra Beyşehir'e yeniden gittiğimde broşür ve kitabı bitirmişti. Benimle Mevlana üzerine tartışmak istedi. Çok utanmıştım. Çünkü ben Mevlana hakkında yeterince şey bilmiyordum. Konya'ya dönünce ben de

Mevlana'yı incelemeye başladım. İnceledikçe bilgim ve hayranlığım arttı. Artık hemen her hafta sonu Beyşehir'e gider olmuştum. Her seferinde de Huber Ferpoorten'le saatlerce Mevlana hakkında sohbet ederdik. Kimi zaman da bana savaşın anlamsızlığından yakınırdı."

Brigitte bir kez de Akın'dan anlatılanı dinleyince sordu: "Ne o, yoksa Huber Ferpoorten savaş karşıtı mıydı ?" "Tam aksine denizaltısı batana kadar koyu bir nasyonal sosyalist olduğunu bana sık sık tekrarlamıştı. Ancak sanırım, Mevlana'yı ve Doğu tasavvufunu tanıdıkça savaş ona abes gelmeye başlamıştı. Ama yine de bana savaşta üzerine düşen vazifeyi tam anlamıyla yaptığını bu bakımdan müsterih olduğunu söylemişti. Savaştaki en büyük başarısını da denizaltısını batırmadan kısa süre önce gerçekleştirdiğini bir kere söz arasında anlatmıştı."

Brigitte heyecanına hâkim olamıyordu. Eliyle Sezai Bey'i susturdu. Ardından yutkundu ve son anda kendini toparlayarak Akın'dan anlatılanları tercüme etmesini istedi ve genç adam vasıtasıyla sorusunu yöneltti:

"Peki bu görevinin ne olduğunu size açıkladı mı ?" "Ne gezer! Zaten laf arasında söylemişti. Daha sonra defalarca son görevinin ne olduğunu sordum, ama cevap alamadım" diye yanıtladı Sezai Bey.

Akın bu işte bir yanlışlık olduğunu düşünmeye başlamıştı, ama aklına ilk gelen şey nedense Brigitte'nin böyle kabaca Sezai Bey'in sözünü kesip onu adeta sorgulamasıydı. Konuyu biraz olsun değiştirmek istedi:

"Sezai Amca sizin bu anlattıklarınız ile babamın alakasını anlayamadım. Aynı yıllarda

babam da öğrenciydi herhalde. Ama Konya'da değil İstanbul'da!"

"Haklısın" diye söze başladı Sezai Bey ve devam etti: "Baban ile Huber Ferpoorten'in daha sonraki yıllarda benim vasıtamla tanışıp arkadaş olduklarını daha önce anlatmıştım. Huber Konya'ya en son 1960'ta geldi. Sağlığı oldukça kötüydü. İyice zayıflamıştı. Fazla zamanının kalmadığının bilincindeydi. Hiç unutmam onu son kez Konya'dan uğurlarken kulağıma kanser olduğunu ve birkaç ay ömrünün kaldığını fısıldadı. Babanla birlikte onu Konya'dan otobüse bindirdik. Bu Huber'i son görüşümüzdü..."

Brigitte bir kez daha Akın'ın tercümesini beklemeden genç adam vasıtasıyla sorusunu sordu:

"Peki adam öleceğini biliyordu ve yine size son görevinden bahsetmedi öyle mi ?"

.İli I

"Kızım o yıllarda ben de senin gibi gençtim. Adamın son günlerini yaşadığını duyunca bir saygısızlık yaptım ve ona bu soruyu sordum."

Akın ters ters Brigitte'ye baktı.

Neyse ki Sezai Bey durumun farkına vardı ve hemen söze başladı:

"Bana sırrının kendisiyle birlikte mezara gitmeyeceğini ve elbet bir gün gün ışığına çıkacağını söylemekle yetindi."

Kendisini kontrol edemeyen Brigitte bir kez daha Akın'ın tercümesini beklemeden Sezai Bey'in sözünü kesti ve sorusunu ortaya İngilizce olarak yöneltti. Akın Sezai Bey için Türkçe'ye çevirdi:

"Peki bu sırn öğrenemediniz mi ?"

Sezai Bey ellerini iki yana açtı ve "Ne gezer" dedi. Ardından ağır ağır konuşmaya başladı:

"Akın, bu mesele benim de kafamı kurcaladı. Son gelişlerinde Huber Ferpoorten babanla çok sıkı fıkı olmuştu. Ben de babanı sıkıştırdım. Ama mübarek adam çok ketum davrandı. Akın, babanı Huber'in sırrını bana söylemesi için gerçekten çok zorladım. Çünkü bana laf arasında Huber'in kendisine çok önemli bir şeyler söylediğini belirtmişti. Ama babanı bilirsin. Kesinlikle ağzını açmıyordu. Ortaya arkadaşlığımızı koydum. Bana sadece şunları söyledi: 'Yahu Sezaiciğim Huber'in anlattıklarını duymak isteyeceğini sanmıyorum. Bana söyledikleri kafamı çok kurcaladı. Acaba ilerlemiş hastalığı beynine zarar mı verdi, diye düşündüm. Ama anlatırken çok ciddiydi. Ancak söylediklerinin sağlamasını yapacak durumda da değiliz. İnan bana geceler boyu uyku kaçtı. Kimi zaman Huber saçmaladı, diye düşündüm. Ardından bir dostumuz hakkında böyle düşündüğüm için huzursuz oldum. Şimdi sana anlatacak olursam, Huber'e verdiğim sözü tutamamış olacağım ki, sözünü tutmayan bir insan zaten senin dostluğuna layık değildir."

Sana söylesem dostluğumuz iki kere bozulacak. Benim düştüğüm ikilemleri sen de yaşayacaksın. Bu kez seninle fikir yürütmeye başlayacağız ve dipsiz bir kuyuya düşeceğiz. İnan bana Huber'in anlattıklarını biriyle paylaşmayı ben de istiyorum, ama biraz önce söylediğim nedenlerle bunu yapamıyorum. Ama bu sırrı artık taşıyamaz duruma gelirsem, inan sadece seninle paylaşacağım..."

Sezai Bey'in sözlerinin tercüme edilmesini nezaketle bekleyen Brigitte, "Ne yazık. Ben olsam bu sırrı öğrenmek için her şeyi ama her şeyi yapardım. Peki Huber Ferpoorten'in sinim öğrenemediniz, bu sizin uykunuzu kaçırmıyor mu ?" diye sordu. İlk tep-

I

II

ki Sezai Bey'den önce Akın'dan geldi:

"Brigitte aklının ermediği işlere kanşma ve sakın bir daha fikir yürütme!"

Genç kadın bozulduğunu saklayamadı. İtiraz edecek gibi oldu, ama sonra hemen vazgeçti.

Sezai Bey masada ortamın gerginleştiğini hissetmekte gecikmedi ve son sözünü söyledi:

"Çocuklar artık çok geç oldu. Benim gitmem lazım. Malum sabah erken kalkacağım. Siz de yarın bir ara gazeteye uğrayın. Akın belki arşivi karıştırıp babanın eski yazılarını okumak istersin..."

30

Akın, Brigitte'ye çok kızmıştı. Sezai Bey'i evine bırakıp otele döndüklerinde de kızgınlığı geçmemişti. Odaya çıkınca soyunup hemen yattı. Brigitte'nin hiç acelesi yoktu. Odanın ortasında yavaş yavaş soyunmaya başladı. Önce kazağını çıkardı. Akın ister istemez gözlerini siyah dantel sutyenin zorlukla zaptettiği iri ve sert göğüslere dikti. Brigitte eteğinin fermuarını yavaşça açtı. Her hareketinde göğüsleri hareketleniyor ve sutyenden fırlamak için atağa geçiyordu. Genç kadın Akın'ın ilgisini çekmekten memnun, ama kendisini izlediğinin farkına varmamış gibi eteğini santim santim aşağıya indirdi.

Akın'ın gözlerinin önüne önce kızıl saçlı kadının göbeğinin bir karış altında başlayan siyah slipinin dantel bordürü geldi. Etek aşağıya doğru kaydıkça dantel külot tatlı bir eğimle Brigitte'nin apış arasına doğru iniyordu. Sonunda külot ince bir ip şeklinde aşağıda birleşti. Akın'ın içi titredi. Gözleri tam ortaya odaklandığı için Brigitte'nin dantel tangasmm başladığı yerden aşağıya doğru devam eden jartiyeri ilk anda fark edemedi. Siyah çorapları kızıl saçlının aksesuarlarını tamamlıyordu. Akın kızgınlığının geçtiğini hissetti. Yatakta yana çekilerek Brigitte'ye yer açtı. Genç kadın sanki Akın'ı odada ilk kez görüyormuş gibi baktı ve fısıltıyla konuştu:

"Bu akşam beni çok üzdün. Onun için cezalısin. Bana kesinlikle dokunmayacaksın. Şimdi sırtüstü yat ve her şeyi bana bırak. Ama bana elini sürersen yataktan çeker giderim."

Akın'ın kızgınlığı öylesine geçmişti ki, bu cezayı seve seve kabul etti.

Bir süre sonra Akın ellerine kollarına hâkim olmak için kendiyle ciddi bir mücadele içindeyken telefon çaldı. Şu münasebet-

siz telefon da çalacak zamanı bulmuştu.

Akın telefona uzanamazdı. Brigitte, Akın'ın üstünden kalktı, genç adama biraz daha eziyet çektirmek için yavaşça telefona uzandı, ahizeyi kulağına götürdü. Almanca bir şeyler konuştu ve geri geldi.

Saatler sonra uyumaya hazırlanırken Akın sevgilisine kimin telefon ettiğini sorduğunda, "Ne bileyim ben, bir kadın Türkçe konuşuyordu. Sadece birkaç kez 'Akın' diye seslendiğini duydum. Herhalde seni arıyordu" yanıtını aldı.

Sabah kahvaltısını bir önceki gecenin getirdiği mahmurlukla yavaştan alan Brigitte ile Akın ancak öğleye doğru Sezai Bey'in gazetesine gidebildiler. Danışmadaki görevli artık onları tanımıştı, Sezai Bey'in yazı işleri masasında olduğunu söyledi. Salona girdiklerini görünce yaşlı adam gülerek yerinden kalktı, Brigitte ile Akın'ı odasına götürüp birer Türk kahvesi söyledi. Kahveler içildi. Sezai Bey'in o gün programı vardı, mahcup bir ifadeyle mazeretini bildirdi:

"Çocuklar benim kusuruma bakmayın. Bugün oldukça doluyum. Sayfaları çattıktan sonra vilayette bir toplantıya katılacağım, ardından vali beyin birkaç köye yapacağı inceleme gezisini izleyeceğim. Burası sizin yeriniz sayılır. Keyfinize bakın. Akın babanın eski yazılarını okumak istiyorsan sekreterime söyle, diğer tüm ihtiyaçların gibi sana arşivden eski gazete koleksiyonlarını da getirir."

Sezai Bey gittikten sonra Akın yaşlı gazetecinin sekreterinden kendisine 1960 ve 1961 yıllarının gazetede koleksiyonunu getirtmesini rica etti. Birazdan danışmadaki görevli koca bir ciltle Sezai Bey'in odasına girdi ve iki yıllık gazeteyi toplantı masasına bırakıp, başka bir isteklerinin olup olmadığını sordu.

Vardı tabî ki! Birer az şekerli Türk kahvesi daha. Akın Türk kahvesini çok severdi, ancak kendisi pişiremezdi. Dışanda içilenlerin çoğu da adabıyla yapılmamış olur ve bir şeye benzemezdi. Bu nedenle genç adam iyi Türk kahvesi bulduğu zaman tıpkı Sezai Bey'in gazetesinde olduğu gibi fincanları art arda devirmekten büyük keyif alırdı.

Akın masanın başında 1960 yılının gazetelerini karıştırırken, Brigitte de kanepeye öylesine yayılmış televizyonda bulunduğu bir Alman kanalındaki tartışma programını izliyordu.

Gazete koleksiyonunda 1960 yılının ilk aylarında Akın'ın dikkatini çeken bir şey yoktu. 27 Mayıs 1960 Darbesi'nin yerel basındaki yankılarını okudu bir süre, ardından babasının

ihtilalle ilgili

yazılarına geçti ve "Babam da ihtilali sıkı destekliyormuş yahu" diye söylendi.

1960 yılının kalan günlerinde gazetenin sayfalarına Akın'ın ilgisini çekecek bir şey yansımamıştı. Yine de iki üç günde bir babasının imzasını görmek genç adamı mutlu etmişti.

Koleksiyonda 1961 yılına gelmişti ki, odanın kapısı açıldı ve yine danışmadaki görevli geldi. Bu kez elinde kocaman bir tepsi vardı. Tepsiyi masaya bıraktı.

"Size etli ekmek ile ayran getirdim. Umarım beğenirsiniz."

Yemekten sonra Akın içtiği yaklaşık bir litre ayranın etkisiyle mahmur mahmur gazete sayfalarını karıştırırken, 11 mart 1961 tarihli nüshanın birinci sayfasında manşetin hemen altından verilmiş bir haberi gördü:

Beyşehir'in zorunlu konuğu, Konya'nın dostu, Mevlana âşığı Huber Ferpoorten vefat etti.

En kadim dostumuzu kara toprağa verdik

1944'te, İkinci Dünya Savaşı sırasında denizaltısını Türk karasularında batırıp ülkemizin topraklarına mürettebatıyla birlikte çıkıp sığınan Üsteğmen Huber Ferpoorten Beyşehir'e zorunlu ikamete geldiği zaman yirmi dokuz yaşında gencecik bir denizciydi.

Savaşın sonuna kadar Beyşehir'de kalan Ferpoorten bu sırada incelediği Mevlana'nın âşığı oldu. Savaş sonrasında hemen her yıl Konya'ya gelen Ferpoorten Türk dostu olduğunu her fırsatta ispatlamıştı. O Almanya'da Türkiye'nin ve Mevlana'nın bir elçisiydi.

Son yıllarda vücudunu kemiren bir illetle savaştan eski dostumuz iyice zayıflaması sonucu ecele bir kalp kriziyle yenildi. Cenazesi geçtiğimiz hafta doğduğu yer olan Almanya'nın Hamborn kentinde toprağa verildi. Ferpoorten'in toprağı bol olsun.

Akın kanepede televizyon izleyen Brigitte'yi yanına çağırdı ve haberi ona tercüme etmeye başladı. Genç kadın Akın'ın arkasından masaya doğru eğildi ve gazeteye bakarken göğüsleri sevgilisinin omzuna sürtündü. Akın, Brigitte'yi kendine çekti ve bacaklarını okşamaya başladı. Eli kısa sürede kızıl saçlı kadının eteğinin altına girmişti bile. Haberin tercümesi bitince Akın tek elle sayfaları çevirmeye başladı.

Brigitte'nin aklı ise Akın'ın elinin hareketlerine paralel başka noktalara kaymıştı.

I

"Akın, hadi gel otele dönüp Sezai Bey'le buluşana dek odamızda dinlenelim. Hem bugün senin cezanı da kaldırmayı düşünüyorum."

Ancak genç adam bu cazip teklifi kabul etmedi.

"Brigitte şu gazeteleri incelemeyi bitireyim ki, bir daha buraya gelmek zorunda kalmayalım." Akın, konuşurken bir yandan da sevgilisinin bacaklarını okşamaya devam ediyordu.

Keyfine diyecek tek kelime olmayan Akın, Huber Ferpoor-ten'in ölüm haberini bir kez daha okudu. Omzunda kızıl saçlı kadının iri göğüslerini hissediyordu. Elinin altında ise genç kadının bacakları vardı. Bir an otele dönmeyi düşündü. Ama bu fikrin cazibesine kapılmamak için birinci sayfadaki diğer haberlere bakmaya başladı. İhtilal sonrası kurucu meclis çalışıyordu. Konya'yı temsilen Ankara'ya gidenler yeni Anayasa çalışmaları hakkında yerel gazete aracılığıyla hemşerilerine bilgi veriyorlardı. Akın birinci sayfa haberlerini okumayı bitirince diğer sayfalara geçti. İki sayfa sonra Huber Ferpoorten'in ölüm ilanıyla karşılaştı:

VEFAT VE BAşSAĞLIĞI Konya'nın dostu, Mevlana âşığı 1915 Almanya Hamborn doğumlu

E. Denizaltı Üsteğmen

Oberleutnant zur See

HUBER FERPOORTEN

3 mart 1961 tarihinde Almanya'da vefat etmiştir. Merhumun kederli ailesine, yakınlarına ve onu sevenlere başsağlığı dileriz.

Türkiye'deki dostları

Ölüm ilanını hemen yanı başındaki Brigitte'ye tercüme etti. Ardından takip eden diğer sayılan incelemeye başladı. Akın aradığını iki gün sonraki sayıda buldu. Babasının yazısı talimin ettiğı gibi Alman subayla ilgiliydi. Hemen okumaya koyuldu:

Sizler sağolun

Bugün sıkıntılıyım dostlar. Sizlere Beyşehir'in doğal güzelliklerinden, turizm potansiyelinden bahsetmeye kalemim gitmiyor. Keza ülkemizde hazırlanan yeni Anayasa'mn kişi hak ve özgürlüklerini Batı standartlarına çıkarma amacını güttüğünden de söz edip sizlere müjdelere veremeyeceğim.

Bugün güzelliklere uzanamıyorum gönlüm.

Bugün kederliyim.

Bugün sanki güneş hiç doğmadı.

Bugün bir dostumun ölüm haberini aldım.

Sizler sağolun dostlar.

Vefat eden dostum Türk değildi, Müslüman değildi. Dilimiz farklı, dinimiz farklıydı. Bizi

birbirimize bağlayan tek ortak nokta ise Hazre-ti Mevlana sevgisiydi.

Huber Ferpoorten'di vefat eden dostumun adı. Gazetemizde ölüm haberini ve ilanını mutlaka okumuşsunuzdur. Onu tammadıysanız bile hakkında en azından bir fikir sahibi olmuşsunuzdur.

Huber, İkinci Dünya Savaşı'nın son dönemini Beyşehir'de geçirmiş. Onunla o zaman tanışma imkânımız olmamıştı. Ben İstanbul'da Vefa Lisesi'nde bir öğrenciydim, o ise savaştan yeni çıkmış yorgun bir asker.

Kader bizi yıllar sonra Beyşehir'de karşılaştırdı. Sanki yıllardan beri tanışıyor gibiydik. Çok iyi dost olduk. Tıpkı birlikte yaşanacak iki dosttuk.

Ama kader bir kez daha yapacağını yaptı. Huber ölüme mahkûm oldu.

Yaşamının son yıllarında yüreğinde iki yara vardı: ilki vücudunu istila eden illet, ikincisi ise beyninde dolaşıp duran bir türlü açıklayamadığı, açıklamak, paylaşmak istemediği ve bu nedenle beyninin süzgecinden geçip dudaklarına dökülemeyen sırrı...

Huber şimdi Almanya'da kara toprak altında. Sırrım kendisiyle birlikte toprağa gömdü mü ? Yoksa Almanya'da biriyle paylaştı mı ? Ya da bu "sır" dediği şey hastalığının getirdiği bir hayal miydi ? Bilinmez. Nevi şahsına münhasır dostum kabrinde rahat uyu, sırrım kimse öğrenemez nasıl olsa. Bırak her şeyi bir kenara, dünya sorunları dünyada halledilsin. Sen sonsuza kadar huzur içinde kal. Çünkü artık yüreğini ve beynini kemirenler ebedî yaşamda önemini yitiriyor.

Dilimiz, dinimiz ayrı ama Tanrımız bir. Sevgili dostum toprağın bol olsun.

Akın yazıyı Brigitte'ye tercüme ederken babasının yazdıklarını bir kez daha düşündü. Tıpkı Sezai Bey'in dediği gibi Huber Ferpoorten'in bir sır olduğunu, babasının yıllar önce yazdığı yazıyla ortaya çıkmıştı. Ama bu sır neydi ? Genç adam kafayı yiyecekti.

Almanlar için hazırladığı babasının yaşamöyküsü ilk başlarda Akın'a çok sıradan ve haber niteliği olmayan bir uğraş gibi görünmüştü. Ama Konya'ya gelip de babasının bir Alman subayıyla ar-

kadaşlığını öğrenince, yazdığı yazının en azından bir şeye benzeyeceğini ve Alman kamuoyunun ilgisini çekebileceğini düşünmeye başladı.

Şimdi de bu Alman'ın bir sırrı ortaya çıkmıştı. Muhtemelen babası da bu sun biliyordu. Akın kafayı yiyecekti. Şimdi yazısını, "Babam bir Alman subayıyla dost oldu. Bu subay İkinci Dünya Savaşı'nda denizaltı komutanıydı. Çok önemli bir sırrı biliyordu. Ama sırrını sadece babamla paylaştı. Alman subay da, babam da sırrı mezarlarına götürdüler" diye yazarsa tüm dünya ona gülerdi.

Akın yazının tercümesini bitirdi.

Brigitte heyecanlanmıştı ve Akın'a ne yapmayı düşündüğünü sordu. Genç adam da

düşündüklerini anlattı:

"Bu sırn öğrenmeden yazıyı tamamlayamam. Bunu mutlaka öğreneceğim, isterse Alman subayının bir saçmalığı olsun."

Kızıl saçlı kadın gülümsedi. Akın'ı uzun ve ıslak bir öpüşle ödüllendirdi.

"Ben de senden bunu duymak istiyordum."

Brigitte ardından Akın'a Huber Ferpoorten'le ilgili gazete haber ve yazılarının fotokopilerini çekmelerini önerdi. Ama bir takım da Brigitte kendi arşivine istiyordu.

Akın genç kadının bu isteğine şaşırdı. Brigitte tek kelime Türkçe bilmiyordu ki, bu fotokopileri ne yapacaktı ? Ama yine de üzerinde fazla düşünmeden Sezai Bey'in sekreterinden ikişer fotokopi istedi.

Birdenbire Akın'ın kafasında bir ışık çaktı!!!

Bir gece önce Sezai Bey'le sohbet ederlerken, Brigitte sanki Türkçe anlıyormuş gibi tepki vermişti.

Brigitte masanın yanında eski gazeteleri inceliyordu. Akın ayağa kalktı ve heyecanla Türkçe konuşmaya başladı:

"Sevgilim, galiba babamın sırrının ne olduğunu buldum..."

Boş bulunan Brigitte Türkçe olarak yanıtladı:

"Akın, ne buldun çabuk söyle..."

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Sessizlik, havadaki oksijeni emdi bitirdi.

Akın'ın yaşama sevinci söndü...

Brigitte onu kandırmıştı. Dakikalar sonra Akan sordu:

"Neden bana Türkçe bildiğim söylemedin?.."

Brigitte gülerek Akın'a yaklaştı. Ona sarılıp öpmek istedi. Akın kendini çekti. Brigitte daha önceden kurguladığı hikâyesini aksanlı Türkçe'yle anlatmaya başladı:

"Sevgilim, Almanya'da iş idaresi yüksek lisansı yaptım. Orada bize yabancı bir ülkede, yabancılarla çalışırken onların yerel dille-

rini bilsek bile bunu belli etmememiz öğretildi. Eğer yerel lisansı bildiğimizi belli etmezsek çevremizdeki işlerin kontrolünü daha iyi ele almışız. Ben de Almanya dışında ilk defa

büro şefi olunca üniversitede bana hocalarımın dediklerini uygulamak istedim. İnan başka bir amacım yoktu..."

Brigitte'nin anlattıkları akla yakındı.

Ama Akın kırılmıştı. Brigitte'yi bir patron olarak değil de bir arkadaş olarak görmek istemişti. Ama genç kadın onun patronuydu.

Brigitte Akın'ın bozulduğunu anlamıştı. Ona bir daha babasının sırrının ne olduğunu sormadı bile. Hoş sorsa bile Akın'ın bulduğu bir sır yoktu ki. Sırf genç kadını denemek, onun Türkçe bilip bilmediğini öğrenmek için öyle konuşmuştu. Belki de Brigitte genç adamın bu tuzağı sezmış ve onun için sırrının ne olduğunu sormamıştı.

Otele döndüklerinde hava kararmış, rakı vakti yaklaşmıştı. Resepsiyondan anahtarlarını alırlarken resepsiyonist Akın'a "Eşiniz sizden acil telefon bekliyor" dedi.

Akın odaya çıkmadan telefonu lobiden açıp açamayacağını sordu. Yanıt olumluydu. Brigitte akşam yemeğine hazırlanmak için odaya çıkarken, Akın merakla telefonun bağlanmasını bekledi.

Eşinin sesi son dönemde olduğu gibi hiç de sevecen değildi. Akın'ın sağlığını filan sormadan söze başladı:

"Akın, anneni hastaneye kaldırdık. Ameliyat olacak. Bir an önce İstanbul'a dönsen iyi olacak."

Akın daha fazla bilgi almak istedi ve "Anneme ne oldu? Ne zaman hastaneye kaldırdınız ? Bana daha önce neden haber vermedin ?" diye sorularını sıraladı.

I

Beşinci bölüm

31

Akın ve Brigitte İstanbul Atatürk Havaalanı'ndan ayrı taksilerle kente hareket ettiler. İkisinin de acelesi vardı. Brigitte son bulguları Frank Neurath'la, daha doğrusu dolaylı olarak büyük Toton Şövalyeleriyle bir an önce paylaşmak istiyordu. Akın'ın ilk yapması gereken ise hastaneye gidip annesini görmektir.

Hastaneye gittiğinde eşi ve aile fertlerinden son gelişmeleri öğrendi. Annesi kalçasını kırmıştı. Kadın emekli olduğu için önce devlet hastanesine gidilmişti. Orada ilk tanı konmuş, ama on-on beş gün sonrasına ameliyat günü verilmişti.

Akla şaibeli vakıf hastanesi Lezbiyen Hemşire gelmişti. Akın bu vakfa da "şaibeli" diyordu, çünkü Türkiye'de şaibesiz vakıf bulmak zordu. Tıpkı Diyojen'in gündüz saati elinde fener adam aradığı ve bulamadığı gibi.

Vakıf hastanesi devletten emekli olanları hemen ameliyat ediyordu, ama emekli yataklarının hepsi doluydu. Akın'ın ailesi zorunlu olarak önerilen özel odayı kabul etmek zorunda kalmıştı.

Hemen tüm hastanelerde olduğu gibi bu özel oda da üçüncü sınıf otellerdeki standart oda kalitesindeydi, ama nedense fiyatı beş yıldızlı otelin standart odasının iki misliydi. Akın hastaneye gittiğinde eşi ve aile fertleri annesini ameliyat edecek tıp fakültesi hocasının istediği parayı tartışıyorlardı. Son durumu Akın'a özetlediler. Köy imamı kılıklı profesör Akın'ın annesinin ameliyatına girmek için yaklaşık iki bin beş yüz dolar istiyordu. Oysa annesi devlet emeklisiydi. Ameliyatta takılacak protez ve Sağlık Ba-kanlığı'nın öngördüğü ameliyat masrafları, ilaçlar vs devlet tarafından ödenecekti.

Akın yine Türkiye'de yaşadığını unuttu ve söylendi:

"Yahu bu para neden verilsin? Bu hastane yerine başka bir has-

taneye gitseydik, oranın cerrahları ameliyatı yapmayacak mıydı? Burada da hoca değil de görevli başka bir cerrah yapsın."

Hemen soruldu, ama gelen habere göre İmam Karaimamoğlu adlı hoca özel odada yatan hastaları ameliyatını kendisinin yapmaya zorunlu olduğunu açıklıyordu. Efendim, Lezbiyen Hemşire Hastanesi'yle yaptığı protokol bunu gerektiriyormuş. Yahu emekli yatağı yok diye hastanenin özel odasını öneriyorlar, sonra da zorla ameliyat parası alıyorlardı.

Akın'ın cebinde beş kuruş para yok. Annesi ameliyat olacak ve para lazım. Oysa Akın İstanbul'a döndüğünde bir an önce araştırmasını tamamlayıp Özgür Haber Ajansı'ndan parasını almayı düşünüyordu.

Türkiye mucizeler ülkesi. Gerekli para bulundu, Akın'ın annesi ameliyat oldu. Kadın yoğun bakımdan çıkar çıkmaz ikinci bir mucize daha gerçekleşti ve emekli odasına yerleştirdiler. Hiç değilse bundan sonra cepten para çıkmayacaktı.

Akın'ın yaşadığı sıkıntıların aksine Brigitte'nin içi içine sığmıyordu. Özgür Alman Haber Ajansı'nın bürosuna vardığında kapıyı açan foto muhabiri Eduard Raeder'in yanağına bir öpücük konduracak kadar kendini iyi hissediyordu. Eduard bu ani tavır değişikliği karşısında şaşırmıştı ve genç kadına soran gözlerle bakıyordu.

Brigitte sadece, "İşler çok iyi gitti" demekle yetindi. Çünkü Eduard'a herhangi bir açıklama yapmasına gerek yoktu. Operasyonun içyüzünü bilmeyen, İstanbul'da yalnız kaba güce gereksinim duyulduğunda ön plana çıkacak destek elemanı Eduard'ın da sormaya hiç niyeti yoktu.

Kızıl saçlı genç kadın büyük keyifle masasına oturdu. Ayaklarını masaya uzattı ve telefonu alıp İstanbul'daki Alman Botanik Enstitüsü Direktörü Frank Neurath'ın numarasını çevirdi. Karşı taraf telefonu açınca da Brigitte, "Herr Direktör" diye söze başladı. Bu adamla geyik muhabbeti yapmayı hiç istemiyordu, hemen devam etti:

"Bugün sizinle bir toplantı yapmamız gerek. Önemli aşamalar kaydettik."

Frank Neurath otomatiğe bağlanmış gibi yanıtladı:

"Bu akşam bana gel, hem bir kadeh konyak içeriz hem de konuşuruz."

Bu Brigitte'nin isteyeceği en son şeydi. Frank Neurath'a hemen görüşmek istediğini söyledi, ya Alman şövalye Brigitte'nin ofisine gelmeliydi ya da genç kadın onun bürosuna gidecekti. Ne-

urath genç kadını çağırdı ve telefonu kapattıktan sonra kendi kendine söylendi:

"Haspa biraz yorulsun, ayağıma gelsin."

Brigitte zaman geçirmeksizin İstanbul'daki Alman Botanik Ens-titüsü'nün binasına gitti. Neurath her zamanki gibi onu çok iyi karşıladı ve genç kadını görür görmez sarılarak yanaklarından öptü. Biraz sonra Neurath'm odasında kahvelerini içerken Brigitte son günlerde Akınla ulaştıkları verileri aktarmaya başladı. Frank Neurath ciddi ciddi bu ikili toplantıyı tutanağa geçti. Konuşuklarını kelimesi kelimesine kaydetti. Ardından Brigitte'nin getirdiği fotokopileri de aldı ve kâğıtların hepsini bir dosyaya yerleştirdi.

Brigitte raporunu tamamlamıştı. Neurath'a aklına takılan bir şey olup olmadığını sordu. Alman Botanik Enstitüsü direktörü genç kadının sorusunu bir süre yanıtlamadı. Bir şeyler düşünüyordu, sonra ağır ağır konuşmaya başladı:

"Bu bilgiler çok önemli. Telefonda aktaramam. İnternet vasıtasıyla da iletemem. Kimsenin bunlara ulaşmaması gerek. Kargoyla yollamayı düşünemem bile. En iyisi ben Almanya'ya gideyim ve büyük şövalyelere brifing vereyim. Aslında bu brifingi senin vermen gerekirdi, ama senin şu sıralar İstanbul'dan ayrılman, Akın'ı başıboş bırakman düşünülemez bile."

Büyük şövalyelere brifing verileceğini duyunca Brigitte'nin içi sızladı, aslında bu brifingi kendisi vermeliydi. Çünkü bu bilgilere Brigitte ulaşmıştı, Frank Neurath değil. Bu haksızlıktı!

Frank Neurath karşısındaki kadının yüzünün bulutlandığını görünce konuşmasına kaldığı yerden devam etti:

"Ama büyük şövalyeler seni de dinlemek isterlerse sen de hemen Almanya'ya gelirsin. Önümüzdeki günlerde Noel var. Akın senin Noel tatili için evine gitmeden şüphelenmez ve senin yokluğunda uslu oturması için de elinden geleni yaparsın."

Brigitte kendisini avutan bu sözler karşısında biraz olsun teselli buldu. Belki büyük şövalyeler kendisini çağırırlardı.

Ancak Brigitte'ye bu davet hiç gelmedi. Gelmesine de imkân yoktu zaten.

Frank Neurath brifing için büyük Toton Şövalyelerinin kapısında beklerken Brigitte Diels'i

düşünüyordu. Genç kadın Toton Şövalyelerinin tapınağına kadınların giremeyeceğini bilmiyordu. Resmî brifing ancak tapınakta verilirdi ve burası kadınlar için yasak bölgeydi.

Neurath kapının önünde umduğundan daha çok bekledi. O da tüm Toton Şövalyeleri gibi takım elbisesinin üzerine kafadan geçirilen ve ön yüzüne haç gibi kırmızı kılıç resmedilmiş uzun beyaz cüppe giymişti. Cüppesindeki kırmızı kılıç ve kırmızı kuşağı onun yeteri kadar üst rütbede bir şövalye olduğunu açıklıyordu. Kırmızıdan sonra ulaşılacak mertebe siyah olacaktı. Yani ancak büyük şövalye seçilenlerin tuniğinde siyah haç olurdu ve bellerine siyah kordon bağlardı. Frank Neurath cüppesindeki bu kırmızı kılıcı elde edebilmek için yıllarını vermişti.

Neurath şövalyelikte geçirdiği yılların hesabını yaparken tapınağın kapısı ağır ağır açıldı. Dışarı çıkan Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi, Frank Neurath'ın yanına gelerek ondan Toton Şövalyelerinin yıllık ve o güne ait parola ve işaretini sordu.

Aslında buna gerek yoktu, çünkü Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi Neurath'ı çok iyi tanıyordu. Frank Neurath bu brifingi vermek için önce Büyük Toton Kalem Şövalyesi'ni işyerinde ziyaret etmişti. İsteği kabul olununca da ona bizzat Büyük Toton Kalem Şövalyesi bu toplantıya özgü parola ve işareti vermişti. Ama olsun her şeyin kitabına uygun olması gerekiyordu. Sınavdan geçen Toton Şövalyesi Frank Neurath tapınağın kapısına ilerledi. Bu arada Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi Frank Neurath'ı En Büyük ve diğer büyük Toton Şövalyelerine tanıttı. Frank Neurath salonun ortasında durdu ve selamını verdi. Yanı başında bekleyen Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi Frank Neurath'ı karşılıklı yarım ay şeklinde dizilmiş masalar grubunun kapıdan girişte sağ taraftaki konuşmacı kürsüsüne götürdü ve dönüp masasına oturdu.

Frank Neurath heyecanlıydı, çünkü bu brifingin "Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi"ne kaydedileceğini biliyordu. Artık Neurath da gizli tarihe geçecekti.

"En Büyük Toton Şövalyesi ve büyük Toton Şövalyeleri sizleri saygıyla selamlıyor ve bağlılığımı sunuyorum" diyen Frank Neurath'a tonton ihtiyar En Büyük Toton Şövalyesi gülümseyerek yanıt verdi:

"Çalışmaların için seni kutluyoruz Şövalye Neurath, bize gelişmeleri bir kez daha tekrarlamana gerek yok, çünkü Büyük Toton Kalem Şövalyesi getirdiğin toplantı tutanağını ve fotokopilerin tercümesini bizlere dün akşam dağıttı. Hepimiz ne olduğunu biliyoruz. Şimdi neler yapabileceğimizi tartışalım." Frank Neurath hayal kırıklığına uğramıştı. "Ne yani benim raporum "Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi"ne

geçmeyecek mi?" şeklinde istemi dışında ağzından bir cümle çıktı.

Bunları söyler söylemez de yaptığı hatanın farkına vararak kıpkırmızı kesildi. En Büyük Toton Şövalyesi'nden özür dilemeye çalışırken yaşlı adam onun sözünü gülümseyerek kesti:

"Merak etme çalışmaların tarihimizin en verimli sayfalarında yerini alacak!"

Büyük Toton Girişim Şövalyesi kurumlanarak ayağa kalktı ve söz aldı:

"Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi'yle yaptığımız plan meyvelerini vermeye başladı. Umarım bundan sonra siz değerli kurulun da katkılarıyla nihai hedefimize ulaşırız."

Büyük Toton Kalem Şövalyesi konuşulanların kelimesini atlamadan hani harıl not almaya koyulmuştu bile.

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi elini kaldırdı ve ortaya bir soru yöneltti:

"Bu Brigitte Diels denen kadına ne kadar güveniyoruz ? Bundan sonra nereye kadar güvenebiliriz ?"

Salonda kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi ayağa kalkarak, "Brigitte Diels'e operasyonumuz hakkında sınırlı bilgi verdik. Nihai hedefi ve amacın ne olduğunu bize rapor sunan Şövalye Frank Neurath da bilemez. Bu bilgi sadece büyük şövalyelere aittir" dedi ve devam etti:

"Özgür Alman Haber Ajansı İstanbul büro şefi olarak kimliğini kamufle ettiğimiz Brigitte Diels, uzun bir araştırma sonunda bu görev için seçildi. Bu kadının babası da bir şövalye ve devamıza gönülden bağlı olduğuna eminim, ancak Türkiye'deki davranışları hakkında, güvenimizi sarsabilecek derecede gelişmeler olduysa ya da güvenimizi haklı çıkaran olgular, onu bilemem, eğer En Büyük Toton Şövalyesi izin verirse bizlere Şövalye Frank Neurath açıklasın."

Başköşede oturan tonton ihtiyar başıyla işaret etti. Şimdi herkesin bakışları Frank Neurath'a çevrilmişti.

Neurath bir kez daha hata yapmamak için düşünerek konuşmaya çalıştı:

"Bugüne dek Brigitte Diels attığı her adımı bana bildirdi. Türk gazeteciyle yaptıkları araştırma planlarını da onaylattı. Ben de tüm gelişmeleri zaten zaman geçirmeksizin sizlere bildirdim. Ancak dikkatimi çeken bir şey var."

Salonda sinek uçsa duyulacaktı. Frank Neurath kelimeleri dikkatle seçmeye özen göstererek devam etti:

"Brigitte Diels Türk gazeteciyle sanıyorum umduğumdan daha

i4Ö

fazla samimi oldu. Özel bir ilişkiye girdiklerini sezinledim. Bu durum umarım planlarımızı aksatmaz."

Başta Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi olmak üzere hemen herkes derin bir "Oh" çekti. Şaşkına dönen Frank Neurath'a En Büyük Toton Şövalyesi bir açıklama getirdi:

"Merak etmeyin Şövalye Neurath, bu da planımızın bir parçası. O halde Türkiye'deki

işlerin istediğimiz gibi ilerlediğini görüyoruz."

Frank Neurath "Pezevenkler" diye düşündü. Hemen ardından da eğer Brigitte, Akın Dedel'le görev icabı yatıyorsa sıranın kendisine de gelebileceğini varsayarak heyecanlandı.

Büyük Toton para şövalyeleri genellikle tutumlu davranışlarıyla gizli tarihte yer alırlardı. Şu andaki Büyük Toton Para Şövalye-si'nin de selefleri gibi eli sıkıydı, ama bu kez kendisinden hiç beklenmeyen bir hovardalık yaptı:

"Madem Türk gazeteci için iş sıradan bir röportaj yazmaktan çıkıp sadece kendi babasının bildiği bir sırı açığa çıkarmak haline geldi, o halde ona prim adı altında daha iyi bir para teklif edelim." Diğer büyük şövalyeler gülüştüler. Ancak Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi söz aldı:

"Önereceğimiz artı para Türk gazeteciye şüphelendirmez mi ?" Uzun müzakerelerden sonra büyük şövalyeler gazetecinin şüphelenmeyeceği kadar az, ama onu heveslendirecek kadar da iyi bir miktar teklif etmeye karar verdiler.

Son olarak da Büyük Toton Savaş Şövalyesi'nin Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'yle işbirliği yaparak Türkiye'de harekete hazır bir vurucu tim bulundurmasına karar verildi. En Büyük Toton Şövalyesi toplantısının çok verimli geçtiğini belirterek Frank Ne-urath'ın salonun dışına çıkmasını istedi.

Neurath Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'nin eşliğinde kapıya ilerlerken, "Bunlar operasyon hakkında en gizli bilgileri tartışacaklar herhalde" diye düşünüyordu.

32

Akın Dedel günler sonra büroya gitti. Faks masasına bakınca birikmiş çok işi olduğunu gördü. Keyiflendi. Fakstan gelen yazılan aldı, odasına geçti ve hepsini tek tek inceleyip üzerlerine notlar almaya koyuldu.

Bu iş Akın'ın yaptığı en düzenli işti. Hem de çok keyifliydi. Her şey büroya alınan yeni telefon numaralarıyla başlamıştı.

147

Akın'ın bürosuna alınan numaralar birkaç ay öncesine kadar Türkiye'nin en büyük bankalarından birinin krediler müdürlüğüne aitmiş. Akın bu numaraları bizzat torpille almıştı. Çünkü bürosunun bağlı bulunduğu bölgenin telefon müdürü gazetecinin lise arkadaşının eniştesiydi. Telefon müracaatım müdür beyin makam odasında çaylarını içerlerken yapmış ve ona akılda kolay kalan seri telefon numaraları vermişti.

Ama maalesef o numaraların eski torpilli sahibi de bankaydı.

Faks bağlanır bağlanmaz yağmur gibi mesajlar yağmaya başlamıştı. Malum bankanın yurdun dört bir yarımdaki şubeleri müşterilerine kredi vermek için veya yasal takibata

geçmek için belgeleri yolluyor ve onay istiyordu.

Faks kâğıttan su gibi akıp gidiyor, makineye bobin yetişmiyordu. Akın bankaya telefon edip yanlışlığın düzeltilmesini istedi, ilgilendiler, ama her şube eski numarayı faks makinesinin hafızasına kaydettiği için yanlışlığın düzelmesi zaman alacaktı.

Akın çaresiz gelen faksları okumaya başladı. İzmir şubesi kredi vermek istediği firma ve sahipleri hakkında gerçekten çok iyi istihbarat yapmıştı. Adamların cinsel yaşamları ve alışkanlıkları bile iyice araştırılmıştı. Akın bu başarıyı takdir etti ve faks kâğıdının üzerine kişisel teşekkürünü yazıp geri yolladı.

Ondan sonra okuduğu belge Kahramanmaraş şubesinin bir kredi kartı müşterisine yaklaşık 100 dolarlık borcunu tahsil için merkeze yolladığı yasal yollara başvurma izni istiyordu. Akın bu kez sinirlendi. Hemen mesajın üzerine döktü:

Pabuçlarımla Müdürü,

100 dolarlık tahsilat için merkezden izin istersen, sen hangi yetkiyi nasıl kullanacaksın ? Bir de koskocaman bankacı olmuştun. Annen baban sağsa, oğulları bankacı hem de müdür diye gurur duyuyorlardır !

Yahu kardeşim, bu devirde yazık günah, bak borçlu işçiyim, garibanı zorlamasana. Hem üç kuruş maaş alan işçiye kredi kartı veriyorsun hem de boğazına sarılıyorsun. Bunun hesabını bir gün sana sorarlar. Yani durumun kritik.

Gözlerinden öperim.

Akın Dedel

Ve her şey işte böyle başladı. Akın boğazına kadar işe gömüldü ve fakslara yanıt vermekte zorlanmaya başladı. Bir ara ciddi ciddi bir yardımcı tutmayı bile denedi.

148

Akın bu sorunla boğuşurken, bir ara aynı bankada çalışan bir avukat arkadaşına danıştı:

"Koskoca banka, neredeyse her kasabada şubeniz var. Ancak yerel birimlerin yöneticileri neredeyse çişe giderken bile faksla genel merkezden onay alıyorlar. Bu sistem işleri yavaşlatıp karıştırmaz mı ?"

Arkadaşı yanıt yerine bir fıkra anlattı:

"Uluslararası bir bankacılık konferansına bizim bankadan da iki kişi gidiyormuş. Fıkra bu ya tüm bankacılar aynı uçaktaymış ve her bankadan bir kadın ve bir erkek bankacı varmış. Uçak okyanus üzerinde arızalanmış ve ıssız bir adanın kumsalına zorunlu iniş yapmış. Bankacılar sağ salım kurtulmuşlar. Fakat haftalar geçmiş yardım gelmiyor. ıssız adada unutulmuşlar. Bunun üzerine bankacıların arasında elektrikleşme olmuş ve

sevişmeye başlamışlar. Doğal olarak da aynı bankanın elemanları çift olmuşlar. Ancak bir tek bizim bankanın görevlilerinde hiç hareket yokmuş. Diğerleri merak edip sormuşlar. Ve şu yanıt almışlar: 'biz de sevişmek istiyoruz, ama uçağın telsizinden merkeze durumu anlatıp izin için mesaj çektik, şimdi gelecek emir faksını bekliyoruz...'"

Akın bu fıkrayı dinledikten sonra kafasını daha fazla yormadı ve tüm hızıyla faks mesajı yanıtlama işine devam etti. Zaman içinde banka şubeleri uyanıp fazla hataya düşmezken Akın'm imdadına salak bir sekreter yetişti. Bu kez bir pizza ve kızarmış tavuk lokantaları zincirinin değişen faks numarası yerine geri zekâlı sekreter bir rakam yanıltıyla Akın'ın faks numarasını vermişti. Banka işleri yavaşlamıştı, Akın bu fast food zincirine müdahil oldu ve bol bol bedavaya danışmanlık yapmaya başladı.

Akın bir yandan bankanın diğer yandan pizzacı ile tavukçunun mesajlarını yanıtlarken hiç beklemediği bir telefon aldı.

Arayan askerdeki komutanıydı. Akın asteğmenliğini onun yanında yapmış, o terhis olurken komutanı da binbaşılıktan emekli olmuştu. Daha sonra tesadüfen aynı spor kulübüne üye olduklarını öğrenmişlerdi. Komutanı telefonda Akm'a bir akşam yemeğe gitmelerini önerdi. Akın da bu öneriyi sıcak karşıladı ve ertesi akşam üyesi bulundukları kulübün lokalinde buluşmak için randevulaştılar.

Akın'ın niyeti eski komutanıyla kısa bir yemek yiyip sohbet ettikten sonra Brigitte'nin evinde kahvesini içmekti. Genç kadını çok özlemişti. Bilinci Brigitte'nin deniz mavisini gözlerini özlediğini söylüyor, ama bilinçaltı "Genç kadının iri göğüsleri ile şehvetini özledim" diye bir düzeltme yapıyordu. Akın bilinçaltıyla kavga etmiyor ve yazacağı yazı hakkında fikir teatisi yapacağını tekrar-

layarak o geceki randevu için kendini ve eşini kandırıyordu. Ya da kandırdığını sanıyordu.

Akın lokalin Haliç manzaralı salonuna girdiğinde eski komutanı köşedeki yuvarlak masada oturuyordu. Ama yalnız değildi. Yanında yine bir subay emeklisi vardı. Hasan Paşa, Akınla çalışmıştı bir süre. Akın yazı işleri müdürüyken, Hasan Paşa da gazetenin genel müdürüydü. İlginç bir üçlü oluşturmuşlardı o akşam.

Akın'ın askerdeki komutanı bir açıklama yapma gereği duydu:

"Hasan Paşa kulübümüze üye değil, bu akşam seninle yemek yiyeceğimi öğrenince bize katılmak istedi."

Akın memnuniyetini dile getirdi. Rakılar söylendi, mezeler geldi ve Hasan Paşa anılarını anlatmaya koyuldu. Hasan Paşa'nın anıları öyle sıradan askerlik anıları değildi. Devletin üst kurumları adına gizli görevler yapmıştı, ama bunları dostlarına anlatmaktan hiç çekinmezdi. Akın da Hasan Paşa'nın anılarını dinleyince hep şaşırır, "Yahu bu adam çok konuşuyor. Sıradan bir paşa, süvari paşası falan olsa bu kadar konuşmasını anlayacağım, ama adam ordudaki yıllarını hep devlet menfaatini ilgilendiren gizli operasyonlarla geçirmiş ve dilini tutmayı öğrenememiş ya da bana çok güveniyor" diye düşünürdü.

Hasan Paşa'nın o akşamki öyküsü yine çok ilginçti. Akın ister istemez Brigitte'yle olan randevusunu iptal etme olasılığıyla karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

İkinci kadehle birlikte Hasan Paşa da coşmuştu. "Azizim hiç unutmam" diye yeni bir öyküye başladı ve devamını getirdi:

"Türkiye'deki faaliyetlerini Avrupa'dan yöneten terörist bir grup hakkında muhbirlik yapacak birini bulmuşlar. Benden de bu adamla buluşup istediği parayı teslim etmem ve bilgi akışının koordinasyonunu sağlamam istendi. Hemen diplomatik bir pasaport çıkarıldı ve bir çanta dolusu döviz teslim alarak Belçika'nın başkenti Brüksel'e gittim. Söz konusu muhbire buluştum. Ama bana güven vermedi. Brüksel'de birkaç buluşma daha ayarladıktan sonra adamın dolandırıcı olduğunu anladım ve Ankara'ya dönerek komutanlarıma bilgi verdim. Uyanıklığım onların da hoşuna gitti. Zaten çok geçmeden adamın tam bir dolandırıcı olduğu iyice kanıtlandı ya neyse. Şimdi elimde bir çanta dolusu dövizle kalakalmıştım. Komutanıma bu parayı ne yapacağımızı sordum. Bana paranın Başba-kanlık'tan alındığını oraya iade etmemi söyledi. Çanta elimde eve gittim. Ertesi gün Başbakanlık müsteşarına telefon ederek randevu istedim. İki gün sonrasına randevu verildi. Çanta başıma deret ol-

muştu. Dile kolay içinde dünya kadar para vardı. Artık çantayla tuvalete gider, çantayla uyur olmuştum. Neyse uzatmayayım, sonunda randevu günü ve saati geldi. Başbakanlık müsteşarının odasına girdim, durumu anlattım ve parayı geri getirdiğimi söyledim. Ancak müsteşar parayı alamayacağını belirterek, 'Biz bu parayı örtülü ödenekten verdik. Örtülü ödenekten çıkan para geri girmez, usulü öyle. Zaten aslında örtülü ödeneğin kaydı da tutulmaz. Ama benim devlet anlayışıma göre, çıkan paranın miktarını ve kime ödendiğini bir deftere not alır ve malî yılın sonunda sayın Başba-kan'a gösterir ve sonra imha ederim. Siz bu parayı alın bir başka operasyonunuz için kullanırsınız' dedi. Çaresiz çanta elimde geri döndüm, durumu komutanıma anlattım. Kabul etmedi. İleriki bir operasyon için başka prosedürlerin işleyeceğini ve o prosedüre göre de kaynak sağlanacağını belirterek parayı yeniden geri götürmemi istedi. Artık çantayla ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Başbakanlık müsteşarından yeniden randevu aldım ve bir kez daha bürosuna gittim. Tabii çanta yine elimde. Bana, yine mi sen geldin der gibi baktı, son durumu özetledim. O da bana daha önce anlattıkları-nı aktardı. Çantayla ortada kalmıştım ki, imdadıma o sırada odaya giren bir devlet bakanı yetişti. Olayı dinledi ve müsteşara akıl verdi: 'Şimdi sen bu parayı al, bilmem ne fonuna yatır. O fonu zaten ben kullanıyorum ve bazı projelerimiz için de bu paraya ihtiyacımız var. Nasılsa diğer fonlar gibi bu fon da genel bütçeye dahil değil, dolayısıyla Sayıştay tarafından denetlenmiyor, o nedenle senin yatırman ve benim harcamam fark edilmez. Para zaten örtülü ödenekten çıktı, devlet içinde millet yaranna öyle de kullanılsa olur böyle de...' Bu fikir sayın müsteşarın aklına yattı. Çantayı bırakabileceğim söylendi. Ben saf saf makbuz istedim. Bu kadar parayı teslim ettiğime ilişkin bir belge istememin en doğal hakkım olduğuna inanıyordum. Hem bakan hem de müsteşar aynı anda çıkıştılar: 'Örtülü ödeneğin kaydı olmazken makbuzu nasıl olsun?' Boynumu büktüm, dışarı çıktım. İçi para dolu çanta sehpanın üzerinde duruyordu. Dönüp komutanıma tekmilimi verdim. Olayı olduğu gibi anlattım. Komutan hiç ses çıkarmadan beni dinlemekle yetindi..." Akın dayanamadı:

"Yahu paşam ben olsam parayı bir bankanın kiralık kasasına koyardım. Devlet bakanının yerine de millet için ben harcardım." Hasan Paşa tereddütsüz yanıtladı:

"Akın o zaman ben bu rakıyı gönül rahatlığıyla içemezdim ki!" Ardından bardağından bir fırt aldı ve ağzına bir parça tam yağ-. attı.

. O&ttAlfc##J | |j(firia

İL HALK KÜTÜPHANESİ

151

Akın'ın komutanı uzun süreden beri suskundu ve can kulağıyla Hasan Paşa'yı dinliyordu. Masada sessizlik olunca bunu fırsat bildi ve Akm'a dönerek son günlerde neler yaptığını sordu.

Akın da sazi eline alınca anlattı da anlattı. Hasan Paşa da komutanı da ilgiyle dinliyorlar hatta arada gazetecinin Alman iş arkadaşları hakkında ahret soruları yöneltiyorlardı. Masadakilerin Almanlarla bu denli ilgilenmesi Akın'ın dikkatini çekmedi.

Bu arada o sezon İstanbul'da bol tutulan palamut ızgaralarını bitirmişlerdi. Mübarek balık yağıydı ve ızgarası da iyi oluyordu.

Akın saatine baktı. Gitme zamanı gelmişti, artık kahvesini kısa kısl saçlı, deniz mavisi gözlü ve de iri göğüslü sevgilisi Brigit-te'nin evinde içerdi.

Gazetecinin kıpırdandığını gören komutanı konuşmaya başladı:

"Akın seni sevdiğimi bilirsin. Askerlikten sonra efendilik yapıyor ve bana yine 'komutanım' diyorsun. Bir komutanın en büyük görevi askerlerini savaş sırasında da banş halinde de korumak, onların canlarına bir şey gelmesini engellemektir. Sen benim meslek yaşamında tanıdığım aşım olan en başarılı subaylardan biriydin, bu nedenle seni korumak ve kollamak benim görevim."

Akın şaşırmıştı. Bu dış destek acaba neden gelmişti ? Soran gözlerle komutanına baktı ve şu yanıtı aldı:

"Birlikte çalıştığın insanlar belki sana kendilerini tanıttıkları kişiler değildirler ve başka amaçları olabilir. O nedenle bu kişilere karşı dikkatli ol ve aklında bir soru işareti olduğunda veya başın sıkışınca hemen beni ara!"

Akın'ın şaşkınlığı iyice artmıştı. Boğazında dokuz yerine bir boğum olan Hasan Paşa da lafa karıştı:

"Akın, bizim teşkilattan biri, adı sana lazım değil, ama hemen herkes onu Ağabey diye tanır, senin iş arkadaşlarınla çoktan tanışmış bile. Bir defa Özgür Alman Haber Ajansı'nda çalışanların hiçbirinin gazetecilikle ilgileri yok. Foto muhabiri olarak kendini yutturan genç adam ise uluslararası mafyanın bir kuryesi. Pek sağlam pabuç değil. Kendine

dikkat et!"

Akın şaşkınlıktan donakaldı. Komutan bu arada kahveleri söylemişti. Bu iyiydi, çünkü yemek artık sona ermişti. Gerekli mesajlar ve de güvenceler verilmişti.

Şimdi Akın'ın kafası allak bullaktı, içkinin tüm uyuşturucu etkisi geçmişti, başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Yemekten sonra Hasan Paşa'nın yanında, Akın komutanına, anormal bir şeyle karşılaşınca mutlaka onları arayacağına dair söz vermek zorunda kaldı. Ardından vedalaştılar ve-Akın bir tak-

siye binerek Brigitte'nin evine gitti.

Yolda aklından eve varınca Brigitte'den hesap sorma senaryoları geçti durdu. Ancak kapıyı açan genç kadını görünce aklı hemen hemen her Türk erkeği gibi zaman geçirmeksizin belinden aşağıya içini titreterek akıp gitti.

Deniz mavisi gözlü, kızıl kısa saçlı ve de tabii ki iri göğüslü genç kadın Akın'a tatlı bir sürpriz yapmıştı.

Deri bir body giyen Brigitte'nin rugan sivri burunlu çizimleri de kasıklarına kadar uzanıyordu. Elinde kısa süvari kamçısı olan Brigitte'nin makyajında ise kırmızı tonlar hâkimdi. Tıslar gibi konuşan genç kadın bir yandan Akın'ı iyice loş salona sürüklerken diğer yandan da onu azarlıyordu:

"Beni bu kadar ihmal etmenin cezasız kalacağım sanmıyordun değil mi?"

Akın kendini genç kadına teslim etti. Aklı öylesine başından gitmişti ki, Brigitte'nin birkaç saatliğine kulu kölesi bile oldu.

Saatler sonra hayat normale dönüp de Akın'ın aklı başına geldiğinde o akşam konuşulanlar beynine bir kez daha hücum etti.

Sahi Brigitte kimdi?

Hiç kuşkusuz heyecan veren, hatta haddinden fazla heyecan veren bir sevgiliydi. Ve Akın Brigitte'yi kaybetmeyi kesinlikle göze alamazdı.

Ama ya Hasan Paşa haklıysa!

Akın Brigitte'nin büro şefi olduğu Özgür Alman Haber Ajan-sı'nı daha önce hiç duymamıştı. Ajansın yoğun bir çalışma içinde olduğunu da sanmıyordu.

Galiba Hasan Paşa haklıydı. Foto muhabiri geçinen Eduard'ın doğru dürüst fotoğraf çektiğini bile görmemişti.

Öff, bunlar bu saatte düşünülecek şeyler değildi. Hele yanında nefis bir hatun yatarken

hiç düşünülemezdi...

33

Son birkaç günden beri Akın'm canı hiç evden çıkmak istemiyordu. Evi adeta bir sığınak gibiydi. Dış âleme açılınca duymak istemediklerini duyacak, görmek istemediklerim görecekli. Gerçeklerden kaçmak her zaman için çok daha iyiydi.

Can sıkıntısını gidermek, zaman öldürmek ve belirli bir konudan başkasını düşünmemek için Akın babasının evraklarını bir kez daha kanştırmaya başladı. Eski kâğıtlar arasındaki yolculuğu

sırasında, babasının cüzdanından çıkan bir takvim yaprağı tekrar Akın'ın eline geçti. Saatli Maarif Takvimi'nin 19 aralık 1969 cuma günkü sayfasıydı. Akın yeniden dikkatle okudu:

ŞEVVAL 9

AR/U.IK

Yıl 1969, Ay 12, dün S6S, Kasım 42

ARALIK

7 19 Güne] 2 31

12 II öğle 7 29

14 30 ikindi 9 48

VB 43 Ak »an 12 00

18 21 Yatı». 1 39

S 34 Inuak 12 52

CUMA

(Pırtına)

(İnsan Hakları Bvremel Beyannamesinin _____ ilâm: 1948) _____

İktisadî ve sosya! hayat, adalete, tam çalışma esasına, ve herkes için insanlık haysiyetine yaraşır bîr yaşayış seviyesi sağlanması amacına göre düzenlenir.

(T. C. Anayasası - M. 41)

Saatli Maarif Takvimi F:24

Akın belki de yüzüncü kez okuyordu bu takvim yaprağını. Küçük kâğıdın arkasını çevirdi ve burada yazılı olanlara tekrar göz attı:

ERKEĞİME — Sevgili Eşime Şefkatin görünüşü nen sende gördüm, Bir ömür kendimi çevrende gördüm Aşkım, aşkına bir hâle ördüm Erimsin, canımsın, her şeyimsin aen Destecim, temelim direglimsin sen...

Güzide Taranoğlu T. listesi: 35S • | — Börek, ayşekadın, pelte.

8BS — ES KÜZGAB, ES!... Bir Çingene, yaz mevsiminde gttgsü, bağı asık gezerken, tatlı tatlı esen rüzgar, çıplak tenine vuranca, göğsünü ;!;-lip şöyle söylendi: "Ey mübarek rüzgar es!... Şn aralan göğsüne es!..." Kışın da fakir Çingenenin incecik elbise içinde tit-fcyöB göğsüne karayel acı acı esince, Çingene şöyle söylenmeye başladı: "Es zalim rüzgâr, es! Buldon ya düşkün Çingeneyi!"*

MÜNECCİMBAŞI AHMET DEDE Devrinin bütün ilimlerini bilen bir Mevlevi idi. Müneccimbaşı tarihini yazmıştır. İfı97'de ölmüştür. Şu kıta onundur: Bezm ehline sâkl bugün âmâde mi geldin Yâ b! kadeh ü bade neman sâde mi geldin Her hûha esir olmada sad kayde düşersin Aşık nicesin âleme âzâde mi geldin 303 — **TERBİYE - NEZAKET** Kuralları Mukabelede bulunamayacağımız davetleri kabul etmemek caizdir.

edecek zamana malik olursam ki, olacağımı tahmin ediyorum, cihanın gözlerini ka-

Takvim yaprağı Akın için bir şey ifade etmiyordu. Dün de etmemişti, bugün de etmiyordu. Kuşkusuz yarın da bir şey ifade etmeyecekti. Ama babası 1997 yılında ölmüştü. Peki adamcağız bu takvim yaprağını neden on sekiz yıl cüzdanında taşımıştı ? Burada bir anormallik vardı. Belki de anormal olan babasıydı. Ama babası anormalse, bunu Akın'dan ve ailesinden saklamayı iyi bilmişti. Bir sigara yaktı. "Bu işin içinden nasıl çıkacağım ?" diye düşünürken telefonu çaldı. Arayan Brigitte'ydi ve Akın'a iyi haberleri vardı:

"Sevgilim seni çok özledim. Bir daha ne zaman görüşeceğiz ? Sana yine güzel bir sürprizim olacak!"

Akın birkaç gündür evden dışarı hiç çıkmadan babasının kâğıtları arasında bir araştırma gezisi yaptığını söyleyince Brigitte hemen konuya girdi:

"Akın, biraz önce Almanya'dan aradılar. Senin telif ücretini iki katına çıkarıyorlar ve dilediğin, gereksinim duyduğun kadar araştırma masrafı da verilecek, ama yazım en geç dört hafta sonra görmek istiyorlar..."

Almanların bu acelesi neydi ki? Akın konuşmayı kısa keserek, eğer verilen zamanda araştırmasını bitirmesi isteniyorsa çalışmasına hiç ara vermemesi gerektiğini söyledi. Ve tabii en kısa zamanda Brigitte'yle de buluşacaktı.

Akın telefonu kapattı. Brigitte'nin bir sonraki sürprizinin ne olacağını düşünmeye çalışırken içi ürperdi. Ama telif ücretinin ikiye katlandığını anımsayınca buz gibi oldu.

Hasan Paşa kuşkusuz haklıydı. Almanlar söyledikleri kimseler değildiler. Ama ölmüş babasının geçmişinden ne istiyorlardı ? Ne bulmaya çalışıyorlardı ?

Başka bir şey düşünmemek için yeniden babasının kâğıtları arasına gömüldü. Bir süre sonra Akın takvim yaprağı gibi abuk subuk şeyleri okumaktan sıkıldı ve babasının sevdiği şiirleri el yazısıyla yazdığı defterlerin sayfalarını karıştırmaya başladı. Hiç değilse kafası dağılırdı.

Şiirleri okudu. Kimi popüler kimi de pek tanınmayan şairlerin dizeleri arasında dolaşmak çok daha iyiydi kuşkusuz.

Saatler geçti, şiir yolculuğu devam ediyordu. Akın gerçeklerden kaçmak için saatlerini şiir defterlerinin arama gömüyor, başka bir boyutta yaşıyordu.

Pek bilinmeyen ama Akın'ın sevdiği bir şiir olan "Bursa Kadısı Tahir Molla" şiiriyle karşılaşınca genç adam eski bir dostla rastlamış gibi sevindi. Şiiri okumaya koyuldu. Defterin toz kokusu burnuna doluyor, sanki sandık odasından çıkan eski günlerin sıradan yaşam tarzı odayı dolduruyordu.

Birkaç satır okuyunca irkildi. Bu eski dost Akın'ın bildiği eski dost değildi. Şiir Akın'ın hatırladığından daha değişikti. Belki de ona öyle gelmişti, ama her neyse dizelerde o eski tadı bulamamıştı.

Akın suratını ekşitti. "Önce ekmekler bozuldu, ardından da şiirler galiba" diye düşündü. Belki de bozulan, değişen kendisiydi.

Daha fazla kafasını yoramadı. Vakti kerahat gelmişti. Gecenin karanlığı çökmüş ve üzerinde çiylelerin oluştuğu ilk kadeh rakısını içme zamanı gelmişti.

Sıradan bir çekirdek aile gibi sofraya oturdular. Anne, baba ve çocuk. Akın, "Hiç de sıradan değil" diye düşündü. Çünkü yemeğin ilk bölümünde sofrada pek ses çıkmazdı. Akın da ilk kadehini içerken serseri düşüncelere dalar ve kendi kendine eğlenirdi.

Evet o akşamın gündemi sıradan görünen bir sofrada oturan sıradan çekirdek ailenin yaşadığı çoğu kişiye sıradışı gelecek yaşamdı. Çekirdek aile ancak akşam yemeklerinde bir araya geliyor ve hemen hemen hiç konuşmuyordu. Akşam yemeğinden sonra aile fertleri günün ve gecenin diğer saatleri gibi tek başlarına kendi programlarını uyguluyorlardı.

Akın eşiyle yaşadığı ya da yaşayamadığı şeyleri düşündü. Adını bir türlü koyamıyordu. Ama yoğun bir şekilde hissediyordu. Kuşkusuz eşi de kim bilir neler hissediyordu ? Ama bunu bir türlü konuşmuyorlardı. Zaten herkesin bir araya geldiği sessiz akşam yemeklerinde de kimse ağzını açmıyordu.

Kısacası yürümeyen bir şeyler vardı. Bir değil çok şeyler vardı. Akın yine kaçak güreşiyor ve bu şeyleri bir türlü adlandırmıyordu.

Akın eşini seviyor muydu? Kuşkusuz seviyordu. Herhalde o da genç adamı seviyordu!

Peki gitmeyen neydi? Çok şeydi... Ama nelerdi? Boş ver gitsin...

Akın rakısından bir yudum aldı ve düşünceleriyle mutlak mastürbasyonuna başladı. Hayal âleminde önce Beyşehir Gölü'nde balık çiftliği kurdu. Sazan yetiştirdi.

Ardından Turcs and Caicos adalanna kadar uzandı ve orada bir Türk lokantası açtı. Tam mönüyü hazırlıyordu ki, eşi yemeğini bitirdi ve sanki lokantadaymış gibi tabağını ve bardağını masada öylece bırakarak kalktı. Akın'ın gömlek cebine elini uzattı, sigara aldı, çakmakla yaktı ve salona geçti. Akın arkasından seslendi:

"Hayatım kahveni şimdi mi içersin, yoksa beni mi beklersin ?"

Uzaklardan gelen ses bekleyeceğini söylüyordu.

Şimdi gündemin ikinci maddesine geçiliyordu. Akm, "Hayat zaten başlı başına bir mastürbasyon" söylemiyle yaşam felsefesini özetledikten sonra oğluyla geyik muhabbeti yapmaya hazırlandı.

Konu, ilkokuldaki veledin beğendiği kıza nasıl çıkma teklif edeceğiydi. İkinci kadeh için gayet yerinde bir konuydu. Ama Akın'ın oğlu kıza nasıl çıkaracaktı ? Çünkü duygulan erken gelişen çocuk arkadaşlarının doğum günü partilerine bile tek başına gidemiyordu. Akın oğlunu partinin yapıldığı yere götürüyor, ardından belirlenen saatte de gidip alıyordu. Tıpkı diğer veliler gibi. Bu da çok doğaldı. İlkokul çocukları on milyonluk koca kentte değil tek baş-lanna dışarı çıkmak yollarını bile bulamazlardı ki!

Evden okula servisle giden çocuk şimdi beğendiği kıza nasıl çıkma teklif edecekti?

Herhalde Akın'dan şoförlük yapmasını beklemiyordu.

Kim bilir Akın belki de evlat hatınna bu görevi de kabul ederdi. Önce çocukları bir fast food lokantasına götürürdü, ama onları masasında oturmazdı tabii ki... Sonra ellerine birer sinema bileti tutuşturur, ama sinemaya girmez çıkışta beklerdi. Arkasından da onları şık bir kafeye yönlendirirdi.

Tamam bu sorun çözülmüştü, ama oğlu kıza nasıl çıkma teklif edecekti?

Uzun uzun tartıştılar. Oğlu Akm'm önerilerini kabul etmiyordu. Belki de reddedilmekten korkuyordu. Alan bu konuyu da açtı. Her erkek gibi oğlu da reddedilebilirdi ve bunu normal karşılamalıydı.

Akın'a göre doğrudan kıza bir kenara çekmeli ve kıza konuşmalıydı. Bu en doğrusuydu. En doğru diye bir şey varsa tabii...

Ama oğlu bulduğu diğer yöntemler gibi bunu da beğenmemişti. Çocuk karşısında kıvranıyordu. Akm da sabının sonuna gelmişti:

"Bak oğlum, sana bir Çin atasözü söyleyeyim. Çinliler, parmak gökteki ayı gösterir,

ahmak parmağa bakar, derler. Sen de ahmakça parmağa bakıyor ve olayı görmüyorsun. Kız senin teklifini kabul etmezse o pişman olur, sen değil. Onun için kıza derdini söyle ve kıvranmaktan kurtul..."

Oğlu içermiş bir şekilde bakarken Akın'ın kafasında Çin atasözü yankılanıyordu:

"Parmak gökteki ayı gösterir, ahmak parmağa bakar!"

Beyninin gri hücrelerinden müthiş bir akım geçiyor, kısa aralıklarla enerji açığa çıkarak şimşekler yıldırınlara dönüşüyordu.

Ahmak kimdi ?

Hiç kuşkusuz Akın'dı. Şu kendini beğenmiş Akın Dedel...

Akm saatlerden beri elinde olan kanıtı ve babasının yıllardan beri sakladığı anahtarı görememişti. Tipik bir ahmak gibi parmağa bakmış durmuştu.

Akın fırladı ve doğru çalışma odasına gitti. Çalışma masasının

üstünde babasının şiir defteri, daha doğrusu bir bankanın promosyonu olan büyük boy ajanda duruyordu. Ajandanın kapağına baktı 1969 yılma aitti.

Akın'ın heyecanı son safhaya çıkmıştı. Hemen aralık ayını buldu ve tahmin ettiği gibi babasının cüzdanında sakladığı 19 aralık 1969 takvim yaprağının ajandadaki izdüşümünde "Bursa Kadısı Tahir Molla" şiiri vardı.

Tamam anlaşılmıştı. Babası takvim yaprağı ve ajandadaki şiirle bir şeyler anlatmak istiyordu. Akın koltuğa oturdu. Bir sigara yaktı ve sakin olmaya çalışarak şiiri baştan sona okudu, tekrar okudu. Bir kez daha okudu.

Şiir Akm'a o eski tadı bulamamanın dışında yeni bir şey anlatmıyordu. Sinirleri gerildi. Kendini şiiri bir kez daha okumak için zorladı. Yine babasının göstermek istediği mesajı algılayamamıştı.

"Ahmak! Ahmağım ben, yine parmağa bakıyorum..." diye söylendi. Eline aldığı ama göremediği bir şeyin sıkıntısı genç adamı sardı.

Kolay pes etmeyecekti.

Babasının başka şiir defterleri de vardı. Akm kitaplığını talan etmeye başladı. Sonunda birkaç tanesini buldu. Sayfaları adeta yırtarcasına çevirmeye başladı. Ama aynı şiiri bulamıyordu.

Sakinleşmesi gerekecekti. Bir sigara daha yaktı. Koltuğuna oturdu. Başka şeyler düşünmeye zorladı kendini.

Bir süre sonra ilk şiir defterini aldı. Bu kez yavaş yavaş sayfa-lannı çevirdi. Aradığını

bulamamıştı. Ama ikinci defterin ilk sayfalarında yine aynı şiiri buldu ve korkarak okumaya başladı:

TAHİR MOLLA

Rize'nin Fındıklı kasabası Nara köyünde, Daha mahalle mektebinde okurken Kız kaçırmış.

Babası, "Uşaklar, burası Karadeniz, işler sarpa sarar!" demiş. Tahir'i İstanbul'a aşırılmış. Mektep, medrese derken, Kadı olmuş, molla olmuş. Hafızam onu tanır oldu Edirne'de, Bursa'da daha renkli kavradım. Koca bir rakı şişesi eve öncü gelirdi, Bursa Kadısı Tahir Molla eve gelmeden.

Akşam çilingir sofrası kurulur,

Başından çıkarıp koca sarığı karşısına kor,

Yavaş yavaş demlenirdi.

Bir yandan laterna çalınır,

Rum kızları Polka oynar,

Mezelerden yenilenirdi.

Annem mutfakta balık kızartır,

Peder dişlerini bakışlarına takardı,

Dilberlere öylesine bakardı...

Yıllar geçti ben delikanlı oldum, o yaşlı,

Yakın dost olduk birbirimize.

"Oğul" dedi. "Biz şarkı tanıdık, bizim devir bitti

sen Avrupa'lara git."

Gittim.

Maceralı bir hayatı vardı, anlatmakla bitmez.

Kasaba kasaba, vilayet vilayet kadı,

Yangınlar içinde Anadolu'nun ilk temyiz azası.

Başka düşünürdü, bizden başka:

"Mademki yüce Tanrı beğenmiş yaratmış,
Kadının güzeli çirkini olmaz,
Olsa olsa en çoğundan,
İktisadî olanla olmayanı vardır.
Birini insan görünce sarhoş olur,
Diğerini insan içince hoş olur.
Güzeli herkes sever,
Yiğitlik çirkini sevmektir" derdi.
"Tanrı insanı yaratırken,
Birkaç ton rakı rızk ihsan eder,
Bazı insanlar toptan içer biter.
Bir kısmı benim gibi ömrün sonuna dek içer" diye gülerdi.
Beş yıl geçti aradan!
Cebeci Mezarlığı'nda ebedî sükûnundadır.
Bayram olur, seyran olur,
Gece gözlü, keklik sekişli güzeller çevrenden geçerken
Buyurduğun gibi babacığım!
Kemikçiklerin titrer mi mezarda ?

Ebet Mahir YALNIZ

Bu şiir Akın'a aradığı tadı vermişti ve bir solukta okudu. Sonra yeniden ajandanın 19 aralık sayfasını açtı. Burada aynı şiir bazı fark-

lı kelimeler kullanılarak kaydedilmişti. Edebiyat öğretmem olan babası acaba neden şiiri kopyalarken üzerinde tahrifat yapmıştı?

Boş gözlerle iki şiiri karşılaştırdı. Sonra dikkatlice tekrar tekrar okudu. O akşam besbelli Akın'ın salaklığı üzerindeydi.

Ama yine bir anda beyninde bir kıvılcım aktı. Eski alışkanlığıyla yine parmağına bakıyordu anlaşılan. Ajandadaki şiire emin olmak için bir kez daha göz gezdirdi ve kelimelerin değıştirildiğı ilk satırları bir kez daha okudu:

TAHİR MOLLA

Haşay'ın Fındıklı kasabası Nara köyünde,

İlk mektepte okurken

Tutmuş kız kaçırmış.

Lakin babası, "Uşaklar, burası Karadeniz,

Eğlenmeyin işler sarpa sarar!

Riyam yoktur" demiş.

İlk vapurla Tahir'i İstanbul'a aşırılmış.

Nazlanmadan okumuş, mektep medrese derken,

Oğlu kadı olmuş, molla olmuş.

Galiba hafızam onu tanır oldu Edirne'de,

Lakin Bursa'da daha renkli kavradım.

Ufak bir rakı şişesi eve öncü gelirdi,

Yaya olarak Bursa Kadısı Tahir Molla eve gelmeden.

Akşam çilingir sofrası kurulur,

Şapkası yoktu, başından çıkarıp koca sarığı karşısına kor,

Isıtılmış odada yavaş yavaş demlenirdi.

Yan tarafta laterna çalınır,

Ohrili kızlar Polka oynar,

Roka ve diğer mezelerden yenilenirdi...

Tamam bulmuştu işte. Şimdi mısraların ilk kelimelerinin ilk harflerini yukarıdan aşağıya okumaya başladı: "HİTLERİN OĞLU YAŞIYOR"

Nereden çıkmıştı şimdi bu ? Akın'ın aklına gelecek en son şeydi, babasının bir şiirin

mısrarlarını değiştirerek akrostişle yıllar sonrasına böyle bir mesaj göndermesi...

İlk anda formel düşündü. Cümlenin anlamını tam kavrayamadan.

"Babam bana, yani oğluna Hitler'in oğlunun yaşadığı mesajını bir oğulun babasını anlattığı bir şiirle verdi" diye düşünen Akın birden zınk diye kalakaldı.

Babası neler saçmalıyordu yahu!

Adolf Hitler'in kemikleri bile kalmamışken, bu yaşayan oğul saçmalığı da nereden çıkmıştı ? Hadi tamam "Hitler'in oğlu yaşıyor" diyelim. Peki bundan babasına neydi ?

Veya bugüne kadar su yüzüne çıkmayan bu gerçeği babası nereden biliyordu ?

Yoksa babası kafayı mı yemişti ?

Akın gidip yarım bıraktığı kadehini alıp tekrar çalışma odasına döndü. Bir fırt çekti. Ama rakı ona akşamın ilk saatlerindeki gibi tatlı gelmiyordu.

Düşünceleri birkaç ay öncesine kaydı ve olayları yeniden gözden geçirdi. İşsiz bir gazeteciyken zgr Alman Haber Ajansı diye bir ajansın İstanbul bürosunun kuruluş kokteyline davet ediliyordu. Orada Alman Botanik Enstitüsü Direktörü Frank Neurath ona kene gibi yapışıyor ve Akın'ı Brigitte'yle tanıştırıyordu.

Sonra Brigitte gayet iyi bir para karşılığında babasının yaşamy-ksn yazmasını istiyordu.

Sahi bu olayda Frank Neurath'ın rolü neydi ? Akın bir daha onunla karşılaşmamıştı. Rakısından bir fırt daha çekti ve olayları yeniden toparlamaya çalıştı.

Konya'ya yaptıkları gezide, babasının İkinci Dünya Savaşı'nda Beyşehir'de zorunlu ikamete mecbur tutulan bir Alman denizaltı subayıyla dostluğunu duyuyor ve bir şekilde onun sırrım paylaştığını da öğreniyordu.

Herhalde babasının bildiğı sır Hitler'in oğluyla ilgiliydi ve Almanlar da bunun için Akm'la temasa geçmişlerdi. Akın babasının geçmişini eşelemiş ve kendisine yıllar önce bir şiirle gönderdiği mesajla karşılaşmıştı:

"HİTLER'İN OğLU YAşIYOR..."

34

Akın yıllar öncesinden babasından gelen mesajın şoku içindeydi. Gerçekten de Hitler'in bir oğlu var mıydı? Varsa yaşıyor muydu? Hem de Türkiye'de mi yaşıyordu?

Elinden geldiğince kitap okuyan, film izleyen her dünya vatandaşı gibi Akm da o güne kadar Hitler'in olası çocuklarının konu

olduğu birkaç kitap okumuş ve film izlemişti.

Ama bütün bunlar romanlarda oluyordu ve hayal gücünün zorlanması ürünüydü. Adolf Hitler'in değil.

Öte yandan Hitler de sıradan bir insandı. Her insan gibi yemek yer, sevişir ve uyurdu. Yaşamının son dakikalarına kadar evlenmemiş de olsa hayatında çoğu kuzeni ya da yeğeni olan kadınlar vardı.

Tarih kayıtlarına göre, Hitler baba olmaya en çok 1931 yılında yaklaşmıştı. O dönem Hitler için oldukça güç geçmişti. Avusturyalı onbaşı bir yandan Nasyonal Sosyalist Parti'nin yönetimini tam anlamıyla eline geçirmeye çalışıyor, muhaliflerini yolundan uzaklaştırıyordu. Diğer yandan da Alman halkının kaderine hükmetmek için iktidara yürüyordu.

İşte böyle bir dönemde Hitler bekâr yaşamında evini çekip çevirsin diye üvey kız kardeşinin kızı Geli Raubal'ı Münih'e getirdi.

Ama çoğu kişiye ve tabii ki partideki muhaliflerine göre, Adolf ile Geli bu evde büyük bir aşk yaşıyordu. Çok geçmeden Geli Ra-ubal'ın hamile olduğu duyuldu.

Bu büyük bir skandaldı. Hitler'in muhalifleri bu skandali sonuna kadar kullanmaya kararlıydılar.

Zaten yeğeni bile olsa Hitler'in genç bir kadınla aynı evi paylaşmasına muhafazakâr Alman çevreler karşı çıkıyordu. Ki bu çevreler Hitler'in ve partisinin en büyük destekleyicisiydiler. Bu ortamda Geli'nin hamile kalması muhafazakârlar ve parti çevreleri için tam bir skandaldı.

Bekâr bir kadının 1931 yılında hamile kalması hemen tüm dünyada olduğu gibi Almanya'da da hoş karşılanmazdı.

Geli'yi hamile bırakan bir yabancı ise bu bir skandaldı. Çünkü Hitler'in yeğeni Hitler'in evinde bir yabancından hamile kalmıştı.

Hemen herkesin inandığı gibi, Geli'yi hamile bırakan Hitler ise bu çok daha büyük skandaldı. Olayda siyaset vardı, seks vardı, ensest vardı. Yani günümüz medyasının hoşlanacağı bir konuydu.

Söylentilerin ayyuka çıkmasından sonra Nasyonal Sosyalist Parti'nin önde gelenleri Hitler'e ültimatö vererek adının etrafında dolaşan söylentileri, siyasî geleceğini görmesini engelleyen kara bulutları bertaraf etmesini önerdiler.

Bu gelişmelerden haberdar olan Geli Raubal heveslendi. Adolf un kendisiyle evleneceğini sanıyordu saf saf...

Ama kader ağılları örmüştü bir kere. 1931 yılının eylül ayında Geli Raubal esrarengiz bir şekilde ölü bulundu. Olay resmî tarihe

ve yakınların ifadesine göre, Hitler'in o sıralarda tanıştığı ve ölümüne dek vazgeçemediği Eva Braun'un yazdığı bir mektubun eline geçmesinden sonra Geli'nin intihar ettiği şeklindeydi.

Geli'nin ölümüyle birlikte Hitler'in özel sorunları bir anda yok oluyordu, ama bu esrarengiz ölüm olayı aynı zamanda da önemli bir faili işaret ediyordu.

Bu ölüm olayının araştırılması görevi Münih'teki polis müfettişlerinden Heinrich Müller'e verildi. Müller vasıtasıyla istenmeyen kanıtlar yok edildi, olayın gösterdiği adresler yok sayıldı ve herkes yoluna gönül rahatlığıyla devam etti.

Hitler iki yıl sonra iktidara geldi. Hitler'in iktidara gelmesinden iki yıl sonra ise Heinrich Müller, Münih'ten başkent Berlin'e çağırıldı ve Gestapo'nun en önemli görevlerinden birine, Alt Bölüm II IA'nın yöneticiliğine atandı.

Heinrich Müller kendisini bu göreve atayanları hiç mahcup etmedi. Bir zamanların kısa boylu tıknaz Münihli polis müfettişi kısa sürede Gestapo Müller olarak adlandırıldı.

Hitler'in baba olmaya aday olduğu bir fırsat da yok olup gitmişti böylece...

Adolf Hitler'in birlikte intihar etmeden önce evlendiği son yıllarında özel yaşamını paylaştığı kadın olan Eva Braun'dan da çocuğu olmadığı biliniyordu.

Peki o zaman bu çocuk nereden çıkmıştı ? Akın Dedel bilgisayarının başına oturdu ve İkinci Dünya Savaşı yıllarında toplama kamplarında Ari ırk yaratmak için çeşitli tıbbî deneyler yapan Dr. Mengele'nin izini sürmeye başladı.

Çünkü çoğu kimse Dr. Mengele ve benzerlerinin toplama kamplarından seçtikleri denekler üzerinde çalışarak tüp bebek yöntemini yıllar önce bulduklarına ve Hitler'in bu veya buna benzer bir yolla çocuk sahibi olduğuna inanıyorlardı.

Ölüm Meleği olarak da adlandırılan Dr. Josef Mengele 1911'de Bavyera'nın Günzburg kentinde doğmuştu. Ailesi çok zengindi ve sanayiyle uğraşıyordu. Felsefe ve tıp eğitimi yapan Mengele siyasetten uzak kalmıyordu. Daha yirmi yaşındayken eski Alman savaşçıların kurduğu Çelik Kasklar örgütüne katılmıştı. Üç yıl sonra yani 1934'te SA'ya (Sturmabteilung) yani Nazi hücum kütasına katıldı. Dr. Josef Mengele'yi dört yıl sonra Nasyonal Sosyalist Parti'ye üye olarak görüyoruz. Hemen ardından da seçkin SS birliklerinde (Schutzstaffel) yani koruma bölüğü adı verilen Hitler'in özel koruması olarak kurulan ama daha sonra elde ettiği sınırsız yetkilerle devlet içinde devlete dönüşen siyah kıyafetli

özel birliklerde göreve başladı.

Dr. Josef Mengele 1935'ten itibaren yaptığı araştırmalarda, Nordik tipli Avrupalıların Ari ırkın en iyi temsilcileri ve üstün ırk olduğu sonucunu çıkardı.

Bu sonuç Nazi ileri gelenlerinin çok ilgilendiği, beklediği bir olguydu, ama Mengele

araştırmalarım daha da büyütemeden SS birlikleriyle cepheye gitti. 1940-1943 yılları arasında bulunduğu Doğu Cephesi'nde yaralanması sonucunda Hauptsturmführer yani yüzbaşı rütbesi ve dört madalyayla ordudan ayrılan Dr. Josef Mengele otuz iki yaşında Frankfurt'taki Irk Araştırma Laboratuvarı'nı yönetmeye başladı. Aynı yıl yani 1943 yılının 30 mayıs günü Ausch-witz Toplama Kampı'na gelerek şef doktor unvanıyla "bilimsel" araştırmalarını rahatlıkla yapabileceği istediği ortama kavuştu.

Mengele toplama kampında özellikle ikizler üzerinde araştırma yaptı. Binlerce kişiyi kobay olarak kullandı. Akla hayale gelmedik işkenceleri bilimsel çalışma olarak uyguladı. Binlerce kişiyi öldürdü, otopsi yaptı. Amacı Arî Alman ırkının üremesini kolaylaştırmaktı, ancak bir sonuca ulaşamadı. Ama yine de katliamlarına devam etti.

Mengele Auschwitz'deki laboratuvar çalışmalarından bilinen bir sonuç alamadı. Tabî ki Dr. Mengele tüp bebek vs metotlarla Hitler'in çocuğunu üretmedi. Değil Hitler'e geleneksel yöntemlerle kendisine bile bir çocuk yapamadı. Oysa Auschwitz günlerinde sadist gardiyan Irma Gerza her gece Mengele'nin yatağını paylaşmıştı. Müthiş ikili ellerindeki bol malzemeyle muazzam fanteziler gerçekleştirdi, ama bunca uğraşları sonunda bir çocuk sahibi olamadı.

Dr. Josef Mengele Nazilerin toplama kamplarında yaptıkları tıbbî araştırmalar konusunda simge haline geldi. Bunda bir yandan Mengele'nin bilimsel araştırma kisvesi altında gerçekleştirdiği vahşet ve katliam etkendi, diğer yandan da savaştan sonra kaçıp Güney Amerika'da saklanması. En fazla aranan savaş suçluları arasında gösterilen ve yerini bulmak için yoğun çaba harcanan Mengele 1979 yılında Brezilya'da öldü.

Kuşkusuz Nazilerin tıbbî araştırmalarında Dr. Josef Mengele sadece bir alt başlıktı. Nazi Almanyası'nın İçişleri Bakanı ve Gestapo şefi SS Reichsführer Heinrich Himmler parti içinde iktidarı paylaşmaya başlayınca elindeki sınırsız gücün bir bölümünü de Arî ırkı yaratma ve koruma araştırmalarına ayırdı.

Bunu da Nazilerin iktidara geldiği yıl olan 1933'te başlattı: Himmler o yıl "Ataların Mirası" da denilen Ahnenerbe Derneği'ni

kurdu. Derneğin merkezi Pückler Caddesi No 16, Berlin adresin-deydi. 1 ocak 1939'da toplama kamplarında yeterli sayıda vatan haini, homoseksüel, Çingene vs birikince derneğe buralarda tıbbî araştırma yapma izni verildi. Dernek 1 ocak 1942'de SS'lerin bir birimi haline geldi.

Himmler bir taraftan Ari ırkı yaratmaya, kolayca üretmeye çalışırken, diğer taraftan da Ahnenerbe aracılığıyla Naziler tarafından aşağılık kabul edilen ırklara üremelerini engellemek için kitle halinde kısırlaştırma operasyonları uyguluyordu.

Yıl 1942'ydi ve Naziler henüz Yahudileri toplu halde öldürmüyorlardı.

Bu arada aykırı fikir üretmede uzman sayılan Akın Dedel'in Nazilerin gerçekleştirdiği soykırıma ilişkin değişik bir yorumu vardı.

Akın'a göre, Adolf Hitler son nefesini verirken bıraktığı vasiyetinde Yahudileri hedef olarak gösterse de Nazilerin amacı ilk başlarda bir soykırım gerçekleştirmek değildi.

Her şey masum isteklerle başladı. Önce Almanlar Yahudileri tren vagonlarına yükleyip sınırdışı etmeye başladılar.

1938'de Almanya'dan sınırdışı edilen ilk grupta işyerine el konulan bir terzi olan Zindel Grynszpan da vardı. Nazilerin ilk yöntemi Yahudilerin mallarına el koyup onları sınırdışı etmekti anlaşılan. Zindel Grynszpan Polonya ile Almanya sınırı arasındaki tampon bölgede mekik dokurken açlıktan ve soğuktan donarak öldü. Babasının ölüm haberini alan Paris'te yaşayan terzinin oğlu bir tabanca edinerek Almanya Büyükelçiliği'ne Büyükelçi Kont Johan-nes von Welczek'i öldürmeye gitti. Ancak karşısına büyükelçiliğin üçüncü kâtipi Ernst von Rath çıktı. Genç adam onu öldürdü.

Kimi tarihçilere göre, Ernst von Rath müptezel bir homoseksüeldi ve terzinin oğluyla ilişkisi vardı. Ona vize ve pasaport sağlama sözü vermiş, ama oyalyordu. Kullanıldığı anlayan genç adam salt bir "aşk" intikamı almıştı.

Nazilerin Eğitim ve Propaganda Bakanı Goebbels bu cinayeti kullanarak Alman halkına bu kanlı olayın öcünü almasını önerdi. İlk aşamada tüm Yahudilerin işyerleri özel tabelalarla yeniden belirlendi. Ardından 9 kasım 1938 tarihinde geceyarısından itibaren Yahudilerin işyerleri tahrip edildi, yaklaşık iki yüz elli sinagog yakıldı. Tabii yakılmadan önce sinagoglarda bulunan değerli eşyalara Reich adına el kondu.

Ardından Yahudilere ait tüm işyerleri ellerinden alınmaya başlandı. Bu arada Nazi yönetiminin tepesindeki Mareşal Goering 12

kasım 1938'de Yahudilere özel bir vergi koydu. "Alman halkına ve Reich'ma karşı takındıkları düşmanca tutumun kefaretinı ödemek üzere, Alman yurttaşlığında Yahudilerin toplam bir milyar mark ödeme yapmaları" istendi.

Yahudiler bu parayı ödediler ve Reich bütçesini ihya ettiler.

İş bununla da kalmadı. 8, 9 ve 10 kasım 1938 tarihlerindeki olaylarda evleri ve işyerleri zarar gören Yahudilerin onarımlarını kendi ceplerinden derhal yapmaları istendi. Yahudilerin sigorta hak-lannaysa Nazi devleti çoktan el koymuştu bile.

Henüz Yahudiler toplu halde toplama kamplarına gönderilmi-yordu.

Akın her zamanki gibi konuyu dağıtmış ve Hitler'in bir oğlu olup olmadığına kafa yorarken toplama kamplarına kadar uzanmıştı.

Evet Yahudiler kefaret vergilerini ödeyip, ev ve işyerlerini tamir ettirdikten sonra Alman yönetimi onların elindeki gayrimen-kulleri, para ve mücevherleri ile ticarî sermayelerini ele geçirmek için bu vatandaşları toplama kamplarına tıkmaya başladı.

Kamlara sevk edilen Yahudilerin kıyafetlerine el kondu, saat ve gözlükleri madenî dağlar oluşturdu. Hele Yahudilerin ağızlarındaki altın dişleri hem devlet kasasını rahatlatı

hem de bürok-ratik-askerî zincirin halkalarının gözünü doyurdu.

Bu arada Yahudi kadınların saçlarına bile el koydu Almanlar. İnsan saçından yapılan çoraplar Alman denizaltılan U-Boot'lann personelinin ayaklarını sıcak tuttu.

Tam burada Akın'ın serseri fikirleri babasının Alman arkadaşına odaklandı. Acaba Üsteğmen Huber Ferpoorten de Yahudi saçından yapılan çoraplar giymiş miydi ?

Adolf Hitler, Yahudileri toplama kamplarına tıkkarken kendisine en yakın Yahudi'yi, özel aşçısı olan Manzialy'yi bu uygulamadan muaf tutuyordu. Hitler sıkı bir vejetaryendi ve Manzialy'nin elleriyle hazırladığı karbonhidrat yüklü otobur yemekleri afiyetle yiyordu.

Hitler madem Yahudilerden bu kadar nefret ediyordu, neden Yahudi bir aşçısı vardı ?

Evet Almanlar İkinci Dünya Savaşı yıllarında Yahudilerin her şeyine el koyup onları toplama kamplarına kapattı ve birer köle gibi çalıştırdı. Açlık sınırında beslediği bu insanları köle işçi olarak sanayisinin hizmetine verdi. Diğer yandan da onların üzerinde her türlü tıbbî deneyi yaptı.

Yahudi sorununa kesin çözüm ancak 1942'den sonra konuşulmaya başlandı. Savaş sonrasında ele geçirilen Alman belgelerinde ve savaş suçlularının ifadelerinde Yahudi soykırımı hakkında

Hitler'in doğrudan bir emrine rastlanmadı. Bunun üzerine bazı tarihçiler Yahudi soykırımı konusunda Hitler'in suçsuz olduğunu iddia etmeye başladılar ve bu iddialarını bugün de sürdürüyorlar. Akın tarihe yukarıdaki küçük notları düşükten sonra asıl konusuna geri döndü.

Yahu sahiden Hitler'in bir çocuğu, daha doğrusu babasının bıraktığı mesajdaki gibi bir oğlu var mıydı?

Araştırmaları Akın'ı yine Ari Alman ırkı yaratmada başı çeken Heinrich Himmler'e götürdü. Şu Gestapo şefi ve Nazilerin ünlü içişleri bakanına.

Himmler'e göre Ari Alman ırkı uzun boylu, sarı saçlı, mavi gözlü olmalıydı. Ve tabî kemik yapısının da bazı özellikler taşıması gerekmektedir. Böyle ısmarlama insan yaratmanın bir kolayını buldu Himmler. İnsan çiftlikleri kurdu.

Nazilerin Almanyada da iktidarda kaldıkları on iki yıl boyunca önce ülkenin dört bir yanında "hayatın kaynağı" anlamına gelen Lebensborn evleri kuruldu.

Burada fiziği düzgün Alman kızları SS askerleriyle birleşiyor ve doğan Arî ırkın temsilcileri çocuklar genellikle yüksek rütbeli SS'ler ya da devlet ve parti görevlileri tarafından evlat ediniliyordu. Tabî seçkin SS birliklerine kabul edilen askerlerin sağlam Nazi ideolojilerinin yanı sıra sarışın, uzun boylu ve mavi gözlü olduklarını eklemeye gerek yok.

İlki 1936 yılının ağustos ayında Münih yakınlarındaki Steinhö-ring'de hizmete giren Almanyada ki Lebensborn'larda resmî kayıtlara göre dünyanın gözlerinden uzak on bin

bebek dünyaya geldi. Acaba bunlardan birinin babası Hitler olabilir miydi ? Arî bebekler sadece Almanya'da üretilmedi! Himmler Norveç ırkına ve kültürüne de hastaydı. Bu nedenle 1940 yılında Naziler, Norveç'i işgal edince bu ülkede de ivedilikle Lebensborn'lar kuruldu. Bu kez Norveçli kızlarla yani Viking kanı taşıyan kadınlarla Alman askerleri çiftleştirildi ve yine resmî verilere göre yaklaşık on bin Norveç-Alman Arî bebek elde edildi.

Himmler, Norveç'teki bebek çiftliklerinin durumunu hemen her gün takip ediyordu. Burada seçilen damızlık Alman askerlerinin sağlıklı nesillere babalık yapmaları için protein ağırlıklı diyet yapmaları emrini bile vermişti.

Yoksa Hitler Norveçli bir kadından mı çocuk sahibi olmuştu ? Norveç'in yanı sıra Belçika'da, Fransa'da ve Lüksemburg'da da Le-bensborn'ların varlığı kanıtlandı. Oysa Almanya'nın 8 Mayıs 1945'te teslim olmasıyla birlikte SS'ler Lebensborn'ların kayıtlarının çok

I

I

önemli bir bölümünü yok etmeyi başarmışlardı.

Ama günümüze, insanlık tarihine yirmi bin kadar Lebensborn bebeği miras kaldı.

Yoksa Hitler, Nazi Almanyası'nın üst düzey yöneticilerinin önerdiği bir şekilde mi baba olmuştu ?

1943 yılının şubat ayında, Münih ve Yukarı Bavyera Eyalet Valisi Giesler Münih'te üniversite öğrencilerine yaptığı konuşmada, "Erkek ve işe yarar öğrencilerin hepsi bundan böyle savaşa katılmalıdır. Kız öğrenciler ise bu konudaki görevlerini Üçüncü Reich yaranna her yıl bir çocuk yaparak yerine getirmelidir" diyordu.

Giesler, kız öğrencilerden kendilerine eş bulamayanlara yaverlerini önerebileceğini söyledi. Ve utanmadan kız öğrencilerin yaver-leriyle aşk yapmaktan büyük zevk alacağını da sözlerine ekledi.

Eyalet Valisi Giesler'in bu söylevi üniversite öğrencilerini infiale sürükledi. Öğrenciler önce valinin korumaları ve yaverleriyle kapıştılar, ardından kendi aralarındaki Nazi yanlısı öğrencileri dövdüler, sonra sokağa çıkarak büyük bir gösteri düzenlediler.

Üniversite öğrencilerinin vali beye genel tepkisi böyleydi, ama belki birkaç saf kız öğrenci vatan millet aşkına, üst düzey Nazilerin, küçük bir ihtimal ama kim bilir belki de en üst düzeyin altına yatmış olabilirdi!

35

Günün ilk ışıklarıyla birlikte tüm zamanların çobanı gözlerini açtı. Alacakaranlıkta çevresindeki hayvanları saydı. İçi geçivermiş-ti. Uykuya teslim olduğu saatlerde

hayvanlarının çalınacağını ya da onların başlarını alıp gideceklerini hiç sanmıyordu, ama alışkanlıkla sabah itimasını yaptı. Burası sanki dünyanın sonuydu. Ne bir hırsız ne de bir Allah'ın kulu vardı kilometrelerce yakınında.

oban hemen ateşi canlandırdı. Hayvanları kuru otların üzerinde oluşmaya başlayan sabah iyini emerek susuzluklarını gidermek istiyorlardı. oban da susuzluktan yanıyordu. Ama kana kana su ise bile susuzluğunun gemeyeceğinin de bilincindeydi.

Az kalmıştı. Bugünlerde en azından bir yoldaşla karşılaşacağını biliyordu. Çobanın saatle işi yoktu. Takvimle ise hiç işi yoktu. Gelip geçen mevsimler, gece-gündüz onun tek kullandığı zaman lşyd. Kimi zaman ise gökteki ayın konumuna bakarak yaşadığı anı daha belirgin hale getirebiliyordu, ama genelde buna hiç ihtiyaı olmazdı. Çünkü o tüm zamanların obanıydı.

Akın hâlâ Hitler'in oğlunun olup olamayacağına karar verememişti. Doğal bir içgüdüyle elde ettiği mesajı kimseyle paylaşmıyordu. Gidebileceği yere kadar gitmiş ve tıkanmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu.

Evde boş boş oturmakla da işler yürümezdi. Bulduğu belgeye de boş vermek olmazdı. Akın liseden bir arkadaşını aradı. Mustafa ilginç bir ocuktı, tıp fakültesini bitirmiş diğer mezunlar para getirecek dallarda uzmanlık yapmaya çabalarken Mustafa, Adli Tıp Ana Bilim Dalı'nı seçmişti, ihtisasını bitirip İstanbul Adli Tıp Kurumu Başkanlığı'nda çalışırken de boş durmamış, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Ceza Hukuku Ana Bilim Dalı'nda kriminoloji yüksek lisansı yapmıştı.

Tıp fakültesindeki dönem arkadaşları paraya para demezken bizim Mustafa kuru maaş karşılığı akla hayale gelmeyecek konularda araştırma yapıyor ve doğruları buluyordu. Hoş çalışmalarının karşılığını da hiç değilse makam olarak almıştı. Bir iki yıl önce bir müdürlük kapmıştı ve şimdi kendisine bağlı ekibi yönetiyordu.

Sekreteri telefonu bağlayınca Mustafa samimi bir ses tonuyla konuştu:

"Akın oğlum ne işin var, söyle bakalım. Beni işi olmayan kimse aramaz!"

Mustafa haklıydı. Akın da hemen yanıtını verdi: "Ulan seni zevk için arayan manyaktır be! Ne biçim iş tutturdun kendine. Tabii ki işim var hocam. Seni ne zaman ziyaret edeyim?" "ğleden sonra üç gibi boşum. Daha sonra bizim lisenin mezunlar cemiyetine gidelim mi? İki tek atar kafamızı buluruz."

"Akşamki programımın ne olacağına söz veremem, malum zurnada peşrev olmaz. Hele ben sana bir geleyim, daha sonrasının programını senin bronda yaparız."

Akın babasının şiir defteri olarak kullandığı ajandayı aldı, 19 aralık gününü açtı ve babasının mesaj verdiği şiirin alt satırlarını yani değişiklik yapmadığı bölümünü kesti. "Hitler'in oğlu yaşıyor" mesajı ajandada kaldı.

Ardından kâğıdı bir zarfa koydu ve bir kez daha telefona uzandı. Az sonra kısa kıvı saçlı Brigitte karşısındaydı.

"Selam güzelim. Bu öğleden sonra bir işim var. Akşamüzeri bürona geleyim mi? Seni çok özledim."

Genç kadının yanıtı Akın'ın beklediği gibiydi: "Ben de seni çok özledim. Ama bugün bürodan erken çıkacağım. Sen en iyisi evime gel..."

Akın tam saatinde Adli Tıp binasından içeri girdi. Danışma memurları Mustafa'nın sekreteriyle konuştuktan sonra Akın'a bir ziyaretçi kartı verdiler ve mevcutlu olarak arkadaşının odasına götürdüler. Sekreter bekletmeden Akın'ı müdürünün odasına aldı. Mustafa masasında oturmuş önündeki kâğıtları inceliyordu. Akın'ı görünce ayağa kalktı. İki arkadaş kucaklaştılar. Alan, Mustafa'ya takılmadan edemedi:

"Oğlum böyle gömülmüş başını kâğıtlardan alamazsan, tabii gözüne gözlük takarlar..."

Mustafa'nın saçları çoktan beyazlamış, tepesi açılmış, keli görünmüştü. Şişe dibi gözlüklerinin ardından gözlerindeki gençlik ışıltısı okunuyordu, ama görünüşü yarım asırlık bir bilim adamını andırıyordu.

Bir süre geçmiş günlerden konuştular. Çaylarını içtiler, ardından Mustafa konuyu açtı:

"Akın hadi dilinin altındaki baklayı çıkart. Sen buraya salt beni ziyaret için gelmedin. Ulan keşke bir dostum sırf beni görmek için gelse diye bekliyorum, ama nerede o günler..."

Akın arkadaşını yalancı çıkarmadı:

"Evet Mustafa, senden ilgilenmeni istediğim bir konu var. İlginç bir araştırma sürdürüyorum ve ilginç bir belgeyle karşılaştım. 1969 yılında yazılmışa benziyor, ama konu çok önemli, bu yazının o yıllarda mı yoksa daha yakın geçmişte mi yazıldığını öğrenmek istiyorum. Stern dergisinin düştüğü hataya düşmek istemiyorum."

"Bu çok kolay" dedi Mustafa ve devam etti:

"Çoğu kimse bizim burada sadece otopsi yaptığımızı sanıyor. Çok yanılıyorlar. Senin istediğin çocuk oyuncağı. Ve şimdi senin getirdiğin örnekleri bizim çocuklara yollarım. Bakalım neler bulacaklar. Ama bu iş birkaç gün alır. Yahu bu Stern'in düştüğü hatayı hatırlar gibiyim, ama ne olduğunu şu an çıkaramadım."

Akın ilk gençlik günlerinden kalan bir espriyi yapmadan edemedi:

"Mustafacığım yan dönersen çıkarırsın. Böyle kazık gibi otu-rursan tabii çıkmaz..."

Kısa bir süreliğine bir kez daha eski günlere döndüler, ardından Akın anlatmaya koyuldu ve Adolf Hitler'in anılarını yayımlamak uğruna Almanya'nın önde gelen haftalık haber dergilerinden Stern'in dolandırıcıların oyununa nasıl geldiğini özetledi.

Stern'in bu gafleti tüm dünyadaki gazeteciler için çok iyi bir ders olmuştu. Nitekim bu

olaydan sonra prestiji sarsılan Stern artık giderek snen bir yıldıza dönmüşü.

Akın, bulduğu mesaja bir yandan inanamıyor, diğer yandan da inanmak istiyordu. Ama işini sağlama almaya da kararlıydı. Bu nedenle eski arkadaşını ziyaret etmişti.

Biraz daha sohbet ettiler, Akın babasının şiir yazdığı ajandadan kestiği örnek mısraların bulunduğu kâğıdı arkadaşına teslim etti ve sevgiliyle olan randevusuna gitmek için hareketlendi.

"Ulan işin bitti gidiyorsun. Hani bu akşam kafa ekecektik" diye takıldı Mustafa.

Ancak Akın'ın yanıtı hazırđı:

"Hocam bu akşam ince bir iş var. Evdekiler seninle ieceğimi sanıyorlar, ama ben başka bir yerde olacağım."

Akın'ın aklına Brigitte gelince heyecandan ii titredi, ama hemen ardından aldatılmanın verdiği hayal kırıklığı sardı benliğini.

Brigitte'nin evine böyle karmakarışık duygularla gitti. Ama her şeyden önce yorgundu. Son dönemde yaşadıkları genç adamı iyice yormuştu.

Kapıyı açan Brigitte parmak uçlarında yükselerek Akın'ı yumuşak, yavaşça ve uzun uzun öptü. Akın, Brigitte'nin parfmnden sarhoş olmuştu bile. O da sevgilisine aynı şekilde karşılık verdi.

Bu akşam Brigitte'nin kahverengi akşamıydı. Koyu kahve kısa bir etek yine kahverengi bir gömlek giymişti. Kahverengi orapları ve sivri burunlu, yüksek topuklu ayakkabılarıyla, kahve tonlarındaki makyajı genç kadını her zamanki gibi çok çekici yapmıştı.

Sadece birkaç mumun aydınlattığı salona giren Alan kendisini ikili koltuğa yığılırcasına bıraktı. Brigitte, Akın'ın önündeki sehpaye iki kadeh ile içinde koyu kırmızı şarap olan cam bir karaf getirdi. Belli ki sevgilisi şarabı çoktan açmış ve havalandırmıştı.

Akın kadehleri doldurdu. Brigitte de kanepenin öbür köşesine oturdu. Hafif bir müzik mum ışığı ve şarabın etkisini artırıyordu.

Brigitte bacaklarını Akın'ın kucağına uzattı. Bir süre hiç konuşmadılar. Akın kadehinden bir yudum aldı. şarap yoğundu ve sanki tanıdık bir aroması vardı, ama sıradan şaraplarda pek bulunmayan hem de zmle hiç alakası olmayan bir aroma.

Bir elinde kadehi, diğer eliyle de Brigitte'nin bacaklarını okşayan Akın tam dinlenme moduna girmişti. Brigitte de iyice gevşedi. Kanepede biraz daha kaykıldı ve artık neredeyse baldırları Akın'ın kucağındaydı. Akın'ın elleri yavaşça yukarılara doğru ilerledi, okşamasını sürdürürken, "Brigitte çok yorgunum" diye dert yandı.

Sevgilisinin yanıtı ise çok yalındı:

"İyi ya dinlenmek için buradasın. Dış dünyaya kapımızı kapat-

tık, sadece sen ve ben varız."

Akın sevgilisine birlikte balık çiftliği kurma projesinden vazgeçip geçmediğini sordu. Yanıt ise zaten belliydi:

"Sevgilim sen yazını bitir, ben yerime birisini bulmaları için merkezi çoktan uyardım bile. Sahi yazın ne âlemde ?"

"Az kaldı canım. Önemli bulgulara ulaştım. Bir iki haftaya kadar tamamdır..."

"Neler bulduğunu benimle paylaşmayacak mısın ?"

Brigitte bu sözleri söylerken Akın'ın kucağındaki bacaklarını ritmik bir şekilde oynatmaya başladı. Akın iyice tahrik olmuştu. Sadece "Bana güven sevgilim, çok az kaldı" dedi ve elleri genç kadının kasıklarına doğru ilerledi.

Çorabın bittiği yerde kadının çıplak kasıklarına ulaştı. Kadehini sehpaye bıraktı ve yana doğru eğilerek sevgilisini öpmeye başladı. Brigitte bacaklarını Akın'ın kucağından çekti, vücudunu genç adama yaklaştırdı. İri göğüslerinin baskısını hissetmeye başladı Akın. Yavaş yavaş öpmeye devam ettiler. Sonra Brigitte bu kez başını Akın'ın kucağına bıraktı. Genç kadın başıyla Akın'a adeta masaj yaparken gazetecinin bir eli yine sevgilisinin kasıklarına gitti, diğer eli ise o muhteşem iri göğüslerine. Sadece göğüsler değil her şey muhteşemdi, ama Brigitte sevgilisinin kucağından kalktı. Bardağına şarap doldurdu. Akın öylece kalakalmıştı. Şarabını sehpaye bıraktı ve yavaşça soyunmaya başladı. Eteğini çıkardı. Kahverengi çoraplarını tutan ten rengi jartiyerleri muazzam bir görüntü veriyordu. Ardından yine aynı yavaşlıkta gömleğinin düğmelerini çözdü. Ten rengi sütyenin içindeki iri göğüsleri ateşlenmeye hazır roketler gibi görünüyordu.

Brigitte şarap kadehini eline aldı ve yüzü Akın'a gelecek şekilde genç adamın kucağına oturdu. Kısa kızıl saçlı, deniz mavisi gözlü kadın Akın'a bu pozisyonda şarap içirmeye başladı.

Akın mutluluktan uçuyordu. Şehvet ile şefkat arasında gidip geliyordu. "İşte benim kadını" diye mırıldandı. O an Brigitte sadece onun sevgilisiydi, genç kadının kim olduğu, neden böyle bir oyun oynadığı ve Akın'ı aldattığı genç adamın aklından uzaklaşmıştı bile.

Brigitte vücut masajıyla karaftaki şarabı bitirdi ve ayağa kalktı, Akın'ın elinden tutarak onu yatak odasına götürdü. Burada Akın'ın kıyafetlerini yavaşça çıkardı. Sanki Akın'ı incitmeye korkar gibiydi. Genç adamı yatağa yatırdı, üzerine çıktı, vücut masajına devam ederken kulağına fısıldadı:

"Sana güveniyorum, sevgilim ama fazla zamanımız kalmadı."

"Güven bana" diyerek inledi Akın ve kendisini bıraktı. Sanki bulutların üzerinde

uçuyordu. Birden  arabın içindeki aromanın ne olduğu aklına geldi. Bu Afgan malı birinci kalite esrarın unutulmaz kokusuuydu. Aynı tadı bir daha  z msedi ve kendini Brigitte'ye bıraktı.

Altıncı bölüm

36

Akın önce telefonun  alı  sesine benzer bir ses duydu. Ardından uzaklardan konuşma sesleri gelmeye başladı. Ama konu ulanları anlayamıyordu. Kendini yeniden uykunun kucağına bırakmaya hazırlandı. Gözlerini kapadı, ama uyku yerine bilinci yerine gelmeye başladı. Neredeydi ?

Yavaş yavaş bir gece  nceyi hatırlamaya başladı.  nce yüzüne bir g l msemi yayıldı, ardından suratı ek idi.

"Kahretsin, ben geceyi burada geçirmeyi planlamamı tım ki!"

Bu ekstra kaçamak başına epeyi i  açacaktı. Ama artık yapacak bir şey yoktu. Sırtüstü döndü ve gerindi. Telefon konuşmasını bitiren Brigitte tam o sırada yatak odasından içeri girdi. Kızıl saçlarıyla aynı renkte kısa ve dantellerle süslü geceli i genç kadını sabah mahmurlu unda bile çekici kılıyordu. Brigitte uzandı, Akın'ı öptü. Genç adam kollarıyla sevgilisini sardı ve yatağa, yanına çekti.

  leye doğru evden birlikte  ıktılar. Sokakta  p  t ler ve herkes kendi yoluna gitti. Akın yan sarhoş bürosunun yolunu tuttu. Brigitte ise çok önemli diye nitelediği i  toplantısına.

Sabah arayan Alman Botanik Enstitüsü Direktörü Frank Ne-urath, Brigitte'yi acil olarak toplantıya  a ırmı tı. Ama genç kadın Neurath'ın  a ınsma kulak asaca ı yerde yataktaki Akm'la daha hoş zaman geçirmeyi ye lemi ti. Neurath kuşkusuz bekleyebilirdi.

Brigitte İstanbul'daki Alman Botanik Enstitüsü'ne geldiğinde doğrudan Neurath'ın odasına gitti. Sekreterine selam vererek içeri girdi. Neurath, Brigitte'yi görünce kızgın bir şekilde ayağa kalktı.

"Ooo küçükhanım saatlerdir sizi bekliyorum ve toplantının

Çok önemli olduğunu söylemiştim sanırım."

Brigitte hınzırca güldü, koltu a otururken yanıtını verdi:

"Sizden de toplantınızdan da daha önemli bir i im vardı. Beni aradı ınız zaman yata ımda Akın bekliyordu..."

Kıskançlıktan Frank Neurath'm karnına bir sancı girdi. Bu orospu böylesine büyük bir davanın içindeydi, ama Hitler'in, Alman halkının Führeri'nin yasalarına açıkça karşı

geliyordu. Hitler vakti zamanında Alman Irk Yasası'nı çıkardığı zaman Almanların Yahudiler başta olmak üzere yabancılarla beraberliklerini yasaklamamış mıydı?

Geçen bu zamanda ne değişmişti ki ? Yine büyük dava uğruna bir araya gelmişlerdi. Hitler yaşasaydı Irk Yasası'na mutlaka bir ilave yapar ve beraber olunmayacak ırkların başına Türkleri de koyardı. Hele hele Almanya'daki Türk işçileri, yaşam tarzlarını gördükten sonra Führer büyük ihtimalle daha da radikal önlemler alırdı.

Buna karşın bu Brigitte orospusu geçmişten, tarihinden ders almıyor, her fırsatta Türk gazetecinin altına yatıyordu ve bundan zevk aldığı da her halinden belliydi.

Frank Neurath'a en çok dokunan ise büyük şövalyelerin bu ilişkiyi onaylar tavır almasıydı.

Derin bir soluk aldıktan sonra Frank Neurath sakinleşmeye çabaladı ve karşısındakini aşağı görür bir tarzda konuşmaya başladı:

"Size verilen görevde başarısız oldunuz. Bu nedenle büyük şövalyeler bizzat İstanbul'a gelerek duruma el koyuyorlar. Yazık tarihî bir fırsatı kaçırdınız."

Brigitte şok olmuştu.

"Hayır, ben başarısız olmadım. En geç bir hafta-on gün içinde hikâyenin tümünü elde edeceğim. Bunu bizzat büyük şövalyelere de söylemek istiyorum."

Frank Neurath kibirle güldü:

"Bu isteğinizi yerine getireceğim. Öğleden sonra büyük şövalyelerle toplantımız olacak. Sizin başarısızlığınıza ortak olmaya hiç niyetim yok. Şövalyelere karşı kendinizi savunurken, sizi kurtaracak tek bir söz etmeyeceğim..."

Brigitte büyük şövalyelerle karşılaşmaya can atıyordu. Onlara Akın'ın işbirliğini anlatacak ve sonuca ulaşmak üzere olduğunu söyleyecekti.

"Hadi çıkalım" dedi Frank Neurath.

"Şövalyelerle şimdi mi buluşacağız ?" diye sordu Brigitte.

"Hayır önce havaalanı yakınlarındaki fuar merkezine gidece-

ğiz" dedi Frank. "Oradaki enerji fuarını gezeceğiz. Bu arada fuar merkezinde bir şeyler atıştırırız. Daha sonra şövalyelerle buluşacağız..."

Fuar merkezine doğru yol alırken, böylesine önlem alınmasının nedenini sordu Brigitte. Neurath açıkladı:

"Büyük şövalyeler İstanbul'a Alman firmalarının fuara katılan temsilcileri kimliğiyle geldiler. Unutma sen gazetecisin ve Alman işadamlarıyla röportaj yapmak istiyorsun.

Ben de İstanbul'da oturan bir Alman vatandaşı olarak sana eşlik ediyorum ve fuarı gezmeye gidiyoruz. Fuarda sana söyleyeceğim Alman firmasının stan-dında ürettikleri jeneratörler hakkında bilgi alacaksın ve büyük tesadüf eseri şirketin genel müdürünün de İstanbul'a geldiğini öğreneceksin. Tabii doğal olarak onunla röportaj yapmak isteyeceksin. Firma yetkilileri sana öğleden sonra için bir randevu ayarlamaya çalışırken, ben de oflayıp puflayıp senin İstanbul'a yeni geldiğini kenti tanımadığını, mecburen söz konusu randevuya benim götürmem gerektiğini söyleyip, tabii ki tüm programımın altüst olduğundan yakınacağım."

Brigitte neden böyle dolambaçlı yollardan randevuya gittiklerini sordu. Alaylı bir yanıt aldı:

"Kızım sen daha çocuksun. İstanbul neredeyse dünyadaki tüm gizli servislerin kavşak üssü. Böyle bir fuar olunca, başta Türkler olmak üzere tüm istihbaratçılar gelenle gidenle, yapılanlarla ilgilenir. Büyük şövalyelerin de Almanya dışına seyahat etmeleri çok riskli; ancak böyle bir olayı bahane edip kimlik değiştirebilirler. Şövalyeler otellerinde kalıp fuarla ilgilenmezlerken bizim elimizi kolumuzu sallaya sallaya gitmemiz kuşku uyandırır. O nedenle toplantımızı kamufle etmemiz gerekecek. Böyle ortamlarda neredeyse herkes herkesi kontrol edebilir. Hem unutma, Türkiye uzun zamandan beri İsrail'le çok dostane ilişkiler içinde. Büyük şövalyelerin İstanbul'a geldiklerini fark eden bir Türk görevli bunu Mossad'a çatlatırsa İsraillilerin ne denli sevineceklerini tahmin edemiyor musun ?"

Brigitte sessizce başını sallamakla yetindi. Daha fazla konuşmadı. Zaten fuar alanına da gelmişlerdi.

Fuar fazla kalabalık değildi. Brigitte'ye acayip görünen makinelerin arasında dolaştılar. Ardından Frank Neurath genç kadını bir firmanın tanıtım yaptığı bölüme soktu. Güler yüzlü bir genç kız yanlarına gelerek İngilizce olarak ürünlerin tanıtımını yapmaya başladı. Neurath kızın sözünü kabaca kesti ve Almanca söylendi:

"Bu ne biçim iş, Alman şirketinde İngilizce tanıtım yapılıyor.

Burada Almanca bilen kimse yok mu ?"

Yanlarında hemen genç bir Alman beliriverdi. Frank Neurath ile Alman görevli ilginç bir diyaloga başladılar:

"Güçlü jeneratörleriniz var mı?"

"Dilediğiniz güçte imal edebiliriz..."

"Peki güneş hiç doğmasa, her taraf karanlığa gömülse, çevreyi aydınlatacak güçte bir jeneratör yapabilir misiniz?"

"İnsan böylesine güçlü bir şey imal edemez. Karanlığı sadece svastika aydınlatabilir..."

"Svastikanın olduğu yerde güneşe ihtiyaç yok..."

Alman görevli son olarak, "Ortalık aydınlandı ve karşımda sözüne güvenilir bir kişi var" dedi ve öğleden sonraki randevu yerini ve saatini fısıldadı.

Randevuya daha birkaç saat vardı. Brigitte ile Frank Neurath yavaş yavaş fuarı gezdiler. Fazla dikkat çekmemek için birkaç firmanın daha ürünleriyle ilgilendiler, broşür aldılar. Fuardaki şelf servis restoranda öğle yemeği yediler ve randevu saati geldi çattı.

Frank Neurath arabasını havaalanına yakın deniz kıyısındaki otelin yer altı parkına bıraktı ve buradan Brigitte'yle asansöre binerek randevunun gerçekleşeceği odanın bulunduğu kata çıktı.

İkili lobiden geçip de görünmek istemiyordu. On dördüncü katta asansörden inince tam karşılarına gelen oturma grubunda üç kişinin oturduğunu gördüler. Birisi altmışlı yaşlardaydı, diğer ikisi ise ilkinin aksine atletik vücutlu ve yirmüerindeydiler.

Brigitte heyecandan yerinde duramıyordu. Kabinin kapısı açılır açılmaz gençlerin oturdukları koltuktan kalkarak sanki asansöre binecekmiş gibi yürüyüp arkalarına geçtiklerini fark edemedi. Frank Neurath ise gözlerini koltukta oturan yaşlı adama sabitlemiş, gülümseyerek ona doğru ilerliyordu. Onu hemen tanımıştı. O Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'ydi. O da gülerek ayağa kalktı ve elini Neurath'a uzattı:

"Dostum tam zamanında geldiniz. Yolda canınızı sıkan bir şey oldu mu?"

Bu sözler üzerine stresten gerilmiş genç adamlar dikkatlerini koridora yönelttiler ve grubun biraz uzağında durdular.

Neurath her şeyin yolunda olduğunu belirtti. Yaşlı adam da bunu doğruladı:

"Zaten sizi izleyen ekip de aynı doğrultuda rapor vermişti." Frank Neurath, Brigitte'yi yaşlı adama tanıttı. Tabii ki eski dostunu tanıtırken şövalyeler arasındaki unvanını değil, sosyal yaşamda tanındığı ismini söyledi. Genç kadının heyecanlı olduğunu his-

seden yaşlı adam ortamı yumuşatmak için konuşma gereği duydu:

"Bu resmî bir toplantı değil, dostlar arasında küçük bir sohbet olacak."

Frank Neurath, "Zaten resmî bir toplantı olsa, bu kadının burada işi olur muydu ?" diye düşündü.

Üçlü yavaş yavaş gorillerin arasından geçerek koridorun sonuna doğru ilerledi. Brigitte Diels ile Frank Neurath, Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi bir odanın kapısını çalarken biraz geride beklediler. Kapıyı içeriden yine orta yaşın sonlarındaki bir adam açtı. Brigitte Diels odaya girerken gorillerin de tam arkalarında olduğunu gördü. Ama onlar içeri girmeyip dışarda nöbet tutmayı yeğlediler.

Brigitte Diels aceleyle etrafına göz gezdirdi. Burası klasik bir beş yıldızlı otelin orta büyüklükteki süitiydi. İçeride altı kişiydiler. Berjer koltukta oturan tonton ihtiyarın dışında

hepsi ayaktaıdı.

Frank Neurath şaşkınlıkla şövalye selamı vermeye kalkınca, Büyük Toton Kalem şövalyesi onu hemen uyardı:

"Frank, bu özel bir görüşme. Resmî toplantı değıll!"

Frank Neurath yaptığı aptallık yüzünden kızardı. Koltukta oturan tonton ihtiyar ayağı kalkarak Brigitte'ye doğru ilerledi. Genç kadını ona tanıttılar. En Büyük Toton şövalyesi, tam bir Orta Avrupalı centilmen olarak Brigitte'nin elini öptü ve "Çalışmalarınızdan memnurluk duyuyoruz" diye iltifat etti.

Frank Neurath zaten yaptığı aptallık için kendine kızıyordu, bir de En Büyük Toton şövalyesi'nin Brigitte'ye yaptığı iltifatı duyunca kızgınlığı iyice arttı.

Brigitte ise belli belirsiz bir hayal kırıklığı içindeydi. şövalye efsanesini dinleyerek büyümüşü ve onları birer masal kahramanı olarak kabul ediyordu, ama gerçekte yüz yüze gelince onların da sıradan birer fani oldukları fark etmişti. Hepsi de orta yaşın sonunda birer işadımı görünümünde idiler. Hele elini öpen ve diğ erlerinin büyük saygı gösterdiği tonton ihtiyar kadife pantolonu, pamuklu ekose gömleğı ve yün hırkasıyla emekli üniversite profesörüne benziyordu.

En Büyük Toton şövalyesi'nin, "Son gelişmeleri bir de birinci ağızdan dinleyelim" demesi üzerine Brigitte Diels düşüncelerinden sıyrıldı ve anlatmaya başladı.

Büyük Toton Kalem şövalyesi hemen not almaya başladı ve odada bulunanlar genç kadının sözünü kesmeden anlattıklarını dinlediler. Brigitte Diels'in sözü bitince En Büyük Toton şövalyesi konuşmaya başladı:

"Buraya kadar önemli aşamalar kaydettik. Sizin garantiniz üzerine sonucu bir hafta-on gün içinde alacağız, ama korkanm ki zamanımız çok daraldı."

Brigitte Diels bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti:

"Akın Dedel de bir an önce bu işi bitirmeyi istiyor. Umarım Akın'dan gerekli tüm bilgileri alana kadar zamanımız olur..."

Yaşlı adam gülümseyerek baktı. Bu Brigitte Diels oldukça sempatik bir kadındı ve yeniden konuşmasına devam etti:

"Küçükhanım yıllarca bekledikten sonra birkaç günün hiç önemi olmazdı, ama inanın çok sıkıntılı durumdayız. Zaten yeterince geç kaldık ve Rusların da çalışmamızı sızdırdıklarından şüpheleniyoruz. Dünyanın dört bir yanında alarm durumuna geçtik bile. Türkiye'nin olağanüstü konumunu göz önüne alarak buradaki alarm düzenlemesini bir de yerinde görmek için geldik. Şimdi sizden tek bir isteğim olacak: ne yapın edin, ama mutlaka Akın De-del'in elindeki bilgileri ele geçirin. Değıl günlerin saatlerin bile öneminin olduğunu unutmayın."

Brigitte Diels anladığını belli etmek amacıyla başını salladı. Frank Neurath ise toplantının gidişatından hiç memnun değildi. Şövalyelerin Brigitte'nin ipini çekeceklerini umuyordu. Aylar geçtiği halde genç kadın Türk gazetecinin altına yatmaktan başka bir şey elde edememişti. Ama büyük şövalyeler Brigitte'ye kızacakları yerde neredeyse yalvanyorlardı. Hem de Büyük Toton Kalem Şövalyesi'nin "Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi" için not tuttuğu bir ortamda.

En Büyük Toton Şövalyesi'nin kendisine seslenmesiyle Frank Neurath daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Sevgili Frank" diye söze başladı tonton ihtiyar ve ardından devam etti:

"Sizin de çalışmalarınızdan çok memnunuz. Ancak durum çok kritik bir aşamaya geldi. Bu yüzden Türkiye'deki operasyonu kontrol etmeleri için büyük girişim, teşkilat ve güvenlik şövalyeleri İstanbul'da kalacaklar. Sizin de Brigitte Diels gibi bundan sonra talimatları Büyük Toton Girişim Şövalyesi'nden alacağınızı hatırlatırım. Bu arada yarın sabahтан itibaren İstanbul'a üç Neonazi timi gelecek ve haber ajansındaki fotoğrafçı kılığında dolaşan genç dahil bu yeni güç Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'nin emrinde olacak." En Büyük Toton Şövalyesi ertesi sabah erkenden Almanya'ya döneceğini söyleyerek, Brigitte Diels ve Frank Neurath'ın son olarak kendisine yöneltecekleri bir sorularının olup olmadığını sordu. Frank Neurath'ın yüzlerce sorusu vardı, ama hiçbirini sorma-

ya cesaret edemedi. Kendisine karşı bir haksızlık yapıldığına inanıyordu. Bu operasyonda baştan beri tana yetki kendisine verilseydi, sonucu çoktan almış olacağına inanıyordu.

Ama kerametleri kendilerinden menkul büyük şövalyelerin iki operasyonu da berbat ettiklerini düşünüyordu orta yaşlı sıradan şövalye.

Bu konuyu Almanya'ya dönünce kendi derecesindeki şövalyelerle tartışmayı düşündü Frank Neurath. Bu fikir giderek hoşuna gitti. Tabii ya bu prostatlı ve baypaslı büyük şövalyeler çağın hızına ve düşünce yapısına ayak uyduramıyorlardı. İktidar artık gençlerin eline geçmeliydi.

Neurath'ı tatlı düşünden Büyük Toton Girişim Şövalyesi sırtına dostça vurarak uyandırdı:

"Frank dostum. Bugün çok dalgınsın. Artık gitmeniz gerekiyor. Biz En Büyük Şövalye'yle birkaç ayrıntıyı daha konuşacağız. Biliyorsun ki En Büyük Şövalye çok yorgun ve erkenden yatması gerekiyor. Ben İstanbul'da kalıyorum. Bundan böyle daha sık konuşur ve dertleşebiliriz."

Brigitte Diels'le otelden ayrılırken şövalyeler arasındaki darbe fikrini Büyük Toton Girişim Şövalyesi'ne açıp açmamayı düşünmeye başlamıştı bile Frank Neurath.

Otelde ise En Büyük Toton Şövalyesi kurmaylarıyla son durumu gözden geçiriyordu.

Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi, Türk kaynaklarından aldığı son bilgiyi aktardı:

"Mossad ajanları akın akın gelmeye başladılar. Türkler İsraililerin bu hareketinden şüpheleniyorlar, ama yaptıkları ikili anlaşmalar da ellerini kollarını bağlıyor. Atik ve tetikte olmalıyız."

En Büyük Toton Şövalyesi sordu:

"Peki, Türkler Mossad'm olası bir operasyonuna izin verebilirler mi?"

Aldığı yanıt netlikten uzaktı:

"Prensipte Türkiye'deki tüm operasyonların Türkler ile ortak olması gerek. Bu durumda da biz önceden haber alabiliriz. Ancak bağlantıda bulunduğum yetkililer yukarılardan özel izin alınması halinde İsraililerin tek başlarına da hareket edebileceklerini söylediler."

Büyük Toton Girişim Şövalyesi söylenmeye başladı:

"Benim fikirlerime önem vermediniz. Ben Türkler ile İsraililerin bu denli yakınlaşmalarının engellenmesinin gerekli olduğunu

defalarca tekrarlamıştım. Hatta Fransız dostlarımız o zamanlar iktidara yürüyen aşın dincilerle ilk teması başlatmıştı bile. Bu temasları kestirmeseydiniz, aşın dincilere Almanya'da daha fazla serbestlik karşısında İsrail ile Türkiye'nin ilişkisinin en aza indirilmesini önerecektim. İlk sondajlarımda bunun gerçekleşebileceğini görmüştüm. Şimdi ensemizde Mossad'ın nefesini hissetmezdik."

En Büyük Toton Şövalyesi gülerek kısık sesle konuşmaya başladı:

"Umarım bu odanın temizliği dediğiniz gibi titizlikle yapılmıştır ve bizi dinleyen gizli mikrofonlar yoktur."

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'nden gerekli teminatı aldıktan sonra konuşmasına devam etti:

"Evet sizin planınız ilginç bir yaklaşım içeriyordu, ama Türkler ile İsrailileri uzak tutmak için anavatanımızda aşın Müslümanlara daha fazla taviz veremezdik. Zaten siyasi iktidarlar gereğinden fazlasını verdiler. İşbaşına geçtiğimizde tüm bu pislikleri bizim temizleyeceğimizi unutmayın. Şimdi önemli olan soru şu: acaba İsrail bizim bilgilerimizin ne kadarına ulaştı? Ruslardan aylar önce aldığımız ham bilgiler ellerindeyse biz oldukça önde sayılınz ve kimseyi uyandırmadan işimizi tamamlar ve emanetimizle birlikte Türkiye'den ayrılınz. Bu arada ben Almanya'ya dönünce iktidara geçmeden önce son hazırlıkları yapacağımız olası üslerin tamamlanması işine öncelik vereceğim. Çünkü sizin burada işinizi bir an önce bitirip Dördüncü Reich'in Führeri'yle birlikte bana katılacağınıza yürekten inanıyorum."

"Akın bu iş artık yürümüyor, senden ayrılmak istiyorum." Hadi buyurun buradan yakın. Akın eşinin bu cümlesini uzun zamandan beri bekliyordu, ama yine de bu sözleri duymak için hazır değildi. Hem madden hem de manen...

Oysa o akşam Akın ile eşinin programları oldukça doluydu. Önce Akın'ın liseden bir arkadaşına yemeğe gidecekler, gecenin ilerleyen saatlerinde ise ortak bir arkadaşlarına kahve içmeye uğrayacaklardı.

Akşam yemeğe gitme vakti gelince, eşi önce Akın'a arkadaşına gelmeyeceğini yalnız gitmesini söyledi. Ardından Akın ısrar edince de kendisini hiçbir şey için zorlamamasını, çünkü artık bu birlikteliği yürütemeyeceğini açıkladı.

ISI

Alan arkadaşına telefon ederek gelemeyeceklerini bildirmek zorunda kaldı. Doğal olarak arkadaşını nedenini öğrenmek isteyince, "Yahu kanım beni boşuyor, biraz önce deklare etti" dedi. Arkadaşı da pişkin pişkin, "Siktir et sen yalnız gel. Hiç değilse iki satır içer konuşuruz" diye fikrini söyledi.

Evet buyurun buradan yakın. Akın'ı kararlar bastı. Ulan ne bok yiyecekti. İş yok güç yok, para desen hiç yok. Takılmıştı Brigitte'ye bir hayale doğru gidiyordu. Yok efendim Hitler'in oğlu yaşıyormuş da, Akın onu bulacakmış da, yapacağı röportajdan para kazanacak-mış da, hayatım idame ettirecekmiş. Ölme eşeğim, ölme...

Akın kendini kansını dinlemeye zorladı. Dinledikçe de kadına hak vermeye başladı. Tamam kadın haklıydı ve de hazırlıktı. Çocuğun velayetini kendisinin alacağını söyledi. Akın tereddütsüz kabul etti.

Kansı haklıydı, ama Akm ne halt yiyecekti ?

Sonunda Akın yine parlak önerilerinden birini ortaya attı:

"Canım!"

"Bana canım deme, ben senin boşanacağın kadınıam."

"Hayatım! Bak bu boşanma kelimesi birçok olumsuz anlam içeriyor. Hem oğlumuz da bundan olumsuz etkilenir..."

Eşinin yanıt vermemesi üzerine Akın daha da cesaretlendi:

"Sevgilim! Bak biz bu işi evlerimizi ayırmak diye düşünelim. Ama bu kış kıyamette taşınmak akıllı işi değil. Hem oğlanın okulu da etkilenir. Gel bu işi birkaç ay erteleyelim. Yaza bırakalım. Okullar tatil olur, ev bulmak daha kolaylaşır. Hem ben de bu arada düzenli geliri olan bir iş bulur ve kendime bakabilirim..."

"Sen bir iş bulana kadar ben sana nafaka vereyim, hemen ayrı-lahm!"

Yoo bu kadar da olmazdı. Tamam Akın serserinin biri olduğunu kabul ediyordu, ama hiçbir zaman evliliğini bozmayı düşünmemişti.

Nafaka meselesine gelince, bunu da kabul edemezdi. O kadar şahsiyeti olsundu yani. Hoş son üç yıldır Akın'a kansı bakıyordu, ama boşandıktan sonra eski eşinden maaş almayı kendine yedi-remezdi.

Akın sonunda eşiyle anlaştı. Kadın birkaç ay daha beklemeyi kabul etti. Akın içten içe, "Bu süreçte ben onu bu fikrinden vazgeçilirim diye düşünüyordu.

Evet, Akın haftaya kötü başlamıştı. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Evde kös kös oturmuş televizyonda eski siyah beyaz Türk filmleri izliyordu.

182

Akşam olmak üzereydi ve Türk filmi kanalındaki filmler hiç tükenmiyordu. Akın da televizyonun karşısında boş gözlerle onları izliyordu. Telefon çaldı. Arayan Doktor Mustafa'ydı. Akın arkadaşına hal hatır sorarken bir yandan da Mustafa'nın kendisini neden aradığını düşünüyordu.

Mustafa, "Bana bıraktığın örnekleri inceledim. Anormal bir şey çıkmadı" deyince Akın'ın aklı başına geldi. "Ama sonuçları sana vermem için mutlaka bir meyhanede buluşmamız gerek" deyince Akın da Türk filmi izleyerek bir yerlere varamayacağını anladı ve arkadaşıyla lisedeyken gittikleri ocakbaşında buluşmak için söz-leşti. Akın eşiyle yaptığı protokol gereği onu arayarak akşam çıkacağını haber verdi. Bu geçici sürede aynı evi paylaştıkları ön aylık devresinde birbirlerine gecikeceklerini ya da dışarıda ka-lacaklarını önceden haber vereceklerdi.

Akın Beyoğlu'na çıktı, arka sokaklardan birinde birkaç basamakla çıkılan ocakbaşına girdi. Salon yine aynı salondur. Garsonlar da öyle, ocaktaki usta da. Masa ve sandalyeler de değişmemişti. Zaman buraya fazla bir tahribat yapmamıştı. Sadece herkes biraz daha yaşlanmıştı. Akın da, Mustafa da...

Mönü yine aynıydı. Süzme yoğurttan cacık, sumaklı soğan, maydanoz ve söğüş turptan oluşan mezeleri çöp şiş izliyordu. Eğer daha sonra tavuk kanat veya beyti yiyecekse, masaya oturur oturmaz ayırtmanız gerekiyordu tıpkı eski günlerdeki gibi. Garson hemen komiyi yandaki tekel bayisine yolladı ve Kulüp rakısı aldırdı. Bu akşam Akın'a ilaç gibi gelmişti. Her şeyin değiştiği bir dönüm noktasında değişmeyen bir şeylerin arasında değişmeyen bir arkadaşla ve değişmeyen tatlarla -çöp şiş ve Kulüp rakısı gibi- Akın mutluydu.

İkinci kadehlerini içerken Mustafa çantasından birkaç kâğıt çıkardı ve onları Akın'a uzattı. "Oku ama bilimsel terimlerden pek bir şey anlayacağını sanmıyorum. Onun için dersen, sana özetleyeyim" diyen arkadaşını onaylayınca Mustafa anlatmaya başladı. "Bu bizim için oldukça basit bir iş oldu. Bir şiirden birkaç mıs-ranın yazılı olduğu kâğıt da kullanılan mürekkep de eski Doğu Avrupa malı. Kâğıt 1960'lı yıllarda Romanya'dan, mürekkep ise şimdi Çek Cumhuriyeti olan Çekoslovakya'dan ithal edilmiş. 1973 petrol krizinden sonra Türkiye ithalatını kısıt-ğı için bu iki maddenin de Türkiye'de kullanılmasına

son verilmiş. Zaten kısa süre sonra Çekoslovakya'daki mürekkep fabrikası kapanmış, daha sonra da kâğıt fabrikası. Bizim çocuklara iyice detaylı araştırma-lannı söylemişim. Onlar da kâğıt ve mürekkebin 1969-1970 yıla-

n arasında kullanıldığını söylediler. Umarım bu bilgiler sana yeterli olur."

Olmaz mıydı hiç ? Akın şimdi babasının, Hitler'in oğlunun yaşadığına ilişkin mesajını gerçekten de otuz yıl öncesinden kendisine gönderdiğini anlıyordu.

Babası ciddiydi galiba. Kuşkusuz kafasını da yememişti. Hadi Hitler'in oğlunun yaşadığını ömrünün son yıllarında söyleseydi, Akın babasının nefes darlığı ve diğer hastalıklan nedeniyle her şeyi birbirine karıştırdığını, akli melekelerinin ona ihanet ettiğini düşünecekti, ama bu mesajı kırk iki yaşındayken yazmıştı. Yani tüm melekeleri yerli yenideyken. Hem Akın'ın babası ciddi bir adamdı böyle eşek şakalan da yapmazdı.

Akın ve Mustafa ocakbaşının tek tatlısı olan üzerine ceviz serpilmiş ballı kaymaklı muzla son kadehlerini içerlerken işsiz gazetecinin dingin hali giderek dalgalanıyordu.

Yıllann değiştiremediği bir mekânda değişmeyen bir arkadaşıyla iki kadeh içerken çok mutluydu. Ama şimdi eşinden, oğlundan ayrılmak zorunda kalacağını anımsamıştı sarhoş kafasıyla. Hem de Hitler'in oğlunu bulmuşken.

"Yahu ben oğlumdan ayrı yaşamak zorunda kalacağım, ama Hitler'in oğlunu buluyorum. Bu ne yavaşak bir trajedi" diye düşünen Akın, Mustafa'yla ocakbaşının kapısında vedalaştı. Taksim'e doğru yürüdü ve oradan bir dolmuşa binerek sayılı günlerinin kaldığı evine gidecekti. Hiç değilse birkaç hafta daha sabahları oğlunu kaldırmı ve okula yollardı. "Bana ne Hitler'in oğlundan, ben kendi oğluma bile sahip çıkamıyorum..." diye mınıldandı Akın.

Ertesi sabah her şey normale döndü. Klasik bir manik depresif olan Akın yine televizyonun başına oturdu ve eski siyah beyaz Türk filmlerini izlemeye başladı. Gerçek bir sanatçı duyarlılığına sahip Akın için bugünler siyah beyaz günlerdi herhalde!

Çalan kapı zili siyah beyaz düşüncelere dalan Akın'ı gerçek renkli dünyaya döndürdü.

Akın gözlerine inanamıyordu. Kapıda güler yüzlü bir postacı ona bir mektubunun olduğunu söylüyordu.

Postacıların son mektupları getirmelerinin üzerinden sanki yüzyıllar geçmişti. Şimdi kimse kimseye mektup yazmıyordu ki...

"Çok fazla eski Türk filmi izledim, herhalde bunun yüzünden halüsinasyon görüyomm" diye düşünen Akın'ın postacının rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Bu postacı da tıpkı Türk filminden çıkmış gibiydi hani. Pınl pı-nl ütülü üniforması, yakalan yukan kıvrılmayan jilet gibi gömle-

ği ve parlamayan düzgün bağlanmış kravatıyla deri çantasından bir mektup çıkardı,

cillli bir defterde adının yazdığı sütünün yanındaki boşluğa imza attırdı ve "Posta idaresinin 1980 yılında gerçekleştirdiği 2000 yıla mektp projesi kapsamında size bir mektp var efendim" dedi.

Akın zarfa baktı. zerindeki yazıyı hemen tanıdı. Babasının el yazısıydı bu. Zarfta sadece Akın Dedel yazıyordu.

Akın da gözlerine inanamıyordu. "Benim adresimi nasıl buldunuz ?" diye kekeleydi. Postacı böyle ahmakça bir soruyla son günlerde sıkça karşılaşmıştı, sakın bir şekilde açıkladı ve izin isteyerek ayrıldı.

Akın elinde mektp salona döndü, siyah beyaz Türk filminin oynamaya devam ettiği televizyonun karşısındaki koltuğa ker-cesine oturdu. Sabit gözlerle elindeki zarfa bakıyordu. Zarfı yavaşça açtı. İçinden dörde katlanmış birkaç dosya kâğıdı ıktı. Kâğıtları açtı ve babasının el yazısı yine karşısındaydı:

1 ocak 1980

Sevgili oğlum,

Umarım yeni yüzyıla sağlık ve mutluluk içinde birlikte gireriz.

Ve sen o zaman yetişkin bir erkek, ben ise hayatımın sonbaharında olacağım.

şunun şurasında ne kaldı ki ? Topu topu yirmi yıl var yeni binyılın başlangıcına.

2000 yılında dünyanın ne hale geleceğini inan çok merak ediyorum.

Daha yirmi sene önce 1960'ta Amerika'da bir anket yapıp, "Gelecek on yılda insanoğlu aya gidecek mi ?" diye sormuşlar.

Hemen hiç kimse buna ihtimal vermemiş. Ama insan aya on iki yıl önce ayak bastı.

Önümüzdeki yirmi yılda kim bilir ne değişiklikler olacak ?

Tabii bu değişikliklerin hepsinin olumlu olmasını da beklemiyorum.

Bilim ve teknolojiye gün geçtikçe güzel şeyler olurken, insanlar da buna paralel olarak garipleşiyorlar.

Herhalde 2000 yılında dünya iyice ılgımlaşır.

ılgınlıklar günümüzde de eksik değil. Geçmişte de değildi kuşkusuz.

Buna bir örnek vermek için sana Beyşehir'de öğretmenlik yaparken tanıdığım eski bir Alman subayının bana anlattığı öyküyü aktarmak istiyorum.

'|

Bu Alman'ın adı Huber Ferpoorten'di. İkinci Dünya Savaşı'nın son yıllarını zorunlu olarak Beyşehir'de geçirmişti. Yıllar sonra onu tanı-

dığımda ağır hastaydı ve ölüme yaklaşmıştı. Bana yaşamı boyunca sakladığı sırrını açıkladı.

Huber Ferpoorten, İkinci Dünya Savaşı yıllarında denizaltısmı ba-tırıp Türkiye'ye sığınmadan birkaç gün önce Adolf Hitler'in oğlunu ülkemizin Doğu Karadeniz sahillerine bıraktığını anlattı.

Tabii inanmadım. İnanmakta zorluk çektim. Hitler'in oğlunun Doğu Karadeniz sahilinde ne işi vardı ?

Bana o zamanlar iki üç yaşında olan çocuğu Alman mürebbiyesiy-le birlikte sahile bıraktığını, onları Almanca'yı kötü bir aksanla konuşan köylülerin karşıladığını söyledi.

Huber savaştan sonra Türkiye'ye gelme fırsatı yakalayınca araştırma yaptığını ve o köylülerin Alman asıllı kişilerin yaşadığı Kars'a bağlı bir köyden olduklarını söyledi.

Ama o köye gidememiş.

Çünkü o köyü araştırmasının tek nedeni Hitler'in çocuğunun raii-rebbiyesi Frau Berta'yıymış.

Denizaltıda yaptıkları yolculuk sırasında iyice yakınlaşmışlar ve Huber genç kadına âşık olmuş. Ama tam köye gidip Frau Berta'yı bulacağı zaman amansız hastalığa yakalandığını, fazla zamanının kalmadığını öğrenmiş. Nasıl hikâye, tıpkı Türk filmi gibi değil mi ?

Bu hikâyeye inanmak istemedim. Ama bir yandan da Kars'ta görev yapan bir öğretmen arkadaşımı aramaktan kendimi alamadım.

Evet gerçekten de Kars'ta Alman asıllı insanların yaşadığı bir köy varmış.

Birkaç gün sonra Huber Ferpoorten'le sohbet ederken söz döndü dolaştı yine aynı konuya geldi. Ben bu olaya inanmadığımı söyledim.

Eğer Hitler'in oğlu yaşasaydı, gerçek o güne kadar mutlaka ortaya çıkardı ?

Huber ona inanmamama bozuldu.

Konuyu daha da detaylı anlatmaya başladı.

Sen bu mektubu okuduğunda yetişkin bir erkek olacağından Hu-ber'in anlattıklarını seninle paylaşmakta bir sakınca görmüyorum.

Huber tam anasının gözü bir insan. Savaş yıllarını hep Berlin'de geçirmiş ve olup biten her şeyden haberdarmış. Savaşta yaptığı ilk ve son aktif görev sözünü ettiği çocuğu

Türkiye'ye getirmekten ibaret-miş. Ve bu çocuk da Hitler'in oğluymuş.

Yine pek inanmadığımı söyledim. Üsteledi.

Çoğu kimse Hitler'in laboratuvar ortamında çocuk sahibi olduğuma inanmak istiyormuş, ama aslında Almanların Führer'i doğal yöntemlerle baba olmuş.

Bu operasyonu düzenleyen sivil ve askerî örgüt Hitler'in onayını

aldıktan sonra çocuğunu doğuracak ideal bir kadın aramaya koyulmuşlar.

Bulunan ilk ideal kadın birkaç denemeye rağmen hamile kalama-mış ve sessiz sedasız ortadan kaldırılmış.

İkinci kadın biraz daha balık etindeymiş, ki bunun önemli bir faktör olduğunu söyledi sevgili dostum Huber Ferpoorten.

Neyse çocuk doğduktan sonra Almanya'nın Kara Ormanlar bölgesinde gözlerden uzak yetiştirilmeye başlanmış.

Hitler hayattaki tek çocuğunu bir kez, oğlu iki yaşındayken ve uyurken görmüş. Bu sır öylesine gizli tutuluyormuş ki dadısı bile çocuğun gerçek kimliğini bilmiyormuş. Tek bildiği çocuğa Herman adının verildiği ve üst düzey bir Nazi liderinin gayrimeşru çocuğu oldu-ğuymuş. Resmî kayıtlarda ise çocuğun adı Herman A. olarak geçiyormuş.

Kuşkusuz Huber'in Frau Berta'yı bulmak istememesinin bir nedeni de buydu. Kadına sadece savaştan sonra gelip çocuğu alacaklarını söylemişler, Karadeniz sahiline bırakırken. Tabii kadının iyice ezberlediği parola söylendikten ve üzerinde kendi imzası da bulunan bir belge ibraz edildikten sonra.

Ama savaş umulmadık biçimde sonuçlanıp da bu işi organize eden örgütün kilit adamları hava saldırıları sırasında ölünce, zaten üstü kapalı şekilde kayda giren olayın arşiv belgeleri de savaş yangınlarıyla kül olmuş.

Aynı örgüt Hitler'in oğlunun yaşadığından eminmiş, ama hangi kimlikle hangi ülkede bulunduğunu bilmiyormuş. Bu sırrın tamamını bilen tek kişi ise Huber Ferpoorten'miş. O da ölmeden önce sırrını bana açtı. Keşke açmasaydı.

Önce inanmadım. Ama ya doğruysa ?

Huber'in korkulan bu sırrın ortaya çıkmasıyla gerçekleşirse ? Huber Ferpoorten'e göre, bu çocuğun ortaya çıkmasıyla Almanya yeni bir maceraya girer ve Hitler'in yarım bıraktığını tamamlamaya girişebilirmiş.

Bu da bana pek inandırıcı gelmedi, ama sevgili dostumun ölümünden sonra bana anlattığı sır içimi kemirmeye başladı.

Araştırma yapamıyordum. Konuyu kimseyle paylaşamıyordum. Birkaç yıl önce şiir

defterime çocukça bir yöntemle Hitler'in oğlunun yaşadığım yazdım. Bunu yapmak bile beni biraz olsun rahatlatmıştı. Şimdi de 2000 yılıma yazdığım bu mektupla seni sırdaşım olarak görüyor ve üzerimdeki yükü hafifletmeyi umuyorum.

Umarım 2000 yılı tüm bu gizemi ortaya çıkarmış olur ve sen de benim gibi kuruntularla yaşamak zorunda kalmazsın.

I

Sevgili oğlum, sana pek belli etmiyorum, ama seni çok seviyorum. Yeni binyılda görüşmek üzere.

Baban

Akın bir kez daha şoka girdi. Okuduklarına inanamıyordu. Yeniden okudu. Bir kez daha okudu. Hayal âleminde yaşıyor gibiydi. Bu gerçek olamazdı. Ama babasının mektubu birçok şeyi de açıklıyordu.

Artık Hitler'in bir oğlu olduğu ve Türkiye'de yaşadığı ve de onu sadece Akın'ın bulabileceği gerçeğine alışması gerekiyordu.

Sonra birden durdu. Babası mektubunun başlangıcında 2000 yılıma birlikte girmekten söz ediyordu. Ama babası çoktan ölmüştü. Akın babasının duygusal mesajlarını ikinci plana itmiş "çılgınlık" olarak nitelediği Hitler'in oğlunun yaşadığı gerçeğine dört elle sarılmıştı. Bir an babasının mektubuna duygusal açıdan yeterince değer vermediği hissine kapıldı ve bu duygudan utandı.

Sonra bambaşka bir duygu benliğini sardı. Aldatılmıştı. Bundan da büyük öfke duydu.

Almanlar ilk başından beri babasının anılarıyla bu sır için ilgileniyorlardı.

Akın'a ilk iş teklifini yaptıklarında genç adam ne kadar da ono-re olmuştu halbuki. İşsizdi ve Özgür Alman Haber Ajansı'nın meslekî niteliklerini istediğini sanmıştı.

Ardından Brigitte'yle yakınlaşmalarında genç kadının da kendisiyle aynı hisleri paylaştığını sanmıştı.

Ama ne Almanlar Akın'ın gazeteciliğiyle ilgileniyorlardı ne de Brigitte genç adamın kişiliğiyle. Demek her şey yalandı. Tıpkı son günlerde izlediği siyah beyaz eski Türk filmlerinin senaryolarında hâkim olan tema gibi...

38

"Akın, bu akşam işin yoksa seni yemeğe götürmek istiyorum." Bu sözleri telefonda Hasan Paşa söylüyordu. Bir davetten öte sanki bir emir gibiydi.

Emir demiri keserdi ve Akın, Hasan Paşa'nın bu davetini kabul etti.

Akın babasının geçmişten gelen mektubunu aldıktan sonraki iki gün yine evine kapanmış, sağa sola telefon etmişti. Bu arada Brigitte Diels sürekli genç adamı anyor ve yazısını bir an önce

teslim etmesi için kendisini sıkıştırıyordu. Akın sürekli plan yapıyor, bir yandan İnternet'te çeşitli bilgilere ulaşmaya çalışıyor, diğer yandan da telefonla bağlantılarını tazeliyor, ileriki günlerde atacağı adımlar için zemin hazırlamaya çalışıyordu. Ama yine de ne yapacağını kesin olarak bilmiyordu.

Bu nedenle Hasan Paşa'nın davetine icabet ederken kafasını biraz olsun dağıtacağına seviniyordu. Malum Hasan Paşa'da hikâye boldu ve Akın da rakısını içip bunları dinlerken hiç değilse biraz olsun sorunlarından uzaklaşırdı.

Akın arabasıyla Hasan Paşa'nın dediği saatte Kızıltoprak otobüs durağından yaşlı adamı aldı. Gidecekleri yeri Hasan Paşa tayin edecekti.

Ama nedense Hasan Paşa gidecekleri yerin adını ve tam adresini söyleyeceği yerde Akın'a "sağa dön, sola dön" diyerek kısa komutlar vermeye başladı. Birkaç kilometre sonra bir nizamiyenin önünde durdular. Hasan Paşa nöbetçi subaya kimliğini gösterdi. Askerler selam durdular ve Akın arabayı ileriye doğru sürdü. Artık nereye gideceğini, daha doğrusu arabayı nereye park edeceğini biliyordu. Buraya birkaç defa gelmişti. Burası askerî bir sosyal tesisti.

Büyük yemek salonuna geçtiler, Hasan Paşa daha önce rezervasyon yaptırmıştı ve masaları kendilerini bekliyordu. Hem de "general bölümünden" bir masa.

Asker garsonlar "Komutanım" diye hitap ederek servise başladılar. Otelcilik okulu öğrencisi ya da mezunu genç kızlar masaya bir şeyler taşıdı durdu.

Akın'ın keyfi yerindeydi doğrusu. Hele asker garsonların kendisine "Komutanım" diyerek servis yapmaları çok hoşuna gitmiş, sanki yedek subaylık günlerine dönmüştü.

İlk kadehlerini yudumlayıp havadan sudan sohbet ederken Hasan Paşa'nın gözü hep salonun giriş kapısında idi. Bu durum Akın'ın gözünden kaçmamış hatta genç adamı rahatsız etmişti.

Bir süre sonra yine kapıya bakan Hasan Paşa gülümsemeye başladı, bir yandan da eliyle kapıdan giren orta yaşlı bir adama işaret ediyordu.

Orta yaşlı adam da gülümseyerek masalarına doğru yöneldi. Hasan Paşa ayağa kalktı ve yeni gelenle öpüştü, onu Akın'a tanıttı:

"Çok eski bir dost. Gerçek adını kimse kullanmaz, onu tanıyan çoğu kişi de bilmez. Bu eski dostum Ağabey olarak tanınır..."

Akın, Ağabeyle tokalaştı. Asker garsonlar yine "Komutanım" hitabıyla Ağabey'e de servis yaptılar.

ikinci kadehlere başlandı. Artık daha ciddi konulara geçilebilirdi ya da Hasan Paşa yine eski bir öyküsüyle geceye renk katabilirdi. Ama ilk hareket Ağabey'den geldi:

"Eee Akın sen neler yapıyorsun bakalım ? Hoş Hasan Paşa bana son günlerde üzerinde çalıştığın projeden şöyle bir bahsetmişti, ama bir de sen anlat..."

Akın serbest gazeteci olarak çalıştığını yineledi ve Özgür Alman Haber Ajansı için bir yazı hazırladığını, hatta tamamlamak üzere olduğunu söyledi.

Ağabey, "Bu yazını ben de okumak isterdim" deyince Akın'ın yanıtı otomatikçe bağlanmış gibi dudaklarından döküldü:

"Yazının Türkiye'de yayımlanıp yayımlanmayacağım bilmiyorum. Bunu Almanlar için yazdım. Parasını da aldım. Şimdi meslek ahlakına aykırı olduğundan yazıyı kimseye okutamam..."

Ağabey durmak istemiyordu:

"Senin iyi bir gazeteci olduğunu biliyorum, ama karşıdakileri iyi tanıyor musun ?"

Akın Almanları tanımaya başlamıştı. Söyledikleri kişiler olmadıklarını biliyordu, ama kim olduklarını kesin olarak bilemiyordu. Tıpkı Ağabey'in kim olduğunu bilmediği gibi. Akın ne yanıt vereceğini düşünürken Ağabey devam etti:

"Ne üzerinde çalıştığını tam olarak bilmiyorum. Askerdeki komutanın ve Hasan Paşa senin ülkeye zararlı bir faaliyette bulunmayacağına ilişkin kefil oldular. Bu arada biz de senin hakkında ve son zamanlardaki ilgi alanların konusunda çeşitli araştırmalar yaptık. Gözümüze batan pek fazla bir şey çıkmadı..."

Akın şaşırmıştı:

"Ben sıradan araştırmacı gazetecilik yaptım ve çok sıradan olaylarla ilgilendim. Her şeyimi kontrol etmişsiniz bari evimi arayıp, telefonlarımı da dinleseydiniz" diye çıkıştı.

Ama Ağabey hiç istifini bozmadı:

"Telefonlarım tabii ki dinledik, bu bizim en doğal hakkımız!"

"Benim telefonlarımı dinleme hakkını size kim verdi?"

"Ülkenin korunması söz konusu olunca, her türlü hak bizlere daha doğduğumuz andan itibaren verilmiştir. Son nefesimize kadar da bu hakkı kullanırız."

Akın, "Haberleşme özgürlüğü, çalışma özgürlüğü" gibi bir şeyler geveleyecek oldu, ama hemen vazgeçti. O Türkiye'de yaşıyordu ve bir gazeteci olarak Türkiye gerçeklerine sokaktaki adamdan daha fazla tanık olmuştu.

Devletin derinlerinden gelen güç hemen her ülkede olduğu gi-

bi Türkiye'de de dilediği gibi davranırdı. Peki ama bu güç neden onunla bir askerî sosyal tesiste yenecek akşam yemeğinde bir araya gelmek istemişti ? Akın'a göre asıl sorun buradaydı.

Hasan Paşa hemen araya girdi ve kadehini kaldırdı. Ağabey ile Akın da aynı hareketi tekrarladılar. Masada biraz önce gerilen hava yumuşamaya yüz tutmuştu. Ağabey de üzerine düşeni yaptı:

"Bak Akın ben senin düşmanın değilim, hatta dostun sayılırım. Saha elemanları evinin araştırılmasını da istediler, ama ben karşı çıktım. Kimse senin evine girmedir. Çünkü topladığım istihbarata göre sana güvenebileceğimi biliyordum. Tabii seni izledik. Ama bu davranışımız inan seni kontrol etmek için değil, güvenliğini sağlamak içindir."

Çenesi hiç durmayan Hasan Paşa sus pus konuşulanları dinliyor, Akın ise son anlatılanları algılamakta zorluk çekiyordu:

"Fakat ben hiçbir şey fark etmedim ki!"

Ağabey yanıtladı:

"Tabii bir şeyden şüphelenmeyecektin. Bu arada peşinde sadece biz yoktık ki! Ama hepimiz profesyoneliz ve işimizi iyi yaparız. Son günlerde peşine Alman dostların da adam taktı. İsraililer ise uzun zamandan beri seninle ilgileniyorlar. Allah biliyor ya peşinde biz olmasaydık, İsraililer seni çoktan paket bile yaparlardı. Ama bizim adamlarımızı da peşinde görünce her defasında geri adım atmak zorunda kaldılar."

Akın'ın şaşkınlığı büyüyordu. Ağabey ise ağzı kurudukça rakısından bir firt içiyor ve anlatmaya devam ediyordu.

"Çözemediğin bir sorun olduğunda askerdeki komutanına gitmeye söz verdiğini unuttun mu ? Komutanın sana bizim mesajımızı getirmişti. Demek ki biz fark etmeden kimse seni zorlamamış. Şimdi konumuza gelelim. Almanların senden önemli bir beklentisi var, ama ne olduğunu çözemedim. İsraililer de buna ilgi duyuyorlar. Ama merkezdeki analizcilerimin en iyi tahmini senin Almanları dolandırdığın yolunda oldu. Hele o Alman hatunu sık sık götürmeye başlayınca, ben de bu hikâyeye inanacaktım az daha. Ama bana göre konu bu kadar basit değil. Öte yandan zararlı bir faaliyet de değil. Şimdilik seni uzaktan izleyerek korunmanı sağlayıp bu oyunun bitmesini bekleyeceğiz. Eğer senin dediğin gibi konu basit bir röportajsa kaynaklarımızı bir hiç uğruna kullandığımız için benimle dalga geçecekler, istihbaratçı sezgimle alay edecekler..."

Akın gülümseyerek kadehini kaldırdı:

"Vallahi basit bir serbest gazetecilik olayının böyle sorunlar yaratacağım bilseydim, bu işe hiç girmezdim..."

Ağabey hemen yanıtladı:

"Ooo, bir ara olay hızla tırmandı. Hatta Ankara'da Amerikalılarla birlikte İsraililerin de katıldığı bir toplantı bile yaptık. Bu toplantıda İsraililere bir Türk vatandaşına anavatanında bir şey yapamayacaklarını hatırlattık. Ama adamlar çok inatçı. Buradaki istasyon şefini uzun yıllardır tanırım, geçen gün gelip bana ne dedi biliyor musun ?"

Akın doğal olarak bilmediğini bir mimikle belli etti. Ağabey ise devam etti:

"Adam gelip seninle onlar arasında arabulucu olmamı istedi. Eğer sen elindeki bilgileri onlara verirsen, onlar da sana bunun karşılığında Eski Ahit'in Yeşu Kitabı'nın yirminci babında yazılı olanları vereceklermiş. Benim kafam böyle işlere ermez, ama sana bir aktarayım dedim... Sen önemli bir şey bulursan, önce bizimle paylaşırsın değil mi ?"

Yemeğin bundan sonraki bölümü oldukça sakın geçti. Kahvelerini içtikten sonra Hasan Paşa, kendisini Ağabey'in bırakacağını söyleyince, Akın yemek salonunda onlarla vedalaştı. O uzaklaştığında Hasan Paşa ve Ağabey muhabbete başlamışlardı bile.

Hasan Paşa o akşam konuşulanlardan pek fazla bir şey anlamamıştı ve yine de Ağabey'e sormadan edemedi:

"Azizim bizim Akın'ın büyük bir iş peşinde olduğunu söylüyorsun, ama bu işi öğrenmek için pek de bir şey yapmıyorsun!"

Ağabey gülerek Hasan Paşa'yı yanıtladı:

"Bu Akın sağlam çocuk. İlkelerinden kesinlikle vazgeçmez. Bu konuda denenmiş biri. Hani İstanbul polisi ile Ankara'daki güvenlik birimleri arasında yaşanan gizli savaş sırasında birtakım raporlar basma sızdırılmıştı ya. İşte bu raporlar önce Akın'a gitti. Adam raporların doğruluğunu araştırdı. Aslında iki taraf da onu kullanmak istiyordu. Bunun farkına vardı. İki taraftan birine yanaşsa muazzam avantajı olacaktı, ama o öyle yapmadı. Raporları da yayımlamadı. Ketum davrandı. Mesleğinin ilkelerinden taviz vermedi. Zaman zaman bizim elemanlarla teşriki mesaisi oldu. Ama kendisini kesinlikle kullandırmadı. Sadece işinin gereğini, haberciliğini yaptı. Yurtdışına haber yapmaya gittiğinde Türkiye'nin menfaatine olan konularda bizimkilerle birkaç kez işbirliği yaptı. Yani Akın bizim teşkilatta bilinen sağlam bir çocuk. Ona biraz zaman vermek gerek..."

Öte yandan Akın, Ağabey'in, ki denildiği gibi alanında bir numara olan bir insanın böyle çocukça yaklaşımlarda bulunmasını anlayamamıştı.

Bir yandan kendisini kontrol altında tuttuklarını söylüyor, diğer yandan İsraililerin teklifini iletiyor, öte yandan da önemli bir şey bulursa ona da haber vermesini istiyordu. Akın'ın kafasının almadığı tek şey ise bu oyunda sadece basit bir yem olduğuydu.

Bütün bunlara karşın İsraililerin Eski Ahit'ten getirdikleri teklif genç adamı muazzam meraklandırmıştı. Tabii yemekten sonra ilk durağı evindeki kitaplığı oldu. Eski Ahit de denilen Tevrat'ı açtı Yeşu Kitabı'nın yirminci babını buldu ve okumaya başladı:

Ve Rab Yeşua söylüyip dedi: İsrail oğullarına söylüyip de: Musa vasıtası ile size söylemiş olduğum sığınacak şehirleri kendinize seçin, ta ki, bilmiyerek yanlışlıkla bir canı vuran katil oraya kaçsın; ve sizin için kan öcünü alandan sığınacak yer olacaklar. Ve o, bu şehirlerden birine kaçacaktır, ve şehir kapısının girilecek yerinde duracak, ve davasını o şehrin ihtiyarlarına anlatacak; ve onu şehre, kendilerinin yanına alacaklar, ve ona yer verecekler, ve onlarla oturacak. Ve eğer kan öcünü alan onun ardım kovalarsa, o zaman adam öldüreni onun eline vermiyecekler; çünkü komşusunu bilmiyerek vurmuştur, ve ondan evelce nefret etmiyordu. Ve cemaatin önünde hüküm için duruncıya kadar, o günlerde olan büyük kâhinin ölümüne kadar, o şehirde oturacak; o zaman adam öldüren dönecek, ve kendi şehrine, ve kendi evine, kaçtığı şehre gelecektir.

Ve Galilede, Naftali dağlığında Kedeşi, ve Efraim dağlığında Şeke-mi, ve Yahuda dağlığında Kiryat-arbayı (o Hebrondur) ayırdılar. Ve Erden ötesinde, Eriha karşısında şarka doğru, Ruben sıptmdan, oadaki çölde Betseri, ve Gad sıptmdan Gileadda Raniotu, ve Manasse sıptmdan Basanda Golani ayırdılar. Yanlışlıkla can vuran herkes oraya kaçsın, ve cemaatin önünde duruncıya kadar kan öcünü alanın eli-le ölmesin diye, bütün İsrail oğulları için, ve aralarında misafir olan garip için tayin olunan şehirler bunlardı...

39

Akın, Tevrat'taki kendisine önerilen bölümü okuyunca, her zaman olduğu gibi öncelikle gözü yazım hatalarına takıldı. Ama Kutsal Kitap'm yazımı böyleydi. Herhalde kadim İbranice'den tercüme edilirken Türkçe'de kendilerine uygun bir fonetik yaratmak istemişlerdi. Aman neyse, Akın şimdi bu konuya kafasını takamazdı. Zarfı bırakıp içeriğine baktı. Demek ki İsrailoğulları kendisinden Hitler'in

oğlunun kimliğini açıklamasını istiyor, karşılığında da sığınma hakkı tanıyorlardı. Onlara göre, güzel ve akılcı bir alışverişti. Ama Akın'a çöldeki yerleşim yerlerinden hiçbiri cazip görünmüyordu.

Akın'm aklına o anda bambaşka bir şey geldi. Casus romanlarının bazılarında, aynen Tevrat'ta bahsedildiği gibi ajanların dokunulmaz olduğu çeşitli dinlenme merkezleri vardı. Bu alanın dışında kıyasıya savaşılan ajanlar bu sığınma bölgesine geldikleri andan itibaren barış içinde belirli bir dönem geçirebiliyorlardı. Hatta daha birkaç gün öncesinde vuruştığı düşman ajanıyla karşılaştıklarında medenî insanlar gibi havadan sudan sohbet edebiliyorlardı. Ama oradan çıktıklarında düşmanlıklar bırakıldığı yerden devam ediyordu.

Sığınma bölgesinde bir ajanın başına bir şey gelmesi yazılı olmayan en önemli kuralın ihlaliydi ve sorumlusuna her iki dünyada da yer yoktu.

Ama bütün bunlar casus romanlarında olurdu.

Akın'm casuslukla ne ilgisi vardı ki!

Ama Ağabey'in dediğine göre, peşinde çeşitli uluslardan casuslar vardı ve Akın'a

Tevrat'tan alıntı yapılarak casus romanlarında geçen bir alternatif sunuluyordu.

Şimdi Akın ne halt yiyecekti ?

Etik kurallara göre Özgür Alman Haber Ajansı adına çalışıyordu ve onların sponsorluğunda yaptığı araştırmadan çıkan sonuçları onlara teslim etmeliydi...

Ama Almanlar kendisini kandırmışlardı. Her şeyden önce onlar gazeteci değildiler ve Özgür Alman Haber Ajansı da naylon bir şirketti.

Öte yandan Almanların sabrı taşmak üzereydi. Bulduklarını bugün yarın teslim etmesini bekliyorlardı.

Teslim etmezse başı Almanlarla büyük derde girebilirdi.

Belki de Almanlara her şeyi açıklayıp, Ağabey'e de bilgi vermek en kolay yoldu. Daha sonra Brigitte'yle Beyşehir'e gider ve sazan balığı çiftliği kurardı. Aklına Brigitte gelince içi titredi. Her şeye rağmen genç kadını, kızıl saçlı sevgilisini özlemişti. Ama Brigitte de dediği kişi değildi. Şu anda Brigitte'yle ilgili hayal kurmak, geleceğe yönelik planlar yapmak abesle iştigaldi.

Peki Akın ne yapmalıydı ?

Elindeki bilgi çok önemliydi. Eğer gerçeğe yani Hitler'in oğluna ulaşabilirse, bu müthiş bir şey olurdu ve dünya çapında bir gazetecilik olayına imza atabilirdi. Bu da kendisine hem ün hem de aklının alamayacağı kadar para getirirdi.

Akın hayale daldı.

Hitler'in oğlu Herman A.'yi buluyordu. Hemen onunla bir anlaşma yapıyor ve basın danışmanlığını üstleniyordu. Ardından Herman A.'yi alıp bilinmeyen bir yere götürüyor, fotoğrafı ve görüntüsü ilk röportajını gerçekleştiriyordu. Sonra da bu röportajı açık artırmaya çıkarıyordu.

Acaba dünya medyası Hitler'in oğlunun tek kare fotoğrafı için kaç para öderdi?

Akıllı davranıp Hitler'in oğlunun görüntü ve röportaj tekelini eline almalıydı.

Bu da pek zor olmazdı herhalde. Çünkü adam kimin oğlu olursa olsun, Anadolu'nun ücra bir köşesinde büyüüp yaşayan bir köylüydü. Büyük olasılıkla dış dünyada olup bitenlerden haberdar değildi ve kendisiyle ilgili böylesine ufak tefek şeylerin büyük paralar getireceğini bilemezdi. Zaten bundan sonra da bu basit köylü Hitler'in oğlu olarak refah içinde yaşayacaktı. Bu basit köylü hayatta sahip olamayacağı serveti kendisine kazandıran adama gelirinin dörtte birini herhalde seve seve verirdi. Akın da kendisine düşen hisseyi almalıydı. Çünkü gerçeği ortaya çıkarmış, sıradan bir köylüye Hitler'in mirasçısı olarak tarih sahnesinde başrol vermiş olacaktı.

Tamam, bu köylü babasının siyâsî mirasıyla yaşamını değiştirecekti, ama Akın da

babasından kendisine miras kalan bilgiyle aynı değişikliği yapmaya hak kazanacaktı. Sonunda bilgi para kazanabilecekti. Oysa genç adam o güne kadar bildiği lüzumlu lüzumsuz milyonlarca şeyi bir türlü paraya tahvil edememişti.

Düşündükçe bu fikir aklına daha çok yatıyordu.

Hitler'in oğlunun ortaya çıkmasıyla hem Arî ırkın genetik geleceği garanti altına alınıyordu hem de Akın'ın ekonomik geleceği. Evet bu güzel bir paylaşımdı. Akın ile Herman A. bundan böyle babalarından kalan mirasla mutlu ve müreffeh yaşayacaklardı. Adil bir paylaşım olacaktı.

Öte yandan sahtekâr Özgür Alman Haber Ajansı'yla bir sözleşmesi vardı Akm'ın. Evet bu sözleşme gereği yazacağı yazı için bir de avans almıştı. Ama bu avans babasının yaşamöyküsünü yazması içindi, yoksa babasının yaşamındaki sırları satması için değil. Evet Akın yaptığı anlaşmaya uyardı. Babasının yaşamöyküsünü yazıp Brigitte'ye teslim edecekti. Zaten hemen her şey bilgisayarıyla kayıtlıydı. Cilasını çeker ve bir diskete yükleyip sevgilisine teslim ederdi. Akm sözünü tutardı.

Bir başka açıdan ise Hitler'in oğlunun bulunması kimseyle

paylaşılmayacak bir gazetecilik başansıydı. Almanların bu bilgiyi ne için istediklerini bilmiyordu. Ama herhalde röportajı dünyaya satıp para kazanmak akla en son gelecek olasılıktı. Tıpkı İsraillilerin aynı bilgiyi istedikleri gibi.

Her iki durumda da Akın gazetecilik başarısını dünyaya sunamayacaktı. Belki pazarlık yapsa gerek İsraillilerden gerekse Almanlardan bu bilgiye karşılık tatmin olabileceği paralar kazanabilirdi, ama Akın ticaret yapmak bir yana hâlâ içten içe kendisini bir gazeteci olarak hissediyordu.

Belki de Özgür Alman Haber Ajansı da salt gazetecilik güdüsüyle hareket ediyor ve rakiplerini uyandırmamak için bu naylon şirketle kamuflej sağlıyordu. O zaman da Akın Hitler'in oğluyla ilgili malzemenin Almanya yayın hakları için bu ajansla anlaşabilirdi. Bu çözüm genç gazeteciyi rahatlatmıştı.

Şimdi harekete geçme zamanıydı. Önce Brigitte'ye telefon ederek yazısını tamamladığını ve ertesi gün öğle saatlerinde ajansın bürosuna getireceğini haber verdi. Ardından birkaç telefon görüşmesi daha yaptı ve bilgisayarın başına geçerek babasının yaşamöyküsünde son rötuşları yaptı. Tabii ki Herman A. alt başlığını atlayarak...

Ertesi sabah Akm evindeki bilgisayardan babasının yaşamöyküsünü sığırdığı on iki sayfalık yazının çıkışını aldı. Ardından boş bir diskete de yazıyı kopyaladı ve hem kâğıttan hem de disketi özenle bir poşet dosyaya koydu. Ardından bunu büyük boy saman kâğıttan bir zarfa koydu. Artık evden çıkmaya hazırdı.

Görevini tamamlayan insanlara özgü gönül rahatlığıyla evden ayrılan Akın önce Taksim'e Türk Hava Yolları'nın bilet satış ofisine gitti. Telefonla rezervasyonunu yaptırdığı bileti nakit ödeyerek aldı. Sonra da bir taksiye atlayarak sevgilisinin, daha doğrusu

işverenin bürosuna gitti.

Brigitte, Akın'ı her zamanki gibi büyük coşkuyla karşıladı. Genç adamın kolunun altındaki zarfı görünce de coşkusu arttı.

Brigitte'nin masasının bulunduğu büyük salona gittiler. Akın üçlü kanepeye oturdu. Brigitte hemen yanına sokuldu, genç adamı uzun ve ıslak öptü. Hani şu tam Fransız öpücüğü denilen cinsten.

Akın gülerek elinde tuttuğu zarfı uzattı:

"Sonunda bitti ve herhalde ajanstan aldığım parayı hak ettim."

Brigitte yerinden kalktı ve masasına giderek sağ alt çekmeceyi açtı. Şimdi onun da elinde bir zarf vardı. Boyu Akın'ın getirdiği zarftan daha küçüktü, ama kalınlığı çok daha fazlaydı. Brigitte gülümsedi:

"Sevgilim sana bir sürprizim var. Ajans yazını teslim ettiğinde yüklü bir prim vermeyi kararlaştırdı."

Sonra gelip Akın'ın kucağına oturdu ve genç adama bir Fransız öpücüğü daha verdi.

Akın zarfını cebine koydu. Brigitte de heyecanla zarfı açarak kâğıtları çıkardı. Akın'ın İngilizce yazdığı yazıyı hızla okumaya başladı.

Brigitte kendisini okumaya kaptırmışken Akın da serseri düşüncelerle dolmaya başladı. Hayalinde Herman A.'yı buluyordu.

Brigitte de bu arada okumasını bitirmişti, ama genç kadının coşkusu kaybolmuştu.

Akın gülümseyerek, "Beğendin mi ?" diye sordu.

Brigitte kekeledi:

"Çok güzel olmuş da ama biraz eksik değil mi ?"

Akın işi pişkinliğe vurdu:

"Sevgilim bu yazıyı neredeyse seninle birlikte yazdık sayılır. Elimdeki bilgilerin hepsini sen de biliyorsun. Daha başka yazacak ne var ki ? Seni hayal kırıklığına uğrattım galiba, ama unutma babamın yaşamöyküsünü yazma fikri senindi ve ben bu fikre hep muhalefet ettim. Sıradan bir insanın yaşamöyküsünden ne bekliyordun ki!"

"Evet Akın korkarım hayal kırıklığı içindeyim. Sıradan bir yaşamdan olağanüstü bir hikâyeye çıkar, ama bana kalırsa sen bu olağanüstü detayı yazmak istememişsin..."

Hayda, sinir harbi başlamıştı işte. Oysa Akın daha kısa süre öncesine kadar Brigitte'yle balık çiftliği kurmayı düşünüyordu. Genç kadının ilgisi demek ki iyi ya da kötü yazıyı alana

kadarmış.

Akm altta kalmaya hiç niyetli değildi. Hemen ceketinin cebindeki zarfı çıkardı:

"İstersen başarı primini geri al. Seni memnun edemedikten sonra patronların hiç mutlu olmazlar."

Brigitte taktik değiştirmişti:

"Hayır zarf sende kalsın. Ama bu yazının eksik olduğunu ikimiz de biliyoruz. Yazının eksik unsurlarını tamamla, dilediğin miktarda başarı primini sen tayin et. Patronlarım mutlu olduktan sonra onlar için paranın hiç önemi yoktur..."

"Brigitte sorun para değil. Bunu sen de biliyorsundur eğer beni biraz olsun tanıdıysan. Ama elimdeki malzeme bu. Neden bahsettiğini bilemiyorum..."

Bir süre ikisi de sustu.

Ardından Akın konuyu değiştirmek için damdan düşer gibi,

"Yarın Adana'ya gideceğim" dedi.

Brigitte hemen nedenini sordu. Artık iki eski sevgilinin birbirlerine güvenmedikleri gün gibi aşikârdı. Akın nedenini söyledi:

"Liseden bir arkadaşım evleniyor ve düğününde mutlaka beni görmek istiyor. Ben de söz verdim."

"Ben de seninle geleyim."

"Bak Brigitte seninle Adana'ya gitmeyi çok isterdim, ama düğün kent merkezinde yapılmayacak arkadaşımın ailesinin eski geleneklerine göre bir dağ köyünde düzenlenecek."

Brigitte pes etmeye niyetli değildi:

"Olsun böyle folklorik bir düğünü kaçırmak istemem..."

Akın kıvırmaya devam etti:

"Yahu, dağ başında bir köy evinde kalacağım. Orada çok muhafazakâr bir yapı olacak. Şimdi seni ne sıfatla götüreyim ? Bazı unsurlar geleneksel Türk aile yapısı içinde değerini sandığından daha çok koruyor. Sevgilim zaten üç gün kalıp döneceğim. Hem bu arada yazımı bir kez daha gözden geçiririm ve sen dönüşte havaalanında beni karşılarısın..."

Brigitte sinirden yerinde duramıyordu. Akın kendisine kazık atmıştı. Akın'ın Toton Şövalyelerinin ulaşmak istediği bilgiye sahip olduğunu adı gibi biliyordu. Ama genç adam bu bilgiyi kendisine saklamayı seçmişti.

Brigitte yediği kazığın acısıyla ofisinde dört dönüp duruyordu.

"Keşke şövalyeleri engellemeseydim. Keşke kendi bildikleri yöntemlerle bu önemli bilgiyi Akın'dan alsalardı" diye düşünen Brigitte intikam arzusuyla yanıp tutuşmaya başladı. Akın'la her şeyi paylaşmıştı ve genç adam çekip gitmişti işte.

Biraz olsun sakinleşmeye çalıştı. "Acaba Akın bana bildiklerini anlatsaydı onunla kalır mıydım ?" diye kendi kendisine sordu.

Yanıtı olumsuzdu. Fazla düşünmesine gerek yoktu bile. Bir Türk'le Türkiye'de yaşamak, hele o aptal balık çiftliği projesini hayata geçirmek, ona şimdi çok aptalca geliyordu. Eğer Akın'dan Hitler'in oğlunun nerede ve hangi kimlikle yaşadığı bilgisini alabilseydi, herhalde anavatanına zaferle dönmekten başka bir şey düşünemezdi. Ve Almanya'da kurulacak yeni düzende zaferine uygun bir konuma sahip olmak da hakkıydı.

Henüz bu imtiyazdan vazgeçmemişti.

Yapılacak bir şeylerin olması lazımdı. Brigitte telefona uzandı ve Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'nin kaldığı otelin numarasını çevirdi. Otelin otomatik santrali çıkınca da oda numarasını tuşla-dı. Karşı taraftan ahizenin açıldığını duydu, ardından kulağına "Ja" diye bir ses geldi. Brigitte kendini tanıttı ve acil durumlar için kullanması gereken parolayı söyledi.

Şimdi Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi telefondaydı. Brigitte önemli gelişmelerin olduğunu ve en kısa sürede yüz yüze görüşmeleri gerektiğini bildirdi. Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi genç kadından hemen oteline gelmesini istedi.

Brigitte çantasını kapıp caddeye indi. Bir taksiye atladı ve havaalanı yakınlarındaki otele gitmesini söyledi şoföre.

Yolda içini sıkıntı bastı. Akınla yaşadığı fiyaskoyu şövalyelere nasıl açıklayacaktı ?

Ama bunun pek önemi yoktu. Kuş kaçmak üzereydi. Şimdi Akın'ı yakalayıp elindeki bilgiyi söke söke almanın zamanıydı. Akın onu kandırmıştı. İntikamını mutlaka almalıydı. Ancak Brigitte madalyonun diğer yüzünü hiç düşünmüyordu. Bu oyunda herkes birbirini aldatıyordu.

Brigitte otele varınca hemen Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'nin süitine çıktı. Kapıyı hafifçe çaldı. Korumalardan biri kapıyı araladı. Brigitte'nin yalnız olduğunu görünce genç kadını içeri aldı.

Salonda Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi dizüstü bilgisayarını açmış, kamera ve mikrofon teşkilatını da kurmuş, İnternet üzerinden görüşme yapıyordu. Brigitte'nin içeriye girdiğini görünce eliyle oturmasını söyledi ve işine devam etti.

Koruma kapıyı kapatıp dışarıya çıktı. Brigitte etrafına bakındı. Büyük Toton Girişim Şövalyesi'nin de salonda bulunduğunu gördü. Orta yaşlı adam gülümseyerek genç kadına selam verdi. Brigitte ise İnternet ortamında konuşulanlara kulak kabartmaya başladı.

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi karşısındaki kişiye bir seri rakam söyledi. Karşıdan "anlaşıldı" diye bir yanıt geldi. Brigitte bu sesi tanıyordu. En Büyük Toton Şövalyesi'nin sesiydi. Yaşadığı bozgunu En Büyük Şövalye'yle doğrudan paylaşacağını hiç düşünmemişti. Söze nereden başlayacağına karar vermeye çalışırken hoparlördeki ses devam etti:

"Size iyi haberlerim var. Konuğumuzu ağırlamak için Hırvatistan ve Ukrayna'da birer tesis kurduk. Hemen hemen tüm hazırlıklar bitti. Şimdi sizden gelecek haberleri beklemekten başka bir işimiz kalmadı."

Brigitte'nin yüreği ağzına geldi. Ama Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi hemen lafa karıştı:

"En Büyük Şövalye, her iki ülke de riskli değil mi? Hırvatistan sürekli mercek altında. Almanya'nın Yugoslavya iç savaşını başlatıp körüklemesinden sonra bağımsızlığına kavuşan Hırvatistan komşu ülkelerin ve Avrupa'nın lider devletlerinin gözetimi altında. Hırvatistan'daki çalışmalarımız göze bataabilir. Öte yandan, Hırvat yetkililer bağımsızlıklarını Almanya'ya borçlu olduklarının bilincindeler. Eğer çalışmalarımızdan Hırvatların haberleri olursa hemen Almanya'ya iletmeyi kendilerine bir borç bilecekler. Ben, Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi olarak Ukrayna'daki tesisin kullanılmasını öneriyorum ve bunun kayda geçmesini istiyorum."

En Büyük Toton Şövalyesi yanıtladı:

"Tamam isteğin kayda geçti, ama bazı şövalyeler de Ukrayna hakkında şüpheliler..."

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'nin bu konudaki cevabı hazırды:

"Evet, Sovyet resmî tarihinin yazdıklarının aksine Ukraynalılar İkinci Dünya Savaşı'nda en önemli müttefiklerimizden biriydiler. Bu tarih eğitiminden geçen yeni nesil bizimle işbirliği yapmaktan kaçınacaktır. Eski Ukraynalı dostlarımızın çoğunu da Stalin'in kendine özgü yöntemlerle yok ettiğini biliyoruz, ama gerek devlet kademelerindeki gerekse sosyal yaşamın önemli noktalarındaki sağlam dostlarımız dilediğimiz her türlü ayarlamayı yapıp gizliliğimizi sağlayacaklardır. Bunun da kayda geçmesini istiyorum."

En Büyük Toton Şövalyesi sıkıntıyla mırıldandı:

"Tamam, unutma ki Hırvatistan'da eski dostlarımız hem sayıca çok fazla hem de şu anki devlet kademesinde daha etkin."

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'nin söyleyecek bir şeyi kalmamıştı, onun yerine sözü Büyük Toton Girişim Şövalyesi aldı:

"Umarım misafirimiz için entelektüel hazırlıklar da yapılmıştır."

En Büyük Toton Şövalyesi hemen yanıtladı:

"Tabî ki. Yalnız entelektüel ekip bir tane. Hangi ülke seçilirse, oraya harekete hazır bekliyor. Dil uzmanlarından tutun da tarihçilere, stratejistlere kadar Almanya'nın elindeki en iyi bilim adamlarını topladık. Hepsi de büyük yeminle bize bağlılar. Zaten hepsi de şövalye, böyle onurlu bir görevi bekliyorlar. Konuğumuz seçilecek tesise gelince, uzmanlarımız aradan geçen yılların boşluğunu dolduracaklar. Bana göre en önemlisi hitabet. Önce konuğumuzun Almanca konuşmasını düzeltceğiz. Ardından babası gibi çok iyi bir hatip olacak. Babasının yeteneği doğuşandı, ama oğlununki günü-

müzün teknikleriyle mükemmel hale gelecek. Bu konuda bana güvence verildi. Tabî ki tarih vs anlatılacak, ama devlet yönetimi gibi konularda derine inilmeyecek. O sadece bizim istediklerimizi halka aktaran bir araç olacak. İlk başta söylediğim gibi merkezde bizler olacağız. Dördüncü Reich'ı biz şekillendireceğiz..."

"Eğer babasının oğluysa her şeyi çabuk kavrar ve kolay öğrenir" dedi Büyük Toton Girişim Şövalyesi.

En Büyük Toton Şövalyesi de bundan hiç kuşkusunun olmadığını vurgulayarak internet'te yapılan konferansa son verdi.

Sahne sırası Brigitte Diels'e gelmişti. Genç kadın Büyük Toton Girişim Şövalyesi'ne döndü:

"Herr William Hoepner" diye söze başladı. Ama karşısındaki adam onun sözünü kesti:

"Bana sadece William diyebilirsin."

Ne fark ederdi ki. Burada karşısındakine nasıl hitap edileceği genç kadının anlatacaklarının yanında hiç önemli değildi.

Brigitte derin bir nefes aldı. Gücünü topladı ve "Türk gazeteci Akın Dedel aradığımız bilgiyi bize vermeyi reddediyor. Yann da İstanbul'dan ayrılıyor..." dedi.

Sonra da karşısındakilerin kendisine soru yöneltmesine fırsat vermeden gelişmeleri bir çırpıda anlattı. Akın'ın Hitler'in oğluyla ilgili sırrı çözmüş olduğuna inandığını sözlerine ekledi.

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi ya da toplum içinde bilinen adıyla Kari Krenchel, "Kahretsin" diye mırıldandı. Ardından da "Frank Neurath haklıymış" dedi.

Salondakilerin bu sözlere önem verecek halleri yoktu.

William Hoepner, "Ne yapacağız ?" diye sordu.

Kari Krenchel yanıtladı:

"Gazeteciyi cehenneme bile gitse takip edeceğiz. Ya bize bulduğu bilgiyi güzellikle verir ya da İspanyol Engizisyonu'nu aratmayan yöntemlerle ben almasını bilirim."

Hemen bir eylem planı yapıldı. Buna göre, Büyük Toton Girişim Şövalyesi William Hoepner ertesi sabah Almanya'ya dönüp gelişmeleri tüm büyük şövalyelerle birlikte tartışacak ve Türkiye'deki ekiple koordinatörlük görevini üstlenecekti.

Eğer Türkiye'deki operasyon başarısız olursa, şövalyeler ciddi bir biçimde kendilerini, yönetici kadroları tartışmaya açacaklardı ki, bu da yüzlerce yıllık geleneklerin yıkılması demekti.

O nedenle William Hoepner'in burada üstlendiği görev çok önemliydi. Operasyonun olası başarısızlığına karşın Frank Neurath gibi "devrimci" ga^jılaJp Je |sIHk |evalyelerin geleneklere zarar vermelerini

önleyecekti. Hele En Büyük Toton Şövalyesi'nin tartışılması affedilecek bir şey olmazdı. Ama operasyonun başarısızlığı halinde, onlarca yıllık beklentinin, mesainin ve milyarlarca markın sokağa atılması karşısında şövalyeleri zaptetmek de düşünülenlerden zor bir işti.

William Hoepner, Büyük Toton Girişim Şövalyesi olarak üstüne düşen vazifeyi başarıyla yapmalı, çıkabilecek çatlak sesleri daha ses tellerine ulaşmadan elimine etmeliydi. Hem operasyon başarısız olursa, belki de en Büyük Toton Şövalyesi tüm sorumluluğu üstlenir ve görevinden affını isterdi. Bu olasılık Hoepner'in hoşuna gitti. Böylelikle olası sorunlar daha başından bertaraf edilirdi. Ama Hoepner şimdilik operasyonun başarısızlığını düşünmek bile istemiyordu. Yine de aksi bir sonuçla karşılaşırlarsa her türlü olasılığa karşı önlemini almalı ve bu işi de kendi açısından kârlı kapatmalıydı. O boşu boşuna Büyük Toton Girişim Şövalyesi olmamıştı.

William Hoepner bu hesaplara yaparken, Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi ya da bilinen adıyla Kari Krenchel zamanı bir seri telefon görüşmesiyle geçirmişti. Şimdi ilk sonuçları almaya başlamıştı. Türk bağlantıları bir çalışan aracılığıyla kolaylıkla Türk Hava Yolları bilgisayarına girerek Akın Dedel'in hangi sefer için bileti aldığını öğrenmişlerdi.

"Adamın sana yalan söylemiş Brigitte, Alan yann sabah Ada-na'ya değil de Trabzon'a gidiyormuş" diyen Kari Krenchel'in bu sözleri genç kadını hiç şaşırtmadı. Akın tabii ki Karadeniz sahiline gidecekti. Huber Ferpoorten denizaltısını son seferinden sonra, yani Führer'in oğlunu bıraktıktan sonra Karadeniz'de batırmıştı. Bilmecenin yanıtı mutlaka o coğrafyada yer almalıydı.

Kari Krenchel, Akın'ı sürekli izleyen Türk bağlantıları aradı ve gazetecinin Brigitte'den ayrıldıktan sonra ofisine gittiğini ve oradan ayrılmadığını öğrendi.

Tam o sırada kapı çalındı. Alman koruma Kari Krenchel'in çağırdığı Türkiye'de işbirliği yaptıkları grubun liderlerinden Gaf-far'ın geldiğini duyurdu.

Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi yüzünü ekşitti. Şimdi dostluk gösterisi yapmak uğruna

bu Türk'le birbirlerine sanlacaklardı. Hem de bu Türk şapur şapur iki yanağından öpecekti.

"Allahım ne hallere düşüyoruz" diye düşünen Krenchel, Gaffar içeriye girince kırk yıllık dostuymuş gibi bu esmer, kısa boylu, bıyıklan çenesine doğru inen, sıska adamı karşıladı. William Hoepner ile Brigitte Diels, Gaffarla karşılaşmamak için süitin salonunu çoktan terk etmişlerdi.

Birkaç sene Almanya'da kalan ve çat pat Almanca konuşan Gaf-

far ile Kari Krenchel daha önce de ortak toplantılar yapmışlardı. Birbirlerini iyi tanıdıkları bile söylenebilirdi.

Kari Krenchel zaman geçirmeksizin ilk isteğini söyledi. Akın Dedel, Karadeniz'de de sürekli izlenmeliydi.

Gaffar bunu halledebileceklerini söyledi. Sonra Akınla aynı uçakta bir Türk'ün de gitmesi kararlaştırıldı. Bu kişi Akın'ı izleyecek ve görevini Kari Krenchel ile Neonazi time bıraktıktan sonra İstanbul'a dönecekti. Bu da kolay halledilecek bir şeydi.

Ardından Kari Krenchel, Gaffar'dan Karadeniz'de yardıma ihtiyaç duyarsa sağlayabileceği Türk bağlantılar olup olmadığını sordu. Gaffar'ın yanıtı yine olumluydu. Krenchel gerekli irtibat numaralarını aldı. Şimdi çözmesi gereken tek bir sorun vardı. O da Trabzon'a Akın'dan önce mi yoksa sonra mı gitmeliydi ? Gaffar'la kısa bir teatiden sonra, Türk gazetecinin son dakikada bir oyun oynama olasılığını göze alarak Akın Dedel'den sonra yola çıkacaktı. Nasılsa Akın'ın arkasında onu izleyecek birisi vardı.

Kari Krenchel ile Gaffar Türk gazetecinin Karadeniz seferine kafa yorarken, Akın Dedel evine gelmiş, çantasını hazırlamaya başlamıştı bile.

Fotoğraf makinelerini, objektiflerini, iki flaşını, küçük teybini ve filmlerini omuz çantasına alacaktı. Afgan işi, deve derisinden şık ama yıllar geçtiği halde iğrenç kokusunu kaybetmemiş büyücek bir çantaya da kıyafetlerini koyuyordu.

Akın bu hummalı çalışması sırasında eşinin eve geldiğini fark etmedi bile. Kafasını kaldırdı ve karşısında eşini gördü. Eşi ne yaptığını sordu. Akın kısaca, "Yarın sabah gidiyorum" dedi.

Eşinin buna yanıtı ise tek kelimeydi:

"Sonunda!"

Ardından mutfığa giderek akşam için çiğ krema, mantar, sarımsak ve maydanoz soslu tortellini yapmaya koyuldu. Akın bu akşam rakısını buzdolabında bulabileceği peynir ve şarküteriyle içecekti. Genç adam eşi ve oğlunun çok sevdiği tortelliniyi ağzına bile koymazdı.

İkinci kitap

Birinci bölüm

41

Akın sabah ilk uçakla Trabzon'a hareket etti. Evden çıkıp uçağa binene kadar birkaç çift gözün takibi altındaydı. Uçakta bile bir çift göz sürekli onu kolluyordu.

Hasan Paşa'nın tanıştırdığı devletin bilinmeyen bir kadrosundaki gizli görevli Ağabey izlendiğini söylemesine rağmen Akın bu konuyu yeterince ciddiye almamıştı. Ama zaman zaman çevresini kuşkuyla bakışlarla tanyor ama göze çarpan bir şey göremiyordu. O sabah da Akın'ın çevresindeki her şey olağandı.

Türk Hava Yolları'nın Boeing 737 uçağı denizin üzerinde karaya paralel alçaldı ve lebiderya havaalanına kusursuz bir iniş yaptı. Oysa Akın yol boyunca huzursuzdu. Daha önce birkaç kez onun da bindiğı Trabzon uçağı hava muhalefeti nedeniyle alana inememiş ve Ankara'ya dönmüştü. Akın'ın önünde yorucu günler ve uzun yollar vardı. Doğal olarak uçağın alana hava muhalefeti yüzünden inememesi durumunda Ankara'dan Trabzon'a karayoluyla gitmek zorunda kalacak ve bu da yolculuğunun başında kendisine ekstra bir yük getirecekti.

Neyse Fransızların dediğı gibi iyi biten her şey iyiydi ve Akın Trabzon'daydı. Dahası uçaktan terminale yürürken lise arkadaşı Selim'i gördü. Sıkı çocuktu şu Selim. Telefonda fazla soru sormadan Akın'ın dediklerini dinlemiş, yapacağına dair söz vermiş ve şimdi de kendisini havaalanında bekliyordu.

İki eski arkadaş kucaklaştılar. Sonra Selim'in külüstür Fransız malı otomobiline binerek kent merkezine doğru yola koyuldular. Akın, hemen arkalarından bir taksiye binen kahverengi takım elbiseli, mavi gömleğine lacivert kravat takan güneş gözlüklü adamı fark etmedi bile. Selim arabasını kent içindeki Bağımsız Otel'e sürdü. Arkadaşı otelde Akın adına rezervasyon yaptırmıştı. Re-

sepsiyonda gerekli formları doldurdu, odasının anahtarını aldı, Selim'le vedalaşarak asansöre bindi. Bu işlemler boyunca Akın'la aynı uçakta gelen yolcu elinde bond çantasıyla sırasının gelmesini bekliyordu. Tabii bu arada Akın'a verilen odanın numarasını aklına kaydetti. Akın'ın oda numarası 428'di.

Uçaktan inen yabancı adamın kafası Akın'ın oda numarasıyla meşgul olduğundan küçük bir ayrıntıyı gözden kaçırmıştı. Akın otele giriş yaparken yanında hiçbir bagaj yoktu. Akın'ın çantaları Selim'in arabasının bagajındaydı.

Kahverengi kıyafetli adam Akın asansöre bindikten sonra resepsiyona yaklaştı ve çok müşkülpesent bir müşteri olduğunu hemen belli etti. Önce odasını dördüncü kattan istedi. Oysa resepsiyon görevlisi ona ikinci kattan 226 numaralı odayı önermişti. Ardından odanın meydana mı arka sokağa mı baktığını sordu.

Görevli kibarca yanıtladı:

"Efendim arka sokağa bakıyor. Ama ön cephedeki odalara nazaran çok daha sakindir. Trabzonspor maçlarının olduğu gecelerde ön odalarda uyumakta ciddi zorluk çekersiniz. Ve yarın akşam da maç olduğu için size bu odayı önerdim."

Ama müşkülpesent müşteri mutlaka dördüncü katta ve meydana bakan bir oda istiyordu. Sonunda 427 numaralı odanın anahtarını aldı ve kendisine yol gösterecek bir belboy falan istemeden asansöre yöneldi.

Asansör dördüncü kata varınca koridor boyunca ilerledi. Odasının kapısında durdu. Çevresine bakındı. Kimseyi göremeyince tam karşısındaki odanın kapışma kulağını yanaştırdı. İçerden Akin'in bet sesi geliyordu. Şarkı söylüyordu gazeteci ve çok geçmeden de sifonu çekti.

Kahverengili adam durumdan memnun odasına girdi ve hemen cep telefonundan bir İstanbul numarasını çevirerek durum raporu verdi.

Akin, Trabzon'da Bağımsız Otel'e yerleşmişti ve gözeticisinin haberi olmadan adım bile atamazdı.

Birkaç dakika içinde bu haber Kari Krenchel'e ulaştı. Krenchel zaten İstanbul'daki otel odasında hazır bekliyordu. Brigitte Diels, Eduard Raeder ve korumasına dönerek gitme zamanının geldiğini söyledi. Neonazi timi havaalanında onları bekliyordu. Bir gün önceden kiraladıkları özel uçak ve mürettebatı da...

Akin odasında kendisine çekidüzen verdikten sonra, arka sokağa bakan pencereye doğru gitti ve etrafa bakındı. Ardından pencereyi açtı, dikkatlice pervaza çıktı. Aşağıya bakmamaya ça-

lışarak sağa doğru birkaç adım attı. Durdu. Sırtı duvara yapışmış bir vaziyette soluklandı. Ama dengesini kaybedecek diye neredeyse nefes almaktan bile korkuyordu. Birkaç adım daha attı. Yine durdu. Sanki kilometrelerce yürümüş gibiydi, ama göz ucuyla soluna doğru bakınca odasının penceresinden ancak bir metre kadar uzaklaştığını gördü. Yine soluklandı. Ardından birkaç küçük adım daha atmaya cesaret etti ve sonunda sağ eli bir demir parmaklığı kavramıştı. Kendini daha da güvende hissetti. Şimdi sol eli de parmaklığı tutuyordu.

Titizlikle yangın merdiveninin girişini araştırmaya başladı. Ya Selim'in arkadaşları yangın merdiveninin kapısını açmayı unutmuşlarsa... Akin odasına da dönemezdi. Usulca her parmaklığı tek tek ileri geri oynatmaya çalışıyordu. Tam umudunu kesmişti ki öne doğru savruldu. Heyecandan dikkati dağılmıştı. Elindeki parmaklık öne doğru açılmış ve Akin kafası önde beline kadar yangın merdiveninin içine dalmıştı. Kafasını bir basamağa çarpmaktan son anda kurtarabildi. Şimdi yangın merdiveninin içindeydi. Birden odasının penceresini dışarıdan çekmediğini fark etti. Bu soğuk günde açık pencereye dışardan bakanlar odada olmadığını anlayabilirlerdi. Olan olmuştu bir kere. Bu kez yangın merdiveninin kapısını içeriden kapattı ve sürgüledi.

Gürültü yapmadan basamakları indi. Merdivenin bittiği noktadan kaldırıma olan yaklaşık bir buçuk metrelik boşluğu yavaşça atladı.

Selim karşı kaldırımında onu bekliyordu. Bir yandan da kıs kıs gülüyordu:

"Akm oğlum kedi gibisin" diyen Selim'e genç adamın yanıtı "Has-tır" oldu. Ardından da söylenmeye devam etti:

"Ulan çok fazla polisiye film seyrettik, şimdi acısını çekiyoruz. Ne vardı sanki böyle numaralar yapmaya."

Selim'in yanıtı gayet mantıklıydı:

"Akm bana telefon edip, bir dizi talimat veriyorsun. Tamam hepsini harfiyen yerine getiriyorum. Ama unutma bu işler için biraz da zahmete giriyorum. Buna karşılık biraz eğlenmek de benim hakkım. Yahu sen benden Bağımsız Otel'den yer ayırtmamı istedin. Tamam eyvallah. Sonradan otelde kalmayacağını, seni soranlara görevlilerin sanki orada kalıyormuşsun gibi yanıt vermelerini de talimatına ekledin. Ardından da otelden gizlice çıkıp gitmek istedin. Dediklerini harfiyen yerine getirdim. Üç günlük oda parayı peşin ödedim. Orada çalışan çocukların kulağını büküm. Senin otelde olmadığını kesinlikle çaktırmayacaklar. Ama tüm bunlara karşılık

otelden sıvışmanın senaryosunu biraz ilginç hale getirdim. Heyecan oldu fena mı ? Hem otelin bodrumuna inip arka kapıdan da çıkabilirdin, ama böylesi çok daha ilginç ve daha da önemlisi komik oldu. Karşı kaldırımında seni beklerken gülmekten kriz geçirecektim..."

Ardından Selim, Akın'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden eski arkadaşını demir bir kapıdan içeri soktu.

Akın sinirlenmişti, ama şimdi girdiği karanlık yerde Selim'in başka bir sürprizinin olup olmayacağını beklemekten başka çaresi de yoktu. Karanlıkta Selim'i kaybetmişti. Birazdan "çıt" diye bir ses duyuldu ve cılız bir ampulün yardımıyla karanlık alacakaranlığa dönüştü. Akın çevresini inceledi. Burası sıradan bir depoydu. Sağ tarafındaki duvar boyunca koliler dizilmişti. Karşısındaki duvarda ise bir kapı vardı. Bakışlarını sola çevirince Selim'i gördü. Elektrik düğmesini açmış ve Akın'a pişmiş kelle gibi sırıyordu. Akın şarladı:

"Ulan senin işin gücün yok galiba, canının sıkıntısını benimle eğlenerek geçirmeye çalışıyorsun."

"Yok be Akın, burası bizim mağazanın deposu. Mağazanın, giriş kapısı da öbür tarafta, ön caddeye açılıyor. Arka sokaktan binaya girip, ön caddeden çıkacağız. Sen ne haltlar karıştırıyorsun bilmiyorum, ama belki takip edilirsin diye düşünüp bu ufak önlemi aldım. Şimdi mağazanın bürosuna geçelim de sana bir yorgunluk kahvesi ısmarlayayım..."

Akın gevşedi:

"Tamam, ama Türk kahvesi olsun. Çay ocağına da tembih edeceksin, kahveyi şişirmeyecek. Sıcak suyla değil soğuk suyla kısıp ateşte yapacak kahveyi. Az şekerli olacak ve bir fincan için yarım kesmeşekerden fazlasını kesinlikle kullanmayacak..."

"Hastir oğlum, bir fincan kahve için öyle ince eleyip sık dokuyorsun ki, elin gariban çaycısı istediğın gibi yapamaz. Sen iyisi mi kahveni karma yaptır..."

"Hocam devir değışti artık, karılar kocalarına kahve yapmıyorlar. Ulan ben de yapmasını bilmiyorum vallahi. Sadece tarifini veriyorum..."

Selim'in mağazadaki bürosuna girdiler. Selim hemen tezgâhtar çocuklardan birini çay ocağına koşturdu. İki eski arkadaş kahvelerini beklerken havadan sudan sohbe koyuldular. Selim birkaç kez Akın'ın bu esrarengiz ziyaretinin nedenini öğrenmek istedi.

Akın her defasında Selim'in sorusunu geçıştirdi. Sadece Trabzon'da kalmayacağını otobüsle Kars'a gideceğini söyledi.

Selim, Akın'ın bu güzergâhına şaşırmıştı:

"Yahu madem Kars'a gidecektin. Neden Erzurum'a uçakla gidip, oradan Kars'a geçmedin? Sen mi Lazsın yoksa ben mi, karıştırdım vallahi..."

"Laz olan sensin oğlum. Benim Erzurum'da senin gibi arkadaşım yok ki! Hem Laz fıkrasındaki gibi biraz şaşırtmaca yapayım dedim."

Kahveler içildi. Uzaktan öğle ezanının sesi geliyordu. Selim ayaklandı:

"Hadi yemek zamanı. Seninle eskisi gibi gidip bir öğle rakısı içelim, ardından otobüse biner, nereye gitmek istiyorsan gidersin..."

Bu onun prensibini bozuyordu, ama yine de çok cazip bir fikirdi. Yıllar önce Akın sık sık Trabzon'a gelir, burada Selimle öğle rakısı içtikten sonra Hopa'ya giderdi. Geceyi Hopa'da geçirdikten sonra da Sarp sınır kapısından Gürcistan'a giriş yapardı. Akın'ın gazetecilik günleri geride kalmıştı, ama Selim'le yeniden buluşup öğle rakısı içmenin keyfi hiç kaçmamıştı.

Selim'in arabasına bindiler. Kentin dışına çıkarak geldikleri yöne, havaalanına doğru, yani doğuya doğru denize paralel yola koyuldular. Birkaç kilometre sonra, yolun sağındaki ocakbaşılar-dan birinin önünde durdular.

Selim koşuşturan garsonlara iki kilo pirzola, bir kilo Akçaabat köftesi, çobansalatası ve bir de ufak rakı söyledi.

Hava serin ve hafif yağmurlu olmasına rağmen iki arkadaş lokantanın önündeki küçük masalardan birinde oturmayı tercih ettiler.

Bu bölümün üstü kapalıydı ve onları yağmurdan koruyordu. Birazdan aralarına

kocaman dikdörtgen biçiminde bir de mangal gelince üşüme sorunu da halledilmiş oldu.

Rakılarını koydular, mangala da pirzola ve köfte atıldılar. Etler pişinceye kadar ekmeklerini salatanın yağlı suyuna banarak rakılarına meze yaptılar.

Akın'ın keyfine diyecek yoktu doğrusu. Yıllanmış arkadaşıyla rakısını yudumluyor, kelimenin tam anlamıyla kebab yapıyordu. Yağmur bir yağıyor, bir diniyordu. Tipik Karadeniz havası işte.

Selim mangaldaki etleri çeviriyor, Akın arada rakısından bir fırt çekiyor ve Karadeniz'e bakarak, "Ulan basbayağı mavi bu deniz. Acaba neden Karadeniz deniyor?" diye düşünürken, küçük bembeyaz bir uçak gözünün önünden süzülerek havaalanına doğru inişe geçti.

Bu arada ilk parti etler pişmiş, Akın ve Selim aç kurtlar gibi tabaklarına saldırmışlardı. Kan şekeri yükselip açlık hissi geçtikten sonra ikinci kadehler kondu, demlenme ve sohbet faslı başladı.

Selim ikinci parti etleri mangala koydu. Ancak ateş geçmek üzereydi. Lokantanın demirbaş yelpazelerinden birini alarak mangalı körüklemeye başladı. Ateşin canlanmasıyla birlikte ızgaranın üzerindeki pirzolanın yağlar kolları düştü ve etraf dumana boğuldu. Akın sandalyesini masanın biraz gerisine çekti, Selim'in işini bitirmesini beklerken önünden geçen karayoluna tren seyrederek gibi bakmaya koyuldu. Yağmur yolu kayganlaştırmıştı ve araçlar fazla sürat yapamıyorlardı. Selim mangalı yeniden körüklemeye başladı. Bir kez daha etrafı duman kapladı. Akın önündeki duman bulutu içinden yoldan geçen araçlara bakarken, bir cipin arka koltuğunda oturan kısa kısal saçlı kadınla bir an göz göze gelir gibi oldu. Bu kadını tanıyordu. Bu Brigitte'ydi. Akın hemen sandalyesinden kalktı bilinçsizce yolun kenarına yürüdü. Cip çoktan uzaklaşmıştı bile. Akın cipin plakasını okumak istedi. Her ne işine yara-yacaksa. Ama Brigitte'nin bindiği araç Trabzon yönüne doğru giderek uzaklaşıyordu.

Akın, planında değişiklik yapması gerektiğini hissetti. Brigitte ve Almanlar, Akın'ın numarasını yutmamışlardı. Buraya kadar onu izlemişlerdi, ama Trabzon'dan sonra onu kolay kolay bulamayacaklarını tahmin ediyordu.

Bir an önce yemeği bitirmek için masasına dönerken Akın bir başka tanıdık Alman'ın kendisini gördüğünü fark edemedi. İlk cipte Brigitte ile Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi Kari Krenchel ve Neonazi timinden üç kişi vardı. İlkinden daha küçük olan ikinci cipte ise timin geri kalanları ile ajansın fotoğrafçı kadrosunda görülen Eduard Raeder bulunuyordu ve bu Neonazi Akm'ı görmüş ve direksiyondaki arkadaşına arabayı yavaşlatmasını söylemişti.

Akın lokantaya dönerken Raeder'in bulunduğu cip yavaşça yolun sağına yanaştı. Sürücü çift yönlü trafiği kontrol ettikten sonra U dönüşü yaparak aracın yönünü gerisin geriye havaalanı istikametine çevirdi.

Eduard Raeder yol kenarındaki lokantanın yanından daha yavaş geçerlerken Akın'a bir

kez daha baktı. Yanılmadığını görünce direksiyondaki arkadaşına lokantayı gözleyebilecekleri, ama dikkat çekmeyecekleri bir yerde park etmesini söyledi. Ardından cep telefonundan Kari Krenchel'i arayarak gözlemlerini aktardı.

Akm'ın son gelişmeden sonra yine arkadaşı Selim'e ihtiyacı vardı:

"Selim hiç beklemediğim bir şey oldu. Yol planımı değiştirmem gerek. Bir kez daha senin yardımını istiyorum..."

Selim hafif çakırkeyif söylendi:

"Oğlum sen de eşeğin kulağına su kaçırdın. Peki ne istediğini söyle, ben de buna karşılık sana bir puşluk düşüneyim."

"Her şeyden önce kimsenin beni göremeyeceği bir yere ve telefona ihtiyacım var. Artık Trabzon'a dönemem. Bana buralarda bir şey ayarlayabilir misin? Bir de bu öğleden sonra bana Gürcistan vizesi alabilir misin ?"

"Ulan bu dediklerin için ne istersem yaparsın değil mi ?"

Akın başıyla olumlu yanıt verdi. Selim devam etti:

"Anlaşıldı. Köşeye sıkıştın sen. Ama ben delikanlıyım. Bunlar için bir şey istemeyeceğim senden. Aslında ikisi de kolay. Parayı bastırdın mı acil vize alabilirim. Sana telefon da buldum. Şimdi bizim Arakh'daki yazlığa gideriz. Bu mevsim kimsecikler yoktur orada, ama sen yine de dua et, bizim birader oraya kan falan atmamış olsun.

Sen yazlıkta güzellik uykunu uyurken ben vizeni alırım. Arada zaman bulursan istediğin yere de telefon edebilirsin..."

Akın, Selim'in bu kıyaklarını unutmayacaktı. Son bir şey daha istedi:

"Bu akşam Hopa'ya giden son otobüs kaçta kalkıyor bir de onu öğrenirsen sevinirim. Tabii o sefer için bana bir bilet alacaksın. Unutmadan, otobüse otogardan değil de sizin yazlığın oradan binmem için yazıhanedekilerin şoföre tembih etmelerini de söyle."

"Yahu iyi ki İstanbul'da yaşıyorsun. Trabzon'da yaşasaydın hiç çekilmezdin dostum. Beni köle gibi çalıştırıyorsun. Neyse bu akşam kesin gidiyorsun değil mi ? Ben de önümüzdeki günleri sulh ve sükûn içinde geçireceğim demektir. Ne halflar çeviriyorsun bilmiyorum, ama umanın bu numaraların sonunda umduğunu bulursun..."

42

Bağımsız Otel'in 427 numaralı odasında o sabah İstanbul'dan gelen kahverengi takım elbiseli adam kapının dibine çektiği sunî deri koltuğa oturmuş koridordan gelecek sesleri dinliyordu. Odasına çıkmalı birkaç saat olmuştu ve adam değil ceketini çıkarmak, kravatını bile gevşetmemişti. Pür dikkat dinlemedeydi. Bir ara tuvalete gitmiş alalecele çışını yapmış, ama sifonu bile çekmemişti. Ola ki akan suyun gürültüsünde Akın

odasından çıkar ve halı kaplı koridorda ayak sesleri kayboluverirdi.

Kahverengi takım elbiseli adam bir ara enayilik yaptığını dü-

şündü. Otelin küçük lobisinde oturup beklese belki daha iyiydi. Nasılsa Akın otelden çıkmak için lobiden geçecekti ve onu daha kolay izleyebilirdi. Ama artık her şey için çok geçti. Vahim bir hata yapıp yapmadığını düşünürken, cep telefonu çaldı. Arayan Gaffar'dı. Daha selam sabah demeden okkalı bir küfür bastı, ardından fırçasını attı:

"Ulan kereste, beni âlemin Almanlarına rezil ettin! Ama hata bende, hangi akla uyup da sana güvendim bilemiyorum. Gözünün önünden bir an bile ayırmayacağın adam kuş olup otelden uçmuş, bir meyhanede demleniyormuş. Sen ne bok yedin orada?"

"Ama Gaffar Ağabey adam odasından hiç çıkmadı yemin ederim..."

"Ulan teres, ben yalan mı söylüyorum ?"

"Yok Gaffar Ağabey, peki şimdi ne yapmamı istersin ?"

"Ulan düzü ne yaparsan yap, ama gözüme gözükme !"

43

Aynı anda Trabzon'da başka bir otel odasında, resepsiyona tur operatörleri olarak kayıt yaptıran bir grup Alman son kez durum değerlendirmesi yapıyordu. Kari Krenchel'in cep telefonu çaldı. Arayan Eduard Raeder'di. Krenchel karşı tarafı birkaç dakika süreyle dinledi. Yüzünden anlatılanlardan memnun olduğu anlaşılıyordu. Telefonu kapadı ve odadakilere bilgi verdi:

"Akın havaalanından birkaç kilometre daha doğuda küçük bir ilçedeki ıssız bir villaya gitmiş. Arkadaşı, Akın'ı villaya bıraktıktan sonra oradan ayrılarak Trabzon yönüne doğru uzaklaşmış."

Brigitte Diels bir an için Akın'ı düşündü. İçinin ürperdiğini hissetti, ama hemen kendini toparladı:

"Peki şimdi ne yapmamızı öneriyorsun ?"

Kari Krenchel her şeyi kafasında planlamıştı bile:

"Brigitte, sen ve ben burada kalıyoruz. Yeni merkezimiz bu otel olacak. Çocuklar cipi alıp Eduard'la buluşacaklar. Akın nereye giderse biz de arkasında olacağız. Bu arada senden resepsiyona gidip iki araba kiralamanı istiyorum. Öyle göze batmayacak cinsten Türk malı arabalar olsun. Cipler dikkat çekerse, bu araçları takip için kullanabiliriz..."

Krenchel'in bu sözleri üzerine odadaki iki genç Neonazi hareketlendi. Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi onlara Eduard Rae-der'le nasıl buluşacaklarını anlattıktan sonra

ekledi:

"Yola çıkmadan önce yanınıza birkaç günlük kumanya, sigara alın. Ama kesinlikle bira yok, tamam mı ?" Gençler anladıklarını söyleyip odadan çıktılar.

Akın ise Selimin önerdiğini yapıyordu. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra kanepeye uzanmış, güzellik uykusuna dalmıştı. Aslında Akm öğle rakılarını hiç sevmezdi. Bir kadeh bile iç-seniz alkolün uyarıcı etkisiyle önce büyük bir canlılık yaşıyordunuz ardından uyuşturucu etki başlıyordu ve insanın yaptığı hiçbir işten hayır gelmiyordu.

Neyse ki Akın işlerini bitirmiş sadece beklemek kalmıştı. Kanepede gözkapakları yavaşça kapandı. Kapının açılma sesiyle gözlerini açtığı anda ise hava kararmaya yüz tutmuştu. Gelen Selim'di. Pasaportunu Akm'a uzattı:

"Vizen tamam, paşam akşam yemeği için ne arzu ederler acaba?"

"Yahu Selim dalga geçmeyi bırak da Hopa'ya kaçta hareket edeceğim onu söyle."

"Tabii işin bitti benimle. Onun için böyle ters konuşuyorsun. Saat 20.15'te seni buradan alacaklar. İşte biletin. Bu arada sana yolluk getirdim."

Selim elindeki poşeti masaya koydu ve içindekileri boşaltmaya başladı. Biraz çerez ve iki şişe kırmızı şarap almıştı. Tıpkı yatılı lisedeki gibi muhabbete başladılar. Aradan yıllar geçmişti.

Akın değişmişti, Selim değişmişti, ama dostlukları o eski sohbetleri hiç değişmemişti. Sanki aradan bunca zaman geçmemiş gibi kaldıkları yerden devam ettiler. Tabii bu arada değişen ufak bir şey daha vardı. İçtikleri şarap en ucuzundan değildi.

Akm ve Selim evden çıktıklarında hava iyice kararmıştı. Sayfiye beldesinde sokak lambaları bile yanmıyordu. İki arkadaş Trabzon-Rize karayoluna çıktılar. Yine hafiften yağmur başlamıştı. Gecenin rutubeti de içlerine işlemeye başlamıştı ki, Akın'ı Hopa'ya götürecek otobüs geldi.

Akın, Selimle vedalaştı ve araç karanlıkların içine doğru hareket etti.

Otobüsün arkasından karayoluna çıkan iki cipi ne Akın fark etti ne de Selim.

Akm hafif sallayan koltuğuna kurulmuş tıngır mıngır yol alırken Kari Krenchel'in telefonu çaldı. Eduard Raeder son gelişmeyi bildiriyordu. Krenchel, her ne pahasına olursa olsun Akın'ı göz-

den kaçırmamalarını söyledi. Akın cehenneme bile gitse ekip onu takip edecekti.

Brigitte Diels, günlerdir süren tedirginliğinden kurtulmak için Kari Krenchel'e doğrudan sordu:

"Ben bu operasyonda başarısız mıydım ?"

Genç kadının içi içini yiyordu. Şövalyeler ona güvenmiş, ama o bir türlü istediği bilgiyi genç adamdan alamamıştı. Acaba bu, şövalyelerin gözünde itibarını çok zedeler miydi ? Dava için bundan sonra herhangi bir geleceği olabilecek miydi ?

Kari Krenchel yanıt vermeden önce uzun süre düşündü. Kuşkusuz Brigitte Diels bir önceki ekibin başına gelenleri bilmiyordu. Bu ilk başarısızlık değildi ki. Kaldı ki operasyon tamamlanmamıştı. İz üzerindeydiler. Yıllardır harcadıkları emeği ve parayı düşünen Krenchel konuşmaya başladı:

"Hayır yavrum başarısız olmadın. Akın bizi hedefimize götürüyor işte. Bir aksilik olmazsa ve aradığımızı bulursak bundan gereken şan ve şöhreti sen de alacaksın. Ama aksi olursa, Allah hepimizin yardımcısı olsun."

Brigitte rahatlamıştı. Şimdi bütün iş Akın'm kendilerini doğru hedefe götürmesiydi. İşbirliği yapmadığı, hafta işi zora soktuğu için operasyonun sonunda Akın'm başına gelecekler şimdi Brigit-te'yi hiç ilgilendirmiyordu. Gerekirse bu işi Brigitte gözünü kırpmadan yapabilirdi.

Akın ise eski sevgilisinin hakkındaki düşüncelerinden habersiz keyif içinde Hopa'ya doğru ilerliyordu. Bir kez daha yırtmıştı işte. Artık onu takip edemezlerdi. Ertesi gün tamamen kayıplara kanşacaktı.

Akşam 23.00 sulannda Hopa'ya varan Akın kendini amacına biraz daha yaklaşmış hissetti. Açlıktan ölebilirdi. Hemen Papila Otel'in restoranına giderek otel sahibinin çifflüğinden gelen alabalıklardan ısmarladı.

İki kadeh rakıyla iki iri alabalığı midesine indiren Akın elinde çantasıyla otelden çıkarak hemen yan taraftaki taksi durağına gitti. Sıradaki taksiye binerek gideceği yeri söyledi:

"Sarp köyüne çek..."

Taksi şoförü, hemen ücretini bildirdi. On beş kilometrelik bu yol için istediği para İstanbul'da daha kısa mesafe için taksimetrenin yazdığından daha azdı, ama şoför sonradan problem çıkmaması için uyarısını yapmıştı.

Karnı tok, sırtı pek Akın efendi Sarp'a doğru yol alırken, peşin-

dekileri yine fark edemedi doğal olarak.

Sarp'a vardıkları sırada vakit geceyansına yaklaşıyordu. Akın taksi şoförüne köyün girişindeki iki katlı kahvenin önünde durmasını söyledi. Parasını ödedi, çantalarını aldı ve kahveden içeri girdi. Kahve fazla kalabalık değildi. Bir masada kâğıt oynanıyor, diğer bir masada ise birkaç genç sohbet ediyordu. Akın çevreye göz gezdirirken genç bir adamla göz göze geldi. İşte Hayati karşındaydı. Hayati yerinden kalkarak Akın'ın yanına geldi, kucaklaştılar.

"Ağabey seni merak ettim" diyen Hayati'ye Hopa'da yemek yediğini söylemedi. Yoksa genç adam alınabilirdi. İyi kötü Akın'ı kendisi ağırlamak isterdi. Akın yolda arabanın lastiğinin patladığı yalanını uydurdu. Hayati bu arada çay ocağına gitmiş, Akın'a tavşankanı bir çay getirmişti.

Hopa'nın Sarp köyündeki bu kahvehanede kahve istemek abes kaçırdı. Çünkü neredeyse dağa taş çay ekilmişti ve Sarplıların en önemli geçim kaynağıydı çay.

Akın Hayati'yi yine yıllar önce düzenli olarak yaptığı Gürcistan seferleri sırasında tanımıştı. Daha doğrusu Hayati'nin ağabeyini tanıyordu. İstanbul'da bir içki muhabbeti sırasında laf arasında Sarp'a gideceğini söyleyince arkadaşı orada kardeşini bulmasını rica etmişti.

Akın da arkadaşını kıramayıp söz vermişti. Ancak Gürcistan'a geçerken değil de dönüşte Hayati'yi bulmuştu. Hayati, Akın'ı Hopa'ya bırakmamış ve gece konuk etmek için elinden geleni yapmıştı.

"Hayati sana zahmet vereceğim. Yarın sabah kapı açılır açılmaz karşı tarafa geçmem gerekiyor ve bu gece de Hopa'da kalamazdım" diyen Akın'a Hayati'nin yanıtı çok candandı:

"Ağabey hiç lafı olur mu ? Annem de senin gelmene çok memnun oldu. Seni birkaç gün burada tutmaya kararlı, şimdiden haberin olsun..."

"Yok Hayati yarın mutlaka geçmem lazım. Ama söz dönüşte mutlaka birkaç gün kalırım."

Öğleden beri aralıklarla içen Akın o gece melekler gibi uyudu. Sabahın ilk ışıklarından önce de gözünü açtı. Kahvaltı hazır. Hayati'yle çaylarını içtikten sonra zaman geçirmek için çay bahçesine yürüyüşe daha doğrusu tırmanışa çıktılar.

Vadinin karşı tarafında, karşı yamaca kurulu Şarpi köyünün evlerinde de canlılık başlamıştı. Sarp ve Şarpi köyleri eskiden tek bir köymüş. Vadinin iki yamacına kurulu evlerin arasından, vadi tabanından geçen bir dere, Sarp Deresi de köye ayrı bir canlılık katar-

mış. Ama 1921 Moskova Antlaşması'yla birlikte bu mütevazı Sarp Deresi Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki sınır oluşturdu.

Köyün batı yamacı Türkiye'ye, doğu yamacı ise Sovyetler'e kaldı. 1954 yılına kadar köyün iki yamacında oturan akrabalar birbirlerini görebiliyorlardı. Ancak Soğuk Savaş'ın tırmanmasıyla birlikte sınır tamamen kapatıldı.

Akın daha önce de bu çay bahçelerini Hayati'yle gezmişti. O sırada Hayati'nin karşı yamaçta bir evi gösterip, "Bak Akın Ağabey bu amcamın evi. Kapının önüne çıkan şu ihtiyar da amcam" demesini unutamıyordu.

Hayati daha sonra karşı köy ve buradaki akrabaları hakkında bilgi vermeye başlamıştı:

"Şu evde de teyzem oturuyor. Geçenlerde kuzenim evlendi. Kerata güzel bir gelin almış. Damatlığıyla, yanına gelinliği içindeki karısını alıp evin balkonuna çıktı. Dakikalarca poz verir gibi orada durdular. Tabii bizim köydeküler onları izleyip uzaktan düğüne alkış tuttular. Annemi görecektin, ağlayıp durdu kadın. Yeğenin düğününe gidememek ona çok koydu."

Akın'ın kafası almamıştı. Buradan taş atsan karşı taraftaki evin camını kırardın.

"Peki balkondan balkona konuşup dertleşmiyor musunuz ?" diye sorunca da Hayati'nin yanıtı özlem yüklüydü:

"Yok Akın Ağabey ne gezer. Karşı taraftakileri zor duruma sokmamak için el bile sallayamıyoruz, ama buradan bakınca halamın, yengemin, teyzemin ne yemek pişirdiğini bile görebiliyorum, onlar da bizi izliyorlar ve bu bize yetiyor."

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonraysa artık iki sınır köyün ahalisi birbirlerini daha medenî çerçevede görür olmuşlardı.

Zaman da ilerlemiş sınır kapısının açılış saati gelmişti. Akın Hayati'yle köy kahvesine indi, kapı açılır açılmaz da pasaport işlemlerine başlamak için arkadaşına veda etti.

Sarp sınır kapısı neredeyse kalabalık bir pazar yerine dönmüştü birden. Yetmiş iki milletten insan bir anda ortaya çıkıvermişti. Pasaport kuyruğundayken, Akın bu sınırdan ilk geçişini düşündü.

Türk tarafında sadece alelacele kondurulmuş prefabrik bir bina vardı. Uzaktan Sovyet tarafının binası ve önündeki tel örgüler görülüyordu. Dar bir kıyı şeridinde olan sınırda in cin top oynuyordu. Türk ve Sovyet tarafındaki yüksek gözetleme kulelerinde bulunan askerler gözle görülen tek canlılardı.

Akın prefabrik binaya girerek pasaport işlemini hemen yaptırdı. Sıra yoktu. Daha doğrusu o ana kadar kimse karşı tarafa bu kapı-

dan geçmemişti. Akın daha önceleri yürüyerek birçok sınır geçtiği halde bu ıssızlıkta ne yapacağını şaşırmıştı. Binada bulunan gümrük muhafaza memurunun yanına gitti.

"Karşı tarafa nasıl geçeceğim ? Baksanıza orada da tek canlı gözüküyor..."

"Sen merak etme, ben seni karşıya kadar götüreceğim."

Akın önde, resmî üniformalı memur arkada binadan çıktılar. Birkaç adım sonra memur, "Artık buradan tek başına gideceksin" dedi ve hemen binaya geri döndü.

Akın tek başına kalmıştı. Gözetleme kulelerine baktı. Hem Türk hem de Sovyet askerleri kuleye sabitlenmiş sahra dürbünüyle kendisini izliyorlardı.

İster istemez elindeki pasaportu bir bayrak gibi havaya kaldırıp, kendisini izleyen

askerlere göstererek koca alanı ağır ağır yürüyerek geçti. Sonunda Sovyet kapısına gelmişti. Tam da demirperde deyimine uygun demir parmaklıklar ardında büyük bir alan uzanıyor, ardında da gümrük binası görülüyordu. Ama yine etrafta tek bir Allah'ın kulu yoktu. Akın çaresiz kapının önünde beklerken gözüne bir zil butonu çarptı. Zili çaldı ve bekledi. Neden sonra arkadaki binadan resmî üniformalı bir Kızıl Ordu sınır subayı görüldü. Yavaşça kapının yanına geldi. Parmaklıktan Akın'ın pasaportunu alıp inceledi. Vizesi tamamdı. Etrafına bakındı ve kapıyı aralayarak Akın'ı içeri aldı.

Akın resmen demirperdenin kapısını çalarak içeri girmeyi başarmıştı. Ama şimdi bu kapının da cılkı çıkmış, etraf ana baba günüydü. Kalabalığa kaşıp Gürcistan tarafına ilerlerken doğal olarak kendini izleyenleri fark edememişti.

Akın'ın Gürcistan tarafına geçtiğini gören Brigitte klasik sorusunu yöneltti:

"Şimdi ne yapacağız ?"

Kari Krenchel yorgunluk ve uykusuzluktan perişan olmuş kadına cesaret vermek ister gibi gülümsedi ve onu yanıtladı:

"Her şeyi düşündük. Merak etme. Eduard Raeder'in pasaportunda Gürcistan vizesi vardı. Türkiye'den çıkış işlemlerini yaptırdı bile. Bak o da yanımıza geliyor..."

Ajansın sözde foto muhabiri elinde pasaportuyla yanlarına geldi. Kari Krenchel ona hemen talimatlarını iletmeye başladı:

"Akm'ı bir saniye bile gözden kaçırmayacaksınız. Sürekli haberleşeceğiz. Sen sınırın geçer geçmez iki gruba ayrılacağız. Timdeki gençler burada kalacaklar, ben Brigitte'yle Trabzon'a dönüp Gürcistan vizesi alacağım. Gençlerin yansı sınırda nöbete devam ederken, diğer yarısı da bizimle gelecek. Herhalde bu akşam ya da en geç yarın sabah sizinle buluşuruz."

Brigitte bir yandan Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'ni dinlerken, diğer yandan da "Eskiden yani yüzyılın başında yaşam daha kolaymış. Bir ülkeden diğerine geçmek için vizeye hafta daha önceleri pasaporta bile gerek yokmuş" diye düşünüyordu ki, Eduard Raeder'in sert konuşması genç kadını daldığı hayalden ayırdı:

"Fakat sizler bana ayak bağı olursunuz. Biliyorsunuz karşı tarafta çok sağlam bağlantılarım var."

Bu ne küstahlıktı. Sıradan bir Neonazi serserisi operasyonu tek başına yönetmek istiyordu. Kari Krenchel sinirlerine hâkim olmayı başardı:

"Seni tek başına bırakamayız. Mutlaka bizim yardımımıza gereksinim duyacaksın."

"Ama fazla kalabalık olursak dikkati çekeriz."

Eduard Raeder geri adım atmıyordu. Kari Krenchel onun Çeçenlerle olan bağlantısını

biliyordu ve bu bağlantıya şimdi çok ihtiyacı vardı. Sinirlerine bir kez daha hâkim oldu. Orta yolu bulmayı denedi:

"Tamam sadece Brigitte'yle ben sınırı geçeceğiz. Bize gerekli gücü nasılsa senin bağlantıların sağlayacaktır."

Eduard Raeder'in kabul etmekten başka çaresi yoktu. Son kez diklendi:

"Tamam, ama Türk gazeteci çok hızlı hareket ederse sizi bek-leyemem, gideceği yere kadar onu izlerim."

44

Gürcistan'a giriş yaptıktan sonra Akın'ın keyfi yerine geldi. Artık izini kaybettirdiğine inanıyordu. Sarp kapısından Batum'a olan yaklaşık on beş kilometrelik yol için bir taksi ararken, Şarpi köyünden aşağıya doğru inen otobüsü gördü. Ve pntilik yaptı. Taksiyle gitmek yerine birkaç kapık vererek otobüse binmeyi yeğledi.

Akın otobüsü beklerken, peşindeki Eduard Raeder'e kendisini izlemesi için bilmeden zaman tanımış oldu. Akın otobüse zorlukla binebildi. Otobüsün sabah seferi olduğu için çok kalabalıktı.

Akın otobüste itiş tikiş Batum'a doğru yol alırken Eduard Raeder ise arkadan Zil marka siyah bir taksiyle takip ediyordu.

Otobüs Batum'a vardığında Akın kendi kendisiyle dalga geçti

ve "Tamam birkaç manat kâr ettik, ama sabah sabah da otobüste midem ağzıma geldi" diye söylendi.

Akın otobüsten indi ve kaldırımında gelişigüzel yürümeye başladı. Saatine göz attı. Gürcistan saatiyle sabah 08.40'tı. Zamanı vardı. Çevreye göz attı. İki sokak ötede bir park gördü ve oraya doğru yürümeye başladı. Aradığını bulacağını biliyordu. Parka gelince ahşap bir büfe ve önünde birkaç masa ile sandalye gördü.

Bu kez kendisiyle iftihar etti ve çardak altındaki bir masaya çökerken, büfedeki ak saçlı kadına "Kahve, sok" diye siparişini verdi.

Kahve nasılsa az şekerli gelirdi. Komünist rejimden gelen alışkanlıkla şeker öyle bol kepçe tüketilmezdi. Zaten şekerinin nasıl olacağını tarif edecek kadar bile Gürcüce bilmiyordu. Kahve beynelmilel bir kelimeydi. Zaten "sok" demese de yaşlı kadın kahvenin yanında mutlaka bir bardak meyve suyu getirecekti. Bu "sok" denen meret, meyve suyu, daha doğrusu konsantre tozdan yapılan tatlı bir suydı. Akın'ın hiç hoşuna gitmezdi, ama buralann âdeti de böyleydi.

Akın kahve keyfi yaparken, Eduard Raeder taksinin içinde Türk gazetecinin yaptığı şeyi çözmeye çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa, Akın'ın hiç acelesi yoktu. Türk gazeteci keyifle sigarasını tütürüyor, kahvesini yudumluyordu.

Ancak bindiği taksinin şoförü huzursuzlanmıştı. Eduard Raeder, cebinden birkaç banknot çıkarp şoföre uzattı. Taksi şoförü hızla parayı cebine attı ve usulcacık beklemeye devam etti.

Akın kahvesini bitirdi. Yaşlı kadına parasını ödedi ve yerinden kalkarak parkın karşı kaldırımına geçti ve sabah yürüyüşüne başladı. Eduard Raeder tam taksi şoförüne ilerlemesini işaret edecekti ki, Akın bir vitrinin önünde durdu. Sergilenen ahşap sūrahi ve vazoları dikkatle incelemeye başladı. Arada bir saatine bakıyordu. Gürcü saatiyle 09.00'a birkaç dakika vardı. Yine acele etmeden vitrinin önünden aynldı, yan sokağa saptı ve deniz kenarındaki geniş parkı hedefleyerek yürümeye başladı. Biraz ileride ağaçlar ve deniz görünüyordu.

Akın sokağın köşesine gelince duraladı. Anacaddeye gelmişti. Caddeyi geçti ve parka doğru ilerledi.

Onu arkadan sinsice takip eden Eduard Raeder taksiyi durdurdu ve Akın'ın parka girdiğini görünce arabadan atlayarak onu yaya takip etmeye başladı.

Akın sabah gezisine parkta devam ediyor ve doğruya doğru ilerliyordu. Türk gazeteci saatine baktı. Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Yavaş yavaş parktan çıkarak anacaddenin kaldırımına ulaştı. Tam karşısında İntourist Oteli vardı. Otele doğru caddeyi geçti.

Arkasındaki Eduard şaşırmış, Akın'ı takip ediyordu.

"Bu adam madem otele gidecekti, neden sokaklarda bu kadar oyalandı?" diye düşünen Raeder tabii ki Akın'ın keyfinin kâhyası değildi.

Akın tam karşı kaldırıma adımını atmıştı ki, önce kulakları sağır eden sirenler duyuldu, ardından kaldırıma nereden çıktıkları belli olmayan iki polis arabası art arda yanaştı.

Öndeki arabadan fırlayan iki polis Akın'ı karga tulumba arabaya tıkip çılgın siren sesleri arasında uzaklaştı.

Eduard Raeder şaşkınlıktan donakalmıştı. Acaba Akın'ı polisler neden tutuklamışlardı ? Şimdi ne yapacaktı ? İlk şaşkınlığı geçtikten sonra hâlâ otelin önünde bekleyen ikinci polis arabasına doğru ilerledi ve polislere Almanca olarak bağırarak biraz önce tutuklanan kişinin arkadaşı olduğunu ve onu nereye götürdüklerini sordu.

Arabadan bir polis gülümseyerek indi. Eduard rahatladı. Herhalde bu polis Almanca biliyordu ve derdini anlamıştı. Adam otomobilin arka kapısını açtı ve eliyle Eduard Raeder'e binmesini işaret ederek sadece "Bitte" diyebildi. Zaten polisin Almancası da sadece bu kelimedden ibaretti.

Eduard Raeder'in bindiği polis aracı bu kez gürültü çıkarmadan, tepe lambalarını açmadan ve sirenini çalmadan Batum sahilinden aynldı ve kentin içindeki polis merkezine doğru yol almaya başladı.

Akın Dedel'in bindirildiği polis aracı ise sirenlerini çalarak Ba-tum'dan çıkmış. Kent dışına çıkar çıkmaz da sirenlerini kapatmıştı. Polis arabası Batum'dan sonra on beş-yirmi kilometre doğuya doğru yol aldı. Sonra bir kavşaktan sola dönerek bu kez kuzeye ilerledi. Kısa bir süre sonra yeniden Karadeniz kıyısına paralel ilerleyerek kuzeye doğru gidiyordu. Sol taraflarında Karadeniz, sağ taraflarında ise Tonya Ovası uzanıyordu. Ovanın bitiminde dağlar bir duvar gibi yükseliyordu.

Polisler Akın'la tek kelime konuşmuyorlardı. Akın arabaya ilk bindirildiğinde biraz heyecanlanmıştı, ama Batum dışına çıktıktan-

ında heyecanı geçmiş bu yolculuğun bitmesini bekliyordu.

Yol kenarındaki trafik işaretine göre Kobuleti kentine beş kilometre kalmıştı. Polis arabası yavaşladı, sonra sağa dönerek dar bir yola saptı. Artık deniz arkalarında kalmış, Tonya Ovası'nın içlerinde dağlara doğru ilerliyorlardı.

Ova bitti, dağın yamaçlarına vardılar. Artık ormanlık bir arazideydiler. Polis arabası hızını iyice düşürdü. Birkaç kilometre sonra bir dinlenme alanı gözükte. Alanda bir çardak, birkaç bank ve piknik masasından başka kırmızı eski bir Lada otomobil vardı. Polis arabası parka girdi. Lada'dan orta boylu otuz beş-kırk yaşlarında tıknaz, saçları biraz dökölüp alnı açılmış genç bir adam indi. Meraklı gözlerle polis arabasının içine baktı. Arka koltukta oturan Akın'ı görünce yüzünün sert ifadesi yumuşadı. Bu arada polis arabası da durmuş polisler aşağıya inmişlerdi. Kendilerini bekleyen adama Gürcüce "Emaneti getirdik" dediler.

Bu arada Akın da arabadan inmiş ve kendisini bekleyen kişiyle kucaklaşmıştı. Polisler tekrar arabalarına bindiler ve Akın'a tek bir kelime söylemeden gerisingeriye döndüler. Herkes ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Akın kendisini karşılayan adama döndü:

"Seni tekrar görmek çok güzel Lazışvili."

Lazışvili bir polisti. Ama Batum'da değil Kobuleti'de görev yapıyordu. Akın daha Gürcistan'a ilk gelişinde Lazışvili'yle tanışmış ve iyi arkadaş olmuşlardı. İyi kötü Türkçe konuşan Lazışvili'nin bazı akrabaları da Türkiye'de Samsun'da yaşıyorlardı.

"Lazışvili, Gürcistan'da da izleneceğimi sanmıyorum, ama bana bu küçük ayarlamayı yaptığın için çok teşekkür ederim."

"Benim adım Lazışvili yani Gürcüce'de Lazoğlu anlamına geliyor. Sana söz verdim. Ne zaman başm sıkışsa yardım ederim. Bugün ben Batumlu meslektaşlara bir iş yaptırdım. Yarın onların işi bana düşer. Arkadaşlar arasındayız. Bunların lafı olmaz..."

"Tamam lafı olmaz, ama doğru yerde, doğru zamanda, doğru insanları tanımak bana büyük mutluluk veriyor."

"Sen doğru insan olmasaydın doğru kişileri tanıyamazdın zaten. Hadi felsefe yapmayı bırak da köyden bizi bekliyorlar."

"Umarım köydekileri fazla telaşa vermemişsindir."

"Sen Türkiye'de kadınların işine karışıp, onlara söz geçirebiliyor musun ?"

"Hayır."

"Ben de burada akıllılık yapıyorum ve kadınların işine hiç karışmıyorum."

İki arkadaş kırmızı Lada'ya bindiler. Lazışvili arabanın yönünü dağlara çevirdi. Virajlı yolda dağın doruklarına tırmanmaya başladılar. Çok geçmeden de Lazışvili'nin köyü görüldü. Aslında sınırın iki tarafında fazla bir farklılık yoktu. Lazışvili'nin köyü, Türkiye'nin Doğu Karadeniz bölgesindeki bir dağ köyüne tıpatıp benziyordu. Köyde Akın'ı candan karşıladılar. Önce bir kahve ikram ettiler, ardından mükellef bir kahvaltı. Sonra da Lazışvili Akın'ı evine götürdü ve Türk arkadaşına iyice dinlenmesi için odasını gösterdi. Akın hiç uyumak istemiyordu, ama dağ havası, mükellef bir kahvaltı, üstüne üstlük bembeyaz çarşafların sarmaladığı yün yatak ve yastıklar bir araya gelince Akın'ın gözleri kapanmaya başladı. Odasının penceresini açarak dağ havasını ciğerlerine çekti ve soyunup yün yorganın altına girdi.

Akın uyandığında hava çoktan kararmıştı. Giyindi, alt kata indi. Lazışvili mutfakta kahve içiyordu. Akın'ı görünce hemen ona da bir fincan verdi. Mutfak masasında Lazışvili'nin çocukları ders çalışıyorlardı. Kahveleri bitti.

"Hadi Akın, kalk akşam yemeğine bizi bekliyorlar. Geç kalmayalım."

Akın ve Lazışvili köy odası benzeri ortak kullanıma açık meydandaki binaya gittiler. Kadınlar mutfakta harıl hatıl çalışıyorlar, erkekler ise büyük yemek masasına oturmuş yemeğin başlamasını bekliyorlardı.

Akın yemek odasında oturanların çoğunu tanıyordu. Tanıdıkla-ryla kucaklaştı. Tanımadıklarıyla tanıştı ve herkes sofraya oturdu. Uzun dikdörtgen masanın bir ucunda köyün en yaşlısı Mehmet Amca oturdu. Mehmet Amca'nın sağma masanın uzun kenarının başına Akın'ı oturtular. Sonra herkes köyün protokolüne göre masadaki yerini aldı. Akın masaya bir göz attı. Aılmasıyla da ağzının suları aktı. Çeşit çeşit peynir, turşu, çerkeztavuşu, dolmalar, salatalar, soğuk etler ve balıklar ve de en önemlisi balık turşusu masayı tamamen kaplamıştı. Unutmadan ekleyelim, Akın'ın çok sevdiği söğüş domuz paçası sofranın baş köşesini almıştı. Hemen içki servisine geçildi. Herkesin önünde küçükten büyüğe üç kadeh vardı. Küçük kadeh votka, orta boy şarap ve büyük olanı ise su içindi. Akın daha önceki deneyimlerine dayanarak votka kadehine yani en küçüğe şarap koydurdu. Akın'ın bu isteği masada gülüşmelere yol açtı. "Votka kadehi" dediklerine bakmayın, bu kadeh de basbayağı şarap kadehiydi, ama Gürcüler votkayı bu boya uygun görmüşlerdi.

Herkesin bardağı doldu. Mehmet Amca elinde kadehiyle ayağa

kalktı. Misafirlerinin şerefine yani Akın'ın şerefine içeceklerini bildirerek yemeği başlattı. Akın da ayağa kalkarak kadehindeki-ni fondip yaptı. Hemen yeni şarap kondu.

Ardından Mehmet Amca bu kez ayağa kalkmadan, Akın'ın sağında oturan kişinin şerefine kadeh kaldırdı. Herkes kadehinden birer fırt içti, ancak şerefine kadeh kaldırılan kişi geleneklere göre bardağımdakinin tamamını içti.

Böylelikle bir tur atıldı masada oturanların hepsinin şerefine kadeh kaldırıldı. Kadehler doldu, boşaldı, tekrar doldu, ama yemek töreni daha bitmedi.

Bu kez Akın'dan başlayarak babasının şerefine kadeh kaldırıldı. Tabii babasının şerefine kadeh kaldırılan fondip yapmaya zorunluydu.

Bu arada masaya ara sıcaklar gelmeye başladı. Börek çeşitleri masayı öylesine doldurdu ki, Gürcü kadınları masanın görüntüsünden biraz memnun oldular. Çünkü Gürcü âdetlerine göre dolu tabaklar masayı öylesine doldurmalıydı ki, masa örtüsü görünmez olmalıydı. Ama bu kez de işi biraz abartmışlardı, masada tabaklardan bir dağ yükselmeye başlamıştı.

Balıklar gelmeye başladığında masadaki herkesin annesinin, kardeşlerinin, komşularının da şerefine içilmişti.

Akın'ın lokma alacak hali yoktu, ama tereyağında kızartılmış cevizli alabalıkların tadına bakmak için kendini zorladı.

Tatlı servisiyle birlikte kadınlar da yemek salonuna gelip ayrı bir masada yerlerini aldılar. Mehmet Amca ayağa kalktı, tabii onunla birlikte masadaki tüm erkekler de.

"Gürcü kadınlarının şerefine" diye kadeh kaldıran Mehmet Am-ca'ya herkes canı yürekten katılarak kadehlerindeki son yudumuna kadar içtiler.

Gürcü kadınlardan başka kim böylesine masallardaki gibi bir ziyafet hazırlayabilirdi ki ?

Kadınların yemek yemesine fırsat tanıyan Mehmet Amca bu kez tüm salondakilerin kadehini kaldırmasını istedi. Önce Türkiye'nin ardından Gürcistan'ın, sonra komşuluğun şerefine kadehler boşaldı.

Akın sarhoştı ve çok mutluydu. Çünkü dostlar arasındaydı. Çünkü ne zaman sarhoş olsa hep mutlu olurdu.

O akşam herkesin, her şeyin şerefine kadeh kaldırılmıştı.

Ama bir eksiklik vardı.

Akın, "Herman A.'nın şerefine de kadeh kaldırmalıydım, çünkü beni buraya bir bakıma o getirdi" diye düşündü.

Ama hemen bu düşünceden vazgeçti. Çünkü Herman A. için de kadeh

kaldıracaklarsa, geleneklere göre mutlaka onun babasının şerefine de içmek zorunda kalacaklardı.

İkinci bölüm

,

45

Toton Şövalyeleri tarihlerinde ilk defa geniş kapsamlı olarak olağanüstü toplanıyordu. Hamburg çevresinde bir şövalyeye ait olan ve çoktan beri kullanılmayan bir fabrikanın idarî bölümü bu tarihî toplantı için birkaç gün öncesinden hazırlanmıştı. Fabrika sahibi şövalye konferans salonunu Toton şatosu haline getirmek için kısa sürede harikalar yaratmıştı. Almanya'nın hatta dünyanın dört bir yanından gelen şövalyeler kendilerini yerel şatolarında hissediyorlardı.

Tüm şövalyeler elbiselerinin üzerine beyaz tuniklerini giymişlerdi. Ancak bu beyaz tuniklerin üzerine resmedilen kılıçlar ren-gârenkti. Tıpkı bellerine kemer niyetine bağladıkları kaim kordonlar gibi. Salonun düzenlemesine göre, ön bölümlerdeki kürsü gibi masalarda siyah kılıçlı büyük Toton şövalyeleri oturuyordu. Daha sonra kırmızı, lacivert, san ve kahverengi kılıçlı şövalyeler.

Bu olağanüstü toplantının düzeni konusunda Büyük Toton Girişim Şövalyesi ile Büyük Toton Kalem Şövalyesi çok çaba harcamışlardı. Normal bir toplantı olmadığı için normal kurallar geçerli olamazdı. O nedenle toplantı düzenine biraz sadelik getirmişlerdi.

Şimdi herkes toplantının açılmasını beklerken, salonun kapıya göre tam karşı duvarında çıplak gözle belli olmayan gizli bir kapı açıldı. Mor kılıç resmedilmiş beyaz tuniğiyle En Büyük Toton Şövalyesi ağır adımlarla salona girdi, kendisi için hazırlanan toplanmış bulunan herkese cepheden bakan büyük koltuğun yanına gitti.

En Büyük Toton Şövalyesi kapıda görünür görünmez de salonda bulunan tüm şövalyeler ayağa kalkarak liderlerini selamladılar ve beklemeye başladılar.

En Büyük Toton Şövalyesi, "Kılıçların temsilcisi Toton Şöval-

yesi lordlanm oturabilirsiniz" deyince de salonda bulunanlar önce onun oturmasını beklediler.

Büyük Toton Kalem Şövalyesi toplantının gündemini bildirdi. Gündemde tek madde vardı. O da Führer'in yasal varisinin bulunması için yapılan çabaların değerlendirilmesi.

Evet, bu olağanüstü bir toplantıydı. Büyük Toton Kalem Şövalyesi toplantının notlarını tutmak için sabırsızlanıyordu, çünkü Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi'nde böyle bir olay hiç yaşanmamıştı.

O güne kadar tüm kararlar büyük şövalyeler alırdı. Tabii son söz En Büyük Toton Şövalyesi'nindi ve diğer şövalyeler hiç itirazsız bu karara boyun eğerdiler. Ama artık

şövalyeler sabırsızlık gösteriyor, kendi aralarında büyük şövalyelerin kararlarım eleştiriyorlardı. Hatta eleştiri dozunu görölmemiş biçimde artıranlar bile vardı.

Büyük Toton Girişim Şövalyesi bu huzursuzluğu bastırmak, için olağanüstü toplanmayı önermişti. En Büyük Toton Şövalyesi itiraz etmiş, ama diğer büyük şövalyelerin de aynı kanıda olduğunu görünce tarihte ilk kez yumruğunu masaya indiremeyen, son sözü söyleyemeyen lider konumuna düşmüştü.

Birazdan görölmemiş bir şey yaşanacak ve her seviyeden şövalye büyük şövalyelerin yüksek politikasını eleştirebilecekti.

En Büyük Toton Şövalyesi gündemin okunmasından sonra sözü yine Büyük Toton Kalem Şövalyesi'ne verdi ve "Şövalye lütfen bugüne kadar olan gelişmeleri bize özetleyin" dedi.

Büyük Toton Kalem Şövalyesi ayağa kalktı Türkiye'de sürdürdükleri operasyonu ayrıntılarıyla özetledi ve sözlerine şöyle son verdi:

"Şövalyeler, şu anda Führerimizin yasal vârisinin nerede yaşadığını bildiğini öngördüğümüz Türk gazeteci onu aramak üzere Türkiye'yi terk etti ve Gürcistan'a geçti..."

Salonda bir uğultu yükseldi. Gürcistan'ı şövalyelerin çoğu ilk kez duyuyorlardı. Hemen hepsi operasyonun Türkiye'de bitme aşamasında tıkanığını biliyordu.

Büyük Toton Kalem Şövalyesi yeniden konuşmaya başlayınca uğultular hemen kesildi:

"Şövalyeler, Türk gazetecinin peşindeyiz. Neonazi timinden bir eleman onunla aynı anda sınırın geçti. Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi ve bir başka timin de biraz önce Batum'a ulaştıklarını öğrendim. Türk gazeteci nereye giderse onu izleyeceğiz ve bize ya tatlılıkla ya da zorla yeni Führerimizin yerini söyleyecek." Bu kez uğultu daha yüksekti.

Büyük Toton Girişim Şövalyesi hemen ayağa kalkarak söz aldı:

"Şövalyeler, lordlanm, lütfen sabırlı olun. Yıllardan beri süren çabalarımızın meyvesini almak üzereyiz. Eğer bu operasyonda da başarılı olamazsak, o zaman yöntemlerimizi tartışır, yeni çözüm yolları ararız. Şimdi önerileriniz varsa lütfen, teker teker söz alarak konuşun."

Salondakiler ikna olmuş gibiydi, ama En Büyük Toton Şövalyesi, Büyük Toton Girişim Şövalyesi'nin bu konuşmasını hiç mi hiç beğenmemişti. Bu kendini bilmez şövalyeye bir ceza vermeyi aklından geçirdi. Ama bunun artık olanaksız olduğunu da fark etti. Böyle bir toplantıya izin vererek tüm otoritesini zedelemişti.

Arka sıralardan biri kalktı. Yüksek sesle konuşmaya başladı:

"Şövalyeler, Türkiye'deki operasyonun sizler adına koordinasyonunu yürüttüm. Daha doğrusu bana verilen talimatlar çerçevesinde herhangi bir inisiyatif kullanmadan sözde koordinatörlük yaptım. Size şunu açık yüreklilikle söyleyebilirim ki, bu

operasyonda bir değil birçok hata yapıldı. Eğer ilk baştan bana yetki verilseydi, şimdiye kadar amacımıza ulaşabilirdik !"

En Büyük Toton şövalyesi, "Seni kendim bilmez Frank Neurath, nerede hata yaptık onları anlat, ama senin kafan doğru drşt çalışmaz ki" demek istedi, ama bu sözleri söylemesinin kalan otoritesinin tamamım götüreceğini sezerek sustu. İşin garibi kimse de hatanın ne olduğunu sormadı bile. Sanki hemen tüm şövalyeler büyük şövalyelerin hata yaptıkları konusunda hemfikirdiler.

En Büyük Toton şövalyesi sanki bir anda yaşlanmış gibiydi. evresindeki büyük şövalyelere baktı, hepsi kafalarını ne eğmiş ses çıkarmadan oturuyorlardı.

Sonunda bir şeyler yapma ihtiyaı duyan En Büyük Toton şövalyesi herkesi susturdu ve Büyük Toton Kalem şövalyesi'ne döndü:

"Bundan sonra not tutmanıza gerek yok. Bu olağanşt toplantı olağanşt koşullarda sürüyor. Herkes dilediğini söyleyebilir, ama kesinlikle not almak yok."

Hiç değilse yaşanan bu rezillikler "Gizli Büyük Toton şövalye Tarihi"nde lmszleşmezdi ve En Büyük Toton şövalyesi tarih önünde onurunu biraz olsun koruyabilirdi.

Bundan sonra konuşulanlar En Büyük Toton şövalyesi'nin koltuğunda iyice küçülmesine yol açtı.

Büyük Toton Kalem şövalyesi de not tutmadığı için "Gizli Büyük Toton şövalye Tarihi"nde yer almadı, ama tüm şövalyeler büyük bir değişimin içinde olduklarının bilincine vardılar.

En Büyük Toton şövalyesi eski geleneklere olan son bağlılığı-

nı toplantı tutanağını tutturmamakla yapmıştı. Eğer konuşmalar "Gizli Büyük Toton şövalye Tarihi"nde yer alsaydı, gelecek kuşaklar geleneklerin böylesine kolaylıkla ayak altına alındığını okuyabileceklerdi.

Birkaç saat sonra En Büyük Toton şövalyesi daha fazla dayanamadı:

"Kılıçların temsilcisi Toton şövalyesi lordlarım, toplantı burada sona ermiştir. Büyük şövalyelerin her zamanki gibi sizin önerilerinizin işığı altında en doğruyu yapacağından lffen emin olunuz."

Ardından yaşlı adam dolduramadığı kocaman koltuğundan kalktı ve arka taraftaki gizli kapıdan geçerek gözden kayboldu.

şövalyeler ne yapacaklarını bilemediler.

Kısa bir tereddttn sonra Büyük Toton Girişim şövalyesi Wli-am Hoepner ayağa kalktı, salonu susturdu ve konuşmaya başladı:

"Şövalyeler çok verimli bir toplantı oldu. Sizin düşünceleriniz bundan sonraki politikalarımızda kuşkusuz hak ettiği yeri alacak. Ama şimdi bize biraz izin verin, büyük şövalyeler kendi aramızda durum değerlendirmesi yapalım. Bu toplantılarımız devam edecek. Bir hafta sonra sizi yine burada bekliyor olacağız ve o zaman sizlere daha güzel haberlerimiz olacak."

46

Akın akıllılık yapmıştı votka kadehiyle şarap içerek. Ama ya yeterince akıllı değildi ya votka kadehi sandığından büyük çıkmıştı ya da içkiyi artık zor kaldırıyordu. Kısacası Akın çok içmişti. Sabah korkarak gözlerini açtı. Hareketsiz öylesine yattı. Cesaretini topladı, saatine baktı, neredeyse öğle olmuştu. Biraz daha yattı, sonra yavaşça yataktan kalkarak giyindi. Son kez Gürcü sofrasına misafir olmasından bu yana yıllar geçmişti. Besbelli Akın artık daha dikkatli içmek zorundaydı.

Alt kata evin mutfağına inince Lazışvili'yi gördü.

"Sen işe gitmedin mi? Benim yüzümden işinden olmanı istemem."

"Hayır Akın, sabah önce Kobuleti'ye gittim, sonra Batum'a. Sana haberlerim var. Daha doğrusu iki haberim var. Biri iyi, diğeri kötü. Şimdi sana önce hangisini söyleyeyim gibi klasik bir soru yöneltmeyeceğim. Önce birer kahve içelim."

Lazışvili kahveyi kendisi yaptı. Eşi işte, çocuklar ise okuldaydı. Kahvenin yanında sok değil de evde yapılmış bir küçük kadeh

konyak getirdi. Akın itiraz etti:

"Yok Lazışvili ben ayakta zor duruyorum, konyak monyak içe-mem!"

"İlaç gibi içmelisin. Zaten sana kahvaltı da verecek değilim. Önce kahvelerimizi içip sonra tatlı yiyeceğiz. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Akın kahvesinden bir yudum aldı. Ardından fazla düşünmeden küçük kadehteki konyağı dudaklarına götürdü. İçki midesine inerken hafif bir yanma hissetti, ama ağızındaki distile üzüm tadı bu yanmanın etkisini çabucak sildi götürdü.

Kahvesini bitirdiğinde Akın kendisini gerçekten daha iyi hissediyordu. Akşamdan kalmanın nahoş etkisi mucizevî şekilde geçmişti.

Lazışvili kadehlerine yeniden konyak doldurdu ve önce iyi haberi söyledi:

"Azerî arkadaşların akşamüzeri gelecekler. Kardeşim onları köye getirecek. Bu akşam yemeği yine coşkulu geçecek."

Akın, "Bu akşam daha az içmenin yolunu bulmalıyım" diye düşündü. Kadehinden biraz konyak aldı ve artık kötü haberi dinleyebilirdi:

"Hadi Lazışvili, şimdi kötü habere hazırım."

"Tamam sıkı dur. İyi ki seni köye getirtmişim, çünkü Batum'da-ki İntourist Oteli'ne kadar izlenmişsin dostum!"

"Nasıl olur? Çok da dikkatli davranmıştım. Peki izlendiğimi nasıl anladın?"

"Her ihtimale karşı seni karşılamaya iki polis arabası geldi. İlki bildiğin gibi seni apar topar aldı. İlk araba hareket eder etmez bir Alman ikinci polis arabasına gidip seni nereye götürdüklerini sormuş. Arkadaşın olduğunu ve mutlaka seni bulmak zorunda olduğunu söylemiş."

Lazişvili Alman'ın Batum'daki polis merkezine götürölüp kimlik tespiti yapıldığını da anlattı. Akın, bu Alman'ın adının Eduard Rae-der olduğunu öğrenince panikledi, kısa sürede kendini topladı.

"Peki bu Alman nerede şimdi ?"

"Senin yalnız geleceğim bildiğim için Alman'ın dostun olmadığını, seni izlediğini hemen anladım. Batum'daki arkadaşlara sen buradan ayrılınca kadar Eduard Raeader'i gözaltında tutmalarını istedim."

Akın birden rahatladı. Kalan konyasını da bitirdi.

"Lazişvili, arkadaşım benim. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Dur teşekkür etmek için bu kadar acele etme. Kötü haberim

daha bitmedi. Akın sen ne halflar karıştırıyorsun bilmiyorum, ama bu iş giderek benim canımı sıkıyor. Çünkü bu Alman da yalnız değil. Onun da güçlü dostları var!"

"Kimler?" diye sordu Akın.

Lazişvili cevapladı:

"Çeçenler Akın, Çeçenler..."

"Seni temin ederim ki, Çeçenlerle ne bir işim var ne de alıp veremediğim."

"Bunu duyduğuma sevindim Akın. Çeçenler bastınca bizimkiler Alman'ı serbest bırakmak zorunda kaldılar."

"Lazişvili, umarım senin dostluğunu istismar etmemişimdir. Madem bu akşam Azerî arkadaşlanm geliyor, onlar gelir gelmez yola çıkayım."

"Maalesef bu mümkün değil Akın. Çeçenler, Alman'ın seni aradığını biliyorlar ve ikinizin de Gürcistan'dan sınırdışı edilmenizi istiyorlar. Sorunuzu bu toprakların dışında halletmeniz gerekecek ! Ama daha kesin çözüm üretilmedi. Yarın sabah bir toplantı

yapılacak. Ondan sonra alınacak karara göre hareket edeceğiz."

"Benim Alman'la alıp veremediğim yok. Sadece beni takip etmesini istemiyorum."

"Merak etme Akın, burası Acara Özerk Bölgesi ve biz Acarlar bize sığınan dostumuzun kılma zarar verilmesine müsaade etmeyiz."

"Mutlaka Acara Özerk Bölgesi'nden çıkmamız gerekiyorsa, ben Türkiye'ye geri dönmeyi tercih ederim..."

İki adam bir süre suskun kaldı.

Ardından Akın aklına takılan soruyu Lazışvili'ye yöneltti:

"Dostum, burası Gürcistan Cumhuriyeti'nin Acara Özerk Bölgesi. Çeçenistan ise Rusya Federasyonu'na bağlı bir başka özerk, bölge. Peki, nasıl oluyor da Çeçenler burada, Acara'da söz sahibi oluyorlar ve gözaltına alınan Alman'ı serbest bırakıp, beni Gürcistan'dan smırdışı etmeye kalkıyorlar?"

Lazışvili gülümsedi. Biraz düşündü ve anlatmaya başladı.

"Akın senin de iyi bilmen gerekir. Hemen her ülke iki bölümden oluşur: yer üstündeki ve yer altındaki ülke. Yer üstündeki ülkede senin dediğin gibi uluslararası kurallar, yasalar vardır. Ve bunlara uygun olarak yönetilirler. Ama yerin altına indin mi bambaşka bir ülkeyle karşılaşırın. Yer altındaki ülkenin de yasaları ve uluslararası kuralları vardır.

Yer üstündeki ülkede yasalara, kurallara karşı gelirsın, işlediğin suça göre ceza alırsın. Yer altında ise en hafif kural ihlalinin cezası bile ölümdür..."

Akın söze kanştı:

"Tıpkı mafya filmlerindeki gibi değil mi?"

Lazışvili devam etti:

"Keşke her şey filmlerde kalsaydı ve ben bu işlere bulaşma-saydım..."

Akın arkadaşını teselli etmek istedi, ama söyleyecek bir söz bulamadı.

İki adam bir süreliğine sessizliği korudu. Lazışvili boşalan kadehleri yeniden konyakla doldurdu.

"Akın, yer altındaki ülkede Çeçenler ile Acarlar çok sıkı işbirliği içinde. Burası bir bakıma dört bir yanı dağlarla çevrili Çeçenistan'ın dünyaya açılan limanı. Yer altındaki Gürcistan ve Acara Özerk Bölgesi Çeçenlerle birlikte iş yapıyor. Tabii bundan herkesin, hepimizin kârlı çıktığını söylememe hiç gerek yok. Doğal olarak da Çeçenler yer altındaki dünyamızda kazanca ortak olduğu gibi karar verme aşamasında da söz sahibi. Senin sorunun yer altındaki ülkeye sıçradı ve yer altındaki kurallara göre

Kenan ilk andan itibaren Azerbaycan Özgürlük Hareketi'nin içindeydi. Laçın ise daha farklı bir cephede Dağlık Karabağ'da savaşmıştı. Akın genç kadının bu savaşına bizzat

tanıklık etmişti.

Aslında genç kadının gerçek adı Laçın değildi. Ne olduğunu da kimse bilmiyordu. "Laçın" Azerî Türkçesi'nde "güzel kız" anlamına geliyordu ve aynı zamanda Dağlık Karabağ'daki bir kasabanın adıydı. Genç kadına hem güzelliği hem de bu topraklar için yaptığı mücadele nedeniyle bu ad verilmişti.

Özgürlük mücadelesi çoktan bitmiş, bu uğurda mücadele verenler arka plana itilmişlerdi. Tıpkı Sinan Bey, Kenan ve Laçın gibi. Azerbaycan'da komünist dönemin yöneticilerinin işbaşında olmasını hazmedemeseler bile biraz olsun özgürlüğün tadını çıkarıyorlardı.

Hem Napolyon ne demişti?

"İhtilallerde iki tip insan olur: ihtilali yapanlar ve ihtilalden yararlananlar..."

47

Herkes beklemedeydi. Batum'a bir gün önce gelebilen Brigitte Diels ile Kari Krenchel otel odasında toplantının sonucunu bekliyorlardı. Akın ve Azerî arkadaşları ise dağ köyünde.

"Bu kez hergeleyi kıstırdık" diyen Kari Krenchel'in keyfine di-

yecek yoktu. Bu işi bir an önce bitirmeli ve Führer'in yasal vâri-siyle birlikte öngörülen tesislerden birine gitmeliydi. Krenchel artık zaman kaybetmeyi kesinlikle göze alamazdı. Almanya'dan son aldığı haberler yüzlerce yıllık Toton geleneğinin çatırdamaya başladığına işaret ediyordu.

Şimdi Almanya'da olup bu gidişatı düzene sokmak vardı ya, o zaman Akın'ın izini kim sürecekti? İnsan aynı anda iki yerde birden olamıyordu ki.

Kapı çalındı. Gelen Eduard Raeder'di. Yanında bir Çeçen arkadaşı vardı. Krenchel Kafkasyalı misafire küçümseyerek baktı, ama hemen yüzünün ifadesini değiştirdi. Akın'ı bu adamlar sayesinde kıstırmışlardı ve Türk gazeteci kendilerine teslim edilirse hikâyenin gizli kalan yanlarını ağızından almak birkaç saati bulmazdı bile.

Kari Krenchel, Eduard Raeder'e her zamankinden daha mülte-fit davrandı:

"Azizim Eduard sana bir özür borçluyum. Allah biliyor ya seni ilk gördüğümde sokaktaki serserilerden biri sanmıştım. Ama böylesine iyi ilişkileri olan ve politik davranabilen birisin. İleriki günlerde anavatanda senden çok daha verimli işler beklemek artık hakkımız oldu."

"Herr Krenchel bu bölge benim uzmanlık alanım. Burada hemen hemen yapamayacağım bir şey yok. Çeçen dostlarımız bana her kapıyı açıyorlar."

Brigitte Diels ise oturduğu yerde bu konuşmaları dalgın dalgın dinliyordu. Daha dün

kadar operasyonun kilit adamıydı, şimdi ise sıradan bir figüran olmuştu.

Aynı otelin özel bir salonunda ise mükellef bir kahvaltı hazırlanmıştı. Kahvaltıya katılanlar konyak eşliğinde tatlısından tuzlusuna envai çeşit yiyecekten atıştırıyordu.

Kahvaltıya ne Akın Dedel ne de Eduard Raeder davetliydi. La-zışvili bile katılamıyordu.

Kahvaltı faslı sona erdikten sonra katılanlar salonun diğer köşesini kaplayan L şeklindeki uzun kanepeye yerleştiler. Herkes takım elbise giymiş, kravat takmıştı.

Sovyetler döneminde Batum'da emniyet müdürlüğü yapmış olan şimdi de kendisine hâlâ "Gölge Emniyet Müdürü" denilen Mikvasi toplantıyı açtı:

"Şuna eminim ki aramızda kavga çıkması hepimizin en son isteyeceği şey."

Çevresinde oturanlar olumlu manada başlarını salladılar.

"Tamam, buna sevindim. Şimdi sorunumuzu çözelim. Ben sizlere sorunun hiç yaşanmamış olmasını dileyerek birkaç gün öncesine dönmemizi teklif ediyorum."

"Nasıl yani ?" diye sordu Çeçen temsilci.

Mikvasi yanıtladı:

"Çok basit. Herkes geldiği yere geri döner, sorun yaratanları bu topraklara sokmayız ve bizler eskisi gibi huzur içinde işlerimize devam ederiz..."

Lazişvili'yi temsil eden Gürcü hemen ayağa kalktı:

"Bunu kabul etmemiz imkânsız, çünkü Türk bize daha önceden haber vererek geldi. Şu anda bizim konduğumuz ve kendisine Acara Özerk Bölgesi'nde güvenle bannma ve istediği zaman dilediği yere özgürce gitme sözü verdik. O nedenle konduğumuz üzerindeki baskılara son verilmesini istemek en doğal hakkımız."

Almanları temsil eden kişi buna karşı çıktı:

"İyi ama şimdi koşullar değişti. Hatırını laramayacağımız Alman dostlarımız da bu Türk'ün hemen ardından geldiler ve onunla görülecek bir hesaplama var. İşin doğrusunu öğrenmek isterseniz, Türk Almanlara kazık atıp buraya geldi ve sizlerin korumasına layık değil. Siz geri çekilin, Türk kendi başını çaresine baksın."

Mikvasi sözü aldı:

"Bu adamların hesapları bizi ilgilendirmez. Biz burada barış içinde yaşayıp, barış içinde işimizi yürütüyoruz. Unutmayın ki her birimizin bir diğerine ihtiyacı var. Onun için bu Almanlar ve Türk yüzünden ahengimizin bozulmasına kesinlikle izin veremeyiz."

Salonda bulunanlar başlarını salladılar.

Mikvasi haklıydı. Kısa bir süre önce aralarındaki banş bozulmuş ve yer altında kan gövdeyi götürmüştü. Gruplar birbirleriyle savaştıktan iş yapamaz olmuşlardı. Onca insan ve para kaybından sonra herkesin aklı başına gelmiş ve yapılan anlaşma sonunda barış içinde yaşamayı kararlaştırmışlardı.

Toplantıya katılan hemen herkesin beyninin bir köşesinde kur-dukkan düzenin bozulmaması için çaba harcamak vardı.

Ardından daha yapıcı çözümler üreilmeye başlandı. Saatlerce süren tartışma sonunda noktalandı.

Varılan anlaşmayı Batılılar gibi şampanya patlatarak kutladılar. Sonuçtan hemen herkes memnundu. Bölgede işleyen bir çark vardı ve bu çarka sopa sokulması herkesin işini bozacaktı. Aralarında çıkabilecek bir kavgada ise herkesin mağlup olacağını, kazanan kimsenin olmayacağını toplantıdakiler çok iyi biliyorlardı.

†

48

Lazişvili köye neşe içinde döndü. Akın ve Azeriler hemen çevresini aldılar ve toplantının sonucunu öğrenmek istediler.

Lazişvili önce soluklanmak istedi, ardından eşinden kendisine ve konuklarına kahve yapmasını. Ve ev yapımı o harika konyağını da ortaya çıkardı.

Akın daha fazla dayanamadı:

"Lazişvili söyle ne karar alındı?"

"İşlem tamam dostum, sen merak etme !"

Türk Sinan atıldı:

"Bey bey tamam sana güvendik, bizi yan yolda bırakmayacağını biliyorduk, hadi anlat artık."

Kahvesinden son yudumunu içen Lazişvili küçük kadehteki konyağını da bir dikişte yuttu ve şimdi anlatmaya hazır:

"Öncelikle Akın, burada istediğin kadar güven içinde kalabilecek ve dilediğin zaman dilediğin yere özgürce gidebileceksin."

"Ne yani Almanlar beni takip etmekten vaz mı geçtiler ?"

"En azından Acara Özerk Bölgesi'nden çıkana kadar kimse sana dokunmayacak. Ama karşı tarafın da bir koşulunu kabul etmek zorunda kaldık. Senin ne zaman ve nasıl

gideceğini onlara bildireceğiz. Seni sadece hemen arkandan sının geçen Alman çocuk izleyecek. Acara'dan çıktıktan sonra kozunuzu aranızda paylaşacaksınız. Bundan daha iyi bir anlaşma elde edemedik."

Akın düşünceye daldı. Eduard Raeder'le kozunu paylaşmak zorunda kalacaktı demek ? Ama Raeder'le bir alıp veremediği yoktu ki. İstanbul'da ender karşılaşmışlardı ve hep birbirlerine mesafeli davranmışlardı.

Ne demekti bu koz paylaşmak ? Akın kimseyle kavga etmek istemiyordu.

Ama hiç yoktan iyi bir anlaşmaydı. Şimdi gerisine baka baka Türkiye yolunda da olabilirdi.

Türk Sinan, Akın'ın düşünemediği bir soruyu Lazışvili'ye yöneltti:

"Peki bey, bizim burada olduğumuzdan haberleri var mı ?"

Akın hemen kulak kesildi, Lazışvili yanıtladı:

"Anlaşmamızın en iyi tarafı da bu ya. Sizin varlığınıza kimse haberdar değildi, o nedenle siz anlaşmaya dahil değilsiniz. Canınız ne isterse onu yapabilirsiniz, ama lütfen Acara'dan çıkana kadar Akın'la birlikte görünmeyin. O zaman anlaşmayı bozduğumu-

zu görüp peşinize bir sürü adam takarlar..."

Türk Sinan keyiflenmişti:

"Bey bey sana kim Lazışvili yani Lazoğlu derse yanılır. Sen konukseverliğiyle, dostluğuyla Lazoğlu değil Lazbey'sin..."

O zamana kadar hiç konuşmaya katılmayan Kenan sordu:

"Peki buradan hangi yolla ayrılacağız ?"

Akın çok zaman kaybettiğini düşünüyordu, onun için hemen yanıtladı:

"Tabii ki uçakla..."

Lazışvili karşı çıktı:

"Akın uçak olmaz. Biliyorsun Batum'dan gideceğin yöne hep küçük dolmuş uçaklar kalkıyor. Bilet bulmak çok zor. Senin için biz buluruz, Alman için de onlar. Ama Azerî dostlarımızı ne yapacağız? Onlar bu küçük uçakta son dakikada bizim vasıtamızla aldıkları biletlerle dikkat çekerler."

Türk Sinan fikrini söyledi:

"Otobüs veya özel arabayla gitmemiz düşünülemez bile."

Herkes Türk Sinan'ın sözlerini onayladı. Sinan devam etti.

"O zaman trenle gitmekten başka çaremiz yok."

Evet tek yol trendi. Lazışvili hemen yan odaya gitti, döndüğünde elinde bir tarife vardı. Hep birlikte incelediler. Sonunda ertesi sabah Batum'dan Tiflis'e hareket eden ve Gürcistan'ın başkentinde bir saat mola verdikten sonra Azerbaycan'ın başkenti Bakü'ye devam eden tren seferinde karar kıldılar.

Lazişvili ceketini aldı:

"Ben Batum'a gidip hareket planını konsorsiyuma bildireyim. Bu arada biletlerinizi de alırım."

Türk Sinan atıldı:

"Bey, iki özel kompartıman olursa daha rahat ederiz !"

Lazişvili gülerek başını salladı ve odadan çıktı. Türk Sinan ise yan tarafa geçerek cep telefonundan Azerbaycan'daki dostlarına hareket saatini bildirdi ve olası buluşma tarihi ile saatini kararlaştırdı.

Artık beklemekten başka yapacak şey yoktu. Akın ve Azerî dosttan sanki tatile çıkmış gibi köy çevresini saran ormanda yürüyüş yaptılar. Birkaç saat sonra bulundukları noktadan kuşbakışı köyü seyrederken Lazışvili'nin arabasının geldiğini görünce telaşla eve döndüler.

Haberler bir kez daha iyiydi. Lazışvili anlatmaya başladı: "Tamam yann sabah gitmen konusunda herkes mutabık. Akın seninle birlikte trene bir tek Alman binecek. İkinizin kompartıma-

nı da aynı vagonda olacak. Tabî ben bu arada Azerî dostlarımız için aynı vagonda bir başka kompartıman bileti daha aldım. Kimse bir şey fark etmedi. Akın sen vagonun ortasındaki kompartımandasın. Alman iki kompartıman sağında, Azerî dostlarımız ise iki kompartıman solunda olacak."

Akın, Lazışvili'ye teşekkür etti. Türk Sinan Gürcü polisin sırtını sıvazlayarak memnuniyetini gösterdi. Ancak Lazışvili'nin anlatacakları daha bitmemişti:

"Türk Sinan Bey, sen ve Kenan ile Laçın tren ganna bizden daha erken gidip bekleyeceksiniz. Peronda birbirimizi tanıdığımıza ilişkin en ufak hareket yapmayacağız ki, şüphelenen olmasın. Tiflis'e kadar gün ışığında yol alacaksınız ve Akınla kesinlikle bir araya gelmeyeceksiniz. Tiflis'te hem benim arkadaşlarım hem de Alman adamın dostları trenin orada kalacağı süre içinde iki tarafın da anlaşmaya uyup uymadığını kontrol edecekler. Ve tabî trene her iki tarafın güç dengesini bozacak birilerinin binmesine de engel olacaklar. Ben Tiflis'te böyle bir girişim olacağına pek ihtimal vermiyorum zaten. Çünkü herkes sizin fazla sorun çıkarmadan sessizce çekip gitmenizi istiyor. Yarın

geceyansmdan sonra tren Gürcistan topraklarını terk edecek ve ondan sonra her iki tarafın da koruması kalkacak, bu sorunu sonsuza kadar unutacak."

Türk Sinan atıldı:

"Tamam bey, dediklerin çok güzel. Biz kendimizi belli etmeyeceğiz, ama Akın herhangi bir tehlikeyle karşılaşursa kimseyi dinlemem onu korurum."

Lazişvili gülümsedi:

"Seni çok iyi anlıyorum. Akın benim de dostum. Ama siz iyisi mi tren Tiflis'ten aynlana kadar bir şey yapmayın. Yoksa beni zor durumda bırakırsınız."

Herkes mesajı anlamıştı. Lazişvili devam etti.

"Hadi şimdi biraz dinlenelim ve akşamki yemeğe hazır olalım."

Bu kez Akın itiraz etti:

"Lazişvili dostum, eğer sizinkiler alınmazsa bu akşam Gürcü şöleni yerine biz bize yemek yiyelim. Hem hepimiz sabah çok erken kalkacağız..."

Lazişvili bu öneriyi zorla kabul etti. Acara Özerk Bölgesi'ndeki son akşam yemeğini Lazişvili'nin evinde onun ailesiyle birlikte çok daha dar bir kadroyla yediler. Tabii her zamanki gibi koca yemek masasında üst üste konan tabaklardan sofraya örtüsü görülmedi ve yine herkesin her şeyinin şerefine içildi.

49

Tüm zamanların çobanı varacağı yere artık biraz daha yaklaşmıştı. Türkiye-Ermenistan sınırının unutulmuş bir bölgesinde hayvanlarıyla güneşin batışını izledi. Etrafı saran karanlık çobanın yaktığı küçük ateşle biraz olsun canlanmıştı. Çoban oturdu, gecenin renklerini seyretmeye başladı. Pek kimse bilmezdi, ama karanlık basınca gecenin renkleri de ortaya çıkardı. Hem de öyle bir çıkardı ki, renkler cümbüş yapardı. Bu renk cümbüşünü kimse bilmezdi. Ama isterse hemen herkes görürdü. Yapılması gereken tek şey gecenin içine şöyle rahatça uzanıp, renklerini görmek istemektir.

Çoban renklerin gösterisine dalmışken hayvanlarında bir kıpırdanma hissetti. Hemen gittiği renkli âlemden geri dönerek kulak kabarttı. Civarda başka küçük bir sürü vardı. Çobanın yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı.

Artık yalnız değildi. Giderek çoğalacaklardı ve güneşin doğduğu yöne doğru bölgenin gördüğü en büyük sürüyle ilerleyeceklerdi.

Ertesi sabah erken saatlerde Akın zorlukla yatağından kalkıp mutfaka indiğinde gözlerine inanamadı. Mükellef bir kahvaltı sofrası ve Lazişvili ailesi kendisini bekliyordu. Kahvaltı yapmadan evden çıkmak imkânsızdı. Oysa Akın'ın midesi ağzındaydı. Bir gece önce tatlı tatlı yiyip içtikleri şimdi ona ıstırap veriyordu. Lazişvili halden anlıyordu. Hemen

eşine birer kahve yapmasını söyledi, ardından Akın ile kendisine birer küçük kadeh konyak koydu. Mucizevî ilaç etkisini birkaç dakika içinde gösterdi. Eh, atalarımız boşu boşuna "Çivi çiviye söker" dememişlerdi.

Akın, Azerî arkadaşlarım sordu.

"Sinan Beyler erken saatlerde köyden Batum'a giden otobüse bindiler. Bu sabahdan itibaren, bineceğin tren Tiflis'ten ayrılana kadar siz birbirinizi tanımayacaksınız" diye yanıtladı Lazışvili.

"Lazışvili sana ve ailene çok zahmet verdim."

"Bırak şimdi bunları, arkadaşlar böyle günler içindir. Şimdi kahvaltımızı adam gibi yapalım yoksa eşim çok üzülür."

Lazışvili ile Akın Batum Gan'na gittiklerinde trenin kalkmasına daha yarım saat vardı. Lazışvili, Akın'ı gardaki kahveye soktu ve birer kahve söylediler. Akın göz ucuyla peronlar arasındaki hareketliliğe bakıyordu. Çok geçmeden Sinan Bey ile Kenan'ı gördü. Trenden indiler, kendi aralarında heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Durdular. Konuşmaya devam ettiler. Kenan en yakın telefon

kulübesine doğru ilerlerken, Sinan Bey de kahveye girdi, etrafa şöyle bir göz attı ve Akın ile Lazışvili'nin masasından uzakta bir yere oturdu.

Birazdan Kenan ve ardından Lazışvili'nin polis arkadaşları kahveye girdiler. Polisler Akın'ın masasına, Kenan ise Sinan Bey'in masasına oturdu.

Akın kahveden dışarıya bakarken bir grubun daha gara girdiğini gördü.

İlk anda Brigitte Diels'i gördü. Bağırsakları düğümlenir gibi oldu. Ardından gruptaki Eduard Raeder'i tanıdı. Diğerleri Akın için yabancıydı.

Grup Akın'ın da bineceği trenin yanında durdu. Raeder ile orta yaşlı bir Alman durmaksızın konuşuyor, Brigitte Diels ve diğerleri ise birer robot gibi duruyorlardı.

Akın bir zamanlar sevgilisi olan genç kadına alıcı gözle baktı. İçi titredi. Genç kadın yine Akın'ın sevdiği gibi giyinmişti. Pardö-süsünün düğmelerini açmış, mini eteği ve göğüslerini ortaya çıkaran bluzuyla Akın'ı uzaktan bile etkileyebiliyordu.

Kahveler içildi. Trenin hareket saati gelmişti. Hep birlikte kahveden çıkıp Tiflis üzerinden Bakü'ye gidecek olan trenin yanına doğru ilerlediler. Akın kahveden çıkarken, Sinan Bey ile Kenan'ın büyük keyif alarak sakince kahvelerini höpürdettiklerini gördü.

Şimdi Akın'ın bineceği vagonun bir kapısının önünde o, Lazışvili ve arkadaşları duruyordu. Diğer kapının önündeyse Eduard Raeder ve avanesi vardı.

Akın, Batum'a ilk geldiğinde kendisini tutuklayıp Lazışvili'nin köyüne götüren polislerle vedalaşarak, onlara yardımları için teşekkür etti. Polislerden biri Akın'm eline bir poşet

tutuşturdu:

"Adetlerimize göre misafirimizi eli boş yolcu edemeyiz."

Akın bu Gürcü âdetini biliyordu, onun için nazlanmadan poşeti aldı.

Lazişvili elini alnına vurarak, "Th! Az kalsın unuttuyordum. Eşim de senin için bir paket hazırlamıştı" deyip koşar adım gann çıkış kapısına doğru yöneldi.

Lazişvili ile Sinan Bey kahvehane ile trenin arasında tam ortada karşılaştılar. Lazışvili aceleyle Sinan Bey'e çarparak elindeki sigara paketinin yere düşmesine neden oldu. İkiyi aynı anda yere eğildiler. Herkes Lazışvili'nin Sinan Bey'den özür dilediğini sanırken o aceleyle fısıldadı:

"Sinan Bey, adamımız vagonun diğer kapısındaki grubun ortasında duran yakası krkl san deri montlu genç."

Ardından Lazışvili kapıya doğru seğirtirken, Sinan Bey ağır adımlarla vagona yaklaştı ve Akın'ın önünde durduğu kapıdan içeri girdi.

Lazişvili elinde bir poşetle geri geldiğinde trenin kalkmasına çok az süre kalmıştı. Akın'la alelacele vedalaştılar. Genç adam arkadaşına yeterince teşekkür edemeyeceğinin bilincindeydi-.

Akın vagonun merdivenlerine adım atar atmaz tren yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Genç adam hemen kompartımanına giderek pencereden kendisine konukseverlik göstermiş bu iyi insanlara el sallayarak son defa veda etmek istedi.

Tren perondan uzaklaşırken Akın'ın gözleri Brigitte Diels'inkiler-le buluştu. Genç kadın peronda öylece duruyordu. Gözleri Akın'a dikilmiş, bir an bile başka yere odaklanmıyordu.

Akın'ın ii bir kez daha titredi. Ama bu kez sevgiden, zlemenden değil, Brigitte Diels'in buz gibi bakışlarından...

50

Akın kimsenin önem vermediği bazı lüzumsuz bilgilere sahip olmaktan gurur duyardı. Nitekim eski Sovyetler Birliği ve demirperde ülkelerinin demiryollarının ray aralıklarının demokrasiyle yönetilen Batılı toplumların demiryollarına göre daha geniş olduğunu sıradan insanlar pek bilmezdi. Ama Akın sıradan bir vatandaş değildi!

Konu açılınca hemen anlatmaya başladı:

"Efendim, İkinici Dünya Savaşı'nda Alman katarlarının Sovyet demiryollarını babalarının yollar gibi kullanmaları sonucunda Almanya'dan neredeyse Moskova önlerine kadar kesintisiz bir hat oluşmuştu. Savaş sonrasında ise Stlin tüm ülkede demiryolu raylarının Batılı ülkelerdeki standart raylardan daha geniş dşenmesini istedi. Tabii demirperde

lkelerinde de aynı uygulama yapıldı. Böylelikle Sovyetler ve uydularının demiryolları kendi içlerinde kesintisiz bir ağ oluşturdu. Ne Batılı trenler perdenin gerisinde ne de Sovyet katarları Batı lkelerinde demiryollarını kullanabildiler. Ama sonra ne oldu ? İki tarafın demiryoluyla yaptıkları ticarî faaliyete kolaylık getirmek için vagonların yükünün sınırlarda boşaltılıp karşı tarafın vagonlarına yüklenmesi yerine pratik bir çözüm keşfettiler. Sınırlar arası çalışacak vagonların tekerleklerinin arasına bir mekanizma yerleştirdiler ve sınır geçerken vagonların tekerleklerinin arası kullanılan demiryoluna göre

açıldı veya daraldı. Stalin bunu ngrememişti anlaşılan. Havacılık teknolojisinin ilerlemesiyle birlikte kurulan hava köprüleri demiryolu taşımacılığını stratejik olarak ikinci plana düşürdü."

Karşısındaki bu lüzumsuz verilerden sıkılırken Akın devam ederdi:

"Sadece Stalin değil. Mesela Enver Hoca da İkinci Dünya Savaşı tecrübesini lkesi Arnavtluk'ta başka bir alanda kullandı. Ülkenin her kanş toprağına mantar biçiminde betondan iki katlı ev ykseklide korugan yaptırdı. Enver Hoca bir sonraki çete savaşı ya da klasik savaşta bu koruganlarla ülkesini koruyacağını düşündü. Ve inanır mısınız, birbirlerine gözle görülebilir uzaklıkta olan koru-ganlar tüm ülkeyi kapladı. Her Arnavt'un da hangi koruganda görev yapacağı belliydi. Düşman topla tüfekle gelirse koruganlar geçit vermeyecekti. Ama günümüzde Arnavtluk'un hangi bölgesinde olursanız olun, televizyonu açınca karşınıza ya İtalyan ya Yunan ya da Yugoslav televizyonu çıkıyor. Enver Hoca ülkesini demir ko-ruganla kaplayacağı yerde elektronik perdeyle kaplasaydı daha iyi olurdu. Hiç değilse "yıkıcı" televizyon yayınlarından halkını uzak tutardı. Hem de onca beton korugan yerine konut inşa etseydi ülkesi dünyaya mesken konusunda örnek olurdu..."

Bu lüzumsuz bilgiler kimi zaman Akın'ın işine de yarardı.

Nitekim de Batm'dan bindide tren hareket eder etmez Akın neden çok sarsıldığını biliyordu. Çünkü vagonun tekerlek aralıkları daha genişti ve çok sarsıyordu.

Kompartımanda yapayalnızdı. Azerî arkadaşları yanına gelemi-yordu. Akın da onların yanına gidemiyordu. Bu çok sıkıcıydı.

Bir de Eduard Raeder'in aynı vagonunda olması Akın'ı ileden ı-kanyordu.

"Kozlanmızı yalnız paylaşacaksınız" ne demekti? Akın'ın paylaşacak bir kozu yoktu ki! Tren sarsıla sarsıla ilerliyordu.

Akın'ın canı sıkılıyordu. Yan koltukta duran poşetlere baktı. Birini Lazışvili getirmişti, diğerini onun polis arkadaşları.

Polislerin getirdide poşetten iki karton Amerikan sigarası ile bir şişe viski çıkmıştı.

Ama Akın gündüz içki iemezdi. Canı iyice sıkılmıştı.

Diğer poşeti açtı. İki şişe ev yapımı konyak Lazışvili'nin hediyesiydi, yanındaki nefis yiyecekler de eşinin...

Yemek yemeye başladı. Kompartımanda yalnızdı. Tren sarsıla sarsıla ilerliyordu.

Sarsıntılann arasında kompartımanın kapısı açıldı, bayan kondüktör bilek kontrolüne gelmişti. İşte tam da Akın'ın canı sıkılı-

yordu. Gelen kondüktör hiç değilse ona arkadaşlık edebilirdi.

El kol işaretleri ve tarzancayla kadına beraber yemek yemeyi teklif etti. Kadın anlamıştı galiba, bir şeyler söyledi. Akın sadece "Rabote" kelimesini çıkarabildi. Kadın çalıştığını anlatmak istiyordu besbelli.

Akın el kol işaretleri ve her zaman güvendiği tarzancasıyla daha sonra gelmesini söyledi. Kadın gülererek dışarı çıktı.

Akın yine yalnızdı. Tren, sarsmasına hiç ara vermiyordu. Aradan birkaç saat geçti.

Kompartımanın kapısı bir kez daha açıldı. Önce bir kadın ayağı içeri girdi. Daha sonra kadının gövdesi. Sırtı Akın'a dönüktü. Ellerinde bir şeyler vardı. Akın birden kendini tehlikede hissetti. Ama hemen sonra kondüktör kadının gülen yüzünü gördü. Ellerinde birer fincan çay vardı.

Akın tehlikede değildi. Serseri kafasına gelen ilk düşünce, "Yahu ben bu kadına neden kondüktör diyorum ki! Fransızca dilbilime göre kondükttris demem lazım" diye düşündü. Sonra "Ukalalığın âlemi yok" diye mırıldandı ve gülererek kadının elindeki çay fincanını aldı.

Karşılıklı oturdular. Kompartıman penceresinin hemen altındaki katlanır masaya fincanlarını koydular. Akın sigara ikram etti, kendi de bir tane yaktı.

İşte şimdi canının sıkıntısı geçmişti. Kadını alıcı gözle inceledi. Fena değildi. Hani derler ya, "Cami yıkılmış, ama mihrap yerinde" diye. Ancak bu kadında cami henüz yıkılmaya başlamıştı, ama mihrap daha uzun yular ayakta kalacaktı.

Akın ile kadın karşılıklı oturmuş, bir yandan çaylarını içiyor, diğer yandan da birbirlerine gülümsüyorlardı.

Dil bilmemek ne kötüydü yahu.

Fincanlar yanlanmıştı ki, Akın'ın aklına çaylarını konyakla karıştırmak geldi. Dışarı baktı, hava kararmaya başlamıştı, yani vakti şarap gelmişti. Veya Akın'a öyle geliyordu. Ne olursa olsun Akın biraz içmek istiyordu.

Şişelerin bulunduğu poşetlere el attı. Bir an durdu. Ev yapımı konyaklara kıyamamıştı. Çayı viskiyle sulandırmayı düşündü. Yine pintiliği tutmuştu işte. Sonunda hem konyak hem de viski şişesini küçük masaya koydu ve karşısındaki kadına işaretle hangisini

tercih ettiğini sordu. Kadın viskiyi yeğlemişti. Akın nedense derin bir "Oh" çekti.

Fincanları boşaldı, Akın tekrar tekrar koydu. Aradan saatler geçti. Akın kadının sadece karşısında oturmasıyla yetindi. Tuhaf

Z45

bir şey, artık trenin sarsılmasını hissetmiyordu. Bu arada kadınla enikonu sohbet ettiklerinin de farkına vardı. Kadının adı İrvina'ydı, kendisini bildi bileli trenlerde çalışıyordu. İşinin en sevdiği tarafının ise değişik insanlarla karşılaşmak olduğunu söyledi Akın'a.

Garip ama Akın İrvina'nın ne dediğini anlıyordu. Kadın ise onun-kileri.

Birazdan İrvina toparlandı. Üstünü başını düzeltti. Trenin bir saat sonra Tiflis Gan'na gireceğini ve çalışması gerektiğini söyledi. Akın ayağa kalktı. İrvina'ya Tiflis'ten sonra da trende olup olmayacağını sordu. Yanıt olumsuzdu.

Oysa Akın İrvina'yla çok mutluydu. Hiç değilse son saatleri düşünmeden geçirmişti. İrvina Akın'ın ayrılmasına üzüldüğünü se-zinlemişti. Sanldı genç adamı öptü.

Akın da kadına sanldı. Onu bırakmak istemiyordu. Birkaç saat önce tanışmışlar, sadece sohbet edip biraz içmişlerdi, ama şimdi sanki vedalaşan kırk yıllık sevgililerdi.

İrvina kompartımandan çıktı. Akın koltuğa uzandı. Tuhaf trenin sarsıntısı ona ninni gibi geliyordu.

Akın şanslıydı. Yine karşısına iyi bir insan çıkmıştı. Gürcü "kondüktör" canının sıkıntısını unutturmuştu. İyi anlaşmışlardı da. Ama yine her zamanki gibi bu da yanm kalmıştı. Olsun Akın mutlaka bir yerde bir iş yarada bırakmayacak tamamlayacaktı.

Hatta bunun için yoldaydı. Hitler'in oğlunu bulduğunda yaşamındaki yarım kalmış mozaiklerin bir bölümünü tamamlamay umuyordu.

51

Akın gözlerini açmadan trenin sarsıntısını hissetti. Ne kadar zamandır uyuduğunu merak etti. Yattığı yerde gerindi. Koridordan loş bir ışık geliyordu. Kafasını kaldırarak kompartımanın penceresinden dışarıya baktı. Etraf zifirî karanlıktı.

Başını sola döndürdü. Karşı kanepede bir kadın oturuyordu. Bir an İrvina'nın geri döndüğünü sandı. Sevindi.

Gözleri karanlığa alışınca karşısındaki kadının çok daha genç olduğunu fark etti.

"Demek uyandın. Işığı açabilir miyim?"

"Tabii" diye yanıtladı Akın.

Bu genç kadın Türkçe konuşuyordu yahu. Kompartımanın lambası yandı ve Akın karşısında Laçın'ı gördü.

"Neden buraya geldin ?" diye sordu Akın.

Laçın yanıtladı:

"Sinan Bey Gürcü kadınla saatlerce kompartımanına kapanmana çok sinirlendi. O kadın sana bir şeyler yapabilirdi!"

Akın yanlış anlamış gibi lafa daldı:

"Evet yapabilirdi, hatta yapmaya da çok istekliydi. Ama ben konuşacak bir arkadaştan başka bir şey istemiyordum!"

"Buna çok sevindim. Eğer kadın sana bir şeyler yapsaydı, inan çok üzülürdüm."

Akın afalladı. Kelime oyununu sürdüren Laçın'ın gerçekte ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Laçın konuşmasına devam etti:

"Tren Tiflis'ten kalkar kalkmaz Sinan Bey beni yanına yolladı. Kapıyı içerden kapatmamı ve kimseye açmamamı söyledi. İster istemez sabaha kadar bana katlanacaksın. Bu arada karnın acıkmıştır diye yiyecek bir şeyler de getirdim."

Akın karşısındaki genç kadına minnetle baktı.

Yemek yerlerken Akın bir yandan da Laçın'ı inceledi. Simsiyah saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Biraz abartılı şekilde makyaj yapmıştı, ama Azerî modası böyleydi işte. Makyajı siyah gözlerini ön plana çıkarıyordu. Bol cüppe gibi siyah bir elbise giymişti. Omuzlarından siyah bir eşarp sarkıyordu. Akın neden siyahlara büründüğünü sordu genç kadına.

"Dağlık Karabağ özgürlüğüne kavuşana kadar siyahtan ann-mayacağım" yanıtını aldı. Akın, Laçın'e hak verdi. Hem siyah genç kadına yakışıyordu.

Akın'ın keyfi yerindeydi. Öğleden sonrasını İrvina'yla sohbet ederek geçirmişti, gecesini de Laçın'le geçireceğe benziyordu ve bu arada her geçen dakika amacına daha çok yaklaşıyordu.

Aynı amaç için yola çıkan Eduard Raeder ise onun kadar şanslı değildi. Dostları yapılan anlaşma gereği onu Batum'da terk etmişlerdi ve genç Alman bir bilinmeze doğru ilerliyordu. Eduard Raeder büyük hayal kırıklığı içindeydi. Türkiye'deki bu operasyon onun için çok pahalıya mal olmuştu.

Eduard'ın ağabeyi operasyonun ilk bölümünde Akın'ın annesinin evini araştırma sürecinde meydana gelen depremde hayatını kaybetmişti.

Eduard ağabeyini çok özlüyordu.

Kompartımanında yalnız başına oturan Eduard Raeder sabahdan beri ağzına tek lokma koymamıştı, ama votka şişelerini birbiri ardına devirmeyi başarmıştı.

"Ne yapıyorum? Nereye gidiyorum?" diye düşündü genç Alman.

Vakit geceyansını geçmişti. Birazdan Azerî topraklarına varacaklardı ve Akın kendisinden daha avantajlı konuma geçecekti. Kafkaslar'ı bırakıp bu operasyon için Türkiye'ye geldiğinde tek amacı ağabeyinin ölümünün kendisinde yarattığı acıyı dindirmekti. Eğer ağabeyini herhangi biri öldürmüştü olsaydı, katilini dünyanın neresinde olursa olsun yakalar ve intikamını alırdı.

Ama Eduard Raeder doğa güçlerinden nasıl intikam alırdı ki!

İyice sarhoş olmaya başlamıştı ve nereye gittiğini bilmiyordu genç Alman.

Akın ise kompartımanında güvendedi. Laçın'le konuştuğu ortak noktalarının ne denli çok olduğunu anlıyordu.

Ancak Akın'ın akşamüzeri içtiği konyak, ardından kısa uyku molası beraberinde baş ağnsını getirmişti. Üstüne üstelik trenin sarsıntısı da baş ağnsını şiddetlendiriyordu. Akın'ın sadece başı değil kolları da ağnyordu. Kolay değildi, aynı gün iki kadınla flört etmişti ve ikincisiyle de devam ediyordu.

Laçın, Akın'ın rahatsız olduğunu farkına vardı ve nedenini sordu.

"Başım ağnyor güzelim..."

Tabî diğer ağn bölgesinden bahsetmedi.

"Sana biraz masaj yapayım iyi gelir. Şimdi şöyle uzan bakalım..."

Akın uzandı. Laçın baş ucuna gelerek iki eliyle genç adamın alına masaj yapmaya başladı. Daha sonra elleri biraz aşağıya indi. Akın'ın boynuna masaj yapmaya başladı.

"Akın çok gerginsin, kendini biraz rahat bırak. Tüm vücudunun masaja ihtiyacı var."

Laçın haklıydı. Akın çok gergindi ve gerçekten masaja ihtiyacı vardı. Hem de Tayland'daki Türk hamamlarında yapılan vücut masajlarına!

Laçın genç adamın gömleğinin düğmelerini yavaş yavaş açtı. Genç kadının elleri Akın'ın göğüslerini yoğururken, iri göğüsleri de bir sarkaç gibi ritmik bir şekilde genç adamın dudaklarını, yüzünü yalayıp geçiyordu.

İkisinin de solukları hızlanmıştı. Akın derin bir nefes aldı. Laçın'ın göğüsleri hakikaten gül kokuyordu. Bu doğal kokusu muydu, yoksa parfüm marifetiyle mi elde edilmişti ?

Laçin'in elleri Akın'ın karnına indi. Genç adamın baş ağnsı geçmişti, ama kasıklarındaki şiddetlenmişti.

Laçin'in hiç acelesi yoktu. Nasılsa önlerinde koskocaman bir gece uzanıyordu.

Genç kadının elleri yine Akın'ın alnına çıktı. Yüzünü de Akın'a iyice yaklaştırdı. Usulca alnını öptü. Öptü, yine öptü...

Anlaşılan dudak masajı başlamıştı. Laçin'in dudakları Akın'ın gözkapaklarına indi. Bu arada diri göğüsleri genç adamın vücuduna yapışmıştı.

Laçin'in dudakları Akın'ın dudakları üzerinde masumca gezindi ve hemen boynuna indi. Sonra da göğüslerine. Şimdi genç kadının iri göğüsleri Akın'ın kasıklarına basınç uyguluyordu. Akın'ın daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı, ama Laçin işini yavaş ve usulca sürdürmeyi yeğliyordu.

Akın keyif çatarken, Eduard Raeder de sarhoşluktan ve sıkıntıdan patlama noktasına giderek biraz daha yaklaşıyordu. Genç Alman kompartımanın duvarlarıyla konuşmaya başlamıştı.

Duvara sorular yöneltiyor, ama yanıtını alamıyordu. Tıpkı kendine sorduğu sorular gibi.

Kompartımanın penceresinden dışarı baktı. Çoktan Azerî topraklarına girmiş olmalıydılar. Bütün işi Türk gazeteciyi takip etmek, bulunduğu yeri Toton Şövalyelerine bildirmektir. Aylarını Türkiye'de harcamıştı, ama bu koduğunun şövalyelerinin neyin peşinde olduğunu bir türlü öğrenememişti. Hoş şövalyelerin kimler olduğunu, ne yiyip ne içtiklerini ne halt karıştırdıklarını da bilmiyordu zaten. Sırf Eduard değil, sokaktaki arkadaşları da bu konuda bilgisizdiler.

Eduard'ın aklına yine ağabeyi geldi. Boşu boşuna ölüp gitmişti. Peki bu işin sorumlusu kimdi? Sinirleri aldığı aşın alkolle kopma noktasına gelmişti. Ağabeyinin intikamını almak zorundaydı.

Kafasını saran bulutların arasından bir ışık belirmeye başladı. Ağabeyi bu Türk gazetecinin bildiği ve şövalyelerin istediği şey için ölmüştü. Kafasındaki düşünceler giderek berraklaşıyordu. Bu bilgiler olmasaydı, ağabeyi neden Türkiye'ye gelmiş olsundu ki ? Hem de Türk gazetecinin ailesinin evini araştırmak için gittiği küçük kentte depremle karşılaşmıştı. Olanların tüm sorumlusu Türk gazetecinin elindeki bilgiydi. Yani bir başka deyişle ağabeyinin ölümünden Türk gazeteci sorumluydu.

Eduard Raeder kendi kendine gülmeye başladı. Sonra da aptallığına kızdı. Bu sonuca neden daha önce varamamıştı ki ?

Ama yine zamanı vardı. Türkiye'de başlayan, aylarını alan ve Gürcistan'dan sonra Azerbaycan'da devam eden bu operasyondan sıkılmıştı artık.

Şimdi intikam zamanıydı. Ağabeyinin katili Türk gazeteciyi öl-dürmeliydi.

Aklına şövalyeler geldi. Peki onlara ne diyecekti?

Akın'ın ortadan kaybolduğunu iddia edebilirdi. Ona inanmazlarsa daha geniş bir araştırma grubu kurup Türk gazeteciyi ve sırrını araştırabilirdi. Bu noktadan sonra artık bu olay Eduard Raeder'in sorunu olmaktan çıkardı.

Sarhoş kafayla yaptığı plan genç Alman'ın giderek hoşuna gitmeye başladı.

"Şimdi bunu kutlamalıyım" diye söylenen Eduard Raeder yeni bir votka şişesi açtı ve kendi şerefine bir fırt çekti.

Akın da sarhoş olmuştu. Ama onun sarhoşluğu alkolden değil de zevktendi. Laçın dudaklarını genç adamın tüm vücudunda gezdirdikten sonra kompartımanın ortasında bir an hareketsiz durdu. Akın merakla bakıyordu. Laçın elbisesinin askılarını aşağıya doğru sıyırdı. Elbisenin üst kısmı beline döküldü. Akın kompartımanın loş ışığında bir sütun gibi duran genç kadına hayranlıkla bakmaya başladı. Laçın şık ve hızlı bir hareketle siyah sutyenini de sıyırdı. Şimdi muhteşem iri göğüsleri Akın'm tam karşısındaydı.

Laçın, Akın'm yanma geldi yumuşak hareketlerle onu da tüm kıyafetlerinden kurtardı.

Akın'ın keyfine diyecek yoktu. Kendini dünyanın en şanslı adamı olarak kabul ediyordu. Son dönemde hayatına giren iki kadının da iri ve diri göğüsleri vardı. Akın hayattan daha başka ne bekleyebilirdi ki ?

Laçın yavaşça Akın'ın uzandığı yere yaklaştı ve genç adama bir kez daha masaj yapmaya koyuldu. Ama bu kez ellerini değil de göğüslerinin giderek büyüyen birer fındık tanesine dönüştürüp uçlarını kullanıyordu.

Akın'm vücudunda uyanmamış tek bir nokta kalmamıştı. Laçın'ın göğüs uçları masaja Akın'm alnından başladı, gözlerine indi, yanaklarında kısa bir mola verdi. Akın hemen sol göğsünü dudaklarıyla yakalayıp emmeye başladı. Ama Laçın buna pek fazla izin vermedi. Kadının göğüsleri Akın'm başından boynuna, karnına ve kasıklarına indi. Kadın tek kelimeyle Akın'm vücudunda göğüs dansı yapıyordu. Laçın'ın göğüsleri Akın'm kasıklarından aşağıya indi. Akın elinden oyuncağı alınmış çocuk gibi bir anda mutsuz oldu. Ama çok geçmeden o iri göğüsler yine geri geldi. Laçın göğüs-leriyle Akın'm kasıklarına yaptığı masajda harikalar yaratıyordu.

Akın başka şeyler düşünmeye çalıştı.

"Batı'da dans ayakla, Ortadoğu'da göbekte, Uzakdoğu'da ellerle yapılır. Bu Laçın ise göğüslerine dans ettiriyor" diye düşündü, ama bu bile fayda etmedi ve Akın daha fazla dayanamadı. Aklına son gelen şey ise Niagara Şelalesi'ydi nedense...

Ama Laçın'e söyleyecek bir söz bulamadı. Dili damağına yapışmış, sanki vücudunun tüm suyu çekilmişti.

İlk konuşan Laçin oldu:

"Elimden kolay kurtulamazsın..."

Eduard Raeder artık harekete geçmesinin zamanı geldiğini hissediyordu. Geceyarısını geçmişti. Birkaç saat sonra gün ışıyacak-tı ve hızla Azerbaycan topraklarına ilerliyorlardı. Çok geçmeden Türk gazeteci umduğundan da güvende olacaktı.

Votkasından son bir fırt daha çekti. Artık bu hikâyeye bir nokta koyma zamanı gelmişti.

Eduard Raeder trenin sarsıntısından, aldığı aşırı alkolden ve de dikkatsizliğinden kompartımanın kapısını açarken sandığından da fazla gürültü çıkardı. Kapıdan çıkarken de başını pervaza vurunca kendini tutamadı ve okkalı bir küfür savurdu.

Normal koşullarda Eduard Raeder'in çıkardığı bu gürültü Tiflis-Bakü seferini yapan trende kimsenin dikkatini çekmezdi. Trendeki yolcuların neredeyse yandan çoğu da sarhoşlukta Raeder'i sollardı ve hemen herkes derin bir uykudaydı.

Ama Türk Sinan ile Kenan tilki uykusundaydılar. Sık sık ikisinden biri vagonun dar koridorunda turlamış ve yolculuğun normal geçtiğinden emin olmak istemişlerdi.

Gürültüyü ve Almanca küfrü duyduklarında Türk Sinan ile Kenan yarı kapalı gözlerini açarak bakıştılar.

Konuşmaya gerek yoktu. Türk Sinan kaşıyla Kenan'a işaret etti. Genç adam sessizce kompartımanın kapısını açarak loş koridora süzüldü. Az ileride Alman'ı gördü. Eduard Raeder'in sırtı Kenan'a dönük Akın'ın kompartımanın kapısını açmaya çalışıyordu.

Kenan önce fazla telaşlanmadı. Laçin Akın'la birlikteydi ve genç kadına kapıyı kilitlemesi sıkı sıkı tembih edilmişti.

Ama ya kapıyı kilitlemeyi unutmuşlarsa ?

Kenan hızla düşünüyordu. Sovyetler'den kalan bu eski vagonların kompartımanlarında kilitten başka sürgü de yoktu. Eğer Alman genç kapıyı açabilirse ya da Laçin kilitlemeyi unuttuysa Akın'ın başı beladaydı.

Oysa Akın yanı başındaki tehlikeden habersiz keyfine keyif katıyordu. Bu Laçin gerçekten de ilaç gibi gelmişti ona. Şimdi yine sırtüstü yatmıştı. Kucağında Laçin bir ileri bir geri sallanıyordu. Hareket etmelerine bile gerek yoktu. Trenin sarsıntısı gerekli ritmi sağlıyordu.

Kapının hemen dışındaki Eduard Raeder'in hareketlerini dikkatle izleyen Kenan, "Keşke Sinan Bey de yanımda olsaydı, bana ne yapmam gerektiği konusunda talimat verirdi" diye düşünüyordu. Ancak Sinan Bey'i çağırmak için hiç zamanı yoktu.

Koridorun penceresinden içeri giren ay ışığı Eduard Raeder'in elindeki bir şeyin ısıltılar

saçmasına neden oldu. Alman genç cebinden bıçağını çıkarmış, Akın'ın kompartımanına girmeye hazırlanıyordu.

Kenan'ın düşünecek ve kaybedecek zamanı yoktu. İçgüdülerinin talimatına uyarak ceketinin sol kolunda gizlediği şiş gibi ince bıçağını sağ eliyle çıkardı. Sessiz, uzun bir adım attı ve kendisine öğretildiği gibi bıçağını Alman'ın ense köküne indirdi. Kenan bu vuruş için çok çalışmıştı. İnce bıçak Eduard Raeder'i bir anda felç etti. Alman Neonazi böğürmek istedi, ama gırtlığından ses çıkmadı.

Kenan tam, "Temiz bir iş oldu" diye kendi kendisiyle övünecekti ki, vagonu bir arkadaki vagona bağlayan kapı açıldığını duydu.

Akın ve Laçın dış dünyayı unutmuşlar, trenin hızıyla doğru orantılı zevkin doruklarına çıkıyorlardı. Zirve yolunda ikisi de inlemeye başladı ve baş uçlarından gelen Eduard Raeder'in hırıltısı birbirlerine doymak istemeyen sevgililerin gürültülerine karıştı.

Kenan ise bir anda ter içinde kalmıştı. Hemen kurbanının kolunun altına girerek Neonazi'yi omuzladı. İkili yalpalaya yalpalaya koridorda ilerlemeye başladı.

Kenan her ihtimale karşı elini Eduard Raeder'in boynuna, bıçakladığı noktaya koydu. Kenan'ın kullandığı bıçağın özelliği nedeniyle, bıçaklama tekniğine göre kan çıkma ihtimali hemen hiç yoktu, ama Azerî savaştı herhangi bir risk almak istemiyordu.

Arkadan gelen adım sesleri giderek yaklaşıyordu. Kenan arkasına bakmaya cesaret edemedi. Daracık koridorda arkadan gelen adama yol vermeleri gerekiyordu. Kenan, omuzladığı Alman'la birlikte koridorun camına sırtını dayadı. Arkadan gelen adamı da gördü. Kıpırmızı burunlu şişman bir Azerî'yi bu.

Adam da sarhoştı ve yürümekte zorluk çekiyordu. Kenan'la göz göze geldi:

"Kompartımanımı kaybettim. Bu meret trende tüm kapılar birbirine benziyor" dedi peltek bir dille.

Kenan dört vagon ileride kondüktörün olduğunu ve ondan yardım istemesini söyledi.

Sarhoş Azerî'nin aklı bu fikre yatmıştı. Yalpalayarak bir sonraki vagona giden kapıya ulaştı. Biraz zorlanarak kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

Kenan taşıdığı Alman'a baktı. Adam daha ölmemişti. Gözlerini fal taşı gibi açmış sarhoş Azerî'nin ardından bakıyordu. Ve yavaş yavaş Alman'm gözlerindeki ışık söndü. Hayatta kalabilmesi için son fırsatı da gözlerinin önünden çekip gitmişti. Konuşmak istemiş, ama felç olan sinirleri tek kelime etmesine olanak vermemişti.

Kenan da yorulmuştu. Alman'ı bir çuval gibi taşıyarak vagonun kapısına kadar getirdi. Vagonun kapısını açtı ve Eduard Raeder'i hızla giden trenden gecenin karanlığına attı. Vagonun kapısını kapatırken kendi kendine mırıldandı:

"Umarım bu pislik Gürcü topraklarına düşmüştür, cesedinin Azerî topraklarını kirletmesi

hayatta en son isteyeceğim şey."

1

Üçüncü bölüm

ORHAN KEMÂL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

52

Beyaz cüppelerinin üzerinde çeşitli renklerde kılıçlar ve bellerinde yine aynı renklerde kordonlar bağlı olan Toton Şövalyeleri, olağanüstü toplantı nedeniyle Hamburg yakınlarında alelacele kurulan şatonun toplantı salonuna birer ikişer girmeye başladılar.

Şövalyeler böyle sık toplanmaya alışık değillerdi. Onlar tıpkı Amerika'daki kadro partilerinin yöneticileri gibi gerek duyulduğu zaman bir araya gelir ve gerekli politikaları oluşturlar ya da büyük şövalyelere ortaya çıkan sorunları aktarırlardı. Kimi zaman da büyük şövalyeler yerel şatolardaki şövalyelere belirli bir konunun araştırılması ya da yine belirli bir konuda politika üretilmesi gibi ödevler verirdi.

Yürütme erki büyük Toton Şövalyeleri ve En Büyük Toton Şö-valyesi'nin elindeydi. Diğer şövalyeler bu gizli örgütün yer altındaki parlamentosu gibiydi.

Kuşkusuz tüm şövalyelerin profesyonel birer meslekleri vardı. Nitekim son toplantıdan bu yana zamanlarının önemli bir bölümünü profesyonel yaşamlarında ve evlerinde aileleriyle geçirmişlerdi.

Ama yine de hafta boyunca boş buldukları zamanlarda, akşam iş çıkışı uğranılan barlarda, iki iş arasındaki kısa telefon görüşmelerinde veya bilgisayarın başında kaçamak bir mail'le karşılaştıkları sorunları yeterince tartışmışlardı. Tabii bu arada olağanüstü bir dedikodu trafiği de yaşanmıştı.

Hoş şövalyelerin dedikodusu boldu ve bunlar çoğu zaman gerçeklerle tamı tamına örtüşmezdi, ama yine yayılan söylentilere kimse inanmazlık edemezdi.

Toplantıya katılan şövalyelerin tamamı önemli değişikliklerin arifesinde olduklarına inanıyordu.

Cüppelerinin önlerine siyah kılıçlar resmedilmiş, bellerinde si-

yah kordonlar bağlı büyük şövalyeler salona girip yüksek platformdaki yerlerini alınca salondaki uğultu bir anda kesildi.

Büyük şövalyeler koltuklarında önlerine bakıyor ve sanki bir şey söylemekten, hareket etmekten çekinir gibiydiler.

Salonda bulunan şövalyeler ise gözlerini platformun arkasındaki gizli kapıya dikmişler En Büyük Toton Şövalyesi'nin gelmesini bekliyorlardı.

Dakikalar geçti. Salondaki sessizlik bunalıcı bir hal almaya başladı. En Büyük Toton Şövalyesi bir türlü gizli kapıyı açıp içeriye girmiyordu.

Sonunda Büyük Toton Girişim Şövalyesi usulca ayağa kalktı ve konuştu:

"Kılıçların temsilcisi Toton şövalyesi lordlanm... Hepinizin En Büyük Toton Şövalyesi'nin toplantıya başkanlık yapmasını beklediğinizi biliyorum. Ama bu maalesef mümkün değil. Çünkü ge- | leneklerimize ters düşerek En Büyük Toton Şövalyesi görevinden istifa etti..."

Salonda uğultu yeniden başladı. Herkes yanında oturanla bu haberi tartışıyor kimileri de "Ben dememiş miydim?" gibilerinden böbürleniyordu.

Toton Şövalyelerinin çok katı kuralları vardı. Örgüte alınırken ettikleri yeminde hiçbir zaman kendilerine verilen görevden, sonu ölüm bile olsa kaçmayacaklarını vurguluyorlardı. Hiçbir görevin yarıda bırakılması bile düşünülemezdi.

Gerçi Toton Şövalyelerinde hiçbir görev ömür boyu sürmezdi. Seçimle işbaşına gelenler görev sürelerini doldurduklarında yine seçimle giderler veya bir sonraki seçim sonuçlarına göre de devam ederlerdi. Şövalyelerin ana düsturu disiplin ve kayıtsız koşulsuz itaattir.

"Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi"nde yazılana göre, bir kez 1671 yılında, En Büyük Toton Şövalyesi, kuzeni olan Prusya prenslerinden birinin o zamanki politikalarının aksine öldürülmesine karşı çıkmış ve görevinden ayrılmıştı. Bu kararım açıklayıp, koltuğundan kalkar kalkmaz da daha bir iki adım atamadan salonda bulunan diğer büyük Toton Şövalyeleri tarafından kılıç darbeleriyle öldürülmüştü.

Günümüzde böyle bir ceza vermeyi Toton Şövalyeleri bile düşünemezdi.

Öte yandan, En Büyük Toton Şövalyesi kendi isteğiyle görevinden ayrılmamış, diğer büyük şövalyeler ve Alman derin devletinden gelen uyarılar sonunda istifa etmek zorunda kalmıştı.

Yoksa En Büyük Toton Şövalyesi'ne kalsa yıllardan beri para ve mesai harcadığı projesinin tamamlanmasından başka bir şey istemezdi.

Ama artık devir değişmişti.

Salonda uğultular yerini sessizliğe bıraktı ve şimdi şövalyelerin gözlerinde geleceğe ilişkin merak açık seçik okunuyordu. Kimi şövalyeler, hani "Ben size söylemiştim" diyenler adeta sıkılarak bu formalite toplantısının sona ermesini bekliyorlardı. Ama onlar da toplantının sonunda hiç akıllara gelmeyen bir sürprizle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı.

Toplum içinde bilinen adıyla William Hoepner ya da şövalye protokolüne göre Büyük Toton Girişim Şövalyesi ayağa kalktı. Salondaki şövalyeler pür dikkat onu dinliyorlardı.

"Şövalyeler, bu durumda hiç zaman geçirmeksizin yeni En Büyük Toton Şövalyesi'ni seçmek durumundayız. Seçimden sonra önümüzü daha net olarak görebileceğiz. Şimdi sözü Büyük Toton Kalem Şövalyesi'ne bırakıyorum..."

Büyük Toton Kalem Şövalyesi ayağa kalktı ve açıklamalarına başladı:

"En Büyük Şövalye adayı olmak için aranan tek koşul var. Halen veya daha önce en azından beş yıl boyunca büyük şövalye unvanını taşımış olmalı. Birden fazla En büyük Şövalye adayı çıkarsa seçim kapalı yapılacak, aksi halde açık gerçekleşecek. En Büyük Toton Şövalyesi seçildikten sonra, büyük Toton Şövalyelerini kendisi belirleyecek ve siz şövalyelerin onayına sunacak. Eğer önerilen büyük Toton Şövalyesi sizlerin yanınızdan daha az olumlu oy alırsa, yeni adayı siz şövalyelerin oluşturacağı bir alt kurul belirleyecek ve bu adaya En Büyük Toton Şövalyesi'nin itiraz etme hakkı bulunmayacak. En Büyük Toton Şövalyesi seçilebilmek için gerekli niteliğe sahip olanlar ya kendileri doğrudan aday olabilir ya da bir başkası onları aday gösterebilir..."

Büyük Toton Girişim Şövalyesi yeniden ayağa kalktı, salonu şöyle bir süzdükten sonra konuşmaya başladı:

"Kılıçların temsilcisi Toton Şövalyeleri, seçim gündemini yeni öğrendiniz. Tarihten gelen sağduyunuzla en doğru seçimi yapacağınızdan eminim. Kendi aramızda son durumu değerlendirmek isteyebilirsiniz ya da biz büyük Toton Şövalyelerinden daha fazla bilgi almayı arzulayabilirsiniz. Bu nedenle toplantıya iki saat ara vermeyi uygun gördük. Unutmayın ki, biz her sıkıntıdan sonra daha güçlenmiş olarak tarih sahnesinde yerimizi aldık. Bu bugün için de yarın için de geçerlidir..."

53

"Akın kalk artık!" Uyku sersemliği içindeki Akın şaşaladı. Vücudu gevşemiş ve melekler gibi uyumuştı. Ama kim kendisine böyle sesleniyordu ? Mutlaka bir yere geç kalmıştı ki onu uyanyorlardı.

Trenin sarsıntısını hissetti. Bir gece önce olanlar geldi aklına. Gözlerini açmadan muzipçe gülümsedi.

"Kalk çok geç oldu!"

Kim keyfini bozuyordu yahu ?

Akın istemeye istemeye gözlerini açtı. Tam karşısında Laçın oturuyordu. Ciddi bir şekilde yüzüne bakıyordu. Akın kollarını iki yana açtı. Bekledi ki Laçın kolları arasına gelsin ve o da güzel kadını doyaya öpsün. Ama Laçın hiç oralı olmadı.

Akın'ın kolları bomboş kaldı. Acaba bir gece öncesini yanlış mı hatırlıyordu ? Belki içmeye erken başlamıştı, ama yanılmasına imkân yoktu.

"Sana neler oluyor Laçin" diye soylendi.

"Konuşmayı bırak da bir an önce giyin" yanıtını aldı.

Daha da sersemlemiş şekilde ayağı kalkan Akın, trenin sarsıntıları arasında Laçin'in kompartımanın dört bir yanından bulup topladığı kıyafetlerini acemice giymeye başladı. Aklı olan biteni almıyordu.

Laçin'in karşısına oturdu, bir sigara yaktı ve düşünmeye başladı.

"Bu kadar dşnmene gerek yok Akın, dün gece yaşandı ve bitti..."

"Nasıl olur, daha birkaç saat öncesine kadar iki sevgiliydik, şimdi yıllar sonra görüşen iki eski arkadaş mıyız yani ?"

Laçin gülmeye başladı.

"Evet tam senin dediğın gibi iki eski arkadaşız. Dn gecenin yaşanması gerekiyordu ve yaşandı. şimdi aklımızdan dn geceyi çıkaralım istersen..."

"Nasıl olur Laçin ? Ben sokak kpeğı değilim ki, önüme çıkan ilk dişiyle dzşp arkamı dönüp gideyim!"

Akın bu sözlerini çok beğendi. şimdi kendisinin ne olduğı önemli değildi. Bu arada unutmadan eklemeli, Akın'da da biraz sokak kpekliğı durumu vardı. Hatta oldukça fazla diyebiliriz. Ama Akın yatdığı kadınları sevdiğine kendisini inandırırđı. Kadınlar ise sevmeye inanma eğilimi gösterirlerdi. Mademki bir kadını koynuna alıp yatmıştı, o zaman onu bir daha görmese bile sevmeye devam ederdi.

"Bak Akın bunun normal bir davranış olduğunu sanmıyorum. Dün gece yoğın duygular içindeydim. Senin başka bir kadınla kompartımanda kapalı kapılar ardında olmanı kıskandım. Zaten seni ilk gördüğüm anda beğenmiştim. Dün gece sen çok yalnızdın, ben de yle. Ama ne yazık ki benim ilişkilerim böyle çok kısa sürer. Yarın ne olacağımızı kimse bilemez. Bu alışkanlık bende cephedeyken başladı. Beğendiğim kişilerin birer ikişer ölmesinden sonra belki de ecelden kaçmak ya da beğendiğim insanları uzaklaştırmak için tek gecelik aşklarla yetindim."

"Allahım ne olur bir kere de normal birini karşıma çıkar!" diye içinden yakaran Akın, Laçin'in söylediklerini anlamış ve onaylamış gibi kafasını salladı.

Akın'ın kafasını sallamasıyla birlikte kompartımanın kapısı da aynı ritimle vurulmaya başlamıştı. Türk Sinan'ın sesi geldi kapının ardından:

"Bey bey hadi hazırlan birazdan ineceğiz..."

Akın şaşırmıştı. Bak'ye gideceklerini sanıyordu ve hesaplan-na göre de daha birkaç saatlik yol olmalıydı önlerinde. Kapıyı açtı, önde Türk Sinan, arkasında Kenan gülerek

genç adama bakıyorlardı.

"Bey, Bakü'de değil biraz sonra trenin duracağı küçük bir istasyonda inip önce Maraza kentine gideceğiz" dedi Türk Sinan. Sonra da her zamanki gibi gülümsemeye devam etti: "Bey dün geceyi iyi geçirdin mi?"

Dün gece olanlardan Türk Sinan ve Kenan haberli miydiler acaba ?

Akın bu konuda en küçük bir ipucu vermemeyi yeğledi ve kapının önünden geri çekilerek Türk Sinan ile Kenan'a içeri girmeleri için yol verdi.

Türk Sinan oturur oturmaz ne yapacaklarını anlatmaya başladı:

"Bey bundan sonra rahatsın, çünkü Azerbaycan topraklarında-sın, dostlar arasındasın... Şimdi bizi istasyonda karşılayacaklar ve iki arabayla Maraza'daki bir dostumuzun daha doğrusu eski dava arkadaşımızın evinde bir süre dinleneceğiz. Ardından da Nahçıvan'a geçeceğiz."

"Tamam Türk Sinan, dostlar arasında olduğumu zaten biliyorum da peşimdeki şu Alman'ı nasıl ekeceğiz ?"

Türk Sinan'ın yerine Kenan yanıtladı bu soruyu:

"Bey, sen merak etme, Alman piçi artık seni izleyemeyecek !"

"Peki bu nasıl olacak ?"

Türk Sinan gayet soğukkanlı bir şekilde araya girdi:

"Dün gece trenden indi!"

Akın bir önceki gece ne kadar çok şeyin olduğunu düşündü. Kenan pis pis sırıtarak devam etti:

"Tren son süratle giderken, Alman'ın inmesine bizzat ben nezaret ettim bey!"

"Kenan yoksa adama bir şey mi yaptın?"

Türk Sinan yeniden araya girme ihtiyacı duydu:

"Akın dün gece sen fark etmedin, ama Alman çocuk az daha senin kompartımana girecekti. Gerçi Laçın yanındaydı ve seni koruyabilirdi, ama Kenan hiçbir şeyi şansa bırakmaz biliyorsun. Adam elinde bıçakla senin kompartımana girerken, Kenan durdurdu onu. Tabii doğal olarak bir başkasının kompartımanına habersizce girmenin iyi aile terbiyesi almayan çocuklara özgü bir davranış olacağını anlatacağı yerde, Kenan Alman'ın anlayacağı lisandan konuştu. Başka çaresi de yoktu. Sizi gafil avlayabilirdi..."

Akın kıpkırmızı kesildi. Şu Sinan Bey devamlı "gafil avlanmaktan" bahsediyordu. Onu

korumak için kompartımanına gelen kadınla yatması hiç yakışık alır bir davranış değildi. Laçin'i onun baştan çıkardığını, hatta zorladığını düşüneceklerdi. Bu da karizmasının sarsılmasına neden olurdu.

En iyisi bu konuyu daha fazla deşmemekti. Akin, Kenan'a candan teşekkür etti.

"Bir şey değil bey, bugün sana yarın bana! Şuşa'da sen de benim hayatımı kurtarmıştın. Sana bir türlü dilediğim gibi teşekkür etme fırsatım olmamıştı. Kısmet bugüneymiş. Şimdi ödeştik, ama yine aynı durumla karşı karşıya kalsam, seni korumak için aynı şekilde davranırım bey..."

Akin yıllar öncesine dönüp, Dağlık Karabağ'ın Azerî başkenti Şuşa'da yaşadıklarını hatırlamak istemiyordu. Hoş zaten Şuşa da elden gitmişti, Ovalık Karabağ'daki Akdam da. Laçin de...

Laçin'in sözleri Akin'ı dalmak istemediği hayallerin karabasanından kurtardı:

"Ve savaş devam ediyor, hayat sürüyor. Bizler de yaşamaya çalışıyoruz, hepsi bu. Yani bu kadar basit!"

Keşke bu kadar basit olsaydı...

54

Ağabey'in makam odasında çelik bir masa, çelik dosya dolabı, iki sunî deri misafir koltuğu ve arasında da çelik bir sehpa vardı.

Yani otuz yıl öncesinden kalma bir bürokrat odasıydı. Sunî deri makam koltuğunun arkasındaki gri yağlıboya duvarda da bir Atatürk posterinden başka bir şey asılı değildi. Masasının üzerindeyse eski model bir telefonda başka ne bir sumen ne de kalem takımı vardı. Kişiliksiz mobilyaların süslediği kişiliksiz bir odaydı.

Ağabey, masasının başında koltuğunda kaykılmış, ellerini başının arkasına kenetlemiş hafifçe sallanıyordu. Hiçbir iş yapmıyor, sadece zaman öldürüyor gibi görünüyordu. Kapının çalınmasıyla birlikte toparlandı ve sert bir sesle, "Gir" diye bağırdı.

Kapıdan önce asker tıraşlı bir delikanlı girdi, ardından Hasan Paşa. Ağabey bir el işaretiyle delikanlının dışarı çıkmasını istedi, ardından ayağa kalkarak Hasan Paşa'yla kucaklaştı:

"Paşam çoktandır sizi görmek istiyordum. Kısmet bugüneymiş."

"Ben de sizi özledim, ama bu kez karşılaşmamız sizce de biraz resmî olmadı mı ?"

"Hele bir oturun paşam size anlatacaklarım var..."

Ağabey masasındaki telefonu açtı karşısına çıkan kişiye iki Türk kahvesi söyledi. Besbelli bu telefon başka bir iş için kullanılmıyordu. Kahveler gelene kadar havadan

sudan konuştular. Sonunda Ağabey bu buluşmanın ardında yatan gayeyi açıkladı:

"Paşam size ihtiyacımız var. Sizi yeniden aramızda görmek istiyoruz..."

"Yahu ben bu işlerden aynalalı yıllar oldu. Öğrendiklerimi unutmaya başlamışken, siz beni yeniden göreve çağırıyorsunuz."

"Bunu hepimiz biliyoruz paşam, ama kritik bir operasyon için size ihtiyacımız var. Ülkenin ihtiyacı var, en önemlisi devletin var."

"Bak böyle konuşunca akan sular durur. Anlat bakalım ne yapacağız."

Ağabey kahvesinin son yudumunu ve hemen ardından yanında duran buz gibi soğuk bir bardak suyu soluksuz içti. Eliyle ağızını şöyle bir sildikten sonra gerekli açıklamalara başladı:

"Paşam biliyorsunuz, Kuzey Irak'ta kritik bir konumdayız. Devletin çıkarlarını sonuna kadar savunmamız gerek. Bu konuda sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

Hasan Paşa keyifle kıpırdandı. Ağabey devam etti:

"Yıllar önce Paris'te görevliyken Kuzey Iraklı bir elemanla temasa geçmiştiniz. Sizin kontrolünüze girmeyi kabul ediyordu, ama bu iş için Ankara'dan onay çıkmamıştı."

Hasan Paşa bahsedilen kişiyi hemen hatırladı ve "Bana bu adam işimize yaramaz denmişti" diye konuştu.

"O zamanlar merkezde görev yapanlar çok yanıltmış paşam. Şim-

J

di o eleman Kuzey Irak'ta kilit bir pozisyonda. Bizimkiler kendisiyle temasa geçtiler. Tabii adam fiyatını çok yükseltmiş. Bu artışı kabul ettik, ama bir başka şartı daha var. Yine sizin kontrolünüze girmek istiyor. Sizden başka kimseye güvenmeyeceğini söylüyor."

Biraz burulmasına rağmen Hasan Paşa öneriyi kabul etti. O mesleğe geri dönerse, kuşkusuz önemli bir operasyonu yönetmeliydi, basit bir kontrolörlük egosunu pek tatmin etmezdi. Ama yine de kıyısından köşesinden de olsa mesleğe geri dönmek emekli yaşamından çok daha iyiydi.

Ağabey ayağa kalktı:

"Tamam resmî görüşmemiz burada tamamlandı. Ayrıntılar daha sonra teknisyenler tarafından size bildirilecek paşam. Şimdi bu sıkıcı odadan kendimizi dışarı atmaya ne dersiniz ? Gelin yeniden birlikte çalışmamızı kutlayalım."

Hasan Paşa ile Ağabey Boğaz'da küçük bir balıkçı meyhanesine gittiler. Birkaç kadeh rakıdan sonra geçmiş günlerden konuşturlarken Hasan Paşa aklına gelen soruyu yöneltti:

"Bizim Akm'dan bir haber var mı ?"

"En son aldığım bilgiye göre, Akın Azerbaycan'da rejim muhalifleriyle birlikte ortadan yok oldu. Biz son darbe girişiminden sonra Azerbaycan'daki muhaliflerle bilgi alışverişi için bile olsa görüşmediğimiz için Akm'ın izini de kaybettim."

Ağabey biten bardağını yeniden rakıyla doldurdu ve "Paşam, sana bir şey itiraf etmek istiyorum" dedi.

Hasan Paşa merakla karşısındakinin yüzüne baktı, Ağabey devam etti:

"Ben bu Akm konusunu hiç ciddiye almadım. Herifin gerçekten bildiği ve takip ettiği bir şey varmış. İstihbaratçı sezgilerim beni çok yanılttı. Kısaca ben bu olayı atladım. Devre dışı kaldım. İşin komik tarafı, benim böyle atalet içinde kalmamı yanlış yorumlayan dost istihbarat örgütleri de işin peşini bıraktı. Bakalım bomba ne zaman ve nasıl patlayacak ? Umarım bombanın patladığı anda Akın'ı kontrol etmeyi başarabiliriz."

Hasan Paşa bir şey biliyormuş gibi mırıldandı:

"Akın konusunu bana bırak..."

55

Akın ve Azerî dostlarının bulunduğu tren giderek yavaşladı ve küçük bir istasyonda durdu. Onların perona atlamasıyla tren ye-

niden hareket etti. Program dışı bu küçük duraklama ya yüklü bir rüşvete mal olmuştu ya da Türk Sinan'ın nüfuzunu kullanmasına. Tren uzaklaşana kadar ıssız peronda beklediler. Kimse onların inmesini fark etmemişti.

Tren gözden kaybolur kaybolmaz aniden yerden bitmiş gibi dört genç Azerî ortaya çıktı. Sinan Bey, "Ooo bizim civanlar gelmişler bile" diyerek onları kucakladı ve tek tek Akınla tanıştırdı.

Hep birlikte istasyon binasının arkasında duran külüstür iki Lada marka arabanın yanına gittiler. Akın ve Sinan Bey yeşil arabanın arka koltuklarına geçtiler, Laçın ile Kenan da arkadaki arabaya. Azeri gençler de ikişer ikişer araçlara bindiler.

Yeşil Lada roket gibi fırladı. Akın arkasına baktı, toz bulutundan başka bir şey göremedi. Köy yoluna benzeyen bir yolda hızla ilerlemeye başladılar. Yarım saat kadar sonra Akın'ın bulunduğu arabanın şoförü sert bir fren yaparak aracı sağa yanaştırdı. Sinan Bey uyukluyordu. Şoförün yanında oturan gencin inmesiyle birlikte araba yeniden hareket etti. Azerî şoför arabayı çok sert kullanıyordu. Akın'ın midesi ağzına geldi. On-on beş dakika sonra biraz önce arabadan inen genç Azerî yine yolun kenarındaydı. Araba durdu. Genç içeri atladı ve araba yine roket gibi fırladı.

Bu son sarsıntıyla birlikte Sinan Bey de gözlerini açtı ve Akın'a dönerek, "Bey, dün gece

hiç uyuyamadım. Şimdi içim geçmiş işte" dedi.

Yorgunluk Sinan Bey'i olduğundan da yaşlı gösteriyordu. Zaten adam ellili yaşlarını sürüyordu, ama o sabahki görüntüsü kendi halinde bir dede gibiydi.

Akın eski dostunu da maceraya sürüklediği için vicdan azabı duydu. Sonra da bu duygudan kurtulmak için hemen düşüncelerini değiştirdi.

"Sinan Bey önümde oturan genç yarım saat önce arabadan indi, on beş dakika önce de yeniden bindi. Bu nasıl oldu ? Biz dümdüz yolumuza gitmiyor muyuz ?"

"Bey bey, bunu biz Ruslardan öğrendik. Sovyetler döneminde KGB tarafından izlenmemek için bu yöntemi kullanırdık. Yani döne döne gider, arada arkaya bir gözcü bırakır, izlenip izlenmediğimizi anlardık. Hoş şimdi bu önlemlere pek gerek yok, ama bizim civanlar biraz oyun istiyorlar anlaşılan. Böyle davranarak sanki o eski günlerdeki gibi macera yaşadıklarını sanıyorlar. Ama onların yaşı o olayları hatırlayamayacak kadar küçük. Bırakalım da biraz eğlensinler bey..."

Akın'ın söyleyecek bir sözü yoktu. Herkes kendi hesabına bir

şeyler yapıyor, daha doğrusu kendine mastürbasyon yapıyordu.

Döne döne ilerlerken Akın da Sinan Bey'e uymaya çalıştı ve gözlerini kapayarak uyumayı denedi. Bunda da başarılı oldu.

Bir süre sonra, Sinan Bey'in omzunu dürtmesiyle gözlerini açtı Akın.

"Bey bey uyan, geldik !" diyordu Sinan Bey.

Nereye gelmişlerdi ? Hava kararmaya başlamıştı ve Akın nerede olduklarını bilmiyordu. Sinan Bey'in arkasından arabadan indi ve bahçe içindeki tek katlı eve yürüdü. Bahçedeki köpek havlamaya başlayınca kapıya çıkmış, ev sahibi olduğu anlaşılan genç adam bağırarak hayvanın susmasını sağladı.

Ev sahibi ile Sinan Bey kucaklaştılar. Tabii ardından Akın da... Evden içeri girip salona geçtiler. Akın, kendilerini bekleyen Laçın ile Kenan'ı görünce sevindi. Daha doğrusu Laçın'i görünce sevindi.

Ev sahibi Kâmil otuz-otuz beş yaşlarında yumuşak başlı bir gençti. Akın'dan özür dileyerek söze başladı:

"Bey, bu Sinan Bey konak getireceğini söylemedi. Benim evim senin evin, ama yeterince ağırlayamazsak kusura kalma."

"Kâmil Bey, madem senin evin benim evim, o zaman ben konuk değilim. Kendi evimdeyim."

Kâmil, Akın'ın bu sözlerine bir çocuk gibi sevindi ve içeriye seslenerek eşinden çay

getirmesini istedi. Kâmil'in eşi bir kuğu gibi süzülerek salona girdi önce masaya kâseler dolusu reçel, marmelat, bal ve bonbon şeker taşıdı. Ardından koskoca bir semaverle büyük boy çay bardaklarını getirdi.

Herkes çayını aldı, içine de zevkine göre şeker yerine reçel, marmelat veya bal kattı. Ya da Kenan gibi isteyen önce ağzına bir bonbon şekerini attı, sonra çayını ağzındaki şekerden süzdürerek tatlandırdı.

Çay keyfiyle birlikte herkes gevşedi. Saatler akıp geçti. Bir gece önce yaşananlar tamamen unutulmuş gibiydi. Bahçedeki köpeğin yeniden havlamaya başlamasıyla birlikte başta Akın olmak üzere hemen herkes irkildi. Kâmil kapıya gitti. İçeri döndüğünde yanında kısa boylu, göbekli ve ağzı alkol kokan bir adam vardı.

Sinan Bey ayağa kalkıp bu yeni gelenle kucaklaşmadı. Tabii Akın da. Adam kafasındaki kasketi ve uzun pardösüsünü çıkarmadı, elindeki spor çantasını da hiç bırakmadı.

Sinan Bey ayağa kalktı ve bir baş işaretiyle Akın'ın kendisini izlemesini istedi. Salondan arkadaki bir odaya geçtiler. Yeni gelen yabancı da Sinan Bey ile Akın'ı takip etti. Diğerleri salonda kaldı.

Odaya girince yabancı adam duvarları inceledi. Odadaki diva-

nın üzerine çantasını koyup açtı. Çantadan rulo haline getirilmiş gri bir kumaş topu çıkardı. Sonra yine çantasından çıkardığı tel zimbayla kumaşı duvara iyice sabitledi. Ardından kumaşın önüne bir tabure çekti ve yaptığı işe hayranlıkla baktı.

Bu sırada Sinan Bey dışarı çıktı. Akın olan bitene bir anlam veremiyordu. Yabancı adam çantasından kirlenmiş bir havluya sarılı bir paket çıkarıp özenle divanın üzerine koydu. Ardından yine ilkinin benzer bir paket daha çıkardı.

Yeni gelen adam bir sihirbazdı sanki. Yine spor çantasının içine eğildi. Yeni bir şeyler çıkarırken metalin metale sürtünmesinden doğan sesler geldi. Çantadan metal çubuklar çıkınca Akın için bilmeceğin son parçası da çözülmüş oldu. Adamın son çıkardığı şey Sovyet yapımı ilkel bir sehpaydı. Adam özenle sehpayı kurdu. Ardından havluya sarılı ilk paketi açtı. Havlunun içinden Akın'ın tahmininin aksine eski bir Asahi Pentax fotoğraf makinesi çıktı. Oysa Akın Sovyet malı bir Zenith bekliyordu.

Makineyi sehpayı sabitleyen adam Akın'ı bir kez daha şaşırttı. İkinci havlunun içinden ise Metz 45 CT5 profesyonel bir flaş çıkardı.

Sinan Bey de elinde beyaz bir gömlek, kırmızı kravat ve lacivert kadife bir ceketle odaya girdi.

"Akın bunları giy de bir vesikalik fotoğrafını çekelim."

Akın Sinan Bey'in getirdiklerini giyerken, "Bu flaşla vesikalik fotoğraf iyi çıkmaz. Yabancı adam beni iyice şaşırtmak için çantasından bir de paraflaş çıkarmalıydı" diye

düşünüyordu.

56

Brigitte Diels Batum'da kaldıkları otelin teras barında gözleri Karadeniz'e dalmış oturuyordu. Akın Dedel'i bir türlü aklından atamıyordu. Türk gazeteciye karşı karmakarışık duygular içindeydi. Ondan nefret mi ediyordu ? Yoksa çekimine mi kapılmıştı ?

Batum Garı'nda son karşılaştıkları akşam gözleriyle onu adeta yiyip bitirmişti. O an Akın'ı Brigitte'nin eline verseler ne yapardı bilemiyordu. Brigitte'nin davranışı mutlaka uçlarda olurdu. Ya genç adamı elleriyle parçalardı ya da hemen kollarına atılır çılgınca sevişmelerinin ardından hiç yaşamadığı kadar muazzam bir orgazma ulaşırdı.

Akm'la sevişmeleri aklına gelince, Brigitte ürperdi. İçi bir hoş oldu ve Karadeniz'e daha hülyalı bakmaya başladı.

Brigitte Diels'i daldığı bu rüyadan Kari Krenchel'in sesi uyandırdı:

"Yok. Kimseden haber yok. Sanki yer yarıldı da yerin altına girdiler..."

Brigitte ilk anda afalladı ve kimden bahsedildiğini anlayamadı:

"Kimler kayboldu yine ?"

Krenchel, Diels'e "Saçmalama" der gibi baktı ve genç kadının yanına oturdu:

"Kim olacak Türk gazeteci ile Eduard Raeder'den bahsediyorum. Şimdiye kadar bir haber çıkması lazımdı, ama her tarafta sessizlik hakim."

"Çeçenler ne diyorlar bu işe ?"

Kari Krenchel barmenden bir bira istedi ve servis yapılana kadar bekledikten sonra konuştu:

"Çeçenler Eduard ile Türk gazetecinin anlaşma kurallarına uygun olarak Gürcistan'ı terk ettiklerinden eminler. Onlara kalırsa her iki taraf da anlaşmaya uymuş ve sorun çözülmüş."

Akın ile Eduard Raeder'in Gürcistan sınırlarını terk etmeleri hiç kuşkusuz Çeçenler ile Gürcülere derin bir nefes aldırmişti. Gerisi onları ilgilendirmezdi. Az daha kendi toprakları üzerinde gerçekleşebilecek bir kavga son anda önlenmiş ve şimdi herkes kendi işine bakıyordu. Yer altındaki dünyanın çarkları eskisi gibi kusursuz dönüyordu.

Brigitte Diels ile Kari Krenchel'e ise Karadeniz üzerinde günbatımını seyretmekten başka bir iş kalmamıştı anlaşılan.

İkili hiç konuşmadan giderek kararan denizi izlemeye devam etti.

Brigitte Diels'in içini hüznü kaplamıştı. Bir daha Akın'ı görüp göremeyeceğini düşünüyordu. Bu hikâyeye böyle bitemezdi.

Kari Krenchel'in tipik Alman beyni ise gecenin romantizmiyle ilgilenmiyor, kafasından olasılıkları geçiriyordu. Aklına biraz da geç gelen soruyu genç kadınla paylaştı:

"Bizim Alman gençler nerede ?"

İkisi de birbirlerine boş gözlerle baktılar.

Anlaşılan Eduard'ın trene binmesinden sonra, Türkiye'den ça-ğırdıkları Neonaziler yine boş oturmaktan sıkılıp Batum'un batakhanelerini turluyorlardı.

"Bu adamlarla da başımız deritte !" diye söylendi Krenchel.

Genç kadın, Krenchel'in yakınmasıyla hiç ilgilenmedi. Bu onun sorunu değildi.

Kari Krenchel, kendi kendine konuşmaya başladı:

"Bu genç Neonaziler başımıza iş açacaklar. Hem bir işe yaramıyorlar hem de gerekli oldukları zaman onları bulabileceğim şüpheli...."

Brigitte Diels hiç oralı değildi. Karanlıklar içinde Karadeniz'i seyreliyordu.

Krenchel bir an durdu, genç kadına baktı. Acaba gözlerini ufka dikmiş zifirî karanlıkta ne görmeyi amaçlıyordu ki ?

"Brigitte ne dersin, burada beklemekten sıkılmadın mı ? Belki de yeniden Türkiye'ye dönmek en iyisi..."

Genç kadın ürperdi, gözlerini Karadeniz'den ayırmadan yanıtladı:

"Bilmem. Sen nasıl istersen ?"

"Ben diyorum ki Türkiye'ye dönelim. Ama bölgeden fazla uzaklaşmayalım. Bu arada Neonazilerin de icabına bakmak gerek tabii."

"Neonazilere ne yapacaksın ?"

Bu sorunun yanıtı Kari Krenchel'in kafasında oluşmuştu. Hemen cevap verdi:

"En akli başında görüneni olan şu uzun boylu şansını burada nöbetçi bırakalım. Tek başına olursa şimdiki kadar dağıtamaz. Diğerleri de bizimle birlikte geri dönsün."

"Peki neyin nöbetini tutacak ki ? Sen Akın'ın buraya döneceğine ihtimal veriyor musun ?"

"Hiç belli olmaz. Batum'u boş bırakamayız. Aslında ben de pek ihtimal vermiyorum, ama Akın burada görünürse zaten Çeçenlerle başı belaya girer. Adamımız da bize haber verir ve gelip duruma el koyabiliriz."

Brigitte Diels için hava hoştu. Genç kadın tuhaf bir yorgunluk içindeydi. Çevresinde olup bitenleri umursamayacak kadar yorgundu hem de. Ama karşısındakine ayıp olmasın, onun planlarını paylaşmak istiyor görünsün diye öylesine bir soru yöneltti:

"Bizim ne yapmamız gerekiyor ?"

Kari Krenchel biraz düşündü ve bir önceki gecedен bu yana kafasında geliştirdiği plana son şeklini verdi.

"Biz hep birlikte Türkiye'ye dönüş yapanz. Neonazileri İstanbul'a yollayacağız. Onlar oradaki dostlarımızın himayesinde bizden bir haber bekleyecekler. Biz de sizinle Brigitte, Türkiye'nin doğusunda hem iş ziyareti hem de turistik gezi yapacağız !"

Brigitte'nin kafası karışmıştı.

Kari Krenchel barmenden işaretle birer bira göndermesini istedi. Biralar gelip de bir fırt içtikten sonra anlatmaya koyuldu:

"Brigitte, benim bugünlerde Türkiye'nin doğusunda bir işe baş-

lamam gerek. Bu bölgede köylülerin organik tarım yapması için bir konsorsiyum kuruldu ve Alman şirket adına bu organizasyonu ben yürüteceğim."

Şaşırmamak elde değildi. Daha dün kadar orta yaşlı adam Hit-ler'in vârisini bulup Dördüncü Reich'ı kurmayı amaçlıyordu. Bugün ise kalkmış Türkiye'nin doğusunda organik tarım yapmaktan bahsediyordu. Brigitte derin bir soluk aldı ve hemen aklına Akın Dedel geldi. Belki de Akın'm sözünü dinleyip, onunla Beyşehir'de balık çiftliği kurmak için mücadele etseydi daha iyi olurdu diye düşündü. Biraz daha düşündü. Bu fikir ona giderek çok cazip göründü.

Ama fırsat bir kere kaçmıştı. Türkiye'ye gitmek iyi fikirdi. Brigitte Diels, Akın'ın bir daha Batum'a dönmeyeceğinden neredeyse emindi. Onunla bir kez daha karşılaşrsa, bu buluşma kuşkusuz Türkiye'de gerçekleşecekti. İşte o zaman ak koyun kara koyun ortaya çıkacaktı. Brigitte Akınla ne yapacağına onu ilk gördüğü an karar verecekti. Şimdilik Batum'da boş boş oturacağına, Doğu Anadolu'da gezmek genç kadın için çok daha cazipti. Bu kez Kari Krenchel'e coşkuyla bir soru yöneltti:

"Türkiye'ye ne zaman geçiyoruz ?"

"Yarın Batum'da gerekli düzenlemeleri yaparız. Bir sonraki sabah da Türkiye'ye döneriz..."

Akın da bir an önce Türkiye'ye dönmeyi düşünüyordu. Batum'da önemli bir badire atlatmış, yolda da peşindeki Alman'ı ekmişti.

Şimdilik misafir olduğu Kâmil'in evinde tanımadığı adama poz vermekle meşguldü. Yarın ne olacağı belirsizdi. Ama Türk Sinan sözünü tutar ve mutlaka onu bir an önce Türk topraklarına geçirirdi.

Akın'la işi biten yabancı adam titizlikle eşyalarını topladı, çantasına yerleştirdi ve geldiği gibi sessizce çekip gitti. Adam gittikten sonra Akın onun tek bir kelime bile konuşmadığını fark etti. Garip bir adamdı. Her şey garip değil miydi zaten ? Akın neden vesikalık fotoğraf çektiğini bile bilmiyordu.

Akın'ın bilmediği daha çok şey vardı. Ama şimdilik Azerbaycan topraklarında peşinde Almanların olmadığına neredeyse emindi. Ve bu da ona kısmî bir rahatlık veriyordu.

Sinan Bey'le yeniden salona döndüklerinde Laçın ile Kenan'ın masada yerlerini almış beklediklerini gördüler. Kâmil de elinde bir tepsiyle onların hemen arkasından içeri girdi.

I

"Siz gelmeden başlamadık. Ama acımızdan da öldük, içerde biraz daha fazla kalsaydınız ne yapardık bilemiyorum" dedi Kenan.

Sinan Bey ters ters baktı:

"Abuk sabuk konuşma içeride oyun oynamadık ya. Önemli bir iş hallettik."

Akın'ın kafası da hâlâ bu önemli işe basmıyordu.

Ev sahibi Kâmil ise olan bitenle hiç ilgilenmiyor, masaya bir şeyler taşımaktan kendini alamıyordu.

Kâmil'in işi bitince masa bir ilkbahar bahçesine benzedi. Birbirinden değişik otlar, taze soğan, turp gibi kökler masayı tam anlamıyla donatmıştı. Sinan Bey herkesin kadehine votka koydu. Daha doğrusu boğma rakı koydu.

Sovyetler Birliği'nin son döneminde halkı alkolizmden korumak için yönetim votka fiyatlarını anormal artırmıştı. Vatandaş da bu pahalılıkla başa çıkamayınca evlerde yapılan boğma rakıya yönelmişti. Yönetim değiştikten sonra her ne kadar içki fabrikaları özelleşse de fiyatlar aşağıya düşmemişti doğal olarak. Halk da votka niyetine boğma rakı içmeye devam etti.

Akın boğma rakıyı sevmezdi, ama bu Azeriler de işi biliyorlardı canım. Küçük bir fırt rakı, ardından bir tutam yeşillik insanın ağzında her defasında değişik bir aroma bırakıyordu. Her fırtla birlikte değişik bir tat ve birkaç kadeh sonra insan sarhoşluğun ilk belirtilerini hissetmeye başlıyordu. Akın, "Ulan inek gibi otla rakı içersem olacağı bu !" diye düşünürken Kâmil'in eşi yine bir kuğu gibi süzülerek salona girdi.

Ellerinde birer çaycı askısı taşıyor gibiydi. Tepsileri dikkatle masaya yerleştirdi. Tepsilerin altlarında köz haline gelmiş kömürler vardı ve birbirinden güzel terbiye edilmiş etler şişlere geçirilerek bir piramit gibi tepsilere dikilmişti. Tabî ki etler pişmişti. Tepsideki köz sadece sıcak durmalarını sağlayacak kadardı.

Kâmil'in eşi tepsileri taşıdı durdu. Tüm ısrarlara karşın masaya oturup onlarla yemedi. Saatler saatleri kovaladı. Azerbaycan'da da adabıyla yenen akşam yemeği insanı yoruyordu. Akm gibi diğerleri de pestile dönmüşlerdi.

Sonunda Kâmil, Akm'a odasını gösterdi.

Akın sızmak üzereydi. Ama yine de uyumamak için direniyor, Laçın'ın bu gece de yanına gelmesini umuyordu. Ve sonunda Akın, Laçın'i hayal ederken sızdı kaldı.

Sabah erken saatte Türk Sinan'ın işaretparmağıyla omzunu dürtmesi üzerine uyandı Akın.

J

"Bey bey, hadi sabah oldu. Bugün yolumuz uzun" diyordu Sinan Bey.

Akın hayal kırıklığı içinde gözlerini açtı. Laçın yanma gelmemişti işte. Yine aynı ruh hali içinde giyindi ve kendisini kahvaltıya bekledikleri salona geçti. Laçın burada da yoktu.

"Sinan Bey, Laçın ile Kenan neredeler ?"

"Akın onlar sabah erkenden gittiler, bundan sonra kalan yolu birlikte yapacağız."

Belki bu daha iyiydi. Akın artık yolculuğunun sonuna yaklaşmıştı ve tamamen Hitler'in oğlu üzerine konsantre olmalıydı.

"Sakin unutma, benim evim senin evin" dedi Kâmil vedalaşırken. Akın da yeni tanıdığı bu Azerî gence içten teşekkür etti.

Sinan Bey, Akın'ı yeni sürücüleri ve korumalarıyla tanıştırdı. Ardından bu iki gençle bir kenara çekilip kısa bir süre görüşen Sinan Bey Akm'ın yanına geldiğinde yüzü gülüyordu.

"Bey bey, tamamen izin kayboldu. Senin burada olduğunu kimse bilmiyor. Peşinden gelen kimse de olmamış."

"Sinan Bey, İstanbul'dan yola çıktığımdan beri peşimde kimseyi göremedim, ama onlar beni her defasında buldular. Umarım artık izimi tamamen kaybetmişlerdir."

"Bundan hiç şüphen olmasın. Ama yine de biz bundan sonrası için de önlemimizi aldık. Hadi arabaya binelim."

Hep birlikte arabaya doluştular ve yola çıktılar. Yol boyunca Akın'ın başı döndü durdu.

Yine aynı metotla geniş daireler çizerek gittiler. Yolda iki kez araba ve sürücü deıştırdiler. Sanki oyun oynuyorlardı.

Sonra sabaha karşı bomboş bir arazide durdular. Akın neden burada durduklarını sordu.

"Uyumana bak bey, sabaha kadar burada beklemeliyiz" yanıtını aldı Sinan Bey'den.

Akın'ın biraz içi geçer gibi oldu. Gözlerini açtığında önünde tel örgülerle çevrili geniş bir düzlük uzanıyordu. Etrafına baktı, sol tarafta birkaç kilometre ileride bir kasabanın ilk evleri görünüyordu.

Akın'ın uyandığını gören Sinan Bey arabanın yanına geldi.

"Bey, günaydın. Biraz daha beklememiz lazım."

"Neredeyiz Sinan Bey ?"

"Fizuli kentinin yakınındaki havaalanındayız. Unutmadan, sana vermem gereken bir emanet var."

Sinan Bey cebinden küçük kırmızı bez ciltli bir defter çıkararak Akın'a uzattı.

"Nedir bu Sinan Bey ?"

"Senin pasaportun Akın. Sen yıllardan beri bizden biri gibiydin. Artık senin de bir Azerî pasaportunun olması gerekiyordu. Önceki akşam fotoğraflarını çeken adamı hatırlıyorsun değil mi ? İşte bu pasaportu sana o hazırladı."

"Sinan Bey bu sahte değil, değil mi ?"

"Akın, maalesef sahte, ama kimse gerçeğinden ayırt edemez. Pasaport defteri, kullanılan soğuk damgalar vesaire hepsi de gerçek. Ama ne yazık ki biz iktidarda değiliz, onun için sana gerçeğinden ayırt edilemeyecek bu pasaportu veriyoruz. Eğer iktidarda olsaydık, seni hemen vatandaşımız yapar, hatta diplomatik pasaport bile verebilirdik..."

Akın bu pasaport jestine çok memnun olmuştu. Gelecek günlerin neler getireceğı belli olmazdı. Sayfalarını açtı. Kâmil'in evinin arka odasında çekilen resmine baktı. Sonra yeni Azerî adını ezberledi ve pasaportu çantasına koyarken Sinan Bey uyardı:

"Bey, pasaportunu hemen kaldırma. Birazdan kullanacaksın !"

Akın şaşırdı. Sinan Bey devam etti:

"Akın, pasaportunu iyice incelersen doğum yerinin ve resmî ikametgâhının Nahçıvan'da olduğunu göreceksin. Birazdan helikopterle Nahçıvan'a geçeceğiz. Biliyorsun Dağlık Karabağ'ı Ermeniler işgal ettikten sonra Nahçıvan'la karayolu

bağlantımız tamamen kesildi. Ancak helikopterlerle hava köprüsü kurabildik. Ama olanaklar sınırlı olduğu için bazı kısıtlamalar da var. Sen Nahçıvanlı olarak görüldüğün için evine giderken helikoptere binebilirsin. Ben de Baku Üniversitesi'nden bir görevlendirme yazısıyla sözde oraya ders vermeye gidiyorum."

Çok geçmeden gökyüzünden helikopter sesleri gelmeye başladı. Akın ile Sinan Bey'in bulunduğu yer birden kalabalıklaştı. Hava koridorunun ilk seferi birazdan başlayacaktı.

Sovyet yapımı çift pervaneli hantal helikopter yavaşça alanın ortasına kondu. Nereden çıktığı belli olmayan üniformalı görevliler tel örgülerdeki uzaktan fark edilmeyen kapıyı açtılar. Alana girmek isteyenler hemen kuyruk oluşturdular.

Akın ve Sinan Bey de kuyruğun ortalanındaydı. Kapıdaki görevli elindeki listeye yolcuların kimliklerini karşılaştırıyor ve içeri geçmelerine izin veriyordu.

Sıra Akın'a geldiğinde görevli bir elindeki listeye baktı bir de Akın'ın Azerî pasaportundaki isme ve isminin yanına bir işaret koyarak içeri geçmesine izin verdi. Akın kendisinden öncekilerin yaptığı gibi pervaneleri tamamen durmuş helikopterin yanına git-

ti. Birazdan Sinan Bey de yanına gelmişti.

"Sinan Bey bu helikopter rezervasyonunu ne zaman yaptınız ?"

"Bey, iktidarda değiliz, ama yine de her yerde dostlarımız var."

Yolcuların tamamı tel örgülerden içeri geçince görevli kapıyı kapattı ve bekleyenlerin yanına geldi. Her şeyin normal olduğunu gören pilot da bu sırada helikopterin kapısını açtı. Yolcular yaklaşık yirmi kişiydi. Birer ikişer helikoptere bindiler.

Herkes yerini almıştı, ama helikopterde hareket etmeye yönelik herhangi bir emare yoktu. Akın huzursuzlandı. Acaba kapıdaki görevli herkesin adının yanına işaret koymuş muydu ? Yoksa sadece Akın'ı mı işaretlemişti ?

"Keşke kâğıda daha dikkatli baksaydım" diye düşünürken, pencereden bir toz bulutunun helikoptere yaklaştığını gördü. Akın yanında oturan Sinan Bey'e baktı. Orta yaşlı öğretim üyesi gayet sakin sanki evinin salonundaymış gibi oturuyordu.

Toz bulutu biraz daha yaklaşıncı Akın bunun bir kamyonet olduğunu gördü. Bir iki dakika içinde kamyonet helikopterin kapısına yaklaşmıştı bile. Kasadan atlayan sivil kıyafetli Azeriler büyük telaş içinde yanlarında getirdikleri çuvaları helikoptere yüklemeye başladılar. Kısa sürede yükleme tamamlanmıştı. Kamyonetle gelenlerden biri de içeri girdi ve helikopterin kapısını kapattı. Şimdi dev pervaneler dönmeye başlamıştı.

Helikopter de Akın'ı getiren araba gibi döne döne gidiyordu. Bir süre sonra ufak bir yerleşim biriminin üzerindeydiler. Helikopter alçalmaya başladı. Akın bu kadar kısa sürede Nahçıvan'a varacaklarını sanmıyordu.

Helikoptere uvalları taşıyan gruptan olan son binen adam kapıyı açtı. Helikopter yerden sekiz-on metre yukarıda asılı kalmıştı. Akın merakla bakınırken, adam çuval yığınınından bir tanesini seçti ve açık duran kapıdan dışarı attı. Akın'ın dışında helikopterdekiler bu olayla hiç ilgilenmiyorlardı. Sinan Bey usulca kulağına fısıldadı:

"Posta, ilaç ve yiyecek atıyorlar."

İster inanın ister inanmayın !

Helikopter, Noel Baba'nın kızıağı gibi sağa sola uğrayıp yukarıdan çuvallar atarak Dağlık Karabağı'ı aşp Nahçıvan'a ulaştı.

Şu Sinan Bey de müthiş bir organizatördü doğrusu. Helikopterin indiğı alanda Akın ile Sinan Bey'i bir araba bekliyordu.

Sinan Bey'in Nahçıvanlı dostları Akın'ı misafir etmek istediler. Mademki Sinan Bey'in dostuydu Akın, o zaman onların da dostu

sayılırdı ve birkaç gün orada eğlenmeliydi.

Akın Nahçıvanlılara laf anlatamayınca Sinan Bey'den medet umdu:

"Sinan Bey uzun bir süreden beri size yük oldum. Bir an önce Türkiye'ye geçip oradaki işimi halletmek istiyorum."

"Bey bey, kafamın taşını attırma. Sen bize yük olmadın. Seninle eski günlerdeki gibi biraz dolaştık işte. Ne zaman istersen kapımız sana açık. İster Azeri pasaportuyla gel ister Türk, ekmeğimizi seninle paylaşmaktan büyük mutluluk duyacağız."

Akın kendisine yapılan bu iyilikleri hiçbir zaman unutmayacağını bilincindeydi. Hele bir Hitler'in oğlunu bulsun, paraya kavuşsun, karınca karınca bu iyiliklere karşılık verecekti. Aklına Laçın geldi birden. İçi buruldu.

Sonunda Nahçıvanlılar da ikna olmuşlardı. Hep birlikte arabaya doldular ve son sürat Nahçıvan'ı Türkiye'ye bağlayan Sederek sınır kapısına doğru yol almaya başladılar.

Akın'm içi içine sığmıyordu. Türk tarafında kendisini kötü bir sürpriz beklemiyorsa, çok kısa bir süre sonra Hitler'in oğluyla karşı karşıya gelecekti.

Olacakları düşününce heyecanla titredi...

Dördüncü bölüm

58

Kılıçların temsilcisi Toton Şövalyesi lordlarım ! Lütfen yerlerinizi alın..."

Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi yukarıdaki cümlesini birkaç kez tekrar etmek zorunda kaldı. Sonunda şövalyeler yerlerini aldılar ve salonda sessizlik sağlandı.

Bu olağanüstü seçim toplantısında verilen ara umulandan daha fazla olmuş, ancak bu çalışmanın karşılığı da alınmıştı. Salonda bulunan şövalyelerin hemen hepsi üst yönetimde bir değişikliğin olmasına sıcak bakmışlardı. Şimdi iş formalite seçime ve yeni En Büyük Toton Şövalyesi'nin belirleyeceği yeni politikanın öğrenilmesine kalmıştı.

Büyük Toton Kalem Şövalyesi salondakilerin tümünün dikkatini çektiğine emin olarak yavaşça ayağa kalktı.

"Şimdi En Büyük Toton Şövalyesi'nin seçimine geçeceğiz. Toplantının ilk bölümünde duyurduğum niteliklere sahip adayları önerebilirsiniz..."

Salonda kesin bir sessizlik vardı. Bilineni kimin ilan edeceği merak konusuydu. Orta sıralarda oturan Frank Neurath ayağa kalkarak söz istedi:

"Çok zor bir dönemden geçtiğimiz farkındayım. Son yapılan yanlışlar da zaten darboğaza girmiş olan politikamızı içinden çıkılmaz hale getirdi. Yeni bir başlangıç yapmalıyız. Tabii daha dinamik kadrolarla. Ancak bu hiçbir zaman geleneklerimizi terk edeceğimiz anlamına da gelmemeli. Bugün yaptıklarımızla, geleceğe karşı da sorumlu olduğumuzu unutmamalıyım. Bu bağlamda bana göre, En Büyük Toton Şövalyesi adayı olarak en doğru seçim Büyük Toton Girişim Şövalyesi William Hoepner'i göstermektir. Benim adayım Hoepner'dir."

Büyük Toton Para Şövalyesi ayağa kalkarak söz istedi:

"Evet çok şey değişiyor. Hatta zamanla geleneklerimizde bile bazı sapmalar oluyor ve biz bunu olağan karşılıyoruz. Şimdi sizlere iki mesajım olacak. İlki artık yoruldum. Yeniden görev almak istemiyorum. Bu sözlerim geleneklerimizden küçük bir sapma olarak nitelendirilebilir, ama artık yaşlandım ve yerimi dinamik bir şövalyeye bırakmak istiyorum. İkinci ve en önemli mesajım da şu olacak: En Büyük Toton Şövalyesi olarak ben de William Hoepner'den daha uygun bir kişiyi düşünemiyorum. Tabii siz şövalye lordları her şeyi çok daha iyi değerlendirirsiniz..."

Başka söz almak isteyen çıkmadı. Başka bir aday da...

Birkaç dakika sonra Büyük Toton Kalem Şövalyesi yerinden kalkarak konuşmaya başladı:

"Büyük bir mutlulukla tüm şövalyelerin tek bir aday üzerinde karar verdiklerini görüyorum. Bu durumda geleneklerimize göre, seçimi açık oylamayla yapacağız. Büyük Toton Girişim Şövalyesi William Hoepner'i En Büyük Toton Şövalyesi olarak seçenler lütfen kılıçlarını kaldırsınlar."

Salondaki tüm şövalyeler, ilk şövalye oldukları an kendilerine verilen minyatür kılıçları havaya kaldırarak oylamaya katıldılar.

Büyük Toton Kalem Şövalyesi salona kabaca bir göz gezdirdi ve hükmünü bildirdi:

"Kılıçların temsilcisi Toton Şövalyesi lordlanm, yeni En Büyük Toton Şövalyesi olarak William Hoepner'i ilan ediyorum."

Salonda bulunan şövalyeler bunun üzerine hemen eşleşerek minyatür kılıçlanm birbirlerine vurmaya başladılar. Kılıç şakırtı-ılan arasında Büyük Toton Kalem Şövalyesi'nin, "Kılıçların temsilcisi Toton Şövalyesi lordlanm, toplantıdan çıkarken seçim mazbatasını imzalamayı sakın unutmayın" sözleri gürültüye kurban gitti.

William Hoepner henüz koltuğundan kalkmamıştı. Kılıç şakır-ılan kesilince, Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi yanına geldi ve ayakta beklemeye başladı. Hoepner salondakilerin tüm dikkatini üzerinde topladığını hissedinceye kadar bekledi. Sonra ayağa kalktı ve Büyük Toton Teşkilat Şövalyesi'nin refakatinde yeni koltuğuna, En Büyük Toton Şövalyesi makamına ilerledi. Salondakileri üç kez selamladıktan sonra da yerine oturdu.

Büyük Toton Kalem Şövalyesi ayağa kalktı ve "Şimdi de büyük şövalyelerin seçimine geçiyoruz" dedi.

Yeni En Büyük Toton Şövalyesi konuşmaya başladı: "Öncelikle benim yerimin yani Büyük Toton Girişim Şövalye-

I

si'nin yerinin doldurulması gerek. Bu görev için şövalye Frank Neurath'ı öneriyorum."

Salondaki şövalyeler kılıçlarını şakırdatarak bu atamayı onayladıklarını bildirdiler. William Hoepner bu tercihiyle tek taşla birkaç kuş vuruyordu. Her şeyden önce Neurath kontrol edilmesi kolay biriydi. Sonra bir nevi Neurath'a diyet ödemesi söz konusuydu. İstanbul'dayken şövalyelerin huzursuzluğu konusunda kendisini ilk uyaran kişi oydu. Bu uyanların sonunda Hoepner yeni pozisyon almıştı.

En Büyük Toton Şövalyesi, görevden aynlacağını ilan eden Büyük Toton Para Şövalyesi yerine de bir aday gösterdi ve oybirliğiyle kabul edildi.

"Kılıçların temsilcisi Toton Şövalyesi lordlanm. Halen Türkiye'de bulunan ve son aldığım bilgiye göre, bizim projemizle ilgilenmek için yıllık iznini kullanan Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi'ni çalıştığı şirket Türkiye'de görevlendirmeye karar vermiş. Profesyonel yaşamını uzun bir süre daha o ülkede sürdürecektir, toplantılarımıza yeterli sıklıkta katılamayacak olan Güvenlik Şövalyesi'ne geleneğimizde olan bir unvan ve görev veriyorum. Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi Kari Krenchel bundan böyle Toton Dördüncü Reich Führeri unvanını alarak eski En Büyük Toton Şövalyesi'nin yıllarını verdiği projenin sonuçlanması için çalışacaktır. Projenin nasıl sonuçlanmasını istediğimizi de daha sonra açıklayacağız."

Salondakiler bu yeni atama karşısında biraz şaşırılmışlardı. Ama bu toplantıya gelmeden önce de kendilerini şaşırmaya hazırlamışlardı.

William Hoepner, Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi yerine de bir aday önerdi ve adayı oybirliğiyle kabul edildi.

"Diğer büyük Toton Şövalyelerinin de görevlerine devam etmelerini istiyorum" diyen En Büyük Toton Şövalyesi'nin bu önerisi de kabul edildi.

Şimdi sıra, yeni En Büyük Toton Şövalyesi'nin mor kılıç resmedilmiş cüppesini giyme törenine gelmişti.

59

Alman ekibi, Brigitte Diels ile Kari Krenchel öndeki cipte, iki Neonazi de arkadaki cipte olmak üzere Batum'dan ayrıldı.

Brigitte Diels geri döndüklerine seviniyordu. Türkiye'de, Akınla bir kez daha karşılaşma şansını yakalayabilirdi. Arkadan gelen cip-

Λ

teki gençler somurtuyorlardı. Batum'da yaşadıkları tatlı hayatı bırakmak onlara çok zor gelmişti.

Kari Krenchel ise kendini yeni başlayacağı işe vermiş, yol boyunca genç kadına yapacaklarını anlatıyordu:

"Önce Doğu Anadolu'da pilot köyleri seçeceğiz. Sonra bu köylerde aklımıza yatan köylülerle uzun süreli anlaşma yapacağız. Onlar Türk bankalarına borçlanarak planlarını bizim hazırladığımız ahırları inşa edecekler. İlk aşamada Almanya'dan inek ithal edeceğiz. Alman inekleri hamile olacak ve Türkiye'de doğum yapacaklar. Türkiye koşullarına uyum sağlayan inekler yine Almanya'dan ithal edeceğimiz damızlık boğalarla çiftleşecek ve Türk meralarında yüzde yüz Alman ırkı inekler otlayacak..." Brigitte Diels ilgilenmiş gözükme için sordu: "Peki sizin seçtiğiniz köylülere Türk bankaları kredi verecek mi?"

"Krediyi veren aslında Alman hükümeti. Türk hükümeti bu parayı kamu bankaları aracılığıyla bizim belirlediğimiz kişilere aktaracak. Kredinin garantörü Türk hükümeti. Yani Almanya hem malını satacak hem de bunu satmak için Türklere borç vererek faiz kazanacak."

Tam bu sırada Araş Nehri'nin üzerindeki köprüden geçiyorlardı. Kari Krenchel kendini yeni projeye iyice kaptırmıştı, altlarından akan suyu Brigitte Diels'e göstererek açıklamasına devam etti:

"Bak bu nehrin doğduğu topraklarda bizim ineklerimiz otlayacak, nehrin kaynağından su içecekler."

Brigitte Diels sıkıldığını belli etmek istemiyordu. Nehrin denize döküldüğü noktaya gözlerini dikti, düşüncelere daldı. Krenchel ise anlatmasını sürdürdü:

"Daha sonra Türk ortaklarımızla birlikte bir süt işleme fabrikası kuracağız ve ürettiğimiz sütün tamamını her gün uçakla Almanya'ya göndereceğiz..."

Brigitte yarım kulak kendisine anlatılanları dinliyordu ve kafasına takılan soruyu yöneltti:

"Almanya'da süt mü yok da bu kadar zahmete giriyorsunuz ?" "Sütü burada üretmek daha ucuz. Hem de inekler burada tamamen doğal ortamda doğal yiyeceklerle besleniyor. Bu olanak artık Almanya'da kalmadı. Tabii ki üretilen süt de daha kaliteli oluyor. Türk köylüler çalışacak, Almanlar kendi kaynaklarını tüketmeden günlük kaliteli süt içecek. Projemiz bununla da sınırlı kalmayacak. Yine aynı yöntemle seralar kurup organik sebze üreteceğiz. Türk halkı hormonlu sebze yerken, Almanlar doğal mey-

275

ve ve sebzeyle beslenecek..."

Kari Krenchel anlatırken keyifleniyordu. Brigitte Diels ise ilgisiz, camdan dışarı bakıyordu. Çok geçmeden Gürcü-Türk sınırına geldiler. Sınır bir sorunla karşılaşmadan geçtiler. İki cip arka arkaya Trabzon'a doğru zaman geçirmeksizin hareket etti.

Brigitte Diels, Akın'ı düşünüyordu yine. Aynı dakikalarda Akın'ın da Türkiye'ye giriş yaptığını ise bilmiyordu.

60

Akın, Nahçıvan'dan çıkarken Türk pasaportunu kullandı. Sadece Sınır Kapısı'nda görevliler hemen işlemlerini yaptılar. Zaten yanında fazla bir bagaj, yani gümrüğe deklare edilecek bir şey de yoktu. Sınır ticareti yapan kamyonların ve mazot taşıyan tanker kuyruklarının arasında egzoz gazı yutarak yürüdü, Türk tarafına geçti. Akın sınırları yürüyerek geçmesini severdi. Öyle bir ülkeden bir ülkeye uçakla gidip havaalanından giriş yapmak yerine her adımda yeni bir değişiklik yaşayıp yürüyerek sınır aşmak neredeyse bir hobi haline gelmişti. Öyle ki Türkiye'den çıkıp, sınırları yürüyerek aşmış Vietnam'a kadar kesintisiz gitmişti. En çok da Hindistan'ın Assam bölgesinden Bangladeş'e girerken cangılın içinden geçerek sınır aşmak keyif vermişti.

Akın daldığı hayallerden sıyrıldı. Dilucu Sınır Kapısı'ndan Türkiye'ye girerken hangi pasaportunu kullanması gerektiğini düşündü. Gerçi sınır kapısı yeni açılmıştı, ama pasaport polisinin bilgisayar bağlantısı var mıydı acaba?

Sınırdaki bilgisayar bağlantısı varsa ve Türk pasaportunu kullanırsa ülkeye giriş yaptığı birçok yerden öğrenilebilirdi.

Eğer bilgisayar bağlantısı yoksa bir sorun yoktu. Giriş ve çıkışlarda polisler aranan ve tahditli kişilerin listesiyle pasaporttaki adı karşılaştırıp öyle damga vururlardı ve Akın'ın Türkiye'ye geri döndüğü o kendini gösterene kadar anlaşılmazdı.

Akın bir karar verememişti. Montunun sağ iç cebine Türk pasaportunu koydu, sol iç

cebine de sahte Azerbaycan pasaportunu.

Pasaport polisinin önüne geldiğinde bilgisayar başında oturduğunu gördü. Sol cebinden sahte pasaportunu çıkararak uzattı. Ve sonra yaptığı hatanın farkına vardı. Azerî pasaportunda çıkış damgası yoktu.

Akın hiç yoktan başına iş açmıştı.

Genç pasaport polisi Akın'ın sahte pasaportuna bak^ı, sonra da

Akın'a... Ardından bilgisayarının klavyesindeki tuşlara hızla vurdu. Saniyeler geçmek bilmiyordu.

Akın sesi duyduğunda karşısındaki polise bakmaya cesaret etti. Genç memur Akın'ın sahte pasaportuna giriş damgasını vurmuş dostça soruyordu:

"Sınır ticareti için mi geldin, yoksa Ankara ya da İstanbul'a mı gideceksin?"

Sadece "İstanbul" diye yanıtladı Akın.

Polis pasaportunu vermeden önce konuşmasına devam etti:

"Üç aydan fazla kalacaksan ya da İstanbul'da çalışacaksan, vize veya çalışma izni alman lazım."

"Beli beli" diye yani "Evet evet" diye cevap veren Akın polisin elinden sahte pasaportunu aldı ve "Müteşekkürem" diyerek ağıdalı bir teşekkürü de ihmal etmedi.

Akın arkasını döner dönmez genç pasaport polisi masasında duran telefonun ahizesini kaldırdı ve İğdır'daki merkezini aradı.

Akın artık Türkiye'deydi ve amacına çok yaklaşmıştı.

Gümrüklü sahadan çıkar çıkmaz kendisini İğdır'a götürecek bir araç bakan Akın zaman kaybetmemek için hemen bir taksi şoförüyle pazarlığa oturdu.

İğdır'a doğru yol alırlarken taksi şoförünün tüm sohbet etme girişimlerini başarıyla engelleyen Akın düşüncelere daldı.

Her şeyden önce şu Adolf Hitler oldukça akıllı bir adamdı. Ya da kurmayları, danışmanları işlerini çok iyi biliyorlardı.

Yıllardan bu yana Hitler'in vârisini bulmak için ardından gelenler milyarlarca mark harcamış büyük operasyonlar yapmışlardı. Hemen herkes de bu olası vârisi Güney Amerika'da aramıştı.

Tüm büyükbaş Nazi SS'leri İkinci Dünya Savaşı sonrasında Güney Amerika diktatörlüklerinde kendilerine yer bulmuş, çoğu izini kaybettirmiş, kimileri de Yahudilere

ebelenmişlerdi.

Hitler'in vârisini arayanlar da doğal olarak rotalarını Güney Amerika'ya çevirmişlerdi.

Ama herkesin yaptığııı tekrarlamak Hitler'den beklenecek bir davranış biçimi değildi. Tamam o yıllarda Güney Amerika'daki birçok ülkenin siyasî rejimi Almanlara kucak açmaya hevesliydi ve bu tüm dünyanın gözü önünde olmuştu.

İktidarlar değişebilir, kurulan düzen tepetaklak olabilirdi. Hem Nazi avcılarının av sahalarının da Güney Amerika olacağını unutmamak gerekti.

Tüm bunları göz önüne alan Hitler, küçük oğlunu Kuzeydoğu Anadolu'da saklamaya karar vermişti.

Tarihte "93 Harbi" diye bahsi geçen Osmanlı İmparatorluğu ile Rusya arasında 1877-1878 yıllarında yapılan savaşın sonu Osmanlılar açısından kötü olmuştu. Osmanlılar Kars, Ardahan ve çevresini Ruslara bırakmak zorunda kaldılar. Bu toprakları daha Cumhuriyet ilan edilmeden Türkiye Büyük Millet Meclisi hükümeti, Rusların Birinci Dünya Savaşı'nı terk etmelerinden sonra 1920'de Ermenilerle yaptığı Gümrü Antlaşması ve 1921'de Bolşeviklerle yaptığı Moskova Antlaşması sonunda geri aldı. Ve aynı yılın sonunda Sovyetler Birliği'yle yapılan Kars Antlaşması sonucunda da bugünkü sınırlar kesin olarak çizildi.

Rusların işgali altındaki yaklaşık yarım asırlık sürede bu bölgeye Alman kökenli yüz aile yerleştirildi. Alman aileler kimliklerini kesinlikle unutmadılar, alt soylarına da unutturmadılar.

Bulundukları coğrafyadaki diğer ırklardan kendilerini soyutlayan ve kimliklerini koruyan bu Alman nüfus kuşkusuz Hitler'in oğluna da güvenli bir barınma sağlayacaktı.

Nitekim yüzyılın sonuna kadar da buralara bakmak kimsenin aklına gelmemişti. Almanya'dan kuş uçuşu dört beş saatlik mesafede olan bu bölgede Hitler'in oğlu huzur içinde yaşamıştı.

Akın, "Acaba kendisi Hitler'in oğlu olduğunu biliyor mu ?" diye düşündü. Sonra bu düşüncesinin çok saçma olduğunu fark etti.

Oğlunu dünyanın gözünden böyle başarıyla saklamasını bilen Hitler zamanı gelince onu ortaya çıkarmak için de mutlaka bir plan yapmış olmalıydı. Belki de milyonlarca kişiyi ölüme götüren Führer kendi oğlu söz konusu olunca onun barış ve huzur içinde yaşamını sürdürmesi için bunu yapmıştı. Akın'ın kafası yüzlerce soruyla uğraşırken, bozuk yoldaki otomobilin sarsıntısı ona beşikte sallanıyormuş hissi verdi ve uyuyakaldı.

Mor kılıç resmedilmiş beyaz cüppesini giyip, beline mor kordonu bağlayan yeni En Büyük Toton Şövalyesi William Hoepner ilk konuşmasını yapacak ve şövalyeleri yeni politikaları hakkında bilgilendirecekti. Ardından seçimlerin de yapıldığı toplantı sona

erecek, işler eskisi gibi büyük şövalyelerin inisiyatifinde tabî ki En Büyük Toton Şövalyesi'nin tartışılmaz otoritesi altında yürüyecekti.

Sonunda büyük an gelmişti:

"Kılıçların temsilcisi Toton Şövalyesi lordlarım, sizlere büyük

bir müjde vermek istiyorum" diye başladı yeni En Büyük Toton Şövalyesi Wüliam Hoepner.

Salondakiler huzursuz bir suskunluk içindeydiler, herkes müjdenin ne olduğunu merak ediyordu. Neyse fazla beklemek zorunda kalmadılar. Hoepner damdan düşer gibi haberi tüm çıplaklığıyla verdi:

"Şövalyeler sizlere Dördüncü Reich'ın kurulduğunu müjdeliyorum."

Salona sessizlik yıldırımı düşmüştü sanki. Bu büyük haberi algılamaya, hazmetmeye çalışırken kimsenin gıkı çıkmıyordu. En Büyük Toton Şövalyesi devam etti:

"Evet yarım yüzyıldan beri hayalini kurduğumuz, uğruna mücadele ettiğimiz Dördüncü Reich kuruldu. Bugünün gelmesinden zerre kadar şüphe etmiyorduk. Nasyonal sosyalizm İkinci Dünya Savaşı sonunda komünist ve kapitalist ittifaka yenilince, Üçüncü Reich'ın tarihin çöp sepetine gönderildiği düşünülmüştü. Hatta düşünceler öylesine uç noktalara kayıyordu ki, yüzlerce yıllık birikimimizden vazgeçip yeni düzende Almanların Dördüncü Re-ich'ı akıllarına bile getirmemeleri isteniyordu. Bunun için de savaşın sözde galipleri ellerinden geleni yaptılar. Ancak biz bilinçli şövalyeler bu yüce amacımızdan bir an bile sapmadık. Zaman içinde sabırla Dördüncü Reich'a adım adım ilerledik. Tabî hiçbir şey tek bir günde olmuyor. Tanrı bile dünyayı altı günde yarattı. Bize düşen on yıllar süren bir sabırla amacımıza ulaşmaktı. Tıpkı ipekbö-ceğinin kozasını örmesi gibi bizler de Dördüncü Reich'ı şekillendiriyorduk. Dördüncü Reich kuruldu. Bu bir günde olmadı, ama bugün de kurulmadı. Tarihsel gelişim ve bizim de öngörüşlerimiz doğrultusunda davranmamız sonunda Dördüncü Reich kuruldu."

Salondaki şövalyelerin kafası karışmıştı. Ama En Büyük Toton Şövalyesi tarih dersi vermeyi bırakmaya hiç de niyetli değildi.

"Tarihte dünyaya hükmetmiş iki ulus kalıcı banşı getirmişti. Bunlardan ilki Pax Romana, yani Roma barışydı. Roma'nın dünya düzeninde barış içinde yaşamak için imparatorluğun esiri olmanız lazımdı. Roma barışının nimetlerinden de doğal olarak Roma vatandaşları yararlanıyordu. Yani ya Roma'yla savaş halinde olacaktınız ya da barış içinde yaşamak istiyorsanız, Roma'nın kölesi olacaktınız. Dünyaya hükmeden ikinci kalıcı barış Pax Otto-man'dı, yani Osmanlı barışydı. Bu düzende barış içinde yaşamak istiyorsanız, Osmanlı imparatorluğu'nun egemenliğini kabul edecektiniz ve düzenli olarak vergi ödeyecek, gerektiği zaman ordusuna asker, yiyecek sağlayacaktınız. Romalıların aksine Osmanlı

barışında imparatorluk, egemenliği altında olan uluslara büyük tolerans gösterdi, kendi dillerini korumalarını sağladı, inandıkları dinde ibadet yapmalarını da. Egemenliği

altındaki ulusların üst düzey yönetimini o ulusun soylularına bıraktı. Tabî bu yöneticilerin çocuklarını İstanbul'da alıkoyup kendi kültürüyle eğitti. Ama aynı zamanda onları birer rehine olarak da tuttu. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise ortaya bir Üçüncü Dünya düzeni, banşı çıktı: Pax Americana, yani Amerikan Barışı. Amerikan barışında gerçekten barış içinde yaşamak istiyorsanız kayıtsız koşulsuz Amerika'nın müttefiki, dünyada Amerikan çıkarlarının koruyucusu olmanız gereklidir. Bu konuda uzun uzun konuşmak istemiyorum. Her gün bir gazete okuyan sıradan biri bile yaşamı boyunca Amerikan barışının yüzlerce örneğini görmüştür. Amerikan barışında diğer ikisinin aksine egemen olmak için diğer bir ülkeye asker gönderilip fetihler yapılmıyor. Çünkü Kore ve Vietnam savaşlarından sonra Amerikan kamuoyu ülke dışında evlatlarının ölmesine daha fazla tahammül edemeyeceğini açıkça gösterdi. Bu nedenle fetihler ekonomik, sosyal ve politik alanda yapılıyor. Tabî ülke ekonomisinin can damarları Amerika ve onun desteklediği, yönettiği uluslararası para kuruluşlarında olunca hedef ülkeler kolay birer yem oluyor. Bu arada hedef ülkelerin savunmaları da zaman içinde Amerikan silahlarına bağlı hale geliyor. Sözde egemen bu ülkeler Amerikan silahlarını Amerika'nın izin verdiği ölçüde kullanabiliyorlar. İşin siyasal boyutuna gelince, kimi zaman Amerika kendi menfaatlerini korumak üzere seçtiği, eğittiği kişilerin ülkelerindeki devlet kademelerinde işbaşına gelmesini destekliyor, kimi zaman da silahlarını sağladığı ordularla hükümet darbesi yaptırıyor."

Şövalyeler huzursuzlanmış kıpırdanmaya başlamıştı. Olağanüstü toplantının sonunda onlara "Dördüncü Reich kuruldu" diye bir parmak bal verilmiş, ama şimdi bir sürü ıvır zıvır anlatılıyordu. En Büyük Toton Şövalyesi de salondaki konsantrasyonun dağıldığını fark etmişti. Asıl konuya girmesinin tam zamanıydı.

"Evet şövalyeler, sizlere Dördüncü Reich'in kurulduğunu müjdeledim" diyerek tekrar söze başladı ve devam etti:

"Bu kuruluşun bir anda olmadığını sizlere söylemiştim. Yeni dünya düzeninin kurulacağına yönelik ilk somut hareket 1985'te Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecine girmesiyle başladı. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ayn yaşayan iki Almanya birleşti. Ve doğal olarak Avrupa'nın daha doğrusu dünyanın yeni devi oldu. Daha sonra Avrupa'nın sınırları değişti. Kuzeyde Estonya, Leton-

ya ve Litvanya Avrupa'nın yeni devletleri oldu. Doğuda Moldavya, Ukrayna ve Beyaz Rusya Avrupa'ya egemen bir devlet olarak katıldılar. Çekoslovakya ikiye bölündü. Çek Cumhuriyeti ile Slo-vakya adını aldı. Yugoslavya beşe bölündü. Slovenya, Hırvatistan, Bosna-Hersek, Makedonya ve Yugoslavya Cumhuriyeti haline geldi. Avrupa'nın ekonomik yapısı değişti. Yukarıda saydığım yeni bağımsız olan ülkelerin yanı sıra Macaristan, Polonya, Romanya, Bulgaristan gibi Sovyet uydusu ülkeler ile Arnavutluk kolektivist ekonomik sistemden çıkarak kapitalist düzene geçtiler. Siyasal yapı değişti. Her ülkede çokpartitli demokrasi yaşanmaya başlandı. Diğer yandan da Avrupa Birliği'nin daha sağlamlaştırılması ve ortak paraya geçiş gibi önemli aşamalar gerçekleştirildi. Bu gelişmeler içinde Almanya büyük bir zorluğu aştı. İki Almanya birleşince önce bu birleşmenin sancılan, ekonomik yükü giderildi. Avrupa Birliği'nin tartışmasız liderliği ele geçirildi ve en önemli aşamaya geçildi. Pax Germania'nın yani Alman banşının kurulmasına geçildi. Yani Dördüncü Reich'in kurulmasına..."

En Büyük Toton Şövalyesi derin bir nefes aldı. Salondakilerin tüm dikkatini yeniden üstünde toplamıştı. Sonra konuşmasına devam etti:

"Birinci ve İkinci Dünya savaşlarında Almanya çok yanlış bir strateji izledi. Daha doğrusu günümüzden bakınca yanlışlığı görülüyor, ama o zaman dilimlerinde savaşmaktan başka çıkar yol yoktu. Her şeyden önce savaşmaya yeni sömürgeler elde etmek için başladık. İşgal ettiğimiz ülkelerin doğal kaynaklarını, işgücünü bedelsiz kullandık. Bunu sağlamak için savaştık. Milyonlarca Alma-n'ın hayatıma ve dünyanın nefretini kazanmamıza mal oldu bu savaşlar. Her iki savaşın sonunda da yenildik. Sermayemiz yok oldu, tıpkı genç nesillerimiz gibi... Avrupa yeniden yapılanırken, hiç kuşkusuz ilk iki girişimimizden yani iki dünya savaşından ders aldık. Artık cephede savaşmayacaktık. Bizden önceki üç dünya başının öğrettiklerinin üzerine biz kendi düzenimizi kuracaktık. Bir avuç stratejist olarak işe başladık. Size memnuniyetle duyurmalıyım ki, bu amaç için çaba harcayan herkes istisnasız şövalyeydi. Yani bugüne gelmemiz bizlerin başansı oldu. Kuşkusuz derin devletle işbirliğine gittik. Ekonomi liderleriyle de. Her şeyden önce ortaya koymamız gereken bir kural vardı. Avrupa'nın yeni devletlerinin hamisi Almanya olacaktı. Alman Merkez Bankası aracılığıyla yeni ülkelerin ekonomilerine el attık, onları yönlendirdik. Tabii siyasal yaşamlarını da. Ancak bunların detaylarını açıklamam imkânsız. Bunlar açıklanırsa o zaman gerçekten de büyük bir savaş çıkar.

Yeni ülkelerin seçkinlerine büyük önem verdik. Bu ülkelerde Skal, Rotary ve Lions kulüplerini bizler kurduk ve oralara elit kesimi topladık. Kızılhaç gibi insanî kuruluşların yeniden yapılandırılma-sında da büyük payımız oldu. Tabii bunlarla da yetinmedik. Eğitim alanına da el attık, basına da... Yani ülkelerin atardamarlarının neredeyse tümünü kontrol altına aldık. Avrupa'yı bir nevi işgal ettik. Ama bu askerî anlamda olmadı. Ekonomik, kültürel, politik ve sosyal bir işgal oldu. Buna karşılık gelişmelerden ne dünyanın haberi oldu ne de amaca giderken tek bir silah kullanıldı. Amerika'nın dünyaya yaymaya çalıştığı kendi düzeninin daha mükemmeli biz Avrupa'da yaptık. Çalışmalarımız sadece yeni ülkelerle sınırlı kalmadı doğal olarak. Avrupa Birliği'nde de yoğun çaba harcadık, Türkiye gibi çevre ülkelerde de aynı çalışmalarını tekrarladık. Şimdi sizlere Dördüncü Reich'in kuruluşunu ilan ederken, Almanya'nın savaşmadan Avrupa'nın nemasından faydalanmaya başladığını da müjdelirim. Bu ülkelerin ekonomileri bizim için çalışmaya başladı. Zaten 1960'larm başından beri pis işlerimizi göçmen işçilere yaptırıyorduk. Şimdi göçmen işçilerin Almanya'ya gelmelerine gerek yok. Bu arada sizlere çok önemli bir sır da vermek istiyorum. Göçmen işçilerden uzunca sürebilecek bir süreç sonunda kurtulmak için çalışmalarımıza başladık. İşçiler bulundukları ülkelerde bizim için çalışıyorlar. Bizim için tekstil ürünleri üretiyorlar. Sanayimizin çevreyi kirleten ve verimli olmayan yan ürünlerini ucuza yapıyorlar, topraklarını atıktanımızı boşaltmak için açıyorlar. Kendi marketlerinde bizim sattığımız hormonlarla şişirilen meyve ve sebze tüketirken bizler için organik tarım yapıyorlar. Nitekim eski Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi de önümüzdeki yıllarda Türkiye'de Kuzeydoğu Anadolu'da başlatılan organik tarım girişiminde koordinatörlük yapacak. Tıpkı bir zamanların sömürge işadamları gibi. Şimdi soranm size. Doğal tarım yöntemleriyle üretilen domatesi yemek, en iyi pamuklu gömlekleri giymek, yurtdışına sattığımız pahalı ileri teknoloji ürünlerinin pis yan işlerini ucuza yaptırmak, dilediğimiz kadar ucuz enerji elde etmek için bu ülkeleri işgal etmeye gerek var mı ? Hiç yok. Hem zaten böyle bir işgal bize çok daha pahalıya mal olur. O ülkeleri işgal etmek için harcayacağımız cephane ve insan gücünün maliyetini bir düşünün. Bir de o ülkelerde üretimi sağlamak için bulundurmamız gereken asker, silah

ve işgücü sayısını. Ya da işgal ettiğimiz ülkede Almanya'ya benzer bir düzen kurmamızın, gerekli altyapının, yeni kurumların maliyetini... Ki biz iki Almanya'nın birleşmesinde bunun bize çok pahalıya mal olduğunu gördük. İşgal yoluyla elde

edeceğimiz bir kilo domatesin Berlin'e maliyeti yüz binlerce markı bulur. Şimdiki maliyetimiz ise birkaç kuruş..."

Salonda bulunanlar ortak bir heyecana kapılmışlardı. Geleneklerinde hiç olmamasına rağmen var güçleriyle En Büyük Toton Şövalyesi'ni alkışlamaya başladılar.

En Büyük Toton Şövalyesi'nin bu önemli konuşması en çok da Büyük Toton Kalem Şövalyesi'ni heyecanlandırmıştı. Bu konuşmanın her kelimesi mutlaka "Gizli Büyük Toton Şövalye Tari-hi"nde yer alacaktı ve Büyük Toton Kalem Şövalyesi kan ter içinde not alıyordu. Kısa alkış molasından sonra En Büyük Toton Şövalyesi devam etti:

"Büyük bir paradoks yaşıyorduk. Bir yandan eski En Büyük Toton Şövalyesi ve fikir arkadaşlarının düşüncesi vardı ki, onlar Hitler'in oğlunun bulunup onun manevî liderliğinde Dördüncü Reich'ın kurulmasını istiyorlardı. Hitler'in vârisinin Alman toplumunu harekete geçireceğine inanıyorlardı. Evet bu doğrudu. Ama Hitler'in oğlunu bulmak için geç kalmıştık. Ya da Almanya'nın kurduğu yeni düzenin süreci erken başlamıştı. Almanya'nın dinamizmine set çekemezdik. Daha önce söylediğim gibi yeni düzeni kuranların hemen hepsi şövalyeydi. Hitler'in oğlu birkaç yıl önce bulunsaydı, belki Almanya'nın bu yeni dinamizmi ile onun arasında bir sinerji yaratılabilirdi. Ama bir türlü senkronizasyon sağlanamadı. Gelinek noktada ise Dördüncü Reich'ın kurulması için Hitler'in oğluna ihtiyaç kalmamıştı. Zaten Dördüncü Reich kurulmuştu. Ancak eski En Büyük Toton Şövalyesi ve onun temsil ettiği geleneksel güçler mutlaka Hitler'in oğlunu bulmak istiyorlardı. Belki de onunla birlikte Almanya'yı eski günlerde olduğu gibi bir maceraya sürükleyebileceklerdi. İşte bu gerçeklerden yola çıkarak, Toton Şövalyelerinin politikasını değiştirmeleri gerektiği ortaya çıktı. Sizlerin onayıyla artık Almanya'da yeni bir sayfa açıyoruz. Bundan sonra en önemli amacımız Dördüncü Reich'ı korumak olacaktır. Tabii yine de yüce Führeri-mizin oğlu ortaya çıkarılırsa, ki bunu en az bizler de sizler kadar istiyoruz, onun yeni Pax Germania'da atalanna layık bir yeri olacaktır."

En Büyük Toton Şövalyesi'nin konuşması yine alkışlarla kesildi. O da Büyük Toton Kalem Şövalyesi'ne işaret ederek konuşmasının bittiğini bildirdi.

Salona yeniden sessizlik hâkim olunca Büyük Toton Kalem Şövalyesi ayağa kalktı:

"Şövalyeler, En Büyük Toton Şövalyesi'nin tarihî söylevi bitti.

Önümüzdeki günlerde yeni politikamızın programlanması için En Büyük Toton Şövalyesi başkanlığında, büyük Toton Şövalyeleri ve yerel şatoların büyük temsilcilerinin katılımıyla Berlin'deki merkezimizde bir toplantı olacaktır. Toplantı tarihini daha sonra bildireceğiz. Siz şövalyeler de bundan sonra geleneklerimize uygun olarak, yerel şatolarda büyük temsilciler aracılığıyla gelişmeleri öğrenecek ve talimatları alacaksınız..."

Siyasî ve stratejik bir kararla İğdır il olmuştu. Kasabayken bir gecede vilayet olan İğdır'da kaydedilen değişiklik de hemen göze çarpmaya başlamıştı.

Önce Hükümet Konağı'ndaki tabela değişmiş, kabartma pirinç harflerle "İĞDIR VALİLİĞİ" yazılmıştı. Kaymakamın yerine vali gelmiş, vali muavinleri de onun yanındaki yerlerini almışlardı. Bakanlıkların il müdürlükleri açılmış, emniyet teşkilatına kadro takviyesi yapılmıştı. Eskiden bir ilçe emniyet müdürü varken, şimdi İğdır Emniyeti neredeyse müdürden geçilmez olmuştu.

Kısaca, İğdır il olur olmaz hemen altı yüz devlet memuru kadrosu da yanında sanki promosyonmuş gibi sunulmuştu.

Tabelalarda yapılan değişikliğe karşın halkın yaşamında hemen hiçbir değişiklik gözlenmemişti doğal olarak.

İğdır'ın yeni müdürlüklerinden birinde, yeni tayin olmuş yetkilinin telefonu çaldı. Yetkili çay bardağında kalan son yudumu içti, genzini temizledi ve ahizeyi kulağına götürerek kendini tanıttı.

Karşı taraf polis memuru olduğunu belirtti. Adını ve sicil numarasını açıkladıktan sonra mesajını iletti:

"Amirim sınır kapılarına fotoğrafı ve eşkali dağıtılan Akın De-del adındaki şahıs biraz önce Dilucu Kapısı'ndan Azerbaycan pasaportuyla yurda giriş yaptı."

Yetkili teşekkür edip telefonu kapattı.

Ardından kendisine verilen talimat gereği, İğdır'da başka bir telefon numarasını çevirdi ve doğrudan Başbakanlığa bağlı olan kardeş sayılabilecek kurumdaki yetkili kişiye tekmil verdi.

Yetkili işini yapmıştı, ama huzursuzdu. Odacısına bol şekerli bir Türk kahvesi sipariş etti. Sigarasını yakarak düşünmeye başladı. Yetkili düşünürken İğdır'dan başlayan telefon zinciri Ankara ve

İstanbul üzerinden Antalya'ya kadar ulaşmıştı. Son telefonu açan Ağabey'di. Haber kısaca ona da iletildi.

Ağabey hiç düşünmeden talimatını verdi:

"Malum şahsı takip edin. Her hareketinden haberdar olmak istiyorum. Doğrudan bana rapor verilecek."

Ağabey, telefonu kapattıktan sonra, "Akın efendi, oynadığın oyuna sonunda beni de dahil ettin. Bakalım bu işten ne çıkacak ?" diye söylendi. Ardından telefona çağrıldığı odadaki aynada kıyafetini kontrol etti ve bulunduğu otelin balo salonunda yapılan

Akdeniz Ülkeleri Güvenlik Konferansı'na katılmak için dışarı çıktı.

Ağabey kararını anında verirken İğdır'daki yetkili kahvesini ve sigarasını bitirmişti, ama hâlâ kararsızdı. Bir sigara daha yaktı. Dumanını ciğerlerine çekti, sanki aynı anda kararsızlığından sıyrılmıştı. Telefonun ahizesini eline aldı ve İstanbul'daki bir numarayı tuşladı.

Kısa konuşmasından sonra yetkili adeta rahatlamıştı.

O sabahki telefon trafiğindeki son nokta, İstanbul'dan Doğu Karadeniz yollarında bulunan Kari Krenchel'in cep telefonuna gelen bir mesajla kondu.

Mesaj geldiğinde Kari Krenchel, Rize'yi geçmiş Trabzon'a doğru yol alıyordu. Hızını azalttı. Yol tabelalarını okuya okuya cipi sürmeye devam etti. Ofa geldiklerinde Krenchel direksiyonu "şehir merkezi" yazan tabelanın gösterdiği yöne kırdı. Çok geçmeden kasabanın merkezindeydi.

Gözleriyle çevreyi taradı ve duvarında "PTT" yazan binanın önünde cipi durdurdu. Kantağı kapattı ve tam dışarıya adımını atacaktı ki, bir trafik polisi cipin yanına geldi ve oraya park yapmanın yasak olduğunu anlatmaya çalıştı.

Kari Krenchel polisin uyarısını anlamış olmasına rağmen, "Telefon telefon..." diye durmaksızın papağan gibi tekrarlıyordu. Sonunda trafik polisi pes etti ve Krenchel'e cipini park edebileceği resmî plakalı araçlara mahsus park yerini işaret etti.

Neonazilerin bulunduğu cip de hemen arkasına yanaştı. Krenchel Brigitte'ye ve arkadakilere kendisini araçta beklemelerini söyledi, ardından postaneye girerek bir telefon kartı satın aldı.

Binadan dışarı çıktı, çevresine bakındı ve karşı köşede bir umumî telefon kulübesi gördü. Oraya doğru ilerledi, kabine girdi ve cep telefonuna gelen mesajda yazılı İstanbul numarasını tuşladı.

I

Karşı taraf telefonun ikinci çalışmada ahizeyi kaldırdı. Telefona bakan kişi kulağına gelen konuşmaları dinledikten sonra karşı tarafa yanıt vereceğine odada oturan birine döndü ve "Reis herhalde seni arıyorlar, adamın teki gâvurca konuşuyor" dedi.

Gaffar ağır ağır yerinden kalktı ve ahizeyi kulağına götürdü. Sokakta öğrendiği Almanca'sıyla kendini tanıttı.

Kari Krenchel sonunda Almanca konuşan biriyle irtibatı sağlayabilmişti:

"Neler oluyor Gaffar ? Bu önemli gelişme nedir ?"

Gaffar önce Krenchel'in nereden telefon ettiğini öğrendi ve umumî telefondan aradığını öğrenince de "Guten... Guten..." diyerek memnuniyetini belirtti. Çünkü umumî

telefonlardan yapılan konuşmaların izlenmesi cep telefonlanninkine göre çok daha zordu. Zaten mesajını dinleyecek bir üçüncü kişinin de fazla bir şey anlaması beklenemezdi. Sonunda Gaffar haberini verdi:

"Beklediğiniz misafir bu sabah Türkiye'ye girdi..."

Krenchel birden heyecanlandı. "Peki şimdi nerede ?" diye sordu.

Gaffar, Nahçıvan'dan Dilucu Sınır Kapısı'ndan Türkiye'ye girdiğini söylemekle yetindi.

Krenchel bu yanıtın tatmin olmamıştı. Israrla daha fazla bilgi istedi. Gaffar da tüm bildiğini anlatmaya koyuldu:

"Adam Azerbaycan pasaportuyla giriş yapmış. İğdır'a gittiğini tahmin ediyoruz."

Krenchel, Gaffar'a "İğdır" kelimesini harf harf söyletti ve not aldı. Daha kesin bilgi istiyordu, ama o an için Gaffar da daha fazla bir şey bilmiyordu. Ancak ilerleyen saatlerde bir şeyler öğrenmeyi umuyordu.

Krenchel adeta yalvarır gibiydi:

"Gaffar yardımına çok ihtiyacım var !"

Gaffar kibirli bir ses tonuyla cevap verdi:

"Yardım kolay. Yeter ki elimizden bir şeyler gelsin..."

Daha sonra iki adam telefonda Akın Dedel'in nereye gideceği konusunda fikir yürüttüler. O güne kadar izlediği yola bakarak Akın'ın Trabzon-Batım-Iğdır üçgenindeki Türk topraklarında bir yere gitmesi gerektiğine karar verdiler.

Gaffar, Krenchel'e Erzurum'da buluşmayı önerdi. Kendisi iki adamıyla en geç ertesi sabah Erzurum'a gidebilecekti. Krenchel ve beraberindekiler de ciple hemen Erzurum'a hareket etmeliydiler. İki grubun buluştuğu yer, Akın'ın gidebileceği üçgenin hipotenüsünün tam ortasıydı.

Krenchel, Gaffar'ın önerisini kabul etti ve en geç ertesi sabah Erzurum'da buluşmak üzere telefonu kapattı. Cipe geri döndü.

Brigitte Diels olanları öğrenince içi yine ürperdi. Akın'la bir daha karşılaşma ihtimali giderek artıyordu.

Krenchel'in ise aklı başka yerdeydi. Erzurum'a nasıl gidecekti? Cipun arka koltuğunda duran çantasındaki karayolu haritasını almak isterken, arkada duran araca gözleri takıldı. Neonaziler biralarını açmış gevezelik ediyordu. Hiddetle yanlarına gitti, teker teker ellerindeki bira kutularını topladı ve çöp bidonuna attı. Tek bir kelime bile etmemişti. Ardından haritasını aldı ve Brigitte'nin yanına oturdu. Yakın gözlüklerini taktı, haritada önce Erzurum'u, ardından Trabzon'u buldu. İki kentin arasında kırmızı çizgiyle

işaretlenmiş karayoluna baktı ve Brigitte'ye dönerek, "En iyisi önce Trabzon'a gidelim, oradan da Gümüşhane üzerinden Erzurum'a" dedi. Bu arada parmağının ucuyla genç kadına yolu gösteriyordu.

Krenchel'in arkasından, açık duran kapıdan bir ses geldi:

"No no..."

İkili dışarıya baktı. Güler yüzlü trafik polisi işaretparmağını yukarı kaldırmış, iki yana sallıyor ve "No no..." diye söyleniyordu.

Polis memuru direksiyon ile Krenchel arasına gövdesini sıkıştırdı ve işaretparmağıyla haritadan bulundukları Of u gösterdi. Daha sonra parmağı Bayburt'a doğru ilerledi, ardından Erzurum'da durdu.

Besbelli trafik polisi onları yakından izlemiş ve büyük bir işgüzarlıkla kestirme yolu gösteriyordu.

Kari Krenchel polisin elini sıkarak teşekkür"etti ve onun gösterdiği yöne doğru hareket ettiler.

63

Akın bulmayı umut ettiği malın, değerinden çok şey yitirdiğinden habersiz uyuklaya uyuklaya İğdır'a ulaştı. İlk iş olarak da taksi şoföründen öğrendiği bir esnaf lokantasına gitti ve karnını tıka basa doyurdu. Son günlerde Akın'm tüm öğünleri istisnasız bir şölen havasında ve kalitesinde geçmişti, ama şöyle güzel bir kuru fasulye ile pilavın yerini de hiçbir şey tutamazdı.

İğdır'da yemek yemekten başka yapacak bir işi yoktu Akın'ın. O da yemeğini bitirdikten sonra kentin otogarına giderek Kars otobüsündeki yerini aldı. Evet artık işin iyice sonuna gelmişti. En

geç birkaç gün içinde dünya kamuoyunun önüne çıkacaktı. Tabii yanında da Hitler'in oğlu olacaktı. Karnı doymuş, uykusunu da almış bulunan Akın yol boyunca Hitler'in oğlunun prezantasyonu-nu planladı durdu.

Önce İstanbul'da büyük bir basın toplantısı düzenleyerek Hitler'in vârisini dünyaya tanıttak, ardından onu saklayacaktı.

Sonra onun hakkında bilgileri gıdım gıdım verecek elindeki malın değerini sürekli yüksek tutacaktı.

Tabii ilk koşul olarak Hitler'in oğlunun basın danışmanlığını almalı, ona ajans hizmeti vermeliydi. Öyle bir sözleşme yapmalıydı ki, Herman A.'yla yapılacak her haberdan, röportajdan mutlaka nemalanmalıydı. Bu arada film haklarını da unutmamalıydı. Sonra Akın uzun bir süre bu işlerden ne kadar komisyon alacağını düşündü durdu. Sonunda hizmetlerine karşılık yüzde yirmiye uygun buldu. İlk başlarda yüzde yirmi beş diye

düşünmüştü, ama şimdi nedense yüzde beşlik bir ıskonto yapmıştı. Aslında tok gözlü adamdı Akın Dedel.

Otobüsün Kars'a varmasıyla Akın daldığı hayallere veda etmek zorunda kaldı. Otogardan çıkınca gözüne ilk takılan otel panosuna doğru ilerledi. Bir oda tuttu. Vakit iyice geç olmuştu, ama Akın eşyalarını bıraktıktan sonra resepsiyona dönerek görevlilerden en yakın nöbetçi meyhanenin adresini ve yolun tarifini aldı.

Akın'ın midesi bugün bayram yapıyordu. Öğlen yediği kurufa-sulye pilavdan sonra şimdi de rakıyla hasret giderecekti. Ancak meyhanede Akın'ı kötü bir sürpriz bekliyordu. Garson ezile büzü-le, "Beyim Kulüp rakısı yok, vakit geç oldu, bir yerlerden tedarik edemeyiz" diyordu.

Akın bu akşamık Yeni Rakı'yla idare edecekti, ama cebinden para çıkanp garsona uzattı:

"Tamam, ama yarın mutlaka Kulüp rakısı al e mi ?"

Garson hemen tahta ayaklı mermer masayı küçük tabaklarda taşıdığı mezelerle donattı. Akın rakısından ilk yudumu alınca keyifle bir "Oh" çekti.

İkinci kadehinden sonraysa yine hayallere dalmıştı.

Ertesi sabah Akın otelin resepsiyon görevlilerinden aldığı bilgiyle bir korsan taksi kiraladı. Çünkü normal taksi plakalı araçlar çok daha pahalıya gelecekti. Korsan taksiye vereceği günlük parayla İstanbul'da evinden havaalanına gidip gelemezdi.

Artık son etaptaydı. Kars'tan biraz kuzeye doğru hareket ettik-

ten iki saat sonra aradığı köy uzaktan görünmüştü bile.

Akın neşeyle çocukluğunun bir şarkısını söylemeye başladı: "Orda bir köy var uzakta, O köy bizim köyümüzdür. Gitmesek de, kalmasak da, O köy bizim köyümüzdür..."

Köye varınca Akın şoförden kendisini köy kahvesine bırakmasını istedi. "Selamünaleyküm" diyerek kahveye girdi ve gözüne kestirdiği bir masaya oturdu. Kahvedekilerin tüm dikkati yeni gelen bu yabancıya çekilmişti. Akın yavaşça çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Daha da etkili olması için 70-210 milimetrelık uzun objektifini ve flaşını takarak masaya bıraktı. Kahvedekilerden biri "Hoş geldin" dedi Akın'a. Sonra sırayla diğerleri de aynı sözü tekrarladılar. Akın da her birine ayrı ayrı yanıt verdi. Susamıştı. Kahveciye seslendi: "Usta bana bir çay versene." Kahvedekiler hemen itiraz ettiler:

"Kusura bakma, biz ısmarlayalım. Köyümüze fazla yabancı gelmez, onun için şaşırdık. Yoksa misafirimize çay da kahve de ikram etmeyiz biliriz."

Çayla birlikte kapı açıldı ve orta yaşlı bir köylü girdi içeriye. Kahvedekiler yeni geleni saygıyla buyur ettiler: "Hoş geldin muhtar..."

Belli ki köye bir yabancı geldiği hemen muhtara haber verilmişti. Muhtar doğruca Akın'm masasına geldi ve onunla tokala-şırken kendini tanıttı:

"Ben köyün muhtarı Cahit. Hoş geldiniz beyim." Bir sandalye çekerek Akm'ın yanına oturdu ve ona sigara ikram etti. Çaylar içildikten sonra muhtar Akm'a ziyaretinin nedenini sordu. Akın önce kendini tanıttı:

"Adım Akın Dedel, İstanbul'dan geldim. Gazeteciyim. Sınır ticaretini ve sorunlarını aktaran bir röportaj yapmak için bu bölgeye gelince sizin köye de uğramayı düşündüm. Çünkü uzun süre önce tesadüfen sizin köyünüzle ilgili ilginç şeyler duymuştum. O nedenle sizlerle bir tanışayım istedim."

Muhtar hemen İstanbullu gazeteciyi yanıtladı: "Bizler sıradan köylüleriz. Köyümüz de Anadolu'da gördüğün binlerce köyden biri. İstanbul gazetelerinin ilgisini çekecek hiçbir şey bulamazsın burada."

"Eskiden olsaydı belki haklı olabilirdin muhtar, ama artık zaman değişti. İnsanlar sizin köy gibi yerlerle çok ilgileniyorlar. Ben zaten

sizin köyün binaları, meralarıyla değil, sizlerle ilgileniyorum."

Kahvedekiler gibi muhtar da Akm'ın daha neler söyleyeceğini merakla bekledi.

"Sizin köye gelmemin nedeni, atalarınızın Alman olması muhtar. Onun için sizlerin ve köyünüzün haber değeri var."

Herkes muhtara bakıyordu. Kahvedekilerden hiç ses çıkmıyordu. Sonunda köylülerin sözcüsü muhtar konuştu:

"Çok zaman önce atalarımız değişik yerlerden gelmişler, ama ben bu köyde doğdum. Köyün en yaşlısı da burada doğdu. Bizler geçmişi unuttuk. Şimdi sade Türk köylüsüyüz."

"Öyle deme muhtar, etnik kökeninizi ortaya koyup kendinizi tanıtırmanız bundan siz de yararlı çıkarsınız."

"Nasıl yani ?"

"Mesela İstanbul'un yakınlarında Polonezköy diye bir köy var. Zamanında Polonyalılar yerleşmiş. Kendi kültürleriyle yaşamaya çalışmışlar. Şimdi İstanbul'un önemli bir turistik merkezi. Köylüler evlerini otele, pansiyona dönüştürmüşler. Gerek Türkler gerekse turistler Polonezköy'ü ziyaret ediyor ve bundan köylüler para kazanıyor."

Belli ki bu iş muhtarın kafasına pek yatmamıştı:

"Burası dağ başı, buraya hiç turist gelir mi ?"

"Gelir muhtar, gelir. Hatta cumhurbaşkanı bile gelir."

Köylüler iyice meraklanmıştı. Arkalarda oturan ak saçlı bir dede söze karıştı:

"Sen ne diyorsun, bizim köye kaymakam, vali bile gelmedi de cumhurbaşkanı mı gelecek ?"

Akın çektiği ilgiden memnun devam etti:

"Polonya cumhurbaşkanı Türkiye'ye geldiğinde Polonezköy'ü ziyaret etti. Alman cumhurbaşkanı yapacağı bir Türkiye gezisinde neden buraya uğramasın ?"

Köylülerin kafası iyice karışmıştı. Bunun farkında olan Akın duraksamadan devam etti:

"Muhtar, gelişmelerin önüne set çekemezsiniz."

"Atalarımızın Alman asıllı olması bize ne gibi özellik kazandırır ki ?"

"Muhtar sana dediğim gibi burası turistik bir merkez olur. Siz de iyi para kazanırsınız. Yabancı turistler Ermenistan sınırındaki Ani Harabeleri'ne kadar geliyor da sizin köye neden gelmesinler? Sen hele anlat bakalım bana köyünüzün tarihini..."

Kahvedekiler sandalyelerini Akın ile muhtarın oturdukları masaya yaklaştırdılar. Herkese çay servisi yapıldı. Bir müddet düşü-

nen muhtar sonunda konuşmaya başladı:

"Kaderin garip bir cilvesiyle atalarımız Almanya'dan kopup gelmişler ve Rus çarının iradesiyle burada iskân edilmişler. Bir müddet Rus egemenliğinde yaşamışız. Ardından bölgeye Türkler egemen olmuş. Atalarımız da anavatanlarına dönmekten tamamen umut kesip buradaki topraklarına dört elle sarılmışlar. Biz, sonraki nesiller bu olayı hep bir masalmış gibi dinledik."

"Peki Almanca konuşan yok mu köyde ?"

"Yok, daha doğrusu günlük konuşmamızda birkaç kelime var, ama kimse doğru dürüst bilmez Almanca."

Muhtarın doğru dürüst Türkçe bildiği de şüpheliydi ya !

"Peki muhtar, Alman hükümeti sizinle hiç ilgilenmedi mi ? Biliyorsun iki Almanya'nın birleşmesinden önce ulusal politikalarına göre anavatan dışında yaşayan Almanların ülkeye kazandırılması için çaba harcanıyordu."

"Biz burada unutulduk. Kendi yağımızla kavrulup gidiyoruz. Halimizden de memnunuz."

Bu muhtar çetin ceviz çıkmıştı. Ama Akın'ın mutlaka bir şeyler yapması lazımdı. Kalkıp muhtara sigara ikram etti. Sonra kahve-dekilere de.

"Muhtar, beni sizin köyünüze Alman bir yetkilinin ya da Almanya'dan birilerinin gelmediğine inandıramazsın."

Muhtar şaşalamıştı. Yaşlılardan biri söze karıştı:

"Sen de hiç laftan anlamıyorsun yeğenim. İstanbul'dan, Ankara'dan, Almanya'dan kalkıp bu köye gelmek için insanın senin gibi kafadan kontak olması lazım..."

Kahvedekilerle birlikte Akın da güldü. Tam bu sırada kahvenin kapısı açıldı, boyundan büyük bir tepsiyle bir çocuk girdi içeri. Herkes bu güzel mola sayesinde rahatlamıştı. Muhtar masada yer açtı, çocuk tepsiyi üzerine yerleştirdi. Ocakçı çayları tazeledi. Akın farkına varamamıştı, ama kurt gibi acıkmıştı. Taze lavaş ekmeklerine peynir, tereyağı ve bal koyarak dürüm yaptı ve birbiri ardına yuttu.

Keyif çayları da içildikten sonra herkes köydeki yabancının gitmesini beklerken, Akın hiç oralı değildi.

"Muhtar, siz benden çok şey saklıyorsunuz..."

"Nerden çıkarıyorsun böyle şeyleri, bizim saklayacak neyimiz olabilir ki ?"

"Yok öyle deme, ben bu köye boşu boşuna gelmedim. İstanbul'da yaptığım araştırmalar bana köyünüze önemli Alman misafirlerin geldiği gerçeğini gösterdi."

Kahve ölüm sessizliğine büründü.

Akın, "Acaba çok mu ileri gittim ?" diye düşündü. Olur ya bu köylüler sırlarını saklamak için onu ortadan kaldırabilirdi. Sonra, "Çok fazla macera filmi seyretmenin sonucu böyle marjinal fikirler aklıma geliyor" diye düşündü.

Kahvedeki sessizliği açılırken gıcırdayan kapının sesi bozdu. Akın'ın tuttuğu arabanın şoförü cep telefonu ile konuşarak içeri girdi. Telefonda, "Tamam erken gelmeye çalışacağım. İstanbullu gazeteciye bir sorayım bakayım, işi ne zaman bitecek ? Hadi görüşürüz" dediği duyuldu. Ardından Akın'a dönerek, "Beyim akşama önemli misafirler gelecekmiş. Evden haber verdiler. İşin ne zaman biter ? Geç kalmak istemem" dedi.

Başta Akın olmak üzere herkes rahatladı. Akın'ın bu saatte bu köyde ve sağ olduğu Kars'ta birileri tarafından biliniyordu. Bu da Akın'a güvenlik, artı bir güvenlik sağlamıştı. Ayağa kalktı, kahvedekilerle vedalaştı, kapıdan çıkarken muhtara döndü:

"Yarın yine geleceğim muhtar. Umanm daha iyi anlarız. Ben size daha somut öyküler anlatacağım, siz de benim öykümü tamamlayacaksınız.. "

Muhtar yanıt vermedi. Yumruklarını sinirden sıkmakla yetindi. Kahvedeki yaşlılar ise duyduklarına inanamıyormuş gibi Akın'ın yüzüne bakıyorlardı.

Beşinci bölüm

I

II

64

Büyük Toton Şövalyelerinin Berlin'deki olağan toplantısı şatafattan ve protokolden uzaktı. Toplantı salonuna gizli kamera so-kulsa bir büyük şirketin yönetim kurulunun çalıştığını sanırdınız. Duvarları tamamen deri ciltli kitaplarla kaplı salonun ortasında duran devasa dikdörtgen masanın etrafına sıralanmış takım elbiseli, çoğu yaşını başını almış adamların kendi aralarındaki konuşma kapının açılmasıyla kesildi. Herkes ayağa kalktı.

Kurşunî takım elbise giymiş ve beyaz gömleğine buz mavisi kravat takmış adam ağır ağır masanın etrafında dolaşarak kendisine saygı gösterenlerin ellerini sıktı. Masanın etrafındaki turu tamamladıktan sonra dikdörtgenin kısa kenarında tek başına duran diğer koltuklardan daha büyük deri makam koltuğuna geçti.

En Büyük Toton Şövalyesi William Hoepner makamına otururken, eliyle diğerlerinin de oturmasını işaret etti ve "Kılıçların temsilcisi Toton Şövalyesi lordlanm hoş geldiniz" dedi.

Ardından Büyük Toton Kalem Şövalyesi'ne dönerek, "Büyük şövalyelere ve şato temsilcilerine toplantının gündemini açıkladınız mı ?" diye sordu. Olumlu yanıt alınca da, "Lütfen toplantımızın notlarını alın ve 'Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi'nde yer almasını sağlayın" diye son direktifini verdi. Ve önünde duran bardaktan bir yudum su içerek tarihî konuşmasına başladı:

"Şövalyeler, olağanüstü toplantımızda Almanya'nın Avrupa'da nasıl bir süper güç haline geldiğini anlattım. Tabii eksik kalan bazı noktalar vardı. Bu hassas konular genişletilmiş toplantılarda dile getirilemez. O nedenle bazılarınızın bildiği, kimilerinizin ise hiç duymadığı önemli hususlar masaya yatıracağız ve yeni politikamızı saptayacağız. Burada konuşulanların çok azı yerel şatolarda şövalyelerle paylaşılacaktır, ama bizler bundan böyle yeni politi-

kamız çerçevesinde çevremizi, Almanya'yı yönlendireceğiz."

Yerel şatoların temsilcilerinden biri elini kaldırarak En Büyük Toton Şövalyesi'ne bir soru yöneltti:

"Bu tarihî toplantıda bizler de not alabilir miyiz ?" Yanıt olumsuzdu ve William Hoepner kaldığı yerden konuşmasını sürdürdü:

"Sizlere Almanya'nın Avrupa'ya egemen olma sürecini şövalyelerin başlattığını anlatmıştım. Buraya ilave edeceğim husus ise bu süreci bizler kontrol ettik ve etmeye de devam ediyoruz. Bizler kamuoyunda cismen bilinmiyoruz, ama tüm ipler bizim elimizde. Bunu bırakmaya da hiç niyetimiz yok. Yarım asırlık ülkümüzü hayata geçirdik ve ülkeyi

kapalı kapıların ardından bizler yönetiyoruz. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Öte yandan Almanya da çok değişti. Yeni nesiller bizi zaman zaman hayal kırıklığına uğrattı. Nerede yarım asır öncesinin ideallerine sıkı sıkıya bağlı Alman gençliği, nerede bugünküler ! Her insan emeğinin karşılığını almak ister. Bizim gibi, bir ideali hayata geçirmek isteyenlerin emeklerinin karşılığı da onur, şan ve saygıdır. Ama bizler gizli kalmaya zorunluyuz. Almanya için yaptıklarımızı, yapacaklarımızı kamuoyuna açıklarsak, kendini bilmez bazı Alman gruplarından ve uluslararası platformdan büyük tepki alırız. Bu nedenle gizliliğimizin altını bir kez daha çizmek istiyorum."

En Büyük Toton Şövalyesi'nin bu sözleri üzerine masada oturanlar hemen ceplerinden minyatür kılıçlarını çıkararak ucu kendilerine gelecek şekilde önlerine bıraktılar. Bu, şövalyeler arasında sırların gizli kalacağını gösteren hareketti.

William Hoepner bu sadakat gösterisinden memnun konuşmasına devam etti:

"Bildiğiniz gibi eski politikamız Alman kamuoyunu harekete geçirmek, bizim ülkümüzü onların da paylaşmasını sağlamak için büyük ölçüde ikinci bir Führer üzerinde yoğunlaşmıştı. Ama ne yazık ki geçen bu sürede bizler ikinci bir Führer yaratamadığımız gibi Hitler'in yasal vârisini bulma girişimlerimiz de sürekli çıkmaza girmişti. Sovyetler Birliği'nin dağılması bize Almanya'yı süper güç yapma fırsatını getirirken Hitler'in oğlunu bulabilme ümidini çoğaltan önemli veriler de verdi. Ama olağanüstü toplantımızda açıkladığım gibi, Almanya'nın süper güç olma süreci son hızıyla sürerken, Hitler'in oğlunu bulup ortaya çıkarma eşzamanlılığını bir türlü yakalayamadık. Şimdi geldiğimiz noktada sizlere bütün açık yürekliliğimle söylemek zorundayım ki, Hitler'in oğluna ihtiyacımız yok !"

Toplantıdakilerin yarısından çoğu En Büyük Toton Şövalyesi'nin bu son sözleri üzerine donup kalmışlardı. Şaşırmayanlar ise William Hoepner'in iç kabinesi yani çok yakın çalışma arkadaşlarıydı.

Hoepner kendisine olası bir soru yöneltilmemesi için aceleyle konuşmasına kaldığı yerden devam etti:

"Şimdi Hitler'in oğlu ortaya çıkarsa, Alman kamuoyunun önemli bir kesimi gibi şövalyelerin de çoğunluğu onun liderliğinde Dördüncü Reich'ı şeklen kurmak isteyecektir. Buna ne gerek var? Biz zaten Dördüncü Reich'ı fiilen kurduk. Artı, Alman kamuoyunun bir bölümü de Hitler'in oğlunun çıkıp Almanya'nın liderliğini ele geçirmesine sıcak bakmayacaktır. Tıpkı uluslararası finans ve siyaset çevreleri gibi. Boşu boşuna suları bulandırmaktan başka bir şey olmayacaktır bu. Tarihsel gelişim sonunda Dördüncü Reich ancak bizim kurduğumuz şekilde gerçekleşebilirdi. Eski En Büyük Toton Şövalyesi ve fikir arkadaşlarının politikasına göre hareket edersek, tarihi tekrarlamaktan öteye geçemeyeceğiz ve sonuç da çok büyük ihtimalle hüsrana olacaktır. Yıllar önce, şövalyeliğimin ilk yıllarında böyle bir konuşma yapacağım öngörülseydi, kesinlikle karşı çıkardım. Ama gelişmeler bizi bugün bu noktaya getirdi. Hitler'in oğluna ihtiyacımız olmadığı gibi, onun ortaya çıkması bize çok önemli sorunlar getirecek. Şimdi şövalyeler, hepimizin sorması gereken soru şudur: ne yapmalıyız ?"

Kuşkusuz En Büyük Toton Şövalyesi'nin bu soruya verecek yanıtı vardı, ama toplantıya

katılanların ağzından duymak istiyordu. Bu daha politik olurdu. Hem sorumluluğu tek başına almaz hem de fikir babası olarak başka bir şövalye tarihiye geçerdi.

Yerel şatoların, gözü yükselmekte olan hırslı bir temsilcisi söz istedi:

"O zaman onu ortadan kaldırmamız lazım."

Buna en çok En Büyük Toton Şövalyesi şaşınıyormuş gibi tavır takındı:

"Akla ilk gelen fikir belki de en iyi fikir değildir. Biraz daha beyin jimnastiği yapmanızı istiyorum sizden."

Çok geçmeden yeni seçilen Büyük Toton Güvenlik Şövalyesi söz aldı:

"Başka bir çözüm yolu yok. Bugüne kadar dünya Hitler'in oğlundan habersizdi. Haberdar olmalarına hiç gerek yok. Ortaya çıkarsa elimizi kolumuzu bağlar. Onu yok edelim."

Büyük Toton Savaş Şövalyesi de bir önce konuşanı destekledi:

"Bu büyük amaç için herkesi feda edebiliriz. Biz mademki Dör-

I

düncü Reich'ı kurduk ve bunun uğruna gerekirse tüm önderlerimizi bile feda edebilirdik, şimdi de etmeliyiz. Führer'in yasal vârisi de süper güç Almanya için feda edilmelidir."

Büyük Toton Girişim Şövalyesi seçilen Frank Neurath da söz istedi:

"Bildiğiniz gibi uzun sayılabilecek bir süre Türkiye'de yaşadım. Türkiye'yi ve Türkleri hepinizden daha iyi tanıyorum. Elimizdeki bilgilere göre, Führer'in oğlu üç dört yaşlarında Türkiye'ye götürülmüş ve ülkenin doğu kesiminde bir yere bırakılmış. Büyük bir ihtimalle kırsal alanda büyüdü ve oralarda yaşıyordu. Takip ettiğimiz Türk gazeteci de bizleri o bölgeye sürükledi. Belki de yasal vâris Doğu Bloku'nda büyüdü. Çünkü Türk gazeteciyi Gürcistan'a kadar takip ettik. Eğer Doğu Bloku'nda büyümüşse sıkı bir komünist eğitim almıştır ki, biz onu bu saatten sonra ideallerimize uygun biri haline getiremeyiz. Eğer Türkiye'de kırsal kesimde büyümüşse kaba saba bir köylü olmuştur. Onu da ideallerimize uydu-ramayız. Sizlere Türkleri iyi tanıyorum dedim. Onlardan duyduğum bir atasözünü nakletmek isterim. Türkler 'Ağaç yaşken eğilir' derler, biz o coğrafyada yaşamış, elli yaşını aşmış bir adamı nasıl eğitir ve kendimize lider yaparız ? Salt Hitler'in testislerinden düştü diye onu kendimize önder seçemeyiz..."

En Büyük Toton Şövalyesi, Neurath'ın sözünü burada kesti ve Büyük Toton Kalem Şövalyesi'ne döndü:

"Lütfen testis bölümünü notlarınızdan çıkarın."

Ardından konuşmanın kıvamına geldiğini gören En Büyük Toton Şövalyesi başka bir

konuya dikkat çekti:

"Hitler'in yasal vârisi Türkiye veya Gürcistan'da evlenmiş de olabilir. Bu durumda eşi ve çocukları da ayrı bir sorun haline gelir..."

Evet bu da çok önemli bir sorundu. Yazarlar ve senaristlerin kaleme aldığı gibi şövalyeler de Hitler'in oğlunu hep aklı başında, üstün insan ırkının tüm özelliklerini taşıyan, bekâr, yakışıklı ve iyi eğitilmiş biri olarak hayal etmişlerdi.

Gerçi şövalyeler iki ülkede, Hitler'in oğlunu o günkü Almanya'ya, Alman yaşam tarzına ve politik, ekonomik, sosyal beklentilerine uyarlamak için birer tesis kurmuşlardı, ama karşılaşacakları kişinin hep vasatın üstünde bir insan olacağını hayal etmişlerdi.

En Büyük Toton Şövalyesi'nin kesin bir kararla, masaya vurarak konuyu kapatmasının zamanı gelmişti:

"Evet bize kalan tek seçenek bu sorunu kökünden halletmek oluyor. Bu durumda Türk gazeteciyi her zamankinden daha dikkatli izlemeliyiz. Türkiye'de evi, işi, eşi dostu sürekli kontrol altında tu-

tulmalı. Eğer Hitler'in oğlu olduğundan şüphelendiğimiz biriyle ortaya çıkarsa, daha ağızlarını açmadan susturulmaklar. Gazetecinin konuyla ilgili yazdığı tüm notlar da yok edilmeli. Tabii bu olayla bağlantımız da hiçbir zaman ortaya çıkmamalı. Unutmayın, Dördüncü Reich'in geleceği buna bağlı. Bu operasyon için Büyük Toton Para Şövalyesi istenildiği kadar bütçe sağlayacaktır. Operasyonu Büyük Toton Savaş Şövalyesi idare edecek ve gerektiği kadar adam kullanabilecektir. Tabii Türkiye'de görev yapan Kari Krenc-hel'e de en kısa zamanda bilgi verilmeli. Bu iş için bölgedeki tüm kaynaklarımızı kullanmalıyız. Hatta İstanbul'da kurduğumuz haber ajansım ve orada bizim için çalışan Türk gazeteciyi yakın ilişkide olan kadını da..."

Şövalyeler En Büyük Toton Şövalyesi'nin söylediklerini onaylarken, tam anlamıyla allak bullak olmuşlardı. Masada yaptıkları beyin jimnastiği Hoepner'in demir yumruğuyla ivedilikle yerine getirilmesi gereken emirlere dönüşmüştü.

Daha düne kadar Hitler'in oğlunu bulmakla yoğunlaşmış örgüt, artık onu yeryüzünden silmekle uğraşacaktı.

Dünya değişiyordu.

En Büyük Toton Şövalyesi konu üzerinde daha fazla spekülasyona girilmemesi için hemen gündemdeki ikinci maddeye geçti:

"Büyük şövalyeler ve yerel şatoların temsilcileri, asıl işimiz bundan sonra başlıyor. Tarihsel gelişim bizlere Dördüncü Reich'i kurmak için olanak sağladı, ama bunu korumak inanılmaz çok daha zor. Şimdiye kadar dünyanın dikkatini çekmeden dilediğimizi yaptık ve güçlü konuma geldik. Ancak önümüzde büyük bir savaş var ve bizler bu savaşa hazır olmalıyız. Bu savaş tankla tüfekte yapılmayacak. Sıcak çatışma olursa eğer, bu bizim topraklarımızın çok ötesinde olacak ve hiçbir Alman genci bu savaşta

ölmeyecek. İşte bu savaşa hazırlıklı olmalıyız..."

Toplantıda bulunanlar çoktan Hitler'in oğlu sorununu unutmuş, yaklaşmakta olan savaş haberleriyle ilgilenmeye başlamışlardı. En Büyük Toton Şövalyesi ise durumdan memnun devam etti:

"Yugoslavya'nın parçalanması ve Körfez Savaşı sürecinde Amerika'nın dünya düzenine karşı geldik. Bu belki ihtiyatsızca yapılmış bir hareketti, ters tepebilirdi, ama Almanya'nın çıkarlarıyla güçlü konuma gelmesi için bu iki oyun da tarafımızdan oynanma-lıydı. Şimdi önümüzdeki dönemde ister istemez Amerikan çıkarları ile Alman çıkarları çatışacaktır. Özellikle Ortadoğu'da. Ardından da Orta Asya'da... Artık bu konuya eğilmeliyiz. Somut önerilerinizi bekliyorum..."

Şövalyeler bu yeni soruna kafa patlatmaya çabalarlarken, Büyük Toton Savaş Şövalyesi izin isteyerek toplantı salonundan dışarı çıktı. Beş dakika sonra geri geldiğinde ise William Hoepner'e kimsenin anlamadığı bir işaret vererek Türkiye'deki operasyonun başladığı haberini getirdi.

65

Kari Krenchel operasyon emrini, Erzurum'da tıpkı bir önceki gün Gaffarla haberleştiği gibi önce cep telefonuna gelen bir mesaj, ardından umumî telefonla yapılan üstü kapalı bir emirle aldı. Toton Şövalyesi olduktan sonra öğrendiği en önemli şey verilen emrin tartışılmamasıydı. Örgütteki köklü değişikliği biliyor ve bunu düşündüğünde kendi kendine, "Her an her şey olabilir" diye mırıldanıyordu.

Dördüncü Reich konusunda yeni seçilen En Büyük Toton Şövalyesi William Hoepner'le aynı düşünüyordu. Yeni emirle birlikte sürdürdüğü insan avının nihai amacı da değişmişti. Krenchel kendisine bile itiraf edemedi, ama bu değişiklikten hoşlanmış gibi görünüyordu.

Bu haberi paylaşabileceği, gelecekteki stratejisini tartışabileceği bir tek Brigitte Diels vardı. Neonazi moronların kafası böyle şeylere basmazdı. Almanya sokaklarından gelen bu serseriler Krenchel'e yük olmuştu, ama ileriki günlerde belki bir işe yararlardı.

Kari Krenchel, Brigitte Diels'e haberi kaldıkları otelin odasında verdi. Genç kadının ilk tepkisi "Neden ?" demek oldu.

Krenchel karşısındakine önce kendileriyle işbirliğine giderken ettiği yemini hatırlattı.

"Brigitte, bu yemine bağlı kalmalısın, beni anlıyor musun ?" Bu söz genç kadını biraz gerilere götürdü. Kısa bir süre önce Alman Şansölyelik binasının bir odasında Herr Schmidt'in nezaretinde gamalı haçlı bayrak ve küçük üzerine ettiği yemini anımsadı. Evet orada her koşulda şövalyelere kesin itaat edeceğine söz vermişti. Ama o günden bu yana geçen süre çok kısa olmasına rağmen yaşananlar sıradan bir insanın tüm yaşamını dolduracak yoğunlukta idi. Evet, şövalyelere itaat etmeliydi. Bu nedenle yeni Führerlerini ve Akın'ı neden ortadan kaldırmaları gerektiğini Kari Krenchel'e sormadı bile. Sorsaydı da onun geniş açıklamalarda bulunmasını beklemiyordu.

Brigitte Diels bütün bunları düşünürken içinin ürperdiğini hissetti. Artık figüranlıktan çıkmıştı. Akın ele geçirilmek isteniyorsa mutlaka genç kadına da önemli bir rol düşecekti. Ve elbette Brigitte değişen konumuyla birlikte biraz olsun pazarlık yapma şansını ele geçirmişti. Zaman geçirmeksizin Krenchel'e sorusunu yöneltti:

"Haklısın Krenchel, şövalyelere ve buradaki tek temsilcileri olan sana mutlak itaat edeceğim. Ama şimdi senden küçük bir istekte bulunmamı umarım mazur görürsün !"

Kari Krenchel duraladı:

"Tabî ki Brigitte, anavatanımıza döndükten sonra şövalyelerin elleri sürekli omuzlarında olacak. Hiç farkına varmadan şövalyelerin yardımıyla önemli mesafeler kat edeceksin."

"Anavataına dönünce unutulmamak güzel bir şey tabî ki. Ama ben senden şimdi yapabileceğimiz bir şey istiyorum."

"Seni dinliyorum Brigitte."

"Akın'ı bulduğumuzda onun ortadan kaldırılması işini ben üstlenebilir miyim ?"

Kari Krenchel gülümsedi. Bu kız sandığından da çetin ceviz çıkmıştı. Eğer bu işi de başarıyla yapabilirse, hiç kuşkusuz şövalyeler arasında iyi üne sahip olacaktı.

"Tamam Brigitte o an gelsin. Türk gazeteci senindir. Ama öncelikle onu bulmalıyız. Bu kez de elimizden kaçmasına izin veremeyiz."

Brigitte aldığı yanıtı tatmin olmuştu. Sustu ve Akın'la karşılaştığında olacakları bir kez daha merak etti. Ardından da hayale daldı.

Kari Krenchel de düşünüyordu. Bundan sonra neler yapabileceklerini planlamaya çalışıyordu, ama elindeki veriler o kadar azdı ki sağlıklı bir plan yapamıyordu. En iyisi Gaffar'ın gelişini beklemektir. Belki Gaffar daha fazla bilgiyle gelirdi ve elindeki verileri de çoğaltırdı. Şimdilik Akın'ın binlerce kilometrekarelik bir üçgenin içinde olduğunu biliyordu.

Bu bilginin dışında her şey onların aleyhinde görünüyordu. Bir defa tarayacakları alan çok genişti. İkincisi bölgeyi hiç bilmiyordu. Ne coğrafyasını, ne yöre halkının dillerini, ne de gelenek ve göreneklerini. Operasyonun başansı bir bakıma Gaffar'ın becerisine kilitlenmişti ki, bu da Kari Krenchel'i rahatsız ediyordu.

Evet Gaffar'a mahkûm olmuşlardı. Kari Krenchel saatine baktı. Oturduğu koltukta gözleri kapalı uyuklayan Brigitte'ye seslendi:

"Hadi havaalanına gitmemiz gerek. Gaffar'ı karşılayalım. Baka-

lım bizim için iyi haberleri var mı ?"

Brigitte Diels silkindi. Kurduğu hayalin en güzel anında düşler âleminde çıkarılmıştı. İsteksizce Krenchel'i takip etti.

Gaffar Erzurum'a iki adamıyla birlikte gelmişti. Havaalanından dönerken hemen Kari Krenchel'in yanına oturmuş, Brigitte Diels de iki adamla arka koltuğa sıkışmıştı. Krenchel ile Gaffar yol boyunca havadan sudan konuştular. Brigitte ise tek kelime bile etmedi. Otele gelince Gaffar adamlarını Krenchel'in ayırttığı odalara gönderdi.

Krenchel, Gaffar'ı kendi odasına götürdü. Bir an önce yeni haberleri almak istiyordu. Ama Gaffar onu hayal kırıklığına uğrattı. Yeni bir şey yoktu.

Kari Krenchel, Gaffar'ın kendisine söylediğinden daha fazlasını bildiğine emindi, ancak bu inatçı adamı nasıl konuşturacaktı ?

66

Unutulmuş bir köşede tek basma bir çobandı. Birkaç baş hayvandan oluşan mütevazı bir sürüsü vardı. Kentte yaşayan birine göre, uzun süre öylesine beklemişti. Ama tüm zamanların çobanına göre geçen süre hiç de uzun değildi. Önce yanına bir başka çoban ve küçük bir sürü geldi. Onu bir başkası izledi. Onu da bir başkası.

Bu unutulmuş köşede büyük bir sürü oluştu. Tam on dört çoban hayvanları yürütüyordu güneşe doğru. Artık beklemeye tahammülleri yoktu.

Ne sıcak etkiliyordu onları ne de açlık. Çobanlar zaman zaman gözlerini kısarak güneşe bakıyor ve günün batmasına daha ne kadar vakitlerinin kaldığını anlamaya çalışıyorlardı. Büyük sürü tozu toprağa katarak hızla ilerliyordu. Güneşe doğru ilerliyordu...

Akın sabah otelden çıkarken, sivil giyimli ama sanki izne çıkmış genç subay görüntüsü veren iki kişi de otele giriyordu. Akın bu karşılaşmayı önemsemeyerek ve de hemen unutarak kendisini bekleyen arabaya bindi. Bu kez daha başarılı olacağını umuyordu. İnatçı muhtarlar neler konuşacağını kafasında kurarken, aynı anda otele gelen iki gençten biri daha somut bir şey yapıyordu. Cep telefonundan bir numara tuşladı, karşıdan yanıt gelince de hemen raporunu verdi:

"Evet efendim, malum şahısla temas kurduk. Ancak birkaç da-^WKfeWg o çıkıyordu. Otel görevlileri ak-

şama geri döneceğini söylediler. Talimatınızı bekliyorum efendim."

Telefondaki ses:

"Sadece uzaktan izleyin, yanına kimseyi yaklaştırmayın. Bakalım neler yapıyor ?"

Gençlerden biri otelde kalırken, diğeri otel görevlisinden aldığı taksicinin adresine doğru yola koyuldu.

Akın arabanın camından değişen doğal g zelli lere bakarken şansının daha yaver gitmesini diliyordu.

şoför köye girdiklerinde bir önceki günkü alışkanlığıyla hemen kahvenin önüne park etti. Akın arabadan indi.  evresine bakındı, ortalıkta kimseler görünmüyordu. Kahveden içeri girdi. Sadece bir masa doluydu. Muhtar ve iki yaşlı adam sohbet ediyorlardı. Akın onların masasına yöneldi:

"Merhaba!"

Masadan kimse Akın'ın yüzüne bile bakmadı. Nice sonra muhtardan ses geldi:

"Merhaba, ama hoş geldin diyemeyeceğiz. Yine neden geldin ?"

"Muhtar bugün çok aksisin. Biraz sohbet ederiz diye düşündüm. Ama bu kahvede değil. D n  ay i e i e midem kaynadı vallahi. Gelirken bir benzin istasyonunda güzel bir lokanta gördüm. Saat de neredeyse öğlene geliyor. Hadi gelin, hem bir şeyler yer hem de laflarız..."

Masadakiler birbirlerine baktılar. Karar vermekte zorlanıyorlardı. Muhtar bu yabancı gazeteciyi köyden uzaklaştırmanın iyi olacağını düşündü ve Akın'ın teklifini kabul etti.

Hep birlikte arabaya doldular ve gerisingeriye yol almaya başladılar. Çok geçmeden yol kıyısında genellikle kamyonlara hizmet veren bir benzinliğe vardılar. Küçük lokantada yemek  eşitleri azdı, ama kamyoncuların yeri olduğundan bol miktarda rakı vardı.

şoför aceleyle bir şeyler yedikten sonra  tana sıkıla civardaki bir köyde kuzeninin yaşadığını ve birkaç saat onu görmeye gidip gidemeyeceğini sordu.

Akın ve köylüler daha ilk kadehlerindeydiler ve önlerinde uzun sayılabilecek bir zaman vardı. şoförün uzaklaşması Akın'ın da işine geldi.

 kinci kadehte hemen herkesin dili çözüldü. Akın yine aynı konuya girdi:

"Muhtar seninle d n anlaşamadık. Sen de bir şeyler sakladın benden. Ben de senden. Dilersen önce ben sana sakladıklarımı anlatayım. Sonra da sen..."

"Benim saklım gizlim olmaz, ama hele sen anlat bakalım." "Yok  yle deme muhtar, senin de saklın gizlin olduğunu sen de biliyorsun, ben de. Hele köyün yaşlıları daha da çoğunu biliyorlar" diyen Akın masadaki iki yaşlının meraklı bakışları altında yenilediği öyküsünü anlatmaya başladı:

"Ben sizin köyde yaşayan birini arıyorum. D n bu yüzden sizin ağzınızdan laf almaya çalıştım. Benim aradığım kişinin adı Her-man A. Sizin köyde doğmadı, ama büyüdü. Yıllar  nce Almanya'dan bu köye getirilmişti. Onun için sizin köyle Almanya'nın bağlantısını arayıp durdum. Ama siz de ser verdiniz sır vermediniz." "Kimdir be Herman A. ? Neden onu arıyorsun ki!" Akın boşalan kadehlere rakı doldurdu ve anlatmaya devam

etti: "Muhtar, şimdi sıkı dur. Ancak filmlerde olabilecek bir şey gerçekleşti ve Herman A.'nın başına talih kuşu kondu. Ona büyük bir miras kaldı..."

Bardağını ağzına götüreren yaşlılardan biri bu sözler üzerine dondu kaldı. Muhtar hemen inisiyatifi ele aldı:

"Sen ne diyorsun be hemşerim. Bizim köydekilerin Almanya'yla bir bağlan yok ki, böyle bir miras düşün. Hem Herman A. adında kimseyi tanımıyoruz biz."

"Hemen kestirip atma muhtar. Sana Herman'ın başına büyük bir miras kondu diyorum."

"Tamam senin dediğin Herman'ın basma talih kuşu konmuş olabilir, ama bundan bize ne ?"

"Muhtar sen anlamak istemiyorsun. Herman yıllar önce Almanya'dan sizin köye getirildi, şimdi ellili yaşlarında olmalı. Mutlaka çoluk çocuğu vardır. Kendisine kalan miras büyük para, işine çok yarar."

Masadaki yaşlılardan biri söze karıştı:

"Benim anlamadığım şey şu. Sen gelip bizim köyde yaşayan birine Almanya'daki yakınlarından miras kaldığını müjdelemek istiyorsun. Sözünü ettiğin kişiyi sen tanımıyorsun ki, bize soruyorsun. Peki sana ne bu mirastan ? Senin ne çıkarın var ?"

Yaşlı adam tam da "çarıklı erkânıharp" denilen tiplerdendi. Evet konuya çok güzel neşter atmıştı. Akın kısa bir süre düşündükten sonra yanıtladı:

"Almanya'daki akrabaları bir tesadüf sonucu benimle karşılaştılar. Uzun zamandır bu Herman A.'yi arayıp bulamıyorlarmış. Eğer onu bulursam mirasın yasal işlemleri tamamlanacak ve diğer hissedarlar da kendi paylarını kullanabilecekler. Ancak Herman ortaya çıkmadığı için bu büyük mirastan kimse yararlanamı-

I

svs

yor. O nedenle Herman'ı bulma işini bana verdiler. Bu iş için elli bin dolar önerdiler. Ama Herman'ı bulamazsam elli bin yerine nasihat alacağım. Oysa ben seve seve bana düşen paranın yarısını yani tam yirmi beş bin doları beni ona götürecek kişiye verebilirim. Yoksa ben de bir şey kazanamayacağım. O nedenle ortaklık teklif etmek benim de işime gelir."

Akın sustu ve rakısından bir fırt çekti. Sonra masadakilerin yüzlerine baktı. Konuşmasının etkisini değerlendirmek istiyordu. Yaşlılar düşünceli düşünceli, "Çok para !" diye mırıldandılar. Muhtar hiç oralı değil gibiydi. Ama sonunda o da yaşlıları onaylama gereği duydu:

"Evet, yirmi beş bin dolar büyük para..." Akın hemen akına geçti:

"Evet küçük bir bilgi için bana düşen paranın yansını veriyorum. Oysa ben buraya kadar gelebilmek, izleri sizin köye dek sürebilmek için çok zaman ve para harcadım." Muhtar konuyu kapamaya kararlıydı:

"Sen de haklısın, ama yanlış iz üzerindesin. Bizim köyde aradığın kişi yok. Keşke olsaydı. Cömertliğin sayesinde iyi para kazanırdık. Senin için üzgünüm, ama yapacak bir şeyimiz yok..."

Akın pes etmeye niyetli değildi. Biraz daha üsteleyecek oldu. Muhtar kesip attı:

"Sen hiç laf anlamıyorsun. İstersen gel köye muhtarlıktaki belgeleri incele. Öyle birisi yok bizim köyümüzde. Benim belgelerime güvenmezsen nüfus idaresine git, köyün kütüğüne bak. Ama bizi de rahat bırak."

Akın'ın tüm sarhoşluğu bir anda geçti. Nasıl oldu da bunu atlamıştı. Köyün resmî nüfus kayıtlarını kontrol etmeyi akıl edememişti. Elin köylüsü ona güzel bir araştırmacı gazetecilik dersi veriyordu.

Masada herkes düşünceliydi. Bu sırada Akın'ın kiraladığı arabanın şoförünün gelmesi herkesi rahatlatmıştı. Akın hesabı ödedi ve muhtara, "Kahveleri de köyde içeriz artık" diyerek gitme sinyali verdi.

Köye doğru yol alırlarken Akın'ın ilk paniği geçti. Bu insanlar herhangi birini saklamak isteselerdi, onun ya kaydını tutmazlardı ya da yanlış kayıt tutarlardı. Ama yine de Akın ertesi gün nüfus idaresini de bir kolaçan edecekti.

Belki de Akın yaralıyordu. Belki de babası onu yanıltmıştı. Babasını da o Alman subay. Yanılmalar zinciri sonunda Akın bu köyde belki de çok büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı. Ancak Akın'ın

hemen pes etmeye niyeti yoktu. Muhtardan bir şey öğrenemeyeceğini anlamıştı. Bu nedenle özellikle yaşlılarla teke tek konuşmalıydı. Masada parayı duyunca yaşlılardan biri nasıl da donup kalmıştı. Araba kahvenin önünde durunca Akın düşüncelerinden sıyrıldı. Etrafına bakındı. Köy bir önceki gelişine göre çok daha hareketliydi. Kahveye girince içerisinin de kalabalık olduğunu gördü. Muhtar ocakçıya birer kahve söyledi. Kahvedekiler merakla yeni gelenlere bakıyor ve anlatılacakları bekliyorlardı. Akın aynı hikâyeyi bir de köylülere anlatmaya karar verdi, ama bu kez çevresindekilerin yüz ifadelerini daha dikkatli inceleyecekti.

Herkesle köy usulü selamlattıktan sonra, yani herkese teker teker "Merhaba" deyip, her seferinde de sağ elini sol göğsünün üzerine koyup selamladıktan sonra Akın konuşmaya başladı:

"Tamam arkadaşlar dün sizlerden çok şey sakladım. Şimdi olayın içyüzünü anlatacağım...." Akın'ın sözünü muhtar kesti:

"Buradaki herkesin aklını karıştırmaktan ne zevk alıyorsun? Hadi kahveni iç de efendi

efendi geldiğin yere dön."

"Muhtar size yemekte anlattığımı burada arkadaşlara tekrarlayacağım. Benim senin gibi gizlim saklım yok !"

Muhtar kıpkırmızı oldu. Kahvedekiler de meraklanmışlardı. Mırıltılar başladı. Akın bu fırsattan istifade revize edilmiş hikâyesini anlatmaya başlayınca kahvedeki gürültü kesildi. Muhtar bir köşede oturmuş pis pis Akın'a bakıyordu.

Akın tam sözde Herman A.'nın Alman akrabalarının kendisine vaat ettikleri elli bin dolarlık ödülü anlatırken kahvenin kapısı gürültüyle açıldı. İriyarı, saç sakalı birbirine karışmış, lastik çizmelerinden dışarı beyaz işlemeli yün çorapları çıkan, gri kapüşonlu kaban giymiş birisi içeri daldı. Selama sabaha gerek duymadı:

"Dün köye İstanbul'dan bir gazeteci gelmiş. Bu sabah dağda avlanmaya giden iki gençle karşılaştım, onlar söyledi. Köyün yakınlarındaki tepelerde sürüyü otlatırken kahvenin önündeki yabancı arabayı görünce daha fazla dayanamadım ve merakıma yenilip köye geldim..."

Anlaşılan bu yeni gelen köyün çobanıydı. Akın'ın geldiğini öğrenince sürüsünü tepede bırakıp bir koşu aşağıya inmişti.

Akın köyün çobanına da o ana kadar anlattıklarını özetledi ve şöyle devam etti:

"Herman A.'nın yerini bana gösterecek olana ödülümün yansını yani yirmi beş bin doları vereceğim..."

Kahvedekiler ikinci kez şaşılıyorlardı, ama olan bitenden ha-

bersiz çobanın bu tatlı sürprizle ilk karşılaşmasıydı. İster istemez ağzından sözcükler döküldü:

"Vay be, bizim Herman için yirmi beş bin dolar ha !"

Muhtar hemen ayağa kalktı ve çobana çıktı:

"Bütün köy mallarını sana emanet ediyor, sen de utanmadan onları bırakıp kanlar gibi dedikodu yapmak için kahveye geliyorsun. Utan be !"

Çoban herkesin ortasında azarlanmaktan fena halde bozulmuştu. Kekeleyerek özür diledi ve kaçarcasına kahveden çıkıp uzaklaştı.

Kahvedekiler de bu tatsız ortamdan uzaklaşmak için birer ikişer ortadan kayboldular. Geriye hiddetli muhtar ile Akın kaldı.

Muhtar, Akın'a doğru birkaç adım attı:

"Yeter artık sabnımı taşırdın. Sen gelmeden önce köyümüzde kış aylarının geçmesini

bekleyip huzur içinde yaşıyorduk. Yakında tarlalarımızı, bahçelerimizi sürüp ekmeye hazırlanacaktık. Aflatamızdan, babalarımızdan gördüğümüz gibi. Ama sen ortaya çıkıp abuk bir hikâyeye herkesin huzurunu bozdun. Böyle giderse anlattığın masala inananlar bile çıkacak. O zaman ne olur bu köylünün hali. Hadi şimdi köyden defolup git. Bir daha da ayak basma !"

Akın hiç oralı değilmiş gibi yanıtladı:

"Bir daha gelirsem ne olacak yani. Beni tehdit mi ediyorsun ?"

"Evet ulan tehdit ediyorum. Bir daha köye ayak basarsan, sana hoş geldin kahvesi yerine mermi sıkacağım."

"Muhtar, burası özgür bir ülke, dilediğim yere giderim. Gideceğim yere de kimse sınırlama getiremez. Böyle kabadayılıkla bir yere varamazsın. Ben istediğim zaman köye gelirim. Gerekirse jandarmayla gelirim, ama yine gelirim."

Kabadayılıkla bir şey olmayacağı gibi böyle ağız kavgasıyla da bir yere vanlamazdı. Akın çantasını omzuna aldı. Tokalaşmak için sağ elini muhtara uzattı. Ama yanıt alamadı. Dönüp arkasını kahveden çıktı.

67

Akın o akşam şehirdeki nöbetçi meyhanede gereğinden çok içti. Tabii ertesi sabah da uyanmakta ve ayılmakta zorluk çekti. İşin sonunda başansız olma fikri Akın'ı çok korkutuyordu. Son ayla-nnı hep Hitler'in oğlunu bulma ümidiyle geçirmişti, ama şimdi tıkanıp kalmıştı.

Başka bir iş olsaydı, Akın pes eder gerisingeriye dönerdi, ama bu olay farklıydı. Akın ya başarılı olacak ya da başarılı olacaktı. Başka seçeneği kalmamıştı.

Bir Türk kahvesiyle kendine gelmeye çalıştı. Ardından otel görevlilerinden nüfus idaresinin adresini ve yolunun tarifini aldı ve yürüyerek gitti.

Nüfus idaresi iki katlı bir binaydı. Giriş katındaki iç karartıcı salona baktı. Ardından çalışanları tek tek incelemeye başladı.

İnsan sarrafı Akın, sonunda orta yaşı geçmiş ama giydiği canlı renkler ve yaptığı biraz fazla makyajla genç görünmeye çalışan bayan memurun masasına tüm sempatikliğiyle yaklaştı. Kendini tanıttı:

"Adım Akın Dedel, İstanbul'dan geliyorum. Gazeteciyim. Bir sorunum var, umarım çözersiniz..."

Belli ki kadın bu sempatik tavırlardan hoşlanmamıştı. Sertçe yanıtladı:

"Ne istiyorsunuz ?"

Akın ayaküstü hikâye yazmaya başladı:

"Sormayın başım dertte. Bir iş için kentinize geldim. Buraya geldiğimi öğrenen bizim gazetenin yazı işleri müdürü ailesinin so-yağacını çıkanyormuş da büyük dedesinin merkeze bağlı bir köyden İstanbul'a göç ettiğini öğrenmiş. Bana mutlaka onun kayıtlarını bulmamı, bulmadan da İstanbul'a dönmememi bildirdi. Bu angarya yüzünden yardımınıza muhtacım..."

Kadın ilgilenmemişti bile, çatık kaşlarla Akın'a döndü:

"Sizin angaryanızı halletmek benim için ne denli büyük angarya olacak farkında değil misiniz ? Her önüne gelen böyle sudan bahanelerle memurları oyalarsa burada hiç iş yapamayız."

Akın biraz ısrar edecek oldu. Kadının hiç yanıt vermeden masasını topladığını gördü. Masasının altındaki çantasını eline alan bayan memur ayağa kalkarken Akın'ı azarladı:

"İstanbul'dan gelen gazetecisiniz diye angaryanızı yapmaya mecbur değilim. Hem de yemek saatinde hiç değilim. İyi günler beyefendi..."

Kadın çekip gitti. Akın önce kadının arkasından baktı, sonra saatine baktı. Evet yemek zamanıydı. Çaresiz binadan dışarı çıktı.

Zaman hızla geçiyordu ve Akın bir şey yapamıyordu.

Sağda solda dolaşıp, bir kahve içtikten sonra Akın öğle tatilinin bittiğini öngörerek yine kasvetli devlet dairesine döndü. Memurlar çalışmaya başlamıştı. "Acaba şansımı başka bir memurla mı deneyeyim ?" diye düşünürken öğle öncesi konuştuğu bayan

memurla göz göze geldi. Tabii ister istemez ayaklan bir kez daha onun masasına gitti. Yalvarır bir ses tonuyla isteğini tekrarladı. Hayret kadın bu kez onu terslemedi. Herhalde yemek öncesi kan şekeri düştüğü için keyfi yerinde değildi. Şimdi Akın'a tatlı tatlı bakıyor ve açıklama yapıyordu:

"Biliyorsunuz nüfus kayıtları halka açık değildir. Herhangi bir araştırma yapmanız için özel izin almalısınız, ama mademki İstanbul'dan geldiniz, size bir ayrıcalık yapayım. Benimle arşive gelerseniz, oradaki görevli arkadaş size istediğiniz kayıtları çıkarır."

Akın bayan memuru izlerken, "İşte vahşi cazibeme dayanamayan bir kadın daha" diye kendi kendine böbürleniyordu.

Bayan memur bir kapıyı açtı. Sonradan yapıldığı belli dik demir bir merdivenden aşağıya indiler. Besbelli burası eskiden binanın bodrumuymuş. Şimdi de arşiv olarak kullanıyorlardı. Çıplak ampuller geniş bir alanı aydınlatmaya çalışıyordu. Yıkılacak-mış gibi duran raflarda ciltleri yıpranmış büyük defterler vardı. Arşivle zıt görüntü çizen iyi giyimli, cana yakın genç bir adam on-ları karşıladı. Bayan memur arşiv sorumlusu olan genç adamı Akın'a tanıttı ve ne istediğini aktardı. Genç adam bayan memurun yardımıyla rafların birinden tozlu bir cilt çıkarıp masanın üzerine koydu. Bayan memur

yukan çıkarken, Akın defterin ilk sayfasını açmıştı bile. Evet istediği buydu. Merkez nüfus idaresine bağlı köyde yaşayan herkesin kaydı buradaydı.

Genç memur da büyük gayretle Akın'a yardım etmek istiyordu. Akın ona da bayan memura uydurduğu hikâyeyi tekrarlardı, yardıma gereksinimi olmadığını söyledi. Ama nedense memur kendi işine bakacak yerde masada Akın'ın karşısına oturmuş sanki onu kontrol ediyordu.

Akın nüfus kayıtlarında İkinci Dünya Savaşı yıllanna, az öncesiyle sonrasına bakıyordu. Gözüne ilginç bir aynntı çarpı. Bu köyde savaş yıllarında hemen hemen yok denecek kadar az çocuk doğmuştu.

Genç memurun, "Bu çok doğal savaşa katılmadık, ama o yıllarda askerlik üç dört yıl sürüyordu. Gençler evlenememiştir, evli olanlar da köylerine izne gidememiştir" demesinden düşüncelerini sesli dile getirdiğini anladı. Daha dikkatli olması gerekiyordu.

Nüfus kayıtlarından bir şey çıkmamıştı. Akın'ın bunu anlaması da birkaç saatini almıştı. Yine canı sıkıldı. Genç memurla vedala-şıp yukan çıktı. Bayan memura çok teşekkür etti. Ardından ka-çarcasma kasvetli binadan çıktı. Akşam ayazında bir sigara yaktı ve otele kadar yürüdü. Soğuk ve yürüyüş Akın'ı sakinleştin-

misti. Otelde fazla oyalanmadı. Kiraladığı arabanın şoförüne telefon etti. Ertesi sabah erkenden gelecekti. Akın'ın yapacak bir işi yoktu. Mecburen nöbetçi meyhanenin yolunu tuttu.

Akın demlenirken, oteldeki iki genç adamdan biri cep telefonundan günlük raporunu veriyordu:

"Malum şahıs bugün nüfus idaresinde daha önce gittiği malum köyün nüfus kayıtlarını inceledi. Ancak ne aradıysa bulduğunu sanmıyoruz. Şimdi civardaki bir meyhanede, ne yapmamızı emredersiniz."

"Etrafında şüpheli kimseler var mı ?"

"Hayır efendim."

"O zaman onu bir dakika bile gözden kaçırmayın. Her an her şeye de hazırlıklı olun. Şimdilik onun kılına zarar gelmesini istemiyorum."

"Anlaşıldı efendim."

68

Kari Krenchel yanılmamıştı. Gaffar söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Ama lafları ağzında geveliyor ve işe yarar tek kelime konuşmuyordu. Sabahlan gün doğarken gözlerini açan Krenchel can sıkıntısını Brigitte'yle paylaşmak için daha horozlar ötmeden genç kadının odasına telefon ederek onu uyandırdı. Uykularını tam alamamış garsonların servis yaptığı salonda kahvaltılannı ettiler.

"Brigitte, bu Gaffar'm herhalde bizden artı bir beklentisi var. Baksana adam konuşmuyor."

"Operasyondaki değişiklikten ona bahsettin mi ?"

"Hayır. Bu değişikliği öğrenirse korkup kaçmasından endişe ediyorum. Onun için bir şey söylemedim."

"Herr Krenchel bana kalırsa, önce bu değişikliği açıklayalım. Ondan sonra da beklentisini öğrenelim. Burada boş oturmakla bir şey elde edemeyiz."

Kari Krenchel biraz düşündü. Brigitte haklıydı. Belki de yaşının getirdiğı performans yetersizliğiyle bu kovalamaca oyunundan yorulmuştu. Kimi zaman sağlıklı düşünemiyordu. Evet, Bri-gitte'nin önerisini yerine getirmeliydi.

Tam bu sırada "Guten morgen... Guten morgen" diye salonun kapısında bağınp duran Gaffar'ı gördüler. Gaffar hemen masala-nna yanaştı ve aç bir kurt gibi garsonun getirdiklerine yumuldu.

309

Herkesin karnı doyduktan sonra Kari Krenchel özel konuşmak için Gaffar'ı odasına çağırdı. Brigitte Diels de ikiliyi takip etti.

"Herr Gaffar, Türk gazeteciden bir haber var mı ?"

"Yok Herr Krenchel. Kahvaltıya inmeden önce tüm bağlantıla-nma teker teker telefon ettim. Yeni bir gelişme yok."

Brigitte Diels ilk defa söze karıştı:

"Bakın Herr Gaffar burada boş oturmakla hiçbir şey olmuyor. Kimsenin beklentisi gerçekleşmiyor. Ne sizin ne de bizim !"

Gaffar'ın gözleri parlar gibi oldu:

"Biliyorsunuz gazeteciye aradığımız coğrafya oldukça geniş bir bölge. Mutlaka buralarda bir yerde olmalı. Tek bildiğimiz bölgeyi kesinlikle terk etmediğı."

Kari Krenchel, "Tam zamanı" diye düşündü ve söze girdi:

"Herr Gaffar planlanımızda küçük bir değişiklik oldu !"

Genç adam irkilir gibi oldu, ama renk vermemeye çalıştı:

"Nasıl yani ?"

"Şimdi size daha fazla gereksinim duyacağız. Tabii bunun karşılığını da katbeka alacaksınız !"

Gaffar'ın yüz hatları yumuşadı. "Balık tava geliyor" diye düşündü ve tek kelime konuşmadan karşısındakinin devam etmesini bekledi.

Kari Krenchel sanki midesi ağnyormuş gibi yüzünü ekşitti ve adeta fısıldar gibi konuşmaya başladı:

"Türk gazeteciyi bir an önce bulmalıyız."

Bunu Gaffar işin başından beri biliyordu. Krenchel devam etti:

"Yanında büyük ihtimalle bu yörede yaşayan bir başka kişi daha olacak..."

İşte bu Gaffar için yeni haberdi.

"Herr Krenchel, gazetecinin yanındaki adam kim ?"

Kari Krenchel kısa bir süre düşündü:

"Sıradan bir adam."

"Peki bu sıradan adamın tarifini bize verir misiniz ? Arama ça-ışmalarında işimize yarayabilir."

Kari Krenchel, Brigitte'ye baktı. Genç kadının gözlerinden bir ışık alamadı. Hayatında hiç görmediği bir adamın tarifini veremezdi. Ama doğru iz üzerindeyseler ve bu sıradan adam genetik olarak babasına benziyorsa, hiç değilse hayalinde çizdiği portreyi Gaffar'a anlatabilirdi. Acaba anlatmalı mıydı ?

"Azizim Gaffar, inanın gazetecinin yanında olması gereken kişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana da emirler Almanya'dan geliyor. Söylenen sadece bu !"

Brigitte derin bir nefes aldı. Bir ara Kari Krenchel'in çözülüp her şeyi Gaffar'a anlatmasından korkmuştu. Gaffar önüne gelen fırsatı kaçırmadı:

"Demek ki şimdi iki kişi arıyoruz. Tamam, tüm kaynaklarımı seferber edeyim, ama inanın bu iş sandığınızdan daha meşakkatli ve pahalı..."

Kari Krenchel doğru yolda olduğunu anladı: "Adamları bulmakla da işimiz bitmeyecek. Onları bulunca sanırım çok daha güç bir sorunla karşı karşıya kalacağız."

Gaffar bu cümleyi hazmetmeye çalışırken suskunluğunu sürdürdü. Krenchel devam etti:

"Bu iki kişinin yok edilmeleri gerekecek ?" Gaffar vurgun yemiş balık gibi oldu, ama kısa sürede kendini toparladı.

"Burası babanızın çiftliği değil. İstedığınız kişileri bulup yok edemezsiniz !"

Kari Krenchel anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Karşısındaki adamın damarına basmak istemiyordu.

"Tabii burası bizim çiftliğimiz değil. Sizin ülkeniz. Ama bu sorun bizim için çok mühim. Mutlaka halletmemiz gerek. Bunun için sizinle daha sıkı işbirliğine girmemiz lazım. Almanya'daki dostlarımız sizin işbirliğiniz karşısında her türlü masrafı ödemeye hazırlar..." Odaya tam bir ölüm sessizliği çöktü. Herkes düşünüyordu. Kari Krenchel Gaffar'la konuşmasında bir hata yapıp yapmadığını düşünüyordu.

Gaffar da kendisine önerilen bu iş için ne kadar isteyeceğini düşünüyordu.

Brigitte Diels ise, "Kartlar ortaya açıldı. Bakalım bu eli kim kazanacak ?" diye düşünüyordu.

Gaffar'ın konuşmaya başlaması odadaki sessizliği bozdu: "Tamam sizinle her türlü işbirliğine giderim, ama bu biraz pahalıya mal olur." "Ne kadara ?"

"Üç yüz bin Amerikan dolarına..." Kari Krenchel derin bir nefes aldı ve gülümsedi: "Ama dostum sen de talimin edersin ki, bu kadar parayı yanımda taşıyamam ve istediğin anda çıkarıp sana veremem."

Gaffar bozulur gibi oldu. Bu adam onunla dalga mı geçiyordu ? Yoksa görüldüğünden daha mı acemiydi ? Sert bir sesle karşısındakini yanıtladı.

"Bu para sizin yanınızda olsa bile alıp cebime sokmamı bekle-

i

311

miyorsunuz herhalde. Şimdi size Almanya'da yaşayan bir arkadaşımın adını ve adresini vereceğim. Para ona nakit olarak teslim edilecek."

Kari Krenchel'e göre hava hoştu. Hemen Gaffar'dan arkadaşının adını, adresini ve telefon numaralarını aldı ve izin isteyerek Brigitte'nin odasına gitti. Oradan sakın kafayla telefon ederek gerekli ayarlamaları yapacaktı.

Gaffar ile Brigitte karşılıklı oturmuş, tek kelime etmiyor Krenchel'in dönüşünü beklerken düşünüyorlardı.

Brigitte, "Çok basit. İki cümleyle Akın'ın ölümü için anlaşma sağlandı. İnsan hayatı üzerine pazarlık yapmak hep böyle basit mi oluyor acaba ?" diye düşünüyordu.

Gaffar'ın aklı ise paradaydı. Krenchel kendisiyle pazarlık etmediğine göre az istemişti anlaşılan. "Ulan keşke beş yüz bin dolar isteseydim" diye aklından geçirdi. Sonra da,

"Belki Almanya'dakiler pazarlık yapacaklar benimle. Anlaşılan Krenchel'in fazla yetkisi yok. Neyse en fazla iki yüz elli bine düşerim" diye düşündü.

Kari Krenchel'in odaya geri dönmesi uzadıkça Gaffar pipirik-lenmeye başladı. Ayağa kalktı sıkıntıyla odada volta attı. Yeniden koltuğa oturdu. Pazarlık yapılırsa iki yüz bin dolara kadar düşmeye karar verdi. Sonra da iki yüz bin dolan nasıl harcayacağıyla ilgili hayal kurmaya başladı.

Krenchel'in odaya girmesiyle Brigitte ile Gaffar düşüncelerinden sıyrılıp sonucu öğrenmek için sabırsızlandılar.

Krenchel geciktiği için özür dileyerek söze başladı. Tamam Al-manya'dakiler istenen parayı kabul etmişlerdi. Gaffar rahatlamıştı. Ama hemen ardından kendi kendine hayıflanmaya başladı: "Ulan eşeklik ettim. Beş yüz bin isteyecektim..."

"Bu arada Almanya'daki merkezimiz sizin arkadaşınızla da hemen telefonla temas kurdu Herr Gaffar. Altı saat içinde para hazırlanıp arkadaşınıza teslim edilecek."

Gaffar teşekkür etti. Birkaç telefon görüşmesi yapmak için odasına gitmek istediğini söyledi. Krenchel, "Umarım Türk gazetecinin izini sürmeye gidiyorsunuz ?" dedi.

Gaffar odadan çıkarken pişkince yanıtladı:

"Hayır Herr Krenchel, önce Almanya'daki arkadaşımı arayacağım. Parayı teslim alınca neler yapması gerektiğini anlatacağım. Sonra da birkaç özel işim için sağı solu arayacağım."

"Peki ya Türk gazeteci ?"

"O iş kolay. Önce paranın teslim edilmesini bekleyelim de..."

69

Bir gece önce ölçülü içmesinin yararını sabah kahvaltısında gören Akın, önüne konan her şeyi silip süpürdü. Sonra keyif kah-vesiyle sigarasını içti. Kiraladığı araç da gelmişti. Akın yola çıkmaya hazırды.

Meyhanede tek başına içki içerken plan üzerine plan yapmış ve sonunda anlattığı öyküye tepki veren kişilerle teke tek görüşmeye karar vermişti. Köyün muhtanyla kötü papaz olduğundan köye gitmesi şimdilik sakıncalı olabilirdi. Muhtar sorununu daha sonra çözmeye karar vererek, ilk iş olarak köyün çobanını bulmaya karar verdi.

Ancak bu da çok zor olacağı benziyordu. Dağ başında çobanı nasıl bulacaktı ? Hele köye bir yaklaşınlar, şansını deneyecekti. Başka bir çare göremiyordu.

Köy yolunda çobanı bulursa, ona nasıl yaklaşması gerektiğini düşündü durdu. Düşündü, düşündü ve sonra katıla katıla gülmeye başladı.

Şoför Akın'a baktı, bir daha baktı. İstanbul'dan gelen adam herhalde kafayı yemişti:

"Hayrola beyim ne oldu ? Neye gülüyorsun ?"

"Hiç, köyün yakınlarına gidip, dağ tepe çobanı arayacağız ya..."

"Evet beyim bunun komik tarafı ne ?"

"Şimdi çobanı bulunca onunla dostluk kurmak için ne yapmalıyım diye kendi kendime düşünürken, aklıma bir fıkra geldi. Belki o fıkroyı çobana anlatırsam, o da benim gibi güler ve çekinmesi falan kalmaz herhalde dedim. Sonra dağ başında bir çoban bulup ona dağ başında yaşayan bir çoban fıkrası anlatmanın ne kadar absürd bir olay olacağını düşündüm ve güldüm."

Şoför pek bir şey anlamamıştı, ama Akın'ın çok güldüğünü düşündüğü fıkroyı anlatması için ısrar etti. Akın da konuşmazsa rahat edemez ya başladı fıkroyı anlatmaya:

"Bak şimdi Amerika'dan bir dil uzmanı gelmiş ve bu dağlarda tek başına dolaşmaya çıkmış. Bakmış dağ başında bir çoban, gitmiş yanına ve ona selam vermiş. Çoban dil uzmanının yüzüne anlamsızca bakmış ve Türkçe bilmediğini söylemiş. Uzman o za-ürtçe konuşmuş, ama çoban bu dili de bilmiyormuş. Dil uz-jildiği diğer lisanları deneye deneye ortak bir dil bulmuş ve mışlar konuşmaya. Sohbet şöyle sürmüştü:

313

- Beyim böyle dağ başında ne yapıyorsun ?

- Dil uzmanıyım. Dünyada konuşamayacağım canlı yok. Buralara geldim, bakalım bilmediğim bir lisana rastlayacak mıyım ?

- Nasıl dil uzmanısın yani?

- Basbayağı işte. Yeryüzündeki tüm canlılarla konuşurum.

- Atıyorsun !

Amerikalı dil uzmanı bozulmuş. Çobana ilmini nasıl kanıtlayacağını düşünürken, gözüne çoban köpeği çarpmış. Çobana dönüp sormuş:

- Bu köpek konuşur mu ?

- Konuşmaz beyim.

- Bak bakalım nasıl konuşacak ? Hav... Hav... Hav...

- Hav... Hav...

- Ne dedi beyim.

- Dedi ki, senin sürüne dün bir kurt saldırmış. Ben olmasaydım, çoban ölecekti sürüsü de telef olacaktı, dedi.

- İnanmam beyim. Sen dağda tek başına geziyorsun. Dün bizi uzaktan izlemiş olmalısın.

Uzmanın gözüne bu kez bir koç takılmış.

- Bu koç konuşur mu ?

- Konuşmaz beyim.

- Dinle bak. Me... Me... Me... -Me... Me...

- Ne dedi beyim.

- Bu koç başka bir sürüden gelmiş. Sürüdeki diğer koçlar ona hiç rahat vermiyormuş. Canının çok sıkıldığını söyledi.

- Beyim hayvanın postundaki yaralan görünce böyle bir tahminde bulundun.

Uzmanın canı iyice sıkılmış. Birden çobanın eşeğini görmüş.

- Peki bu eşek konuşur mu ? Çoban kıpkırmızı kesilmiş:

- Konuşur konuşur, ama çok yalan söyler beyim." Şoför hiç gülmedi. Akın'ın canı bir kez daha sıkıldı.

Zaman geçiyor, ama Akın'ın canının sıkıntısı geçmiyordu. Köye yaklaşmışlardı. Akın şoföre köye girmemesini, çevresindeki tali yollarda dolaşmasını söyledi. Bir iki saat köyün çevresinde amaçsızca dönüp dolaşılar. Akın tam ümidini kesiyordu ki, sürüsünü otlatan çobanı gördü. Şoför çobana en kısa mesafede arabayı durdurdu. Akın arabadan indi, çobana el salladı. Karşılığını aldı ve iri kayalarla dolu tepeyi tırmanmaya başladı. Aşağıdan bakınca mesafe daha kısa gibi görünüyordu, ama çobanın yanına ulaşana ka-

14

dar oldukça zaman geçmişti ve Akın nefes nefese kalmıştı.

Biraz soluklandı. Aklından bir ara çoban fıkrasını anlatmak geçti. Ama bu fikir o anda ona pek iyi gelmedi. Çoban merakla Akın'a bakıyordu. Söze başlamak gerekiyordu:

"Seninle geçen gün köyün kahvesinde karşılaştık. Ama içeri rüzgâr gibi girdin, sonra fırtına gibi dışarı çıktın. Adım Akın De-del, gazeteciyim. İstanbul'dan geldim."

"Biliyorum beyim. Ben de bu dağlarda gezen bir garip çobanım. Hayrola neden benimle konuşmak için bu zahmete girdin ?" Akın gülümsedi. Daha doğrusu gülmesini

zor tuttu. Az daha, "Ey çoban sana bir fıkra anlatmak için yanma geldim" diyecekti. "Her ne kadar dağda gezen de bir adın ve bir hikâyen olmalı, değil mi ?"

"Adım Mikail. Çobanım, dağda gezerim. Başka bir iş yapmam. Öyle İstanbul'dan gelen bir gazeteciye anlatacak kadar ilginç bir hikâyem de yok."

Mikail ellili yaşların başlarında olmalıydı. Güneşten yanmış yüzünde birkaç günlük sakalı olan dinç bir adamdı. En önemlisi de konuşurken Akın'ın yüzüne bakmıyor, ondan bir şeyler saklıyor gibiydi. Akın cebinden sigara paketini çıkardı, çobana ikram etti. Bir süre ikisi de konuşmadı. Dağın sessizliğini dinlediler. Ardından Akın söze başladı:

"Bak Mikail, geçen gün dikkatimi ne çekti biliyor musun ?" Çoban kafasını salladı. Akın devam etti:

"Herman A.'nın adını duyduğun zaman şaşırdın ve bence onu tanıdığını belli ettin. Sadece sen değil, sizin köyde birkaç yaşlı daha Herman'ı tanıyor. Bundan eminim. Ama muhtar sizi müthiş bir baskı altında tutuyor. Oysa bilmeden Herman'a kötülük yapıyor. Sen de aynı kötülüğü yapıyorsun..."

Çoban telaşlandı. "Yok beyim, ben Herman'a bir kötülük yapamam" dedi. Ardından da kıpkırmızı kesildi. Ağzından önemli bir şey kaçırmıştı. Herman'ı tanıdığını bir kez daha açıklamıştı. Akın •'man geçirmeksizin dil dökmeye başladı:

böyle sessiz kalarak, tabî ki Herman'a büyük kötülük *n. Adama Almanya'da büyük bir miras kaldı. Sen ve sekenler onun bu mirastan yararlanmasını istemiyor-senin dostun olduğuna inanıyorum. İnsan dos-,y yapar mı ? Hem Almanya'da kalan miras öy-^ cg yararlanca mark. Herman bundan sonra artık dün-^ oy adamlarından biri olacak. Hem sadece Herman'a IW çocuklarına da haksızlık yapıyorsun !"

ı mib-

^ £

31b

Mikail sert bir ifadeyle Akın'ın sözünü kesti:

"Herman'ın çoluk çocuğu yok."

Mikail bir kez daha Herman'ı tanıdığını hem de iyi tanıdığını itiraf etmişti. Akın üsteledi:

"Anladığım kadarıyla görmüş geçirmiş birisin. Ama bu muhtarın elinde anlaşılmaz bir güç var ki, seni azarlayıp kahveden bile kovabiliyor. Sen de çocuk gibi itaat ediyorsun. Oysa muhtar senden çok daha genç ve senin tecrüben onda yok. Şimdi de muhtarın baskısı yüzünden Herman'a yardım etmekten kaçınıyorsun..."

Çoban Mikail afallamış bir halde bakıyordu. Akın konuşmasını sürdürdü:

"Mikail bak Türkiye'de on binlerce köy var. Tabii on binlerce de köy muhtarı. Ama sizinkinde nasıl bir güç var ki, Herman'ın geleceğiyle oynayabiliyor. Sizleri de ilkokul çocukları gibi yönetiyor. Oysa sen bu dağlarda başına buyruk geziyorsun. Özgürsün ama muhtarın izin vermediği için benden gerçekleri saklıyorsun."

"Herman'ı boşu boşuna arama beyim."

"Ne demek boşu boşuna arama ? Ben aylardır Herman'm izini sürüyorum. Bu amaç için dünya kadar para harcadım. Hem kahvede de söyledim. Beni Herman'a götürecek kişiye ödülümün yansını vereceğim."

"Herman'ın parayla hiç ilgisi olmadı. Parayı hiç sevmeydi. Bundan sonra da seveceğini sanmam. Ben ise dağdaki garip bir çobanım. Parayı ne yapayım !"

"Buna sen değil Herman karar vermeli. Çünkü para ona miras kaldı."

"Herman'ı hiç arama beyim. Onu bulamazsın."

"Ne demek bulamazsın ?"

"Herman gitti beyim."

Alan kalakaldı. Herman gitmiş miydi gerçekten ? Yoksa Almanlar onu kendisinden daha önce mi bulmuşlardı ? Heyecanla sordu:

"Peki nereye gitti ?"

"Uzaklara!"

"Sana inanmıyorum. Önce tüm köy halkı olarak bana Herman'ın hiç yaşamadığını yutturmaya kalktınız. Şimdi de sen onun gittiğini söylüyorsun."

"Gitti beyim. İnan bana..."

"Sana inanmıyorum."

"Yalan mı söylüyorsunuz ?"

"Evet, sen ve tüm köy halkı yalan söylüyorsunuz."

Çoban Mikail sinirlenmişti. Akın dağ başında bu adamı böyle-

sine sinirlendirmekle iyi yapıp yapmadığını düşündü. Ortalıkta yine sessizlik hâkim olmuş, hava kararmaya başlamıştı. Sürü yavaş yavaş ahırlarına, ağıllarına doğru yürüyüşe geçmişti. Mikail cebinden tütün çıkardı. Akın'a ikram etti. Akın sigara sarmasını bilmiyordu, onun için ikramı geri çevirdi. Mikail sigarasını sardı ve konuşmaya başladı:

"Tamam bana inanmıyorsun. Belki de haklısın. Ama yarın yine buraya gel. Sana

kanıtlarımı göstereyim."

Akın böyle bir teklifi hiç beklemiyordu. Çobanın önerisini kabul etti. Mikail sürünün ardından köye doğru yürürken, Akın da tepeden aşağıya kendisini bekleyen arabaya doğru ilerledi.

70

Gaffar Erzurum'da otel odasında yatağa uzanmış, elinde uzaktan kumanda televizyon kanallarını geziyordu. İki yardımcısı Alman gençlerle birlikte kentte tek tük bulunan birahanelerin birine sözüm ona yemeğe gitmişlerdi. Gaffar'ın canı sıkılıyordu. Kuşkusuz Kari Krenchel ile Brigitte Diels'in de canları sıkılıyordu. Herhalde grupta canlan sıkılmayanlar iki yardımcısı ile Alman gençlerdi. "Onlar da çoktan kafayı bulmuşlardır. Bari bir olay çı-karmasalar" diye düşündü Gaffar.

Odada birden oynak bir türkü melodisi duyuldu. Gaffar ağır ağır yerinden doğruldu, elini beline attı ve kemerine bağlı kılıfından cep telefonunu çıkarıp kulağına götürdü.

"Aloo."

"Merhaba Gaffar Ağabey, ben Cemal !"

"Umarım hayırlı haberlerin vardır Cemal."

"Var ağabey. Senin emaneti teslim aldım. Şimdi ne yapayım ?"

Gaffar, Almanya'dan telefon eden arkadaşına parayı ne yapması gerektiğini anlattı. Rahatlamıştı. En kısa sürede Avrupa'ya gidip parasına kavuşmayı istiyordu. Ama önce halledilecek işleri vardı.

Odasından çıktı. Otelin resepsiyonuna postanenin yolunu sordu. Islık çalarak yola koyuldu. Postanenin dışında kuytu bir yerde kalan telefon kulübesine girdi ve doğrudan içgider'i, yetkiliyi aradı.

Yetkili, Gaffar'ın bizzat aradığını öğrenince telaşlandı. Mutlaka önemli bir şey olmalıydı ki, Gaffar onu mesai saatleri içinde işye-

rinden anyordu. Tamam Gaffar'ın kendisine çok iyiliği dokunmuştu, ama böyle aleni araması yine de canını sıktı. Bir duyan, öğrenen olursa durumu nasıl açıklayacaktı. Yine de bozuntuya vermedi:

"Sevgili kardeşim gözlerinden öperim. Özletmiştin kendini..."

"Kusura bakma ağabey, seni böyle rahatsız ettim..."

"Yok güzelim rahatsızlığın lafı mı olur."

"Ağabey hani geçen gün sana sorduğumuz kişi vardı ya ! Hani şu Nahçıvan'dan

gelen... Bu arkadaş yakın arkadaşım oluyor da şimdi acaba nerede onu öğrenmek istiyorum."

Yetkili duraladı. Sözü edilen kişiyi zaten resmî makamlar izliyordu. Acaba Gaffar'ın onunla alıp veremediği neydi ? Adamın Gaffar'ın arkadaşı olması palavrasını da yutmamıştı. Karşısındakine bir soru yöneltecekken vazgeçti. Konu hakkında ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi.

"Ağabey hatta mısın ? Sesin soluğun çıkmıyor."

"Buradayım Gaffar, düşünüyordum."

/

"Umanm fazla bir şey istemedim senden."

"Yok Gaffarcığım arkadaşlıklar bugünler içindir. Ancak biraz araştırma yapmam gerek. Beni daha sonra ara istersen."

Gaffar yetkiliye cep telefonunun numarasını verdi ve o akşama kadar bilgiyi istediğini nazik bir dille söylemeye çalıştı.

İşini bitirmişti. Yakınlardaki bir kahveye girdi. Şimdilik zaman öldürmesi gerekiyordu. Erzurum'u çok severdi ve kendisini burada rahat hissedirdi Gaffar. Tabii bunda başı sıkıştığı zaman Erzurum'da arayabileceği çok arkadaşı olmasının da rolü vardı. Ama bu işe arkadaşları karıştırmak olmazdı. Kahvede masaya oturur oturmaz garson hemen demli bir bardak çay getirdi. Gaffar masada duran şekerlikten bir parça şeker aldı ve çayını kılama içmeye başladı.

Gaffar Erzurum'da çay keyfi yaparken, yetkili İğdır'da durum muhakemesi yapıyordu.

Gaffar'a yardım etmek boynunun borcuydu. Ama kendi durumunu da tehlikeye atamazdı. Gaffar'ın aradığı şahsın ülkeye giriş yaptığı haberi ilk ona ulaşmış, o da verilen talimat uyarınca başka bir kurumu aramıştı. Acaba o kurumda araştırma yapsa mıydı ? Kuşkusuz sonuca çabuk ulaşırdı.

Ama o kurumda samimi olduğu ve sır alabileceği kimse yoktu ki. Adamlar içe kapalı bir yapı oluşturmuşlardı. Resmî kimliğini

kullansa bu kez de başına iş açar, amirleri bu araştırmayı neden yaptığını sorarlardı.

Yetkili sonunda sınır illerinde kendisiyle aynı görevi yapan meslektaşlarını aramaya karar verdi. Bu yetkililerin çoğunluğuyla hukuku çok eskilere dayanıyordu. Telefon rehberini çıkardı ve diğer yetkilileri aramaya başladı.

Gaffar otele döndüğünde hava çoktan kararmıştı. Kari Krenc-hel ile Brigitte Diels'i yemek salonunda buldu. İkili bir masaya çökmüş önlerindeki tabağı adeta eşeliyordu. Gaffar neşeyle onlara katıldı. Garsona yemeğini ismarladı. Kari Krenchel'in sorusunu, "Çok yakında izini bulacağım" diye yanıtladı ve önüne gelen yemekleri silip süpürdü.

Gaffar yemeğini bitirmişti, ama Kari Krenchel ile Brigitte Diels önlerindeki tabakla mücadelelerinden yenik çıkmışlardı. Gaffar garsonu yanına çağırdı, kahvesini söyledi. Tam sigarasını yakmak için elini cebine götürüp çakmağını ararken ortaya yine o oynak türkü melodisi doldu.

Krenchel ile Diels şaşırmışlardı. Gaffar'ın da sanki elleri birbirine dolandı. Önce çakmağını mı çıkarsın yoksa telefonunu mu yanıtlasın karar veremedi. Telefon yurttan sesler korosunun saz heyeti gibi çalarken, Gaffar önce sigarasını yaktı, ardından çağırışı yanıtladı.

Kari Krenchel ile Brigitte Diels şaşkın şaşkın bakarken, Gaffar'ın iyi haberler aldığı yüzündeki gülücüklerden anlaşılıyordu. Sonunda telefonunu belindeki kılıfına koydu ve kendisini merakla bekleyen ikiliye, "Tamam adamımızı bulduk" diye müjdesini verdi.

İkisi de aynı anda "Nerede ?" diye bağırdılar. Salonda yemek yiyen birkaç kişi dönüp bu ilginç üçlüye baktı.

Gaffar sakın bir sesle konuşmaya başladı:

"Ben size adamımızın bölgeden çıkmadığına emin olduğumu söylemiştim. Bakın işte yanılmamışım !"

Kari Krenchel dayanamadı:

"Tamam ama, peki nerede ?"

Gaffar istifini bozmadan devam etti:

"Yakınlarda bir yerde. Kars'ta !"

Brigitte Diels atıldı:

"Peki yalnız mıymış ?"

"Kaynaklarım aradığımız adamın birkaç günden beri Kars'ta olduğunu, bir otelde kaldığını ve hemen her gün kiraladığı arabayla çevreyi dolaştığını haber verdiler."

Kari Krenchel, "O zaman daha aradığını bulamadı" diye düşündü. Brigitte Diels ise Krenchel'in yerine karar verdi:

"Hemen Kars'a gidelim."

Ancak Gaffar aynı fikirde değildi:

"Erzurum-Kars arasında karayolu çok bozuktur. Hem de her ihtimale karşı sabah yola çıkmakta yarar var."

Krenchel de söze karıştı:

"Herr Gaffar haklı. Bu arada hem bizim çocukları hem de Gaffar'ın yardımcılarını bulup, onlara bir çekidüzen vermek gerek. Kim bilir ne halledirler ?"

Gaffar karşısındakilere garanti verdi:

"Siz onları merak etmeyin. Girdikleri delikten çıkarıp otele getiririm. Yola çıkmak için sabah beşte lobide buluşalım."

Altıncı bölüm

71

Çoban Mikail bir gün önce söz verdiği gibi aynı tepede bekliyordu. Akın şoföre kendisini yolun başında bırakmasını ve akşamüzeri gelip almasını söyledi. Tepeyi tırmanırken soluk soluğa kaldı ve kendi kendine bir kez daha sigarayı bırakmayı ciddi olarak düşünmeye söz verdi. Havadaki ayaza rağmen terlemişti. Sonunda Mikaü'in yanına ulaştı.

Konuşmaya başlamadan önce biraz dinlenmesi gerekmişti. Çoban da Akın'ın haline gülümseyerek bakıyordu.

"Hele bir otur, soluklan" diyen Mikail heybesinden beyaz bir bohça çıkardı. Akın heyecanla bohçaya bakıyordu. Mikail bir gün önce kendisine kanıt getireceğini söylemişti, herhalde kanıtlar bu bohçadaydı.

Mikail de Akın'm karşısına oturdu ve bohçasını yavaşça açtı. Akın heyecanlı ve aceleliydi, ama çoban hiç oralı değildi. Bu dağ başında tüm zamanlar sanki çobanıydı. Mikail de adeta tüm zamanların çobanıydı.

Sonunda bohça açıldı ve içinden sac ekmeği, turp, taze beyaz-peynir ve kuru soğan çıktı. Mikail, Akın'a dostça seslendi:

"Karnın açtır. Hadi bir şeyler yiyelim."

Böyle teklifleri ikilettirmeyen Akın bu konuda haklı bir ün kazanmıştı. Açık havada muazzam bir piknik oldu. Sac ekmekleri taze olsaydı piknik Akın için daha zevkli hale gelecekti, ama genç adam birazdan öğreneceklerinin heyecanı ile bunu fazla derin etmedi.

Mikail karnını doyurduktan sonra tütün kesesini çıkardı. Sigarasını sardı. Akın bir mektep çocuğu gibi çobanın karşısında oturmuş, onun ağzından çıkacakları bekliyordu. Çoban Mikail sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanım keyifle dışarıya bırak-

YZ2

ti. Ardından konuşmaya başladı:

"Evet genç adam sen haklısın. Herkes gibi benim de bir öyküm var. Bunu sana anlatacağım. Sen bir kez daha haklısın. Herman A.'yi tanıyorum. O bu köyde yaşıyordu..."

Akın hemen atıldı:

"Yaşıyordu dedin. Peki şimdi nerede ?"

"Biraz sabırlı ol. Sana önce Herman'ı anlatacağım, sonra da öykümü. Bakalım hangisi sana daha ilginç gelecek ?"

Akın her şeyi dinlemeye hazırды, küçük teybini çıkardı ve düğmesine bastı. Çoban Mikail, Herman A.'yı anlatmaya başladı:

"Evet, Herman küçük bir çocukken bizim köye gelmiş. Geldiği zamanı hatırlamıyorum, çünkü ben o zamanlar bebekmişim. Ama Berta Yenge'yle yani Herman'la köye gelen Alman kadınla bizim eve yerleşmişler. Dış dünyayı tanımaya başladığımda Herman'ı da tanımış oldum. Önceleri ağabey-kardeş gibi aynı evde büyüdük, sonraları ise Herman'la sıkı arkadaş olduk."

Akın hemen araya girdi:

"Peki Herman'ın gerçek ağabeyin olmadığını ne zaman öğrendin ?"

"Askere giderken babam beni bir kenara çekti. Herman'ın önemli bir konuk olduğunu anlattı. Ve bana köye yabancılar geldiği zaman Herman'ı uzaklaştırmam gerektiğini iyice belletti. Tabii her gelen yabancından kaçamıyorduk. O zaman Herman'a Türk adıyla yani Erman diye sesleniyorduk. Bu arada Berta Yen-ge'nin de gerçek yengem olmadığını öğrendim. Onun Herman'la bir yakınlığı yoktu. Babamın anlattığına göre, Herman'ı korumak ve kollamak için köye gelmişti. Allah için Herman'ı öz ço-cuğuymuş gibi de büyüttü ve ölene kadar da ondan anne ilgisini esirgemedi."

Bugüne dek inanılması güç görünen olaylar en yakın görgü tanığı tarafından seslendiriliyordu. Akın'ın içi içine sığmıyordu. Aklına gelen ilk soruyu yöneltti: "Berta Yenge ne zaman öldü ?" "Askerî ihtilalden birkaç yıl önce onu kaybettik." İhtilal 1980 yılında olmuştu. Demek ki Berta Yenge 1970'lerin sonunda bu dünyadan göçmüştü. Akın bu konuyu biraz deşmeye karar verdi:

"Peki Berta Yenge evlendi mi ? Çoluk çocuğu var mıydı ? Yazılı bir vasiyet bıraktı mı ya da anılarını falan yazdı mı ?"

Bu soruların hepsinin yanıtı olumsuzdu. Akın bir başka soruya geçti:

\

"Herman tüm yaşamını sizin köyde geçirmek için mi gelmişti, yoksa bir gün geri dönecek miydi ?"

\

"Bunu kimse bilmiyordu. Hatta Herman bile. Zaten Herman kendisiyle ilgili gerçekleri hiçbir zaman öğrenemedi."

Akın soluğunu tutmuş bekliyordu. Acaba dağ başındaki çoban gerçekleri ne kadar biliyordu ? Sustu ve çobanı dinledi.

"Herman bu köyde doğduğuna inanıyordu. Ona anne ve babasının öldüğü söylenmişti. Berta Yenge'yi de öz halası olarak biliyordu. Köylüler de bu konuda tek söz etmediler. Herman köy için tabuydu, emanet edilen bir misafirdi. Onlar da daha fazlasını bilmiyorlardı."

"Sen bunlardan daha fazla ne biliyorsun ?"

"Ben Herman'ın Almanya'dan geldiğini, er geç ülkeye geri döneceğini biliyordum."

"Nasıl yani ?"

"Babamın benimle askere giderken konuştuğunu ve Herman hakkındaki gerçekleri anlattığını söylemiştim ya. Her neyse bana bir gün Herman'ı almaya geleceklerini ve hazırlıklı olmamı tembih etti."

Akın çobanın daha neler bildiğini mutlaka öğrenmeliydi:

"Almanya'dan kimler gelecekti ?"

"Bunu da kimse bilmiyordu. Yalnız gelenler özel bir parola söyleyecekler ve biz de karşılığını verecektik. Tüm işaretler açık seçik ortaya çıkınca, gelenler kendilerini tanıtacaklardı biz de onları Herman'la tanıştıracaktık..."

"Biz dediğin kimler ?"

"Ben ve köyün şimdiki muhtarı. Babam gerekli parola ve işareti ben daha askere gitmeden önce iyice ezberletti. Ben askerdeyken kendisinin ölüp de konunun sahipsiz kalmaması için kendince bir önlem almıştı."

Olaylar karmakarışık hale gelmişti. Akın anlamakta zorlanıyordu:

"Mikail bu gerekli parola neydi ?"

"Beyim ben babama yemin ettim, bunu kimseye söylemem. Sen zaten doğru adam olsaydın, önce parolayı söylerdin."

"Seni anladım da muhtar bu parolayı nereden biliyor?"

"Ona da babası ölmeden önce söylemiş. İkimizin babaları Herman'ı köye getirmişler ve onun hamiliğini yaptılar. Onlardan sonra bu görevi bizim almamız gerekiyordu ve öyle de oldu. Köylü zaman içinde Herman'ın köye nasıl ve ne şekilde geldiğini unuttu. Olayı hatırlayanlar da birer birer bu dünyadan göçtüler. Bu

Herman'ın güvenliği için de daha iyi oldu ?"

"Peki köylülerin bilmediği ama senin bildiğin başka bir şey var mı?"

Mikail yemin ederek daha fazla bir şey bilmediğini söyledi. Akın bu çobana inanmıştı ve Herman hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu:

"Herman askerliğini yaptı mı ?"

"Hayır. Herman'ın hiçbir yerde kaydı yoktu. Tabii askerlik şubesinde de. O, ülke yasalarına göre burada yaşamayan biriydi. O nedenle askere de gitmedi..."

Akın nüfus kayıtlarım incelemişti, bu konuyu yakından biliyordu. Bir soru daha yöneltti:

"Herman evlendi mi ?"

Çoban Mikail'in yüzü keder bulutuyla kaplandı. Biraz düşündü, sonra konuşmaya başladı:

"Evet beyim evlendi. Ben askerden geldikten hemen sonra Herman'ın düğünü oldu. Düğün sırasında ben de gözüme komşunun kızını kestirdim. Çok geçmeden ben de evlendim. Köy yerinde bilirsin hemen çocuk isterler. Büyüsün de işe yardım etsin diye. Allah'a şükür senesine kalmadan bir oğlum oldu. Sonra da bir kız, ardından iki oğlan. Tam dört çocuk babası oldum."

Akın tam "Bana ne senin çocuklarından bana Herman'ı anlat" diyecekti ki, çoban Mikail konuşmasını sürdürdü:

"Herman'ın karısı ise bir türlü hamile kalamıyordu. Buna herkes bozuluyordu. Köyün ileri gelenleri suçun Herman'ın karısında olduğu konusunda hemfikirdiler ve elbirliğiyle onu ikinci kez evlendirdiler. Bilirsin bizim buralarda erkekte kusur aranmaz. İkinci gelin Herman'ın evine ilk karısına kuma geldi. Aradan zaman geçti, ama Herman'ın yeni karısının da karnı şişmedi. Ben o zamanlar üçüncü kez baba olmuştum."

Mevzu giderek ilginçleşiyordu.

Akın, Mikail'i susturdu ve teybin kasetini yeniledi. Her kelimeyi mutlaka kaydetmeliydi. Çoban konuşmasını işlem bittikten sonra sürdürdü:

"Herman'ın ilk karısı kendisine kuma gelince adeta çıldırdı. Kısır olmadığını komşu kadınlara söyledi, ama derdini kimseye anlatamadı. Yıllar geçip gelen kuma da hamile kalamayınca haklı olduğu ortaya çıktı, ama kadıncağızın da sinirleri iyice bozulmuştu. Herman bir sabah ahıra gidince karısının cesediyle karşılaştı. Kadın ipe kendini ahırın kirişine asmıştı." "Kötü kader" dedi Akın.

Çoban Mikail başıyla onayladı. Bir sigara daha sardı ve kaldığı yerden devam etti:

"Bu olaydan sonra Herman iyice içine kapandı. Köyde de onun emanet olduğu unutulmaya yüz tutmuştu artık, Herman'la dalga bile geçiyorlardı. Herman giderek herkesten uzaklaşmaya başladı. Bu ruh haliyle evinde de mutlu olamadı. Köyde zaten mutlu değildi. Ama o benim en iyi arkadaşım." "

Akm üşümeye başlamıştı. Bunu Mikail de fark etmişti:

"Dur şimdi hemen bir ateş yakarım. Biraz ısınırsın" dedi.

Çoban Mikail'in anlattıklarının doğru olduğunu Akın biliyordu. Daha doğrusu hissediyordu. Mikail yıkılan baraj duvarından sel olup akan azgın sular gibiydi. Anlatmaya devam da edecekti. Akın bunun nedenini sordu. Mikail hiç düşünmeden yanıtladı:

"Bir insan bir sırrı ne kadar saklayabilir? Babamın bana anlattıklarını kimseye anlatamadım. Dağda çobanlık yaparken davarlara masal gibi aktardım. Sırrımı bu dağlarla, taşlarla paylaştım. Ama artık ben de yaşlandım ve bu büyük sırrı daha fazla taşıyamazdım. Tam patlama noktasındaydın! ki, karşıma sen çıktın. Anlatıyorum, çünkü anlattıkça yılların yükü omuzlarımdan kalkıp gidiyor..." "

72

Erzurum'dan Kars'a gelmek Kari Krenchel'in sandığı kadar kolay olmamıştı. Harita üzerinde yol birkaç yüz kilometre görünüyordu. Alman otobanlarına göre birkaç saatlik bir yolculuktu, ama Türkiye karayollarında mesafe sanıldığından daha güç kat ediliyordu.

Yolda karşılaştıkları birkaç aksilikten sonra, ikinci saatlerinde trafik levhası Kars'a on kilometre kaldığını gösterdi.

Bu tabelayı geçip birkaç kilometre ilerledikten sonra Gaffar cipi kullanan Kari Krenchel'den ilk benzin istasyonuna girmesini istedi. Hem araçlarına yakıt alıp ne olur ne olmaz diye depolarını dolduracaklardı ve hem de planlarını son kez gözden geçireceklerdi.

Cipler pompalara yanaştı. Gaffar'ın adamları ve Alman Neona-ziler başlarında beklerken, Krenchel ve Brigitte Diels ile Türk ortakları istasyonun kafeteryasına girdiler..

"Herr Krenchel burada ikiye ayrılmamız gerekiyor. Ben yardımcılarım ile birlikte Türk gazetecinin kaldığı otele gideceğim. Siz Alman grubu ise başka bir otele..." "

JZO

Bu arada içeri Gaffar'ın yardımcılarında biri girdi ve masaya yaklaştı, ama bir sandalye çekip oturmadi.

"Gaffar Ağabey, istasyondaki görevlilerle konuştum. Malum şahsın kaldığı otel kentin en iyi oteliymiş. Rahat edilebilecek bir başka otelin adını ve adresini de aldım."

Gaffar, "Aferin" diyerek yardımcısını dışarı yolladı.

"İşte sizin kalacağınız otelin adı ve adresi. Siz bizden önce yola çıkıp otelinize gidin."

Brigitte Diels yakındı:

"Peki otelde ne yapacağız ?"

Genç kadına yanıtı Krenchel verdi:

"Günlerden beri yaptığımız şeyi. Daha doğrusu en iyi yaptığımız şeyi. Oturup bekleyeceğiz."

"Ama ben beklemekten sıkıldım artık !"

Krenchel, Brigitte Diels'i buraya getirmekle iyi yapıp yapmadığını düşündü bir an. Zaman zaman sorun çıkarsa da her halükârda genç kadının zarardan çok faydası dokunuyordu. O nedenle sakın bir üslupla genç kadını yanıtladı:

"Biz avdayız ve avda en önemli unsur beklemektir. Beklemesini bilmeyen avı kaçıırır. Bekleyeceğiz ve çok iyi zamanlama yapıp rak avımızı ele geçireceğiz."

Gaffar bu sözler üzerine Kari Krenchel'e saygı duymaya başladı. Adam sandığı gibi bir amatör değildi. İşini biliyordu yaşlı hergele.

"Çok haklısınız Herr Krenchel. Zaten sizinle sürekli temas halinde olacağız. Ve günde birkaç kez otelinize gelip size gelişmeleri bildireceğim. Tabî bu arada sizin otelden dışarı adım atmamanız gerek. Kars küçük bir yerdir, Türk gazeteciyle karşılaşp sizi tanıma riskini göze alamayız değil mi ?"

Brigitte Diels'in kafasına bir soru takılmıştı. "Peki otelden dışarı hiç çıkmazsak dikkat çekeriz, bunu hiç düşündünüz mü ?"

Kari Krenchel kendi kendine mırıldandı: "Brigitte haklı. Bir grup Alman turist geliyor ve otelden dışarı adım atmıyor. Bunun bir açıklaması olabilir, ama ne ?" Gaffar planı yumuşatma gereği duydu.

"Siz bu akşam otelden çıkmayın. Aldığım bilgiye göre, Türk gazeteci her gün Kars dışına çıkıyormuş. Yarın nasılsa biz ensesinde olacağız. Kent dışına çıkar çıkmaz size haber veririm. Şüphe çekmemek için etrafta dolaşırsınız. Kars'a geri gelirken de yine ararım. Otele dönersiniz. Böylece Türk gazeteciyle karşılaşma şansınız en aza iner."

Krenchel bu fikri beğenmişti:

"Zaten Kars'ta fazla oyalanmayacağız. İlk fırsatta bu işi bitirmek istiyorum."

Brigitte Diels ise yeniden figüran konumuna düşmek istemiyordu. Boş bulunup Gaffar'ın

yanında Krenchel'e sordu:

"Umarım bana verdiğiniz sözü unutmadınız. Akın Dedel'i bana teslim edeceksiniz. Onun icabına ben bakacağım."

Krenchel genç kadının bu isteğini kafasını sallayarak bir kez daha onayladı.

Gaffar ise pür dikkat ikilinin konuşmalarını izlemeye çalışıyordu. Ona göre hava hoştu. Hatta Alman kadının isteği işine bile gelirdi. Tamam Almanlar için çalışıyordu. İşin sonunda iyi para da kazanacaktı, ama elini kana bulamaya hiç de hevesli değildi. İzledikleri adam bir Türk'tü ve elin Almanları için bir Türk'ü öldürmeyi içine sindiremiyordu. Hem cinayet işlemek başka bir şeydi, cinayet işleyecekler yol göstermek ise daha başka bir şey. Hem de aksi bir durum olur yakalanırlarsa her şeyi inkâr edip yutabilirdi. En işgüzar savcı bile yardım ve yataklıktan dava açardı ve işin içyüzünü kanıtlayamayacakları için de olaydan sıyrılıp giderdi.

Uzun süre sessiz kalmasının hoş karşılanmayacağına inanan Gaffar bir öneride bulundu:

"Madem bu akşam otelden çıkmayacaksınız. Kente biz önce gidelim. Akın'ın kaldığı otele yerleşelim. Adamımız geldikten sonra size telefon ederim ve siz de otelinize gidersiniz. Hiç değilse kötü bir ilk dakika sürprizinden sakınırsınız."

Gaffar'ın önerisi akla yakındı. Kari Krenchel cipin anahtarlarını Gaffar'a uzattı. Brigitte Diels hemen araya girdi:

"Durun önce cipten valizimi alayım !"

Bu arada Kari Krenchel'in derdi başkaydı. İlerleyen günlerde Neonazileri hep göz önünde, ayık ve disiplin içinde tutmalıydı.

Brigitte Diels kafeteryadan Gaffarla birlikte çıktı. Çok geçmeden yanında Neonazilerle döndü. Kendileriyle içki muhabbeti yapan Türklerin yanlarından ayrılmaları Alman gençlerin canlarını sıkıştı. Yüz ifadeleriyle bunu belli ederek, Kari Krenchel'den mümkün olduğu kadar uzak bir masaya oturdular.

Brigitte yanma gelince Kari Krenchel ona düşüncelerini açıkladı:

"Burada fazla oyalanmayalım. Yarın Akın'ın ne yaptığına bakar ve ona göre hızla hareket ederiz."

"Führerimizin vârisini bulmasını beklemeyecek miyiz ?"

"Yıllardan beri onu aradık. Ama bulamadık. Bu son operasyonda Türk gazeteci de bulamazsa, bırakalım da tarihin karanlıkla-

nda gömülü kalsın. Hem sana bir şey itiraf edeyim: Führer'in vârisini önce bulup hemen ardından yok etmek kolay kolay üstesinden gelinecek bir şey değil."

"Haklısın" dedi Brigitte sadece.

Bir süre sonra Krenchel yeniden konuştu:

"Bu arada Türk gazeteciye dikkat etmemiz gerek. Onu ortadan kaldırmadan önce yaptığı araştırmayla ilgili tüm ipuçlarını yok etmeliyiz."

Brigitte Diels hemen ilgilendi:

"O işi bana bırakıyorsun ya gerisini merak etme."

73

Çoban Mikail küçük bir ateş yaktı. Ateş küçüktü ama ikisinin de ısınmasını sağladı. Akın artık daha fazla bekleyemedi ve sordu:

"Mikail, Herman nerede ?"

"Ben sırrımı kimseye anlatmadan on yıllarca bekledim. Ama sen birkaç saat bile dayanamıyorsun. Bekle ve sabırlı ol. Seninle ilk tanıştığımızda bana herkesin bir öyküsü olduğunu hatırlatmıştın. Haklıydın. Benim de güzel bir öyküm var. Şimdi sen bu öykümü dinleyeceksin."

Akın çaresiz dinleyecekti. Peşindekilerin yanı başına kadar geldiğinden habersiz son bir çırpınıyla sonuca, başarıya, paraya ulaşmak için dinleyecekti.

Mikail anlatmaya başladı:

"Sene 1995. Sonbahar aylarındayız. O zamanlar çobanlık yapmıyorum. Köyde kendi işime bakıyorum. O dönemde bizim hayvanlar Ermenistan'da iyi para ediyor, ama arada sınır yoktu ki sınır ticareti yapalım. Mecburen sınırdan kaçak geçirilecekti hayvanlar. Diğer tarafta satmak için büyük bir sürü oluşturuldu. Herman da, ben de birkaç hayvanımızı kattık sürüye."

Akın keyiflenmişti. Öykü giderek ilginçleşiyordu. Kendini tutamadı:

"Ooo bakıyorum da karşımıza kaçakçılık da çıkıyor".

Mikail ters ters Akın'a baktı, bir yanıt vermeden öyküsüne devam etti:

"Sürü sınıra yakın bir merada iki gün otladı. Sonunda sınırdan geçme vakti geldi. Herkes tedirgindi. Her şey ayarlandı, ama yine de sınırdan mayınlara basma olasılığı vardı. Karşı tarafta bizleri nelerin beklediğini tam olarak bilemiyorduk. Her şey ayarlandı:

Akın dayanamayıp sordu:

"Nasıl ayarladınız ?"

"O gece sınırdan büyük bir sürü geçirileceğini bölgede herkes biliyor. Ama kimse bilmiyordu. İşte işin ayarlanması böyle oldu. Sen bizi İtalyan mafyası mı sandın ? O gece herkes bulunması gereken yerde olacaktı. Biz sürüyle sınırdan olacaktık, alıcılar da sınırın karşısında. Yani herkes olması gerektiği yerde. Dediğim gibi bu ortak bir kaçakçılıktı. Herkes sürüye kattığı hayvan kadar pay sahibiydi. Kâra da zarara da payı oranında ortaktı. Ve tabii sürüyü sınırdan geçirmek için çoban tutulmamıştı. Biz kendi hayvanlarımızı kendimiz götürecektik."

Akın, "Adamlar sanki kooperatif kurmuş, öyle organize kaçakçılık yapıyorlar" diye düşündü. Ama bu düşüncelerini karşındakine söylemedi. Bıraktı Mikail dilediği gibi öyküsünü anlatsın. Sonunda nasılsa Herman'ın yerini söyleyecekti. Çoban Mikail de zaman zaman konuşmasına ara veriyor, yüzünü sınıra çeviriyor, sanki o günleri yeniden yaşıyordu.

"Her şey olması gerektiği gibi oldu. Sının kazasız belasız ve kayıpsız geçtik. Alıcılar dürüst çıktılar. Söz verdikleri gibi bizi bekliyorlardı. Sürüyü yakındaki bir köye götürdük. Köye varana kadar sabah olmuştu. Gündüz gözüyle sürü kontrol edildi, sayıldı ve daha önce kararlaştırılan ücret ödendi. Ortalıkta fazla görünmememiz gerekiyordu, o nedenle ahırın üstündeki tavan arasında tüm günü geçirdik. Herkes sürüye kattığı hayvan kadar parasını aldı. Herman'ın da benim de ceplerimize iyi hatta çok iyi para girmişti. Ertesi akşam dönüş yolculuğu için bize rehberlik yapacak olan alıcıların adanılan geldi. Ancak biz ikimiz yani Herman ile ben dönmeyecektik. O ana kadar bu kararımızı saklamıştık. Cebimizde para ve aklımızda bambaşka bir plan vardı."

"Neydi planınız ?"

Çoban Mikail ateşe birkaç çalı çırpı daha attı ve Akın'a yanıt vermeden öyküsünü kaldığı yerden sürdürdü:

"Geri dönmeyeceğimizi öğrenince beraber geldiğimiz arkadaşlar buna çok şaşırdılar. Ardından Herman'ın mutlaka geri dönmesi gerektiğini söylediler. Ama Herman kararım çoktan vermişti bile. Bazıları onu zorla geri götürmeye kalktı, ama Herman direndi."

Çok hassas bir noktaya gelinmişti. Acaba köylüler Herman'ın mutlaka köylerine dönmesi gerektiği konusunda ısrar ederken onun gerçek kimliğini bildikleri için mi böyle davranıyorlardı? Akın bunu uygun bir biçimde sordu. Mikail de hemen yanıtladı:

"Hayır, köylüler Herman hakkında bir şey bilmiyorlardı. Ama

bazıları babalarından Herman'ın ömür boyu köyde kalması gereken bir konuk olduğunu duymuşlardı. Onun için ısrar ediyorlardı. Ben de onu aramaya geleceklerini biliyordum, ama bunca yıldır kimse arayıp sormamıştı, bari istediği gibi bir macera yaşasın diyordum. Herman diretince köylüler bu kez bana yüklendiler. Onlara göre Herman'ın aklını ben çelmişim. Ancak gerçek tam tersiydi."

"Nasıl yani ?"

Mikail derin bir iç çekti. Sigara sardı. Ateşten ucu köz olmuş bir dal alarak sigarasını

yaktı. Bir şeyler saklamak için sınırın çoktan geçmişti. Anlatacak, anlattıkça da rahatlayacaktı:

"Çocuğu olmaması, ilk eşinin ölümü Herman'ı çok sarsmıştı. Köyde kalmak istemiyordu. Köyün kısır yaşamı Herman'ı bunaltmıştı. Çok yakın olduğumuz için kimi zaman derdini bana açardı. Bende de ona yol gösterecek akıl yoktu. Gün geçtikçe Herman yaşama sevgisini yitiriyordu. Akşamları kahveye gelir, kâğıt oynamaz, sohbet etmezdi. Gözünü televizyona diker ve hangi program varsa onu izlerdi. Son yıllarda Avrupa'daki gelişmelerle yakından ilgilenmeye başlamıştı. Özellikle Yugoslavya'daki olaylar onu çok ilgilendirir oldu. Bana heyecanla anlatıp dururdu. Ben de ona garip bir köylü olduğunu, kendi işine bakmasını söyledim. Ama Herman bu, laf dinler mi ? Doğru dürüst tahsili bile yokken uluslararası politika konusunda ahkâm kesmeye başladı. Bana gelip de Yugoslavya'ya savaşmaya gideceğini söyleyince, Herman'ın delirdiğini sandım. Adamın nüfus kâğıdı bile yokken Yugoslavya'ya gitmekten bahsediyordu. İşte tam bu sırada Ermenistan'a sürü geçirme işi çıktı. Herman aradığı fırsatı bulmuştu. Beni de kandırdı. Ve Ermenistan'dan geri dönmemesi kararını aldık, ama bunu son dakikaya kadar sakladık."

"Ermenistan'dan Yugoslavya'ya gitmek zor olsa gerek."

Çoban Mikail "Hem de nasıl" der gibi başını salladı. Ve öyküsünü anlatmayı sürdürdü:

"O gece de aynı köyde kaldık. Bizimle beraber gelenlerin kazasız belasız sınırın öte tarafına geçtiğinin haberini aldık. Ertesi sabah sürüyü alan kişiye derdimizi anlattık. Gülümsedi, bunu halledeceğini söyledi ve bizi arabasıyla sınıra en yakın Ermeni kasabasına götürüp orada bir binaya soktu. Derdimizi oradaki dostuna anlattı. O bizi bina içinde başka birine yollarken bizi oraya getiren kişiyle vedalaştık. Gittiğimiz kişi tek kelime Türkçe bilmiyordu, biz de başka lisan. Adam el kol işaretleriyle derdini anlattı ve üstümüzü aradı. Ceplerimizde ne varsa boşalttı. Sürü satışın-

dan gelen parayı da verdik ister istemez. Ardından bizi pencere-siz bir odaya sokup kapıyı arkamızdan kilitlediler. Gözlerimiz karanlığa alışınca odada iki somya olduğunu gördük ve oturup beklemeye başladık. Bekleyişimiz yirmi dört saatten fazla aç ve susuz sürdü. Karanlıkta oturduk, uyuduk, kimi zaman da fısıltıyla sohbet ettik. Ben başımıza iş açtığımızı söylerken, Herman kararlı bir şekilde sonunda amacımıza ulaşacağımızı tekrarlıyor ve buna beni de inandırıyor. Sonra odanın kapısı açıldı. Türkçe bilen bir görevli içeri girdi. Bizimle sohbete başladı. Kimi zaman arkadaşça konuştu, kimi zaman sorgular gibi. Sonra her günümüz aynı şekilde sürüp gitti. Aradan haftalar geçtikten sonra bize inandılar."

Akın'ın akli fikri Herman A.'daydı. Ermeniler onun kimliğini öğrenmişler miydi acaba?

Mikail genç adamın bu sorusuna, "O anda konumuz Herman'ın köyümüze gelişi değildi. Zaten Herman bile bu olayı unutmuştu. Ben de hiç kimseye söylemedim. Şimdi düşünüyorum da Herman'la beraber gitmeye macera yaşamaktan çok onu korumak, yani babama verdiğim sözü tutmak için karar vermiştim galiba" diye yanıt verdi.

Çoban Mikail konuşmaya başlayacaktı ki bir klakson sesi sessiz tepreyi çınlattı. Akın'ın kiraladığı araba onu götürmeye gelmişti. Konuşurken zamanın nasıl geçtiğini

anlayamamışlardı. Hava kararmaya başlamıştı. Akın, Mikail'i bırakmak istemiyordu. Öykünün sonunu öğrenmek için daha fazla bekleyemezdi. Şoföre biraz sonra geleceğini bağırarak duyurdu. Mikail de onunla aynı fikirdeydi ve düşüncesini "Zaten öykünün sonuna geldik sayılır, biraz daha sabırlı ol" diyerek belirtti. Mikail bu kez Akın'ın ikram ettiği sigarayı alarak, hızla öyküsüne döndü:

"Ermeniler bize inandıktan sonra kişisel eşyalarımızı ve paramızı geri verdiler. Bu kez otel gibi bir yere götürüldük. Tüm masraflarımızı biz ödedik, yine parasını verdiğimiz uçak biletlerini aldık. Herman'ın öngörüsü doğrulanmıştı ve Yugoslavya'ya gidiyorduk. Cebimizde Ermenilerin verdiği pasaport vardı. Belgrad'da bizi Ermenilerle bağlantısı olan bir grubun temsilcileri karşıladı. Göz açıp kapayana kadar savaşın içine girmiştik bile. Bu savaşa katılmak için Türkiye'den daha çok kişinin oraya gelmiş olduğunu zaman içinde öğrendim. Ama biz onlarla karşı cephelerdeydik, Sırp milislerle birlikte savaşıyorduk. Bana sorarsan, ben savaşı hiç sevmedim. Ama Herman bayılıyordu. Tarihi bir görev üstlendiğimizi söyleyip duruyordu. Sözde Avrupa'nın yeniden ya-

pılanmasında söz sahibi olacaktı. Ama ben çoktan pişman olmuşum bu maceraya atıldığıma. Ama Herman canla başla savaşıyordu. Kısa sürede rütbe bile aldı ve onbaşı oldu."

Akın, "Babasının oğlu" diye düşündü. Mikail devam etti:

"Herman nasıl köyde bunaldıysa ben de savaştan bunalmıştım. Geri dönmek istiyordum ve bin bir zahmet çekerek döndüm, işte benim öyküm bu. Dönmekle iyi yapıp yapmadığımı hep düşündüm durdum. Çünkü köye döndükten sonra herkes bana sırt çevirdi. Çobanlık yapmaktan başka çare bulamadım."

Akın'ın ağzı kurumuştu. Öyküyü dinlemişti, ama hâlâ Herman A.'dan haber yoktu. Heyecanla sordu:

"Herman'a ne oldu peki ?"

Çoban Mikail'in gözleri doldu. Konuşmakta zorlanmaya başladı:

"Geri dönme kararımı Onbaşı Herman hiç de hoş karşılamadı. Ama ben kararlıydım. Türk vatandaşıydım, bunu kanıtlayabilirdim ve kapağı Belgrad'daki Türk büyükelçiliğine atınca dönüş için önemli bir mesafe kaydetmiş olurum. Ama Onbaşı Herman'm böyle bir şeyi yoktu. Köyde onu bekleyen de yoktu... Herman savaşı o kadar sevmişti ki, hep ön cephede ve siperdeydi. Ona veda etmek için cepheye gittim. Siperinde buldum Onbaşı Herman'ı. Kararından döndüremeyeceğimi biliyordum. Karşılıklı birer sigara içtik. Sonra birbirimize sarılıp veda ettik. Ben siperden cephe gerisine dönerken arkama baktım. Herman ayağa kalkmış bana el sallıyordu. Ben de ona el salladım. Birden çok tanıdık bir ses duydum. Hemen kendimi yere attım, ama Onbaşı Herman'm kulakları bu sesi duymuyordu galiba. Ses yaklaştı, yaklaştı ve Herman'm siperine bir havan mermisi olarak düştü. Patlamanın ilk saliselerinde bile Herman gülerek el sallıyordu. Toz bulutu dağılmaya başlayınca hemen sipere koştum. Siper yerine koskocaman bir kraterle karşılaştım. Hava barut ve kan kokuyordu. Hava umutsuzluk kokuyordu."

İkili uzun bir süre sustu. Herkes kendi hesabına bir şeyler düşünüyordu. Akşam çökmeye başlamıştı.

Suskunluğu Mikail bozdu ve cebinden solmuş birkaç fotoğraf çıkardı. Hayret, hemen her fotoğrafta olan iki kişiyi Akın tanıyordu. Bunlardan biri çoban Mikail'di. Diğer de Akın'a sanki tanıdık geliyordu. Ama yine de Mikail'e doğrulatmak istedi:

"Bu Herman mı ?"

Yanıt olumluydu. Akın fotoğraflara bir kez daha baktı. Çoğu siyah beyazdı. Son çekilen ise renkliydi ve Mikail ile Herman yeni üniformalarıyla poz vermişlerdi.

Fotoğraflar, Mikail'in hikâyesini doğruluyordu. Aynı zamanda

Herman'm da babasının oğlu olduğunu. Çünkü Herman babasını andırıyordu. Nitekim fotoğraflara ilk baktığı zaman da Akın'a tanıdık biri gibi gelmişti.

Akın, Mikail'den fotoğrafları kendisine verip veremeyeceğini sordu. Çobanın yanıtı olumsuzdu.

Akın adeta çökmüştü. Aylardan beri peşinde koştuğu, para ve ün kazanmak için umutla mücadele ettiği haber artık boş çıkmıştı. Çoban Mikail'le o tepede adeta kaybolmuştu. Bundan sonra nereye gidecekti ? Ne yapacaktı ? Aşağıda arabanın şoförü iyice sabırsızlanmış, bir yandan kornasına basıyor, diğer yandan farlarını açmış selektör yapıyordu. Çoban Mikail'le vedalaşan Akın biraz kendini biraz da onu teselli edebilmek için, "Hayat bir mastürbasyondur" dedi.

Mikail anlamadı:

"Af buyur, ne dedin ?"

Akın kendini birkaç kelime daha söylemeye zorunlu hissetti:

"Boş ver be Mikail kardeş. Hayat böyle. Hepimiz yaşam boyunca hayaller, amaçlar peşinde koşarız. Kimi zaman da hayallerimize kavuştuğumuzu, amaçlarımızı gerçekleştirdiğimizi sanırız. Ama sonunda bir bakarız ki hiçbir şey yapamamışız. Elimize hiçbir şey geçmemiş. Ya da uğruna savaş verdiğimiz amacın pseudo yani sahte bir amaç olduğunu anlarız. O zaman kendi kendimize neden bu kadar çok çabayı boş yere gösterdiğimizi, hayatımız boyunca neden durmaksızın çabaladığımızı soranz. Bu sorunun yanıtı ise yaşamımız boyunca hep mastürbasyon yaptığımız, bir kez bile olsun gerçek doyuma ulaşamadığımızdır. Kısaca hayat bir mastürbasyondur. Bunu sen de yaptın, ben de. Tabii başkaları da. Hem de milyarlarca başka insan da yaptı..."

Mikail, Akın'ın söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı, ama karşısındakinin yıkıldığını görmüştü. Şu dünyada ondan başka biri de Herman için kaygılanıyordu demek. Bir başka kişi daha, bir yabancı Herman için üzülmüyordu.

Mikail ani bir kararla Akın'a bir soru yöneltti:

"Şimdi sen benim soruma yanıt ver. Herman'm Almanya'daki akrabalarının ortaya çıktığını ve ona miras kaldığını söylüyorsun. Herman yaşasaydı, her şey daha mı iyi olurdu ?"

Akın düşündü düşündü. Dürüstçe düşündü. Eğer Herman sağ olsaydı yaşanabilecek olayları analiz etmeye çalıştı. Ardından kendini düşündü, öfkeleni. Öfkesi kabardı ve Mikail'in sorusunu yanıtladı:

"Tabii ki iyi olurdu. Kendisi için iyi olurdu, benim için iyi olur-

du. Senin için iyi olurdu. Burada dağ başında dikilip durmazdık o zaman..."

Mikail sevgiyle, şefkatle ve safça baktı Akın'a. "O zaman kardeş" dedi ve devam etti:

"Yarın sabah erkenden gel yine bu dağ başına !"

Omuzlan çökmüş Akın, Mikail'in dediğini algılayamadı. Mikail söylediklerini tekrarladi.

"Neden ?" diye sordu Akın.

"Sen gel kardeş" dedi Mikail ve sürüsünün yanına gitmek üzere uzaklaştı.

Hava giderek karanyordu. Akın Dedel dağ başında çöküp kalmıştı. Aşağıdan, yoldan taksinin kornası ve şoförün avazı çıktığı kadar bağırsı Akın'ı kendine getirdi. Ağır ağır tırmandığı tepenin yamacından aşağıya inmeye başladı.

74

Gaffar cipin sefasını sürerek Kars'a gitti. Yolda iki kişiye sorarak gideceği oteli buldu. Gaffar'ın umduğu gibi otelde boş oda vardı. Resepsiyonda kaydını yaptırdı, iki adamını belboyla birlikte odaya çantalarını taşımak için yolladı. Ardından da resepsiyon görevlisiyle sohbe başladı:

"Bakıyorum da odalar boş..."

"Maalesef beyefendi, buralara turist pek gelmez. İşi düşen kişiler de, işlerini tamamlar tamamlamaz geri dönerler."

"Halbuki bu bölge çok önemli bir turistik merkez olabilir. Belki biraz tanıtımı yapılmalı. Ne bileyim ben gazeteciler ve televizyoncular yörenin turistik ve tarihî güzelliklerini halka aktarmalı falan."

Resepsiyon görevlisi Gaffar'ın attığı yemi yutmuştu:

"Otelimizde İstanbul'dan gelen bir gazeteci kalıyor. Her gün Kars dışına çıkarak röportajlar yapıyormuş. Bu röportajlarında umarım bizim otelin de adını geçirir de sizin dediğiniz gibi turizm biraz hareketlenir ve doluluk oranımız artar."

Gaffar ile resepsiyon görevlisi bu minvalde konuşurken, otelin küçük lobisinde oturan kısa saçlı, atletik yapılı genç bir adamın onlann konuşmalarını kelime atlamadan dinlediğinin farkına varamadılar.

Kısa sürede Gaffar, Akın Dedel'in Kars'taki programını öğrenmişti bile. Tabî ki akşamları gittiği meyhaneyi de. Adamları aşı-

ğya indikten sonra otel civarında biraz volta atmak için onlarla dışarı çıktı. Akın Dedel otele geldiğinde çevrede olmak istiyordu.

Akın dağ başında çobanla piknik yaparken oteldeki kısa saçlı genç adam cep telefonunu çıkardı ve Ağabey'e Akın'ı aramaya gelenlerin haberini verdi. Daha sonra da Akın'ın peşinde olan arkadaşlarını uyardı.

Ağabeyin talimatında değişiklik yoktu. Şimdilik onu izleyecekler ve başına gelebilecek bir belayı bertaraf etmek için hazır bekleyeceklerdi.

Ağabey, Akın'la ilgili son telefonu aldıktan sonra bu işin sonuna geldiklerini hissetti. Yakında Akın Dedel'in foyası ortaya çıkacaktı ve Ağabey de son birkaç günden beri gösterdiği çabanın sonucunu alıp alamayacağını görecekti.

Hava kararmıştı. Kars'a giderken arabanın şoförü geç kaldıkları için söylenip duruyordu. Akın her şey için geç kalmıştı. Ün, başarı, para ve yaşamak...

Şimdi ne yapacaktı ? Bilemiyordu. Yol boyunca hiçbir şey bilmediğini düşündü durdu. Otele geldiler. Şoföre parasını ödedi, artık ona ihtiyacı yoktu. Bir duş alıp nöbetçi meyhaneye gitmekten başka bir fikir gelmemişti aklına.

Nöbetçi meyhanede Akın'ı bir sürpriz bekliyordu. O gün Karadeniz'den Kars'a kamyonlarla taze hamsi gelmişti. Akın da bir süreliğine sorunlarını unutup Kulüp rakısı eşliğinde hamsiye daldı. Buğulamasından girdi, tavasından çıktı. Dördüncü kadehin sonunda Akın'ın keyfi biraz olsun yerine gelmişti. Garsondan biraz tahin helvası getirmesini istedi ve yanında da bolca limon. İsteği hemen yerine geldi. Akın tahin helvasının üzerine limon sıkıp püre yaparken, garson da ona baktı ve "Ne garip adam balığa limon sıkmadı, tahin helvasına sıkıyor" diye düşündü.

Eğer garson bu düşüncesini ona söyleseydi, Akın'dan hemen sanki kırk yıllık Karadenizliymiş gibi yanıtını alırdı: "Taze hamsiye limon sıkacağına kurşun sık daha iyi!"

Akın bu güzel yemeği taçlandırmak için beşinci kadehi de içmeye karar verdi.

Etrafına bakındı. Nöbetçi meyhane her zamankinden daha kalabalıktı. Çevresinde meyhanenin müdavimlerinin yanı sıra yeni ve yabancı çehreler de gören Akın, "Vay ballılar, biz kaç akşamdır buraya geliyoruz, siz daha ilk akşamda hamsi yediniz" diye düşündü.

Saf Akın efendi meyhanedeki iki masada oturanların onu izleyen kişiler olduğunu tabî

ki bilmiyordu. Lokantanın camekânlı yatay buzdolabına yakın masada oturan iki kişi Ağabey'in adamlarıydı. Kapiya yakın bir masada oturan da Gaffar ve iki arkadaşından başkaları değildi.

Akın kahvesini içerken ertesi gün ne yapacağını düşünüyordu. Ve daha sonraki günler... Akı Mikail'in sözlerindeki: "Yarın sabah erkenden gel yine bu dağ başına !"

Gidip ne yapacaktı ?

Gitse de gitmese de ne kaybedecekti ki ?

Peki ne kazanacaktı ?

Kafası dumanlı Akın ertesi sabah yeniden Mikail'le buluşmak için gitmeye karar verdi. En kötü ihtimalle zaman kaybederdi, ama öyle görünüyordu ki, elinde zamandan başka bir şey yoktu. Hatta ileriki günlerde ve aylarda, hatta yıllarda kullanacağı zamanları ne yapacağını bilemiyordu. Onun için, bol miktarda sahip olduğu zamanın birazını da Mikail için harcamaya karar verdi. Şimdi en azından ertesi gün ne yapacağını biliyordu.

Kendine az şekerli bir Türk kahvesi söyledi. Ardından karnı tok sırtı pek ama geleceği muğlak Akın ağır ağır otelinin yolunu tuttu. Otele varır varmaz şoförün evine telefon edip ertesi sabah yine gelmesini istemeyi de aklının bir köşesine not etti.

Akın meyhaneden çıkınca Gaffar hemen yanındakilerden birine döndü ve onu çaktırmadan takip etmesini söyledi.

Gaffar'ın masasındaki hareketlenme Ağabey'in adamlarının gözünden kaçmadı. Ama onlar profesyoneldi. Yemeklerine devam ettiler. Bir süre sonra masadan birisi kalktı lavaboya gitti. Geri dönerken sanki biraz hava almak istiyormuş gibi dışarı çıktı.

Gaffar hemen telefona sarıldı ve Kari Krenchel'e günlük raporunu verdi. Daha sonra Krenchel'le diğer Almanların otelinde buluşmak için anlaştılar.

Bir süre sonra Gaffar'ın adamı paldır küldür meyhaneye geri geldi ve masaya oturup heyecanla bir şeyler anlatmaya başladı.

Ağabey'in elemanı ise çıktığı gibi kimseye fark ettirmeden içeri girdi ve oturup meyvesini yemeye başladı.

Çok geçmeden Gaffar hesabı istedi ve adamlarıyla birlikte meyhaneden ayrıldı. Daha önce Akın'ı izleyen eleman masada kalırken, diğeri bu kez Gaffar ve adamlarının peşinden meyhaneden çıktı.

Gaffar adamlarını otele yolladı. Akın'a göz kulak olmalarını tembih etti, kendisi Kari Krenchel'le buluşmaya gitti.

Krenchel ile Diels Gaffar'ı otelin lobisinde bekliyorlardı. Gaffar gülerek içeri girdi:

"Tamamdır. Artık adamımız bizden habersiz nefes bile alamaz."

"Sonunda" diye mırıldandı Kari Krenchel.

"Bir an önce harekete geçelim. Akm'ı bir daha elimizden kaçırırsak ne yaparız ?" dedi Brigitte.

Krenchel, "Kız haklı" diye düşündü ve Gaffar'a döndü:

"Evet bir an önce harekete geçelim."

"Nasıl isterseniz Herr Krenchel. Şimdi dilerseniz malum kişinin hemen her gün yaptığı işleri size anlatayım. Kars'ta bulunduğu süre içinde bir gün hariç her gün kiraladığı bir arabayla sabah saatlerinde kent dışına gitmiş ve akşam geri gelmiş. Her akşam da yemeğini bir meyhanede yiyip oteline geri dönmüş. Anlaşılan adam burada oldukça mazbut bir yaşam sürmüştü."

"Yarımda birisi görülmüş mü ? Kent dışında nereye gidiyormuş ?"

"Her iki sorunuza da olumsuz yanıt vereceğim Herr Krenchel, ancak yarın onu takip ederek nereye gittiğini öğreneceğiz."

"O zaman işimizi yarın muhakkak bitirmemiz lazım. Fazla oyalanmayalım."

Gaffar biraz düşünceliydi. Kari Krenchel nedenini sordu.

"Gazeteciyi ortadan kaldırma işini burada yapmamızın sakıncası olabilir. O nedenle işi Erzurum civarında bitirelim diyorum" dedi Gaffar.

Buna Kari Krenchel ile Brigitte Diels'in bir itirazları yoktu. Gecenin ilerleyen saatlerine dek üçlü ertesi günün planını yaptılar. Gaffar gittikten sonra Brigitte ortağına sordu:

"Anlaşılan Akın daha Führerimizin oğlunu bulamadı!"

"Aslına bakarsan bulamaması işime geliyor. Bize verilen emre göre onu da ortadan kaldırmamız gerekecek. Yıllarca bir mesih gibi beklediğimiz kişiyi öldürmek inan bana çok zor gelecek."

"Ben seninle aynı fikirde değilim. Belki de Führer'in bir oğlu olduğunu yeni öğrendiğimden ve onun gelmesini yıllarca bekleyip, bu amaç için çaba harcamadığımdan onun yeryüzünden silinmesi beni senin kadar etkilemez. Ama ben üzerime düşeni yapacağım ve Türk gazeteciyi kendi ellerimle öldüreceğim."

bile tutturdu:

"Haydi güzelim, şeker ezelim, Bu sene de bekâr gezelim."

Oysa Akın'ın o gece bekâr gezmesine belki de gerek kalmayabilirdi. Laçın'ı saymazsak, ki Azerî kadın yaşamına rüzgâr gibi girip fırtınayla çıkmıştı, son sevgilisi hemen yanı başındaydı.

O gece Akın'ın sinirleri yalama olmuştu. Haftalar süren büyük beklentisi sona ermiş ve bir hiçle noktalanmıştı. Daha doğrusu başladığı noktaya geri dönmüştü. Bu maceraya atılırken elinde sadece "hiç" vardı ve sonunda yine bir hiç olmuştu.

Sabah olduğunda ise Akın Dedel'de bir gece önceki hoşluk yoktu. Yine depresif dönemine girmişti. Otelden dışarı adımını atar atmaz kiraladığı taksiyi ve şoförünü gördü. Birden aklına Mi-kail'in sözleri geldi. Onu yine aynı dağ başında bekliyordu. Yapacak hiçbir şeyi yoktu ve otelden çantasını alıp hemen arabanın ön koltuğuna kuruldu.

Akın'ın kentten ayrılması bu kez daha şaşaalı oldu. Küçük bir konvoy Akın'ı takip ediyordu. Gaffar ve adamları Akın'ın arkasından, Ağabey'in ekibi ise onların arkasından geliyordu.

Yola çıktıktan hemen sonra Akın pişman oldu. Mikaü'le bir kez daha buluşması için hiç neden yoktu. Ama yapacak bir işi de yoktu. Kars'tan sonra nereye gideceğini bile bilmiyordu. Cebindeki para da suyunu çekmişti. O akşam nöbetçi meyhanede en azından beş haftalık bir yaşama planı yapmaya söz verdi. Ne yiyip ne içecek ve ne yapacaktı ? Bu sorulara yanıt bulması gerekiyordu.

Kuyruğunu bacakları arasına kıştırıp İstanbul'a evine dönmeyi ise hiç aklına bile getirmiyordu. Galiba o hikâye de bir süre önce bitmişti. Düşünceleri yakın geçmişe gitti. Eşyalarını toplarken eve gelen eşine tek kelime söylemişti:

"Gidiyorum."

Aldığı yanıt da tek kelimeydi:

"Sonunda!"

Kısaca İstanbul'da "evi" diyebileceği başını sokacak bir yeri yoktu.

Akın'ı kara düşüncelerinden arabanın motorunun stop etmesi uzaklaştırdı. Malum dağ başına yine gelmişti işte. Uzaktan Mika-il ona el sallıyordu. Dik yamacı yeniden tırmanmaya başladı. Nefesi yine kesildi, ama bu kez sigarayı bırakmayı düşünmedi bile.

Mikail onu gülerek karşıladı, Akın'a sarıldı ve "İyi ki geldin kardeşim" dedi.

Tamam, Akın iyi yapıp gelmişti de Mikail'deki bu samimiyet neyin nesiydi ?

"Akın kardeşim, gelmeyeceksin diye çok korktum !"

Akın iyice şaşırmıştı. Mikail bir sigara sardı, Akın'a verdi ve konuşmaya başladı:

"Kaç günden beri gözüme uyku girmedi. Doluya koydum almadı, boşa koydum dolmadı."

Peki tüm bunlardan Akın'a neydi ?

Mikail konuşmasına devam etti:

"Şu dünyada Herman'ı seven, onu korumak isteyen iki kişi kaldık. Bir sen, bir de ben !"

Mikail yamliyordu. Akın'ın Herman'ı sevdiği asla söylenemezdi. İnsan tanımadığı birini nasıl sevebilirdi ki? Onu korumaya gelince, Akın tam aksini yapmayı planlamıştı. Herman'ı dünya medyasında aslanların önüne yem diye atacak ve para kazanacaktı. Mikail'in sözünü kesmedi, saçmalıklarını dinlemeye karar verdi.

"Akın kardeşim, ben Herman'ın iyiliğini istedim yaşamım boyunca. O bizim için kutsal bir emanetti. Ama bugüne kadar onu hatırlayıp arayan çıkmadı. Bir tek sen aradın. Sen de doğru kişi değildin. O nedenle sana hep ihtiyatlı yaklaştım. Şimdi bakıyorum da sen de Herman'ın iyiliğini istiyorsun. Onun için iyi ve güzel olanı yapacağından eminim."

Tüm bunlar ne demek oluyordu ? Herman ölmemiş miydi? Akın rüya mı görüyordu, sarhoş muydu ? Bu garip çoban Mikail saçmalamasının dozunu giderek artırıyordu. Akın hemen sordu:

"Herman ölmedi mi ?"

"Hayır Akın kardeşim, ölmedi!"

Akın sanki yeniden doğmuştu.

"Nasıl yani ?"

Mikail yeni bir sigara sardı ve öyküsünün en can alıcı bölümünü anlatmaya başladı:

"Havan mermisi Herman'ı ağır yaralamıştı. Siperdeki bir başka asker bir şarapnel parçasıyla yaralanıp onun üzerine yıkılmış ve Herman'a kalkan olmuştu. Onu hemen sahra hastanesine götürdük. Tabii ben de bu arada Türkiye'ye dönüş planımı erteledim. Herman'ı orada yaralı ve yalnız bırakamazdım."

"Herman sağlığına tamamen kavuştu mu ?"

"Evet kavuştu. Ama dur, acele etme, anlatacaklarım daha bitmedi. Herman iyileşince de artık onu dinlemedim. Kolundan tuttuğum gibi Türkiye'nin Belgrad Büyükelçiliği'ne götürdüm. Benim nüfus kâğıdım yanımdaydı. Orada Almanya'daki akrabalarımızın

yanından gelirken Sırp milisler tarafından soyulduğumuzu ve benim nüfus kâğıdımdan başka geçerli bir belgemizin kalma-

34U

dığı yalanını uydurdum. Bu arada Sırp milislerin Herman'ı öldüresiye dövdüklerini ve bizi ölüme terk ettiklerini de sözlerime ekledim. Bana inanmayan gözlerle bakan elçilik görevlisine Her-man'ın yara izlerini göstererek ikna olmasını sağladım."

Akm keyiflendi:

"Yaman adamsın be Mikail" dedi.

"Almanya'da yaşanan hayalî yakınlarımızın adlarını ve adreslerini de elçilik görevlisine yazdırdım. Sonra Türkiye'deki adresimiz olarak, İzmir'de yine hayalî bir adres verdim. Elçilik görevlileri bize yurda dönüş için birer tane izin kâğıdı doldurdu ve bir miktar para da vererek Türkiye'ye dönüşümüz için tüm kolaylığı sağladı."

Demek Herman yaşıyordu. Akın'ın keyfi yerine gelmişti. Aylardır peşinde olduğu hikâyeye son noktayı koyabilecekti. Mikail devam etti:

"Kapıkule'ye geldiğimizde kâğıtlarımızı gösterip, geçip gideceğimizi sanıyordum, ama olmadı. Pasaport polisi bizi kapıdaki polis karakoluna gönderdi. Zabıt tutuldu ve bizi orada alıkoyup, bize kefil olacak kişilerin gelip almasını istediler."

"Bu işi de halletmişsindir sen Mikail" dedi Akın neşeyle.

"İşin bu kısmını Herman halletti sayılır. Kapıkule'de kaldığımız akşam ateşi çıktı. Sayıklamaya başladı. Polisler telaşlandı. Uydurduğum hikâyeyi yineledim ve hastaneye gitmek için yalvardım. Orada kalıp bize kefil olacak kişileri bekleyip, başlarına bela olacağımıza bizi salıverdiler. Tabii yeniden pasaport almak için resmî dairelerin istediği tüm belge ve bilgileri ikmal etmemiz gerekecekti. Benim zaten bir daha yurtdışı macerası yaşamaya niyetim yoktu. Herman'ın bu ülkede nüfus kâğıdı bile olmamıştı. O resmen yaşamıyordu bile."

"Peki Herman şimdi nerede ?"

Akın'ı gülerek yanıtladı Mikail:

"Acelen ne ? Şu ana gelene dek sayısız sınavdan geçtin. Sonunda benim sınavımdan da başarıyla çıktın. Sabredemeseydin bu sınavları geçemezdin. Biraz daha beklemesini öğrenmelisin."

Akın şaşırdı, "Bu adam çoban mı yoksa filozof mu ?" diye düşündü. Mikail devam etti:

"Sonunda köye döndük. Ama Herman köye girmedi bile dağlara vurdu. Ben ise köyde hiç hoş karşılanmadım. Yaşadığım macera sonunda paramı ve itibarımı kaybetmiştim. Hele muhtar, Herman'ın bu maceraya atılmasına izin verdiğim için beni affetmedi."

Köylünün hayvanlarına çobanlık yapmaya başladım."

Akın, "Ya Herman ?" diyecekti ki Mikail onun sözünü kesti:

"Herman da dağda kimi zaman çobanların kaldığı kulübeye yerleşti. İhtiyaçlanm ben karşıladım. Herman'ın ortada olmayışı başta muhtar olmak üzere hemen herkesi rahatlatmıştı. Muhtara kalsa Herman'ı arayan çıkmayacaktı ve ölene kadar bu dağlarda yaşayıp gitse herkes için daha iyi olacaktı."

"Hadi Herman'ın yanına gidelim."

Mikail heybesini açmaya başladı.

"Bizim gitmemize gerek kalmayacak, öğle saatlerinde o buraya gelecek" dedi ve Akın'a birlikte yemek yemeyi önerdi.

Akın'ın sinirleri altüst olmuştu. Her şeyi kaybettiğini düşündüğü anda Herman A.'yi bulmuştu. Eli ayağı titriyordu. Mikail'in ısrarıyla yiyeceklerin yanına yanaştı. Bu kez sac ekmeği tazeydi, ama Akın bunun farkına varamadı. Tıpkı sinir krizinin eşiğindeki bir insanın belirtilerini göstererek, gözleri fıldır fıldır uzakları tarıyor ve Herman A.'yi bekliyordu.

Yedinci bölüm

76

Akın, Herman A.'yi dört gözle beklediği halde adamın yanlarına gelişini fark edemedi. İşte Herman A. karşısındaydı, Mikail'e sevecen Akın'a ise kuşkulu gözlerle bakıyordu. Çoban Mikail ikisini tanıştırdı. Akın heyecandan kekelemeye başladı, saçma sapan sözcükler çıktı ağızından.

Herhalde Herman açtı. Hemen Mikail'in hazırladığı yiyeceklerin başına çöktü ve karnını doyurmaya başladı. Fırsattan istifade Akın biraz sakinleşmeye çalıştı ve yeni geleni inceledi.

Yıllarca resimlerini kitaplarda gördüğü, televizyonda ve beyazperdede izlediği adam etten kemikten karşısında duruyordu. Herman hık demiş babasının burnundan düşmüştü adeta. Yüzü daha karışık, saçları ağarmış ve elleri ağır işler yapmaktan nasırlaşmıştı, ama babasının yaşlı bir modeliydi sanki. Tabii kıyafetlerinin babasının şık üniformasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Ama yine de kıyafetleri tam askerî olamasa da sanki bir gerilla kıyafeti gibiydi. Ayaklarında yıpranmış postallar vardı. Yeşil kalın fitilli bir pantolon ve boğazlı kazağının üstüne kalın yeşil bir parka giymişti Herman A. Kıyafetini yeşil çadır bezinden yapılmış, yemek yerken yanına bıraktığı sırt çantası tamamlıyordu. Kafasında ise yün bir bere taşıyordu.

Akın, "Kars'a gider gitmez ilk iş olarak bir giyim mağazasına gidip Herman A.'ya biraz

çekidüzen vermem gerekir" diye düşündü. Ardından parasının neredeyse bitmek üzere olduğu aklına geldi. Sonunda karısıyla ortak kullandıkları kredi kartını akıl edebildi. Ama bu da iyi bir çözüm değildi. Çünkü karısı çoktan kredi kartını iptal ettirmiş olmalıydı.

İşin tam da bu aşamasına gelmişken, Akın parasızlık çekeceğini hiç düşünmemişti. Herman A. karşısındaydı ve önemli bir para so-

runu vardı. Ama bunu da aşardı herhalde. Herman yemeğini bitirmişti. Akın'a döndü: "Mikail bana atalanmdan büyük miras kaldığını anlattı. Bu işe sen aracılık ediyormuşsun, doğru mu ?"

Bu, Akın'ın rahatlıkla yanıtlayabileceği bir soruydu. Günlerdir herkese anlattığı hikâye o kadar gerçekçiydi ki, kendisi bile inanacaktı neredeyse.

Ama Herman A. kuşkuyla yaklaşıyordu olaya. Neden akrabaları bizzat gelmemişlerdi ? Neden Akın bu işte aracıydı ?

Akın Herman A.'yi ikna etmek için anlattı durdu. Herman'ı kayıp olarak biliyorlardı. Onun için dünyanın dört bir yanında araştırma yapılıyordu. Araştırmanın Türkiye ayağı da Akın'a düşmüştü.

Herman A. birbirinin peşi sıra sorular sordu. Akın belirli bir tutarlılık içinde yanıtlamaya çalıştı. Aradan saatler geçmişti. Herman A. düşüncelere daldı. Herkes susmuştu. "Bana atalanmdan çok büyük servet mi kaldı ?" Akın dalgınca yanıtladı: "Parayla ölçülmeyecek bir güç !"

Bu yanıt Herman A.'yi çok mutlu etti. Ayağa kalktı ve konuşmaya başladı:

"Peki öyleyse genç adam, seninle geliyorum. Önce parayı ve gücü elime geçireyim yapacak çok işim olacak ?"

"Neler yapacaksınız ?" diye sordu Akın. Herman A. coştı, anlatmaya başladı:

"Kafkasya ve Orta Asya'da yapılacak çok iş var. Bu bölgenin doğal kaynaklarına sahip olup yöneten gelecekte dünyayı yönetir. Öncelikle bu bölgelerde yaşayan bizim köydekiler gibi Alman asıllı insanları bir araya getirmemiz gerekir. Tıpkı İsrail'in Filistin topraklarında kendine bir devlet kurması gibi, bizim de Alman ırktaşlarımızla tam Kafkasya ile Orta Asya'yı bağlayan coğrafi bölgede kendimize bir devlet kurmamız gerek. Şarkalmanya adı alacak bu devlet tüm doğal kaynakları kontrol etmeli ve bölgedeki tüm Alman asıllıları aynı çatı altında toplamalı... Bana atalanmdan miras kalan parayı ve gücü bu amaç uğruna harcayacağım !"

Ardından Herman sustu ve bulundukları tepenin yamacına giderek, ellerini arkasına kavuşturdu ve Ermenistan dağlarını seyretmeye başladı.

Akın'ın kafası allak bullak olmuştu. Şimdi soru sorma sırası ondaydı:

"Mikail, hani Herman kendi halinde yaşayan biriydi ? Atalann-

dan habersizdi ? Doğru dürüst eğitim almadığını söyledin, ama adam sanki üniversite profesörünün bilgisine sahip ve gelecek için hiç de yabana atılamayacak bir vizyonu var."

Mikail gülmeye başladı:

"Akın kardeş, ben sana Herman'm bir acayip olduğunu söyledim durdum. Köyde yaşadığımız son yıllarda kahvede gözünü televizyondan ayırmaz, dünyada olup bitenleri izlerdi. Eski Yugoslavya'ya savaşmaya gittiğimizde de Sırp milislerin siyasî okulunda okudu. Buna okul bile denemezdi. Ama her akşam bir yerde toplanıp sözde siyasî eğitim alıyorlardı. Döndükten sonra da dağdaki kulübede yaşamaya başlayınca benden bir radyo istedi ve radyo-suyla dünya kanalları gezerek ilgi çekici haberleri dinledi sürekli. Ben de bulduğum tüm gazete ve kitapları Herman'a taşıdım durdum. Senin de dediğin gibi bizim Herman çok şey biliyor."

Akın ne diyeceğini şaşırmıştı. Aslında Hitler'in oğlunun böyle ağzının kalabalık olması ilgi toplardı ve ilginin olduğu yerde para da olurdu. Bu da tabii Akın'ın işine gelirdi. Biraz düşününce şansına şükretti. Şimdi iş Herman A.'yla bir sözleşme yapmaya kalmıştı. Akın dünyadan habersiz bir köylüyle karşılaşacağını sanıyor ve onunla istediği gibi sözleşme yapacağına inanıyordu. Ama karşısına çıkan bu çanklı erkânıharp onu zorlayabilirdi.

Herkes kendi düşüncelerine daldığından havanın kararmaya başladığını fark etmemişlerdi. Yolun kenarında, arabanın arka koltuğundaki güzellik uykusundan uyanan şoför kornaya basarak Akın'ı uyarmaya ve taciz etmeye başladı. Akın bu kez şoförü bekletmeye niyetli değildi. Mikail ve Herman'a gitmeleri gerektiğini söyledi. Mikail ile Herman vedalaştılar.

Akın, Mikaü'e veda ederken çobanın yerinde bir sorusuyla karşılaştı:

"Herman'ın hiçbir belgesi yok Almanya'ya nasıl gidip mirasını alacak ?"

Akın'ın ayaküstü bir şeyler uydurması gerekiyordu:

"Sen hiç merak erme Mikail. Alman Büyükelçiliği devreye girip Herman'a hemen bir Alman pasaportu verecek..."

Sahi ya, Akın bunu hiç düşünmemişti. Ama bir İstanbul'a varsınlar, mutlaka bir hal çaresi bulurdu.

Bu sırada aklına Mikail'de bulunan Herman'ın fotoğrafları geldi. Bunlar Herman'la ilgili yazacağı haberler için iyi birer görsel malzeme olacaktı ve çok para ederdi.

"Mikail kardeş, sendeki fotoğrafları bana versene. Herman'ın akrabalarına kimliğini ispat etmem için onları göstermem gerek !"

Fedakâr Mikail içlerinden bir tanesini hatıra olarak seçti, diğerlerini genç adama teslim etti. Akın fotoğrafları hemen çantasına özenle yerleştirdi.

Yola doğru ilerlerken Mikail arkalarından bağırdı:

"Akın kardeş, Herman artık sana emanet..."

Arabanın yanına varınca şoför alışkanlık haline getirdiği şekilde söylenmeye başladı yine:

"Beyim, bu yollar karanlık basınca fazla tekin değildir. Ne olur azıcık erken gelseydin de vaktiyle yola çıksaydık."

Ama Akın'ın dünya umurunda değildi ki şoförün söylediklerini dinlesin. Herman arka koltuğa, Akın ise şoförün yanına oturdu, Kars'a doğru yola çıktılar.

Akın yolda Herman'la konuşmamayı yeğledi. Adam yine saçmalamaya başlarsa şoförün dikkatini çekebilirdi. O akşam mecburen Kars'ta kalacaklardı ve yine dikkat çekmemeleri gerekiyordu. Ertesi sabah bulabildikleri ilk araçla İstanbul'a doğru yola çıkmalı ve Akın bir an önce üne ve paraya kavuşmalıydı.

Akın ön koltukta oturmuş yola bakıyor görünse de çevresinde olup bitenleri fark etmeden hayal âlemine dalıp gitmişti. Şoförün küfrü ve fren sesiyle kendine geldi. Tam önlerinde bir cip yolu enlemesine kesmişti. Cipun yanında bir kişi herhalde patlayan lastiği değiştirmeye çalışıyordu. Yerde yedek lastik ve krikon görünüyordu. Adamın lastiği çok biçimsiz bir yerde patlamıştı anlaşılan. Çünkü yolun bir yanı derin uçurum, diğer yanıysa kayalık. Daha hızlı gitselerdi yolda duran cipe çarpmaları işten bile değildi. Lastik değiştiren adam da gerekli güvenlik işaretlerini koymamıştı. Oysa bu son model cipte böyle aletler bulunmalıydı. Ama durum hiç de şaşırtıcı değildi. Burası Türkiye'ydi, adam yüz milyarlarca liralık cip kullanır ama beş milyon liralık ışıldak kullanmaktan âciz olabilirdi. Bu her şeyden önce kültür sorunuuydu.

Akın bunları düşünürken, cipin yanındaki adam şoförün kapısından eğildi. Elinde bir tabanca vardı. Diğer elini içeri uzatarak kontağın üzerinde duran anahtarı aldı. Akın, "Neler oluyor?" derken kendi kapısının da açıldığını fark etti. Bir başkası tabancasını Akın'a doğrultmuş aşağı inmemesini söylüyordu. Arkaya dönünce bir üçüncü kişinin de Herman'ı kontrol altına aldığını gördü.

Herman'ın başında duran adam diğer ikisine seslendi:

"Bu lavuklar bir yere kıpırdamasın. Gözünüzü üzerlerinden ayırmayın."

Ardından cipe gitti. Ön koltuğa oturdu ve cep telefonuyla birkaç dakika kadar konuştu. Sonra geri geldi ve şoföre teklifini yaptı:

347

"Bak arkadaşım, seninle bir işimiz yok. Seni dilersem serbest bırakacağım. Ama bu gece olanlardan kimseye bahsetmeyeceksin. Karına bile anlatmayacaksın tamam mı ?"

Şoför korkudan neredeyse altına yapacaktı. Bu teklife balıklama atladı. Yemin etmeye başladı.

Adam elini cebine götürdü, bir tomar banknot çıkardı ve şoföre uzattı.

"Bak sana para da veriyorum susman karşılığında. Ama eğer şimdi ya da daha sonra konuşmaya kalkarsan da yemin ediyorum, seni çoluk çocuğunla birlikte öldürürüm, ailece faili meçhul olursunuz."

Şoför yeminler etti. Çok korktuğu belliydi. Parayı almak istemedi, ama karşısındaki ısrar etti.

Adam Akın ile Herman'a arabadan inmelerini söyledi. Silahların gölgesinde gecenin kör karanlığına indiler. Adam yanındaki-lerden birine seslenerek cipi yoldan çekmesini istedi. Şoföre arabasının anahtarını uzattı ve son tembihini yaptı:

"Bana kazık atacak olursan başına gelecekleri biliyorsun, değil mi ?"

Şoför son kez yeminlerini tekrarladı ve kaçır gibi gaza basarak karanlığın içinde yok oldu.

"Hadi siz de cipe geçin bakalım."

Akın şaşkındı. Kimdi bu adamlar ? Ne istiyorlardı ?

Cipe bindiler ve Kars istikametine doğru hareket ettiler.

Akın bu ıssız dağ başında kapana kısılmıştı. Olayları çözmeye çalışıyordu, ama bir yanıt bulamıyordu. Çok uzak olmayan bir yerde karanlık minibüsteki iki kişi de neler olduğunu merak ediyordu. Gece görüş dürbününü elden ele geçiriyor ve herhangi bir yorum yapmaktan kaçınıyorlardı.

İçlerinden biri cip hareket edince arkadaşlarına minibüse binmelerini ve Akın'ın bulunduğu aracı takip etmelerini söyledi. Bu arada cep telefonundan bir numarayı aradı. Karşısındakine olup biteni özetledikten sonra, bir süre verilen talimatları dinledi ve "Anlaşıldı efendim" diyerek görüşmeyi sonlandırdı.

Cipte elebaşı olduğu anlaşılan adam cep telefonundan bir numara tuşladı ve Almanca konuşmaya başladı. Akın tek kelime Almanca bilmiyordu, ama elebaşının kiminle konuştuğunu anlamıştı. Neler konuştuklarını da.

Önde oturan elebaşı arkaya döndü ve Akın'a neler yapması gerektiğini açıkladı:

"Şimdi otele telefon edeceksin ve acilen ayrılman gerektiğini

söyleyeceksin. Otel hesabını bizim adamlarımızdan biri ödeyecek ve eşyalarını o kişinin alacağını söyleyeceksin."

Böylelikle Akın'ın otelden apar topar ayrılmasından kimse şüphelenmeyecekti. Parası ödenip, eşyaları alındıktan sonra otelci bu işe neden kafa yorsundu ki ?

Akın kendisine söylenenleri yaptı. Bu arada Kars'a gelmişlerdi. Şehir merkezine yakın bir yerde cip durdu. Cipi kullanan kişi aşağıya indi. Elebaşı direksiyona geçti ve yardımcısını uyardı:

"Bu lavuğun hesabını öde, eşyalarını bizim odaya taşı. Otelden dışarı çıkma. Ben en geç yarı gelirim. Ondan sonrasını düşünürüz."

Adam başıyla anladığını işaret etti, sonra da emir tekrarı yaparak elebaşının takdirini aldı. O otele doğru yürürken cip hareket etti. Kısa sürede şehir dışına çıktılar. Elebaşı yine telefonla Almanca konuştu ve bir süre daha ilerlediler. Terk edilmiş bir benzin istasyonuna gelince cipi kullanan elebaşı direksiyonu sağa kırdı karanlığın içindeki binanın sundurmasının altına girerek yoldan görünmeyi engelleyecek bir pozisyon aldı.

Arkadan gelen minibüs metruk benzin istasyonunu geçti. Yolun kenarında bir kayalığın arkasında durdu. Ekipten biri direksiyon başında kalırken, diğeri gece görüş dürbünüyle kayalığa tırmanarak, metruk benzin istasyonunu gözlemeye başladı. Bu arada yine cep telefonuyla son durum hakkında bilgi verdi.

Terk edilmiş benzin istasyonundaki cipte oturan elebaşı arkaya döndü ve burada oturan Akın, Herman ve yardımcısına bilgi verdi:

"Biraz bekleyeceğiz."

Akın da hemen konuşmaya başladı:

"Kimsiniz ? Kimi ve neyi bekliyoruz ? Bizi neden kaçırdınız ?"

Ama elebaşının, Akın'ın sorularına vereceği tek yanıtı vardı:

"Bekleyeceğiz ve göreceksin."

77

Karanlığın içinde sessizce beklemeye başladılar. Çok geçmeden metruk benzin istasyonuna bir cip daha girdi. Akın'ın bulunduğu aracın biraz uzağına park etti. İkinci cipten iki genç adam inerek Akın'ın bulunduğu araca geldiler ve elebaşıya Almanca bir şeyler söylediler. Elebaşı ikinci cipe giderken, iki Alman genç de Akın ile Herman'a gözcülük yapmak için kaldılar. Alman gençler

349

cipteki elebaşının yardımcısıyla şakalaştılar ve ardından sustular.

Gaffar ikinci cipe geçerek Kari Krenchel ve Brigitte Diels'le to-kalaştı ve tebrikleri kabul etti.

"Sizin aradığınız Türk gazetecinin yanında bir de orta yaşlı köylü bulunca onu da getirdim. Bilmem iyi mi yaptım ?"

Krenchel ile Diels'in bu soruyu yanıtlamaları zordu. Ama her şeyden önce bu kez görevlerini verilen talimata uygun olarak eksiksiz yapma şansları vardı.

Benzin istasyonunun az ilerisinde yolun karşı tarafındaki kayalığın üzerinden karşıdakileri gözetleyen eleman cep telefonundan bir numarayı aradı. Ciplerin plaka numaralarını karşı tarafa verdi. Bir süre bekledi, aldığı cevaba hiç şaşırmadı. Karşı tarafa teşekkür etti ve duyduğu son cümle "İyi görevler" oldu.

Aynı genç adam telefonunu bir kez daha tuşladı ve bu kez karşısında Ağabey vardı.

"Terk edilmiş benzin istasyonuna ikinci bir cip daha geldi. Plaka numaralarını kontrol ettirdim. Her ikisi de kiralık. Arkadaşlar kime kiralandıklarını öğrenmeye çalışıyorlar. Malum şahsın yanında bir köylü var. İkinci ciple biri kadın dört kişi geldi. Talimatınız nedir ?"

Ağabey sinirlerine son derece hâkimdi. Bulunduğu mevkie kolaylıkla gelmemiştir. İstifini bozmadan, "İzleyin ve her gelişmeyi bana bildirin" diyerek görüşmeyi sonlandırttı.

Karşı taraftaki cipte Gaffar, Kari Krenchel ve Brigitte Diels son durumu gözden geçiliyorlardı.

Kari Krenchel izin isteyerek cipten indi. Diğer aracın yanına gitti. Cipin iç ışığını yaktı. Önce Akm'ı inceledi. Kendisini peşinden koşturan, defalarca atlatan genç adamı yakından görmek istemiştir. Akın ile Kari Krenchel tek söz etmeden birbirlerini süzdüler.

Yüzü gölgede kalan Herman başını çevirince Kari Krenchel dondu kaldı. İşte karşısındaydı. Bu kuşkusuz Führer'in oğluydu. On yıllarca süren arama sonunda etten ve kemikten karşısındaydı.

Adolf Hitler'in kendisi canlanıp Krenchel'in karşısına çıksaydı bu kadar heyecanlanmazdı. Bir an nasıl davranacağını kestiremedi.

Ama hemen kendisine verilen kesin emirler aklına geldi. Bir Prusyalı disipliniyle tek kelime etmeden cipin yanından ayrıldı. Gaffar ile Brigitte'nin yanına kendini toparlamadan dönmek istemiyordu. Metruk istasyon binasının duvarına gitti uzun uzun işedi. Biraz zaman kazandı, toparlandı.

Ancak Gaffar ile Brigitte'nin yanına gittiğinde allak bullak olmuş yüzünden genç kadın onun kiminle karşılaştığını anladı. Gaffar ise kendi havasında neler yapılacağını anlattı durdu.

Kari Krenchel kafasını içinde bulundukları somut soruna verdi ve ikilinin sürdürdüğü konuşmaya katıldı:

"Tamam Gaffar, gazeteciyi Erzurum'a götürüp orada çaresine bakanz, ama bu köylüyü de ortadan kaldırmamız gerekiyor !"

Kari Krenchel'in sözleri Gaffar'ı düşündürdü. Şimdi Kars yakınlarında yaşayan köylüyü Erzurum'a götürüp orada öldürseler, cesedi bulununca kafalarda soru işareti oluşurdu. Akın'la birlikte öldürseler soru işaretleri kafaları daha da çok karıştırdı. Hemen o an aklına gelen pratik bir çözümü önerdi:

"Bu ikisini aldığımız yerde derin bir uçurum vardı. Gazetecinin yanında olan köylüye önce zorla içki içiririz, ardından da uçurumdan aşağıya atanz. Cesedini bulanlar sarhoş halde köye dönerken uçuruma düştüğünü sanırlar."

Bu güzel bir çözümdü, ancak hemen o gece halledilmesi gerekiyordu. Bu durumda da güçlerini ikiye ayırmaları gerekiyordu.

Kari Krenchel, Herman'm ölümüne bizzat tanıklık yapmak için ekipten ayrılmak zorundaydı. Akın'ın işini de nasılsa Brigitte bitirecekti. Peki bu iş nerede ve nasıl olacaktı ? Kari Krenchel, Gaf-far'a bu konuyu sordu.

"Merak etmeyin Herr Krenchel, Erzurum'a giderken Sarıkamış'ı geçtikten sonra bir arkadaşımın yaşadığı bir köy var. Köyün dışında da harabe halinde bir değirmen. Orada in cin top oynar. Yardımcım Ali yolu biliyor. Değirmene gidince gazetecinin işini sessizce bitirir ve civarda yine Ali'nin bildiği yöre nallanın girmeye korktuğu bir mağara var, cesedi oraya gömerseniz vahşi hayvanlardan başka kimsenin ruhu duymaz. Birkaç yıl içinde de gazeteciden geriye toz zerresi bile kalmaz..."

Brigitte Diels huzursuzdu:

"Herr Gaffar tarif ettiğiniz yerde rahatsız edilmeyeceğimize emin misiniz ?"

Gaffar kendinden emindi:

"Konuyu bana açtığınızda işin ancak Erzurum civarında bitirilebileceğini söylediğimi hatırlıyorsunuz umarım. Bu yer ilk andan itibaren aklımdaydı. O köyde yaşayan arkadaşımı aradım. Bilgilerimi teyit etti. Onun bu işten haberi yok, ama her ihtimale karşı, başınız sıkışırsa onu arayabilmeniz için telefon numarasını size vereceğim."

Kari Krenchel, "Gaffar aldığı parayı hak ediyor" diye düşündü.

ORHAN KEMAL

351

Gaffar oyalanmadan harekete geçmeleri gerektiğini söyleyince Kari Krenchel talimatını verdi:

"Brigitte şimdi ben Gaffar'la köylüyü alıp geri döneceğim. Köylünün işini bitirdikten sonra Kars'a dönüp Gaffar'ın orada bıraktığı adamıyla buluşacağız. Akın'ın eşyalarım teslim

alacağım. Sen iki Neonazi ve Gaffar'ın diğer adamı Ali'yle birlikte Akın sorununu çözmeye gideceksin. Biz gece Kars'ta kalacağız. Umarım en geç yarın gün doğmadan sorunu çözer ve beni ararsın." "Peki daha sonra ne yapacağım ?" diye sordu Brigitte. "Hemen Erzurum'a gideceksin. Havaalanında cipi kiraladığımız şirkete bırakacaksın ve ilk uçakla İstanbul'a gideceksiniz. Bu arada Gaffar senin için sakıncası yoksa senin adamın Ali ile bizimkiler Erzurum'da ayrılırlar."

"İyi düşündünüz Herr Krenchel. Bizim Ali'yi Erzurum'a girer girmez arabadan indirsinler. O bir otobüsle İstanbul'a gelir. Ali'nin sizinkilerle bir arada görünmemesi daha doğru olur." Krenchel başını salladı ve Brigitte'ye döndü: "İstanbul'da havaalanından çıkmadan iki delikanlının uçak biletini al ve onları hemen Almanya'ya postala. Seninle daha sonra İstanbul'da buluşur ve değerlendirmemizi yaparız. Şimdi Gaffar, biz diğer cipe geçelim ve şu köylüyle işimize bakalım."

Kari Krenchel uzaklaşırken dönüp Brigitte'ye son uyarısını yaptı: "Türk gazetecinin yanındaki belgelerinin tamamını al, üzerinde bu işle ilgili tek bir çöp bile kalmamalı..."

Kari Krenchel ile Gaffar diğer cipin yanına gittiler. Gaffar alçak sesle Ali'ye son talimatları verdi, Akın'ın kolundan tutup cipten dışarı çekti ve "Sen burada kalıyorsun" dedi. Akın'ın oturduğu yere, Herman'ın yanına tek kelime etmeden Gaffar oturdu. Kari Krenchel direksiyona geçti ve cip hareket etti.

Cip motorunu çalıştırır çalıştırmaz kayalıktaki adam cep telefonundan Ağabey'i aradı. Durumu anlattı. Ağabey bu kez direktifini hemen veremedi. Sesli olarak düşündü:

"Şimdi siz orada iki kişisiniz ve tek aracınız var. Diğer ciple giden köylüyle Akın bugün karşılaştı ve Kars'a giderlerken yolda kaçınıldılar değil mi ?"

Ağabey biraz daha düşündü:

"Bırakın köylüyü götürsünler. Siz Akın'ın peşinden ayrılmayın. Gelişmeleri anında bana bildirin."

"Anlaşıldı efendim."

Akın, Herman'ı götüren cipin ardından bakakaldı. Kaçan balık

büyük olurdu. Peki kendisine ne olacaktı ? Bu adamlar herhalde onu yolun kıyısında bırakıp gitmeyeceklerdi. Akın ölümü düşündü bir an. Ölüm yaşanılması gereken bir duyguydu ve tüm canlılar gibi bu duyguyu Akın da yaşayacaktı. Ama hemen yaşamak istemiyordu. Ölmek istemiyordu Akın.

"Hadi sallanma daha yapacak çok işimiz var" diyerek kendisini itekleyen adamın talimatı doğrultusunda Akın diğer cipe doğru yürüdü.

Adam cipin arka kapısını açtı. Akın'ı içeriye itti. Akın'ın yanına hemen Alman gençlerden biri oturdu ve kapıyı kapattı. Diğer kapıdan ise ikinci Alman girdi. Akın'ı ortaya sıkıştırdılar. Ön koltukta oturan karaltıyı Akın seçemedi. Ön koltukta oturan elini

tavana götürüp cipin iç ışıklarını yakan düğmeyi çevirince Akın'ın içi titredi.

Deniz mavisi gözleriyle bakan Brigitte, Akın'da hep aynı duyguları harekete geçiriyordu.

78

Kari Krenchel bir yandan cipi sürüyor, diğer yandan da kaderin kendisine oynadığı oyunu düşünüyordu. Arka koltukta oturan Herman'a bir göz attı. Führer'in vârisi tek kelime etmeden oturuyordu. Anlaşılan olanlara pek bir anlam verememişti. Krenchel, Herman'la konuşmaya çalıştı, ama besbelli adam Almanca bilmiyordu. Gaffar'ın tercümanlık yapmasını istemek de bu paragöz adamın başına bela olması demekti.

Her şeyi tarihe gömmek daha iyiydi. Ama yaşadığı bu anı unutamazdı. Führer'in oğluna makam şoförlüğü yapıyordu. Hem de onun son yolculuğunda...

Tüm bu yaşadıklarının "Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi"nde yer almasını diledi. Ama bundan da yeterince emin değildi. Yeni En Büyük Toton Şövalyesi belki tüm bu olup biteni "Gizli Büyük Toton Şövalye Tarihi"ne kaydetmekten kaçınırdı. Krenchel böyle bir durum olması halinde ne yapacağını düşündü. Sonunda yaşadığı macerayı her ne pahasına olursa olsun şövalye dostlarıyla resmî ya da gayriresmî paylaşmaya karar verdi.

Kars'a geldiler. Gaffar, Krenchel'e gördükleri ilk tekel bayinin önünde durmasını söyledi. Gaffar dükkâna girince Krenchel ile Herman arabada yalnız kaldılar. Krenchel yaşıtı olan adama gülümsedi. Hayret adam da ona gülümsedi. Krenchel birden karşı-

353

sındakine özel bir yakınlık duydu. O da kendisi gibi orta yaşm sonlanındaydı. Kuşkusuz o da kendisi gibi bu yaşta ölmeyi istemiyordu. Onun da mutlaka planları, yapacağı işler vardı. Kari Krenchel bir an onu özgür bırakmayı düşündü. İlk anda bu çok iyi bir fikir gibi geldi. Köyüne gitsin, yaşamının sonuna kadar kim olduğunu bilmeden huzur içinde yaşasındı. Belki babası da bunun böyle olmasını istiyordu. Ve belki de bu nedenle onu Türkiye'nin doğusunda bir yerlerde saklamıştı.

Akın'ın ona neler söylemiş olabileceğini düşündü. Acaba gerçek kimliğini ona açıklamış mıydı ? Krenchel bundan emin olamazdı. Verilen emri yerine getirmek en iyisiydi. Daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan da Gaffar elinde siyah naylon bir poşetle cipe döndü ve Krenchel'e gidecekleri yeri tarif etti.

Herman'ın köyüne birkaç kilometre kala Gaffar Krenchel'den durmasını istedi. Kari Krenchel merakla çevreyi inceliyor, Füh-rer'inin oğlunun yaşadığı coğrafyayı incelemek istiyordu, ama kör karanlıktan başka bir şey yoktu etrafında.

Arka koltukta Herman'ın yanında oturan Gaffar siyah poşetten bir şişe rakı çıkardı. Herman olan biteni anlamıyordu. Gaffar şişeyi açtı ve Herman'a uzattı. Adam şişeyi elinin tersiyle itti. Gaffar güler yüzle konuşmaya başladı:

"Bak bu şışeyi içeceksin. Ya seve seve içeceksin ya da döve dö-ve, karar senin..."

"Hayır" dedi Herman.

Gaffar daha fazla konuşmaya gerek görmedi, elini arkasına götürdü, ceketinin altında kuyruksokumunda taşıdığı 14'lüğü çıkardı ve namlusunu Herman'ın iki kaşının tam ortasına dayadı.

Herman şaşı gibi iki gözbebeğini tabancanın namlusuna odaklamaya çalıştı. Neler oluyordu böyle ? Kekelemeye başladı: "Sen benim kim olduğumu biliyor musun ?" Gaffar maço tutumunu kaybetmedi:

"Babamın oğlu değilsin. Başka kim olursan ol benim için fark etmez. Hadi iç şunu."

Herman korktuğunu iyice belli etti. "Beni bırak, çok param var !" "Git dalga geçecek başka birini bul."

Kari Krenchel meraklanmıştı. Neler olduğunu, adamın ne söylediğini sordu. Gaffar sadece, "Saçmalıyor işte" dedi ve rakı şışesini tabancanın namlusunu karşısındakinin alnından çekmeden zorla Herman'ın ağzına dayadı ve yukarı kaldırdı.

Herman boğulmamak için ağzına dolan kırkbeşlik distile alko-

lü yutmaya başladı. Ama her yudum dilinden başlayarak boğazını yakıyor ve alev kütlesi halinde midesine iniyordu.

Herman'm haline acıyan Krenchel'i sordu:

"Herr Gaffar gördüğüm kadarıyla Türkler rakıyı suyla karıştırıp öyle içiyorlar. Siz böyle sek vererek adamı fazla zorlamıyor musunuz ? Keşke şarap alsaydık !"

Bu sözler üzerine Gaffar önce kendi kendine Türkçe bir şeyler mırıldandı. Ardından Krenchel'i yanıtladı:

"Burada operasyondan önce anestezi yapıyorum. Adam iyice kafayı bulmalı ki fazla acı hissetmesin."

Kari Krenchel anladığını belli etmek için kafasını salladı. Gaffar devam etti:

"Hem öyle bol içmeli ki rakıyı, gariban köylüyü bulduklarında midesi rakı dolu olmalı. Bir şışe daha var. Onu da aşağıya atmadan önce elbiselerine dökeceğim. Rakıda bulunan anason kokusu çok keskindir, üzerinden çıkmaz. Taşradaki yetkililer şarabın izini nasıl arayıp bulacaklar da sonra adamın ölümüne kaza raporu verecekler. Oysa rakının kokusunu tanırlar. Otopsi yaparlarsa midesinin de rakı dolu olduğunu görecekler. Ve olay kapanacak."

Gaffar haklıydı. Krenchel bir daha ağzını açmadan onun yaptıklarını izledi. Bir büyük rakı bitmişti. Gaffar, Herman'ı rahat bıraktı ve herkes beklemeye başladı. Gaffar ile

Krenchel Herman'da rakının etkisini göstermesini bekliyorlardı. Herman ise neyi beklediğini bilmiyordu. Belki de seziyordu, ama beyni ölüme isyan edeceği yerde aldığı her nefesle biraz daha alkolün etkisine giriyordu.

Biraz daha beklediler. Çevreleri zifîr karanlıktı. Pek ihtimal vermiyorlardı, ama herhangi bir arabanın gelmesi planlarında küçük bir değişiklik yapmalarına neden olabilirdi. Gaffar cipten indi, etrafı biraz turladı. Daha sonra Krenchel'in yanına gelerek, "Bu işi bitirmenin tam zamanı" dedi.

Krenchel isteksizce arabadan indi. Gaffar, sarhoşluğu iyice belli olan Herman'ı da indirdi. Krenchel durmuş Gaffar'ın ne yapacağına bakıyordu, ama Türk işbirlikçi harekete geçeceği yerde konuştu:

"Herr Krenchel bundan sonrası size aittir. Ben gerekli koşulları sağladım !"

Krenchel, "Hani anlaşmamız" diyecekti, ama vazgeçti. Böylesi daha iyiydi. Führer'in vârisi bir Türk tarafından değil de Ari ırktan birinin elinden ölümü hak etmişti. Çevresine bakındı. Yolun kenarında iri bir taş parçası gördü. Eğildi. Taşı yerden aldı ve Herman'ın arkasında sinsice ilerleyerek taşı tam ense köküne indirdi.

Herman inledi, sendeledi ve yüzükoyun yere yuvarlandı. Bu

355

aşamada Gaffar devreye girdi. Herman'm vücudunu uçurumun kenanna taşıdı. Herman elinde taş öylece kalakalmıştı. Gaffar ona işaret etti. Sersemlemiş haldeki Krenchel elini bir kez daha havaya kaldırdı, taşı bir kez daha Herman'ın ensesine indirdi. Bir daha kaldırdı, bir daha indirdi...

Bir süre sonra Herman'm iniltileri kesildi. Gaffar yerde yatan adamın nabzını tuttu. "Ruhunu teslim etmek üzere" dedi. Ayağa kalkıp cipe gitti. İkinci şişe rakıyı getirdi ve Herman'm üstüne boşalttı.

Gaffar önce şişeyi uçuruma attı. Şişenin çarpma sesinin gelmesinin uzaması üzerine, "Bu iyi işte, uçurum sandığımdan da daha derinmiş" dedi. Ardından Krenchel'in elindeki taşı uçuruma atmasını istedi. Daha sonra ikisi Herman'ı iterek son yolculuğuna uğurladı.

Krenchel uçurumun kenarında dikilip duruyordu. Gaffar kolundan tutarak onu cipe götürdü, yolcu koltuğuna oturttu, kendisi direksiyona geçti. Hareket etmeden önce Krenchel'in sağ elini ellerinin arasına aldı, inceledi ve memnun bir ifadeyle konuştu:

"İyi iş çıkardın, elinde öyle fazla yara bere yok. Üstüne de kan sıçratmadın, ama yine de otele gitmeden önce bir yerde duralım da kendine çekidüzen ver."

Gaffar'ın bu sözleri Krenchel'i daldığı âlemden çekip çıkardı. Evet işi tamamlamıştı...

Akın Brigitte Diels'in deniz mavisi gözlerine bakarken cip hareket etti, anayola çıkarak Kars'tan uzaklaşmaya başladı. Gözlerini genç kadının gözlerinden ayırmayan Akın konuştu: "Yoksa Beyşehir'e balık çiftliği kurmaya mı gidiyoruz ?" "Keşke öyle olsa. Ama iyi bilirsin ki, aynı suda iki kez yıkanılmaz !"

Brigitte Diels cipin iç ışıklarının kapadı ve önüne döndü.

Daha sonra kimse tek kelime etmedi. Birkaç saat sonra yol kenarında bir büfenin önünde durdular. Cipi kullanan büfeye girdi, bir kasa birayla dışarı çıktı. Biralın bagaja yerleştirdi ve yeniden yola koyuldular. Sinir bozukluğu, yorgunluk ve cipin sarsıntısı Akın'ın gözlerinin kapanmasına neden oldu. Gariptir ama huzurlu bir uykuya daldı.

Cipi takip eden minibüsten ise her kavşakta telefon edildi ve gidilen istikamet birilerine bildirildi.

356

Cip anayoldan çıktı. Bir köy yoluna saptı. Ne yoldaki sarsıntılar ne de gidilen yere vardığında motorun stop etmesi Akın'ı uykusundan uyandırdı. Akın, Brigitte Diels'in omzunu dürtmesiyle uyandı. Gözlerini açtı. Yine o deniz mavisi gözler. "Beni öperek uyandırmanı tercih ederdim." "Beni aldattın. İhanetinden sonra bir de öpmemi mi bekliyorsun ?"

"Asıl sen beni aldattın. Beni kullanmak istedin." Brigitte gülümsedi:

"Şimdi bunları tartışmanın ne yeri ne de zamanı. Hem bu tartışma ikimize de bir şey kazandırmaz artık."

Akın omuz çantasını aldı ve cipten indi. Brigitte önde, Akın arkasında, iki Alman ise birer bekçi köpeği gibi en arkada metruk binaya girdiler. Türk işbirlikçi Ali ise cipin bagajını açıp bira kasasını indirmeye koyuldu.

Brigitte binanın ikinci katına çıktı. Diğerleri de arkasından. Merdivenin sonunda kısa bir koridor, koridorun sonundaysa bir kapı vardı. Kapıyı açan Brigitte, Alman gençlerden birine bir şeyler söyledi. Genç merdivenlerden aşağı indi.

Akın çevresine göz gezdirdi. İlk önce duvara dayalı bir değirmen taşını gördü. Odada hemen hemen bir şey yoktu. Yer yer çürümüş tahta tahtaları göze çarpıyordu. Pencere olacak yere ise çaprazlama tahtalar çakılmıştı. Kuşkusuz burası herkes tarafından unutulmuş bir yerdi. Akın, Brigitte'nin onu buraya neden getirdiğini düşündü. İlk aklına gelen Brigitte'nin onu öldüreceğiydi. Ama bu çok saçma bir düşünceydi. Hemen aklından çıkardı.

Belki de saklamak için getirmişlerdi. Tabii bu çok daha mantıklıydı. Nasılsa Herman'ı ellerine geçirmişlerdi. Onu yurtdışına çıkarıp güvenli bir yere götürene kadar Akın'ı burada entere edeceklerdi.

Akın bunları düşünürken kapı açıldı. Brigitte'nin biraz önce talimat verdiği Alman genci

içeri girdi. Elinde büyük bir çanta ile torba tutuyordu. Brigitte eşyalarını getirene teşekkür etti ve kapının dışında beklemelerini söyledi.

Alman gençler dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapayınca Brigitte Akın'ın boynuna sarıldı ve gazeteciyi öpmeye başladı. Hayır öpmüyor adeta yiyordu.

Brigitte bir süre sonra Akın'ın yanından ayrıldı. Akın genç kadının peşini bırakmadı. Elleri Brigitte'nin her yerindeydi. Akın'a karşılık vermeyen Brigitte biraz önce gelen gri büyük torbayı aldı. İpini çözdü ve bir uyku tulumu çıkararak yere serdi.

357

"Hadi ne bekliyorsun soyun ve uyku tulumunun içine gir."

Akın böyle bir isteği de ikiletmezdi. O soyunurken Brigitte çantasını açtı, içinden bir kutu çıkardı. Kutudaki mumları tek tek yakarak odanın dört bir yanına, pencerenin pervazına, değirmen taşma yerleştirdi. Akın yattığı yerden keyifle Brigitte'yi izliyor ve "Acaba daha ne sürprizleri olacak ?" diye düşünüyordu.

Gerçekten de sürprizlerle doluydu Brigitte. Metruk değirmenin üst kattaki odası birkaç mumun sayesinde ışık oyunlarının dans ettiği saraya dönmüştü. Ve gecenin yıldızı Brigitte şovuna başladı.

Ağır ağır soyunan Brigitte uyku tulumunda kuzu gibi bekleyen Akın'ı çıldırtıyordu. Gerçi Brigitte'nin şovuna, çıkardığı botlar, pamuklu çorapları ve kadife pantolonu gibi yol kıyafetleri biraz gölge düşürüyordu, ama Akın bir süre sonra göreceği ve çok özlediği genç kadının vücudunun hayaliyle bu tür detayları kafasına takmıyordu. Zaten mum ışığı istenmeyen detayları saklamakta usfaydı.

Brigitte çantasından otomobillerin çekme halatına benzer çelik bir tel çıkardı, bir de kelepçe. Akın artık heyecanla Brigitte'nin fantezisine başlamasını bekliyordu. Genç kadın teli değirmen taşının ortasındaki delikten geçirdi, iki ucunu birleştirdi. Telin uçlarındaki çelik halkaları üst üste getirdi ve kelepçenin bir ucunu bu- -raya kilitledi, diğer ucunu ise Akın'ın sol ayak bileğine. Daha sonra çantasından torba bağlamaya yarayan bir ikinci plastik kelepçe çıkardı ve bununla Akın'ın ellerini de birbirine kelepçeledi.

Akın Dedel sağlam bir kazığa değil, ama bir değirmen taşma bağlanmıştı. Akın'ın yerinde Herkül bile olsa değirmen taşıyla birkaç adım atamazdı.

Brigitte kapıdaki Almanlara seslenerek her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi ve gitmelerini istedi. İki Alman telaşla merdivenden aşağıya indiler. Türk arkadaşları Ali ve bir kasa bira onları bekliyordu.

Metruk değirmenin biraz ilerisinde duran minibüsteki elemanlardan biri cep telefonundan Ağabey'i aradı. Ancak Ağabey'in telefonu kapalıydı. Sıkıntısını yanındaki arkadaşıyla paylaştı.

"Sen Ağabey'in huyunu bilmiyorsun galiba. Her gece sadece dört saat uyur ve bu süre içinde kıyamet kopsa yatağından kalkmaz."

Yeni talimat almak için Ağabey'in uyanmasını bekleyeceklerdi çaresiz.

Akın uyku tulumunda çırılçıplak hem merakla hem de tedirgin bir şekilde Brigitte'nin yanına gelmesini bekliyordu.

358

Tedirgindi, çünkü daha önceki sevişmelerinin birinde de genç kadın kendisinden ellerini kullanmamasını istemiş tüm inisiyatifi kendisinde toplamıştı. Ancak ellerini bağlamamıştı. Hem bu kez içinde bulundukları koşullar çok daha farklıydı.

Akın merak içindeydi. Acaba Brigitte kendisine ne numaralar yapacaktı ?

"Bu gece senin karadulun olacağım" dedi Brigitte yanına gelerek kısık sesle.

Akın aşk sarhoşluğu içinde Brigitte'nin dediğini anlamaya çalıştı. Ne demekti bu "karadul"!

Kuşkusuz çevrede bir sürü örümcek vardı. Brigitte acaba bu örümcekleri mi kastediyordu ?

Akın kendini sevişmeye kaptırdığı an Brigitte yeniden konuştu:

"Mumlar tükenene kadar sevişeceğiz..."

Tamam, Akın için bir sakıncası yoktu. Hatta daha uzun süre sevişebilirdi. Çünkü Brigitte'yi çok özlemişti. Sırtüstü yatan Akın uzun süren özlemini gidermek için kollarıyla sevgilisini sarmalamak istiyor, ama kelepçesi izin vermiyordu. Neyse ki Brigitte üstünde iki kişilik çaba harcıyordu da mükemmele yakın haz alıyordu.

Brigitte uzun uzun Akın'ı Fransız usulü öptükten sonra yeniden konuştu:

"Mumlar söndükten sonra seni öldüreceğim..."

Akın şaşırdı:

"Ne diyorsun sen? Artık oyun oynamayı bırak..."

Brigitte, Akın'm üzerine oturdu, tırnaklarıyla genç adamın göğüslerini çizerken mırıldandı:

"Evet seni öldüreceğim ve arkandan gözyaşı döküleceğim. Çünkü seni sevdim Akın. Tıpkı o örümcek gibi, seviştikten sonra erkeğini öldüren örümcek gibi, seni öldürdükten sonra

karadul olacağım. Senin dulun olacağım Akın..."

Akın, "Bu kadın çıldırmış" diye düşünödü.

Sonra tüm konsantrasyonu bozuldu. Akın'ın konsantrasyonunun bozulmasına Brigitte daha çok bozuldu.

"Bana bak Akın, bu son sevişmemiz, adam gibi davranırsan ölümün kolay olur. Beni memnun edemezsen, sana büyük acılar verdikten sonra bana öldürmem için yalvarırsın..."

Akın iyice panik oldu. Brigitte ciddi idi galiba. Ölümü düşünmeye çalıştı. Düşünemiyordu. Daha yaşamak istiyordu.

Brigitte ise üstünde birbirinden ilginç numaralar sergiliyor, Akın'ı yeniden baştan çıkarmaya çalışıyordu.

"Atın ölümü arpadan olsun der dalga geçilirdi. Şimdi bunun an-

359

lamını öğrenmeye başladım" diye düşünen Akın ister istemez kendini Brigitte'nin emrine bıraktı. Ancak bunu kolay bir ölümü yeğlediğinden değil, onun karşısında iradesinin her zaman zayıf olmasından yaptı.

Öte yandan değirmeni gözetleyen adamlardan biri daha fazla bekleyemeyeceğini söyleyerek metruk binayı yakından incelemeye gitti. Bu gibi araştırmalar için önceden sağlam bir eğitim aldığı anlaşılan adam çıt çıkarmadan değirmenin kapısına kadar ulaştı. Kapıdan dışarıya süzülen zayıf ışık demetine gözünü dayadığında içeride Ali ile Alman gençlerinin birbiri ardına bira içtiklerini gördü. Almanlardan biri elinde bira şişesiyle adamın gözlerinin önünde sırtı duvara dayalı oturur halde sızıp kaldı.

Adam orada yeterince inceleme yapmıştı. Binanın arka tarafına dolandı. Buradan bakınca ikinci kattan ışık sızdığını gördü. Araştırma tamamlanmıştı. Yine ses çıkarmadan arkadaşının yanına döndü.

Arkadaşı ona tek kelime sormadı, o da bir şey söylemedi. Cep telefonundan Ağabey'i aradı. Ağabey'e raporunu verirken, arkadaşı da nasılsa olan biteni öğrenirdi.

Ağabey her zaman olduğu gibi gün doğmadan çok önce kalkmış, kendine bir Türk kahvesi yapmış, günün ilk sigarasıyla birlikte keyif yapıyordu. Telefonu çaldı. Karşı tarafta Akın'ı izleyen timin lideri vardı. Ağabey kendisine anlatılanları dinledi.

Artık daha fazla beklemenin âlemi yoktu. Harekete geçmenin tam zamanıydı. Talimatını verdi:

"Aşağıda içki içenleri sessizce alıp bir sorgulayın, ona göre planımızı yaparız."

Ağabey'in iki elemanı kısa bir fikir teatisinden sonra değirmenin kapısına yaklaştılar. İyice silahlanmışlardı ve kafalarına da birer kar maskesi geçirmişlerdi. Lider konumunda olan yine aynı delikten içeriye gözetledi. Diğer Alman genci de sızmış, Türk yordakçı Ali ise son kalan şişeleri bitirmekle meşguldü. Arkadaşıyla göz göze geldi. Aralarında birkaç kez işaretleştiler ve ikisi aynı anda sessizce içeriye süzöldüler.

Ali bira şişesini açmaya çalışırken ensesinde soğuk bir metal hissetti. "Ne oluyor?" diye arkasını dönmek üzereyken sol işaret-parmağını dudaklarına götürerek "sus" işareti yapan diğer eleman elinde makineliyle Ali'nin burnunun dibinde bitiverdi.

Ali ve eleman gözleriyle anlaştılar. Ali'nin sesini çıkarmayacağına ikna olan eleman tabancasını elinden bıraktı. Otomatik silah omzundaki askı sayesinde her an kullanıma hazır halde salınmaya başladı.

Ali gözlerini açmış olanlara anlam vermeye çalışırken, eleman yeleğinin cebinden çıkardığı özel koli bandından bir parça keserek ağzına yapıştırdı. Sonra ona sessizce ayağa kalkmasını işaret etti, binadan dışarı çıkardı. Diğer arkadaşı da onları takip etti, ancak o kapıdan uzaklaşmadan içerde sızan iki Alman'ı göz hapsinde tutmaya devam etti.

Eleman Ali'yi minibüsün yanma götürdü. Yine koli bandıyla önce ellerini arkadan bağladı. Daha sonra sırtüstü yere yatırarak bu kez ayak bileklerinden sağlamca minibüsün tamponuna bağladı. Ardından arkadaşının yanına değirmenin kapısına gitti.

Toplam altı dakika içinde, sızmış olan iki Alman gencini de tıpkı Ali gibi sessizce içerden alıp minibüsün tamponuna bağladılar.

Aşağıda tüm bunlar olup biterken, Akın Brigitte Diels'e yalva-nyordu:

"Ne olur sevgilim ellerimi çöz. Sana doyasıya sarılayım." Akın'ın bu sözlerini hiç dikkate almayan Brigitte sevişmenin son demlerinin tadını iyice çıkarmaya bakıyordu.

Akının ucundan ellerini çözdürüp kaçma düşüncesi geçmeyen Akın yalvarmalarını sürdürürken, Ağabey'in timi on dakikada Ali'nin dilini çözdü.

Timin lideri bir kez daha telefonla Ağabey'i aradı:

"Efendim konuşturduğumuz kişi üç Alman'a rehberlik yaptığını söyledi. İfadesine göre, Almanlar burada malum şahsı öldürmeyi planlamışlar."

Ağabey önce okkalı bir küfür savurdu, ardından, "Ulan bunlar tavuk mu keseceklerini sanıyorlar ?" dedi.

Timin lideri Ağabey'in yeni talimatını bekledi. Biraz düşünen Ağabey konuşmaya başladı:

"Bu işi bugün bitirelim. Siz malum şahsı alın, yola çıkın ve daha sonra bildireceğimiz yerde mülaki oluruz."

"Buradakileri ne yapalım efendim."

362

Ağabey düşündü. Tamam adamların niyeti Aton'ı öldürmekti, ama bunu kanıtlamak zordu. Hem gruptaki üç kişi yabancı uyrukluydu. Adamları jandarmaya teslim etse, neyle suçlayıp nasıl kanıt sunacaktı. Şimdi bir de onlarla uğraşamazdı.

"Diğerlerini sıkıca bir ağaca bağlayın da anlasınlar, Türkiye'de tavuk kesmenin sandıklarından zor olduğunu."

"Anlaşıldı efendim."

Timdekiler önce Ağabey'in talimatı üzerine ele geçirdikleri üç kişiyi kalın bir ağaç gövdesine bağladılar. Malum şahsın yanındaki kadın için de yer ayırdılar. Sonra artık gözleri kapalı halde bile ses çıkarmadan gidebilecekleri alanı geçip metruk binaya ulaştılar. Ne kadar dikkatli tırmansalar da ahşap merdiven iki yerde gıcırdadı. Adamlar bir süre sessizce bekledikten sonra yeniden yollarına devam ederek üst kata ulaştılar. Ardından ışık sızan kapının önünde gözleriyle anlaştılar. İçlerinden biri odaya önce girdi, diğeri ise hemen arkasından arkadaşını korumak için ilerledi.

Sessiz davranmaları nedeniyle içeri girdikleri birkaç saniye fark edilmediler. İşte o saniyelerde gördükleri her iki adamı da gülümsetti.

Brigitte değirmen taşma yaslanmış gözleri kapalı önünde çö-melen Akın'ın saçlarını okşuyordu. Akın Dedel ise elleri kelepçeli dizlerinin üstünde debelenip duruyordu.

Odaya giren yabancıları önce Brigitte hissetti. Gözlerini açtı ve kendine yöneltilen iki otomatik tabancayı görünce çılgık attı.

Tim lideri Brigitte'ye, "Sallanma da bir an önce kıyafetlerini giy" diye emir verdi.

Ama Brigitte şok olmuş, kendisine Türkçe söylenenleri anlamıyor, elleri iki yanda öyle şaşkın bakıyordu. Kendini uyku tulumuna atan Akın ise ister istemez tercümanlık yaptı:

"Sevgilim giyinmeni istiyorlar."

Brigitte kendini toparladı.

"Kimsiniz ? Ne istiyorsunuz ?" dedi Almanca, sesini yükselterek.

Bu soruların yanıtım Akın da merak ediyordu. Gelenlere tercüme etti, ama herhangi bir yanıt alamadı. Brigitte giyinirken ağır davranıyordu. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Belki de her an Ne-onazilerin yardımına gelmesini umuyordu. Ama gelen giden olmadı. Zaten odaya giren iki kişi de arkalarnı kollama zahmetine girmiyorlardı. Başlarını

utangaçça eğmiş genç kadının giyinmesini bekliyorlardı.

Sonunda Brigitte giyinebildi. Tim lideri ikinci emrini verdi:

"Bu adamı çöz !"

Akm gönüllü tercümanlığına devam etti:

"Sevgilim bu gecelik fantezimiz sona erdi galiba, çünkü beni serbest bırakmanı istiyorlar."

Brigitte baskına gelenlerin şakası olmadığını anladı ve ikiletmeden Akm'ın kelepçelerini çözdü. Elemanlar Brigitte'yi dışarı çıkarırken biri Akın'a döndü:

"Siz de giyinin efendim ve sonra aşağıya inin."

Akm artık olanlara şaşırmıyordu, ama elemanların kendisine neden "efendim" diye hitap ettiklerini de merak ediyordu. Hemen giyindi, içinde Herman'la ilgili teyp kasetleri ve resimleri olan çantasını kaptığı gibi aşağıya indi.

81

"Biraz dolaşmaya çıkacağız. Bu minibüse biner misiniz ?"

Akın minibüse baktı. Ankara plakalı bir Ford Transit'ti. Minibüsün içi görünmüyordu. Herhalde camlara özel film takılmıştı. Biraz bankaların para taşımakta kullandığı zırlı araçlara da benziyordu. "İşimiz acele efendim."

Akın karşısındaki genç adamın çok ciddi olduğunu anladı. Efendimli mefendimli konuşuyordu, ama onu bir an önce minibüse bindirmeye kararlıydı. Gözleri Brigitte'yi aradı, ama onu göremedi. Belki Brigitte de minibüsteydi. Biraz çaresizce biraz da merakla minibüse bindi. Yola çıkmak ona her zaman iyi gelmişti.

Minibüsün içi sıcaktı. Koltukları da özel yapılmıştı. Hiç değilse rahat bir yolculuk olacaktı. Arkasından içeri giren refakatçisi minibüsün yolcu kapısını kapattı. Küçük bir ayrıntı Akm'ın dikkatini çekti. Kapı içerden açılmıyordu. Çünkü gerekli mekanizma yoktu. Kısa bir süre sonra bir başka kapının daha kapandığını duydu Akm. Kapanan kapıyı ararken şoför mahallini göremediğini, çünkü arada çelik bir duvar olduğunu fark etti. Küçük bir ayrıntı daha.

Minibüs hareket etti. Akın şoför mahallinde kim ya da kimlerin olduğunu bilmiyordu.

Direksiyondaki adamın minibüsü trafik kurallarını hiçe sayarak kullandığını, bir yandan da cep telefonundan bilinmeyen bir numarayı arayıp tekmil verdiğini de göremiyordu doğal olarak. Genç adam karşısındaki kişiye raporunu veriyordu:

"Biraz önce malum şahsı aldık efendim. Şimdi yoldayız efendim."

Ağabey buluşma noktasını söyledi. Direksiyondaki adam emir tekrarı yaptı:

"Anlaşıldı efendim. Dediğiniz saatte kararlaştırdığımız yerde olacağız."

Arka tarafta Akın camdan dışarısını seyrediyordu. Yol arkadaşının fazla konuşkan olmadığını anlaması için birkaç dakika yetmişti. Gerçi minibüse biner binmez karşısındaki gizemli adam kafasındaki kar maskesini çıkarmıştı, Akın'dan yüzünü saklama ihtiyacı duymuyordu, ama samimiyet de kurmuyordu.

Yorgundu, umutsuzdu, minibüsün içi çok sıcaktı, gittikleri yol ise aracı gereğinden fazla sarsıyordu, Akın uyuyakaldı.

Gün doğduktan çok sonra da uykusunu almış bir halde uyandı. Yol arkadaşı yine tam karşısında oturuyordu ve yine güler yüzlüydü. Akın'a iyi uyuyup uyumadığını sordu. Yanıtı olumluydu. Sonra yine sessizlik başladı.

Akın dışarısını dikkatle incelemeye ve nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Ama anlayamadı. O uyurken minibüs önce Erzurum istikametinde yol almış, ardından güneye inerek Muş, Bitlis ve Si-irt'i geçmişti.

Bir süre daha yol aldılar ve Akın karşısına çıkan dağı birden tanıdı. Ama adını o an anımsayamadı. Küçük bir kentten geçtiler, o da tanıdık bir yerdi. Kentin dışına çıkıp rampa aşağıya inmeye başladıkları zaman Akın dağın da adını hatırladı geçtikleri kentin de. Cudi Dağı'ydı. O küçük kent de Şirnak'tı.

Akın yol arkadaşına nereye gideceklerini sormaya teşebbüs dahi etmedi. Yüz kilometre ötede Türkiye bitiyor, güney sınır başlıyordu. Yolda bir kontrol noktasından geçtiler. Askerler hemen araca yol verdiler. Bir ayrıntı daha.

Şimdi bir yol ayrımındaydılar. Sola giderlerse Nusaybin'e, sağa saparlarsa Cizre'ye gideceklerdi. Akın buraları iyi biliyordu. Minibüs sağa döndü. Demek ki istikamet Cizre'ydi.

Ama Cizre'ye gelmeden, Dicle Nehri'ni geçince minibüs yüksek duvarlarla çevrili iki katlı bir binanın bahçesine girdi. Yolculuk buraya kadardı anlaşılan.

Minibüs durunca karşısındaki genç adam Akın'a gülümsedi:

"Önce biraz yemek yiyelim, sonra sizinle görüşmek isteyen kişinin yanına gideceğiz."

Akın yemek sözünü duyunca en son bir önceki gün dağ başın-

da çoban Mikail'le yemek yediğini hatırladı. Garip, hiç acıkma-mıştı. Yine çok gariptir, yolculuğun sonunda kendisini neler beklediğini hiç merak etmiyor, hatta umursamıyordu.

Çelik büro mobilyaları olan sade bir odada yemek yediler. Akın binanın bahçesinde ve girdikleri odaya kadar ilerledikleri binanın koridorlarında kimseleri görememişti.

Yemekleri tepsi içinde gizli bir el tarafından getirilmiş ve güler yüzlü genç adam kapıyı aralayıp almıştı. Tıpkı şimdi içtikleri tavşankanı keyif çaylan gibi.

Kapmın pat diye açılıp içeriye birilerinin girmesine genç adam Akm'dan daha çok şaşırdı. İlk gireni Akın tanıdı. Bu nüfus idaresinde kendisine yardımcı olan genç memurdu. Peki ama o burada ne arıyordu ?

Ardından Akın'm gözleri bir başka tanıdık simayla buluştu. Gelen Ağabey'di.

Ağabey Akın'ın yanına geldi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu" diyerek onunla tokalaştı. Ardından odadaki iki güler yüzlü gence dönerek, "Sağolun çocuklar. Artık istirahate çekilebilirsiniz" dedi. Genç adamlar kapıdan çıkarken de arkalarından seslendi:

"Çocuklar bize birer kahve de söyler misiniz ?"

Kahveler geldi, içildi. Bu süre zarfında ne Ağabey konuştu ne de Akın. İki adam sadece birbirlerini tarttılar.

Sonunda Ağabey söze başladı:

"Eee anlat bakalım, neler yaptın ?"

"Siz daha iyi bilirsiniz Ağabey. Nüfus idaresinde bana yardımcı olan genç adam sizin için çalışıyormuş. Ne yaptığımı mutlaka izlediniz."

Ağabey güldü, Akın devam etti:

"İdareye sabahdan gidince tüm kapılar yüzüme kapanmıştı. Ama öğleden sonra kapalı kapılar açıldı. Ben de bu değişikliğin bayan memurun üzerinde bıraktığım vahşi cazibemden kaynaklandığını sanmıştım !"

"Akın sululuğu bırak. Sahte pasaportla Türkiye'ye girdiğinden beri seni izliyorum. Biliyorsun bu ciddi bir suçtur! Bir şeyler yaptın, ama hiçbir şey yapamadın. Hiç değilse bunu biliyorum. Hadi işin içyüzünü anlat."

"Ağabey anlatacak bir şey yok. Bir haberin peşinde koşturdum, ama haber fos çıktı. Ben de kös kös İstanbul'a dönecekken sizin adamlar beni buraya getirdi. Sahi beni buraya neden getirdiniz ?"

Ağabey ayağa kalktı, kapıyı açarak dışarıdakilere seslendi. Birer kahve daha söyledi. Sonra da Akın'ın Cizre'de bulunma nedenini anlattı:

365

"Oğlum sen boyundan büyük işler çevirdin. Sonunda ne olacağını da düşünmedin. Arada hatırlı dostlarımız olmasa gözümü kapar seninle ilgilenmezdim, ama yapamadım. Akın oğlum al kahveni iç ve uyan artık. Seni o metruk değirmenden çıkarmasay-dım, şimdi çoktan ölmüştün ?"

Ağabey devam etti:

"Seni tam ebeleyeceklerdi ki, buraya getirttim. Çünkü ben de bir toplantı için Cizre'ye gelecektim. Yüz yüze görüşmemizin iyi olacağını düşündüm."

Akın tüm bildiklerini Ağabey'e anlatmaya başladı. En başından başlayarak bir önceki akşama kadar başından tüm geçenleri aktardı. Ağabey, Akın'ı dikkatle dinliyordu. Duydukları karşısında hiç şaşırmadı. Akın'a hiç de soru sormadı. Akın'ın anlattıkları bitince ondan elindeki tüm kanıtları ortaya çıkarmasını istedi. Akın odaya getirilmiş çantasını açarak elindeki belgeleri, fotoğrafları ve teyp kasetlerini teslim etti.

Ağabey fotoğrafları dikkatle inceledi. Akın, Herman'ı merak ediyordu:

"Ağabey, Almanlar Herman'ı alıp götürdüler, acaba ona ne yaptılar ?"

O ana kadar benzin istasyonundan Almanlarla giden kişinin sıradan bir köylü olduğunu düşünen Ağabey telaşlandı. Akın'dan izin isteyerek odadan çıktı ve binanın operasyon merkezine geçerek tüm Türkiye'yi ayağa kaldırdı.

Toton Şövalyelerinin yıllardır, Akın'm aylardır aradığı Herman'ı şimdi Ağabey arıyordu. Hitler'in oğlunu burnunun ucundan kaçırmak Ağabey'i çılgına çevirmişti.

Birkaç saat sonra Ağabey odaya geri döndü. Şimdi anlatma sırası ondaydı:

"Değirmende bıraktığımız kadın ile üç erkek köylüler tarafından kurtarılmış. Hemen İstanbul'a hareket etmişler. Almanlar şimdi Atatürk Havaalanı'ndalar. Ülkelerine dönecekler ve biz de onları engellemeyeceğiz."

"Peki ya Herman ?"

"Senin Herman dediğin köylüyü benzin istasyonundan iki kişi götürmüş. Türk olan bizce malum bir kişi. Almanların sadece seni istediğini o nedenle köylüyü Kars'ta serbest bıraktıklarını söyledi. Adamlarım üzerine gitti, sıkıştırdı, ama herifin ifadesi değişmedi. Biz de adamı bırakmak zorunda kaldık. Diğer kişi ise Türkiye'de çalışan bir Alman gıda mühendisiymiş. Alman'ın oturma ve çalışma izni var. Onu da sıkıştırmaya çalıştık, hemen Alman Büyü-

kelçiliği'nin avukatları devreye girdi. Anında Alman Dışişleri Bakanlığı, bizim Dışişleri Bakanlığı'na nota verdi. Anlaşılan bu Alma-n'm arkası çok sağlam. Üzerine gidemedik, bir de üstüne özür dilemek zorunda kaldık."

Akın merakla sorusunu yineledi:

"Peki ya Herman ?"

Ağabey bir süre sustu, daldı gitti. Ardından konuştu:

"Senin tarifini ve fotoğraflarını verdiğin köylü bu sabah köyünün yakınlarında bir uçunun dibinde ölü bulundu. Ama işin ilginç tarafı cenazeye kimse sahip çıkmamış. Köylüler ölü bulunan kişiyi tanımadıklarını beyan etmişler. Yapılan otopsi sonunda da adam tepeden tırnağa rakıyla doluymuş. Savcılık kaza kanaatine vararak dosyayı kapatmış. Cenaze belki bir yakını çıkar diye Kars'ta morgda bekletiliyordu. Talimat verdim, belediyenin kimsesizler mezarlığına gömülecek."

Akm mırıldandı:

"Herman resmen yaşamadığı gibi resmen ölmedi!"

Akın aklına takılan bir soruyu hemen Ağabey'e yöneltti:

"Almanlar, Herman'ı bulmam için bin bir türlü numara çevirdiler, onu bulduktan sonra neden öldürmek istesinler ki ?"

"Bu sorunun yanıtını şimdi veremem. Ama mutlaka nedenini öğrenirim. O zaman senin verdiğin belge ve bilgiler, otopsi raporu ve de morgdaki fotoğraflar büyük önem kazanır..."

Akın verdiği belgeler sayesinde Ağabey'in hayatını kurtarmasının bedelini de ödemiş oldu böylece.

Kuşkusuz zamanı gelince Ağabey bu bilgileri kullanacaktı. Akın bu bilgilerin peşinde para için koşmuştu, ama Ağabey bunları onun gibi paraya tahvil etmeyi aklından bile geçirmezdi. Bu bilgiler zamanı geldiğinde Ağabey'e artı bir güç verecek ya da çok önemli başka bir bilgiyle değiştirecekti. Bu onun dünyası ve dünyasındaki kuraldı.

Ağabey bir şeyler düşündü ve Akın'a döndü:

"Şimdi ne yapacaksın ? Bu adamlar Hitler'in oğlunu öldürdüler-se olayın tüm görgü tanıklarını da yok etmek isteyecekler. Belgeleri bana teslim ettiğini bilemezler ve onları herhangi bir şekilde yayımlamaman için seni de en kısa zamanda temize havale ederler. Bilirsin bu Prusya disiplini, işi tamamlamadan peşini bırakmazlar. Ben de ömrün boyunca sana dadılık yapamam. Devlet olanaklarını artık senin için kullanamam."

Akın zor durumdaydı ve en önemlisi Ağabey yerden göğe kadar haklıydı.

"Ağabey, bir telefon edebilir miyim ?"

Ağabey, masadaki telefonu gösterdi. Akın eşinin numarasını çevirdi. Karşı tarafta telefon çaldı, çaldı, nice sonra açıldı.

"Merhaba canım ben Akın, nasılsın ?"

"Akın ne cehennemdesin ? Haftalardır seni arıyoruz !"

Hoppala. Akın'ın kansı da onu arayanlara dahildi demek. Hem bu "arıyoruz" kelimesi

de neyin nesiydi ? Karısı onu kimlerle birlikte arıyordu ? Ama kafası bunlarla uğraşmak için çok fazla yorgundu, tek kelimeyle yanıt verdi:

"Neden ?"

"Boşanmak için. Ortak avukat arkadaşımıza vekâlet ver de bu iş bir an önce bitsin !"

Akm'ın üst üste gelen sorunlarla boğuşmaya hiç niyeti yoktu. Sadece, "Teker teker gelin ulan" diye bağırmak istedi.

Tamam boşanacaktı, ama o an Akın'ın çok önemli bir başka sorunu daha vardı:

"Hayatım tamam, hemen sana vekâleti göndereyim. Benim biraz buralardan uzaklaşmam gerek. Hani diyorum, babamdan kalan evi satıp parasını en kısa sürede alabilir miyim ? Sen yardımcı olabilir misin ?"

"Tamam sen bana bir de satış için vekâlet gönder, ilk fırsatta çaresine bakarım."

"Ama hayatım, benim fazla zamanım yok. Acil paraya ihtiyacım var."

"O zaman sen bana vekâleti gönderince ben de sana on-on beş bin dolar havale ederim. Sonrasını hesaplarız. Vekâlet ne zaman burada olur ?"

Akm, Ağabey'e baktı, durumu anlattı. Aldığı yanıt kısıydı:

"Yarın sabah parayı hazır etsin, vekâleti elden yollarız !"

Akm telefon ahizesine aynı sözleri tekrarladı, vekâletleri getiren kişiye parayı vermesini söyledi. Kuru bir vedayla telefonu kapattı.

Ağabey odaya genç bir görevliyi çağırdı, Akın derdini anlattı. Yarım saat sonra noter onaylı iki vekâletname de hazırды.

Artık Ağabey'in gitme zamanıydı. Akın'a iki kelimelik son bir soru yöneltti:

"Ne yapacaksın ?"

"Para elime geçer geçmez yurtdışına gitmek istiyorum. Buralarda kalmam için hem bir neden yok hem de çok tehlikeli."

"Senin ortalıklarda görünmemen gerek. Bu binadan dışarı çıkmayacaksın. Ne lazımsa bizim adamlar sana sağlar. Yarın akşam

için hazırlıklarını yap. Paran akşamüzeri gelir. Çocuklar seni ya-nn akşam Kuzey Irak'a geçirir ve oradan da nereye istersen gidersin. Nasılsa cebinde çift pasaport var."

Akın, Ağabey'e yardımları için teşekkür etti.

"Keşke işin en başında bildiklerini benimle paylaşıydın, o zaman belki sonuç daha farklı olurdu!" diyen Ağabey, Akınla toka-laştı ve odadan çıktı.

Meraklısına son not

Her ne kadar dünya yirmi dört saatte bir kendi çevresinde dönüp dursa ve her şey ama her şey değişse de bazı alışkanlıklar insanların son nefesine kadar yakalarını bırakmıyor. Nitekim Ağabey ile Hasan Paşa da ayda bir akşam yemeğinde bir araya gelip iki kadeh rakı içmekten dünya savaşı çıkacak olsa vazgeçmiyorlardı.

Yine böyle bir akşamda laf döndü dolaştı Akın'dan açıldı. Hasan Paşa sordu:

"Yahu bizim Akın'dan hiç haber var mı ?"

Ağabey güldü:

"Ben de şimdi sana şunu verecektim" diyerek cebinden bir kâğıt çıkardı.

Hasan Paşa kâğıda bakarken Ağabey açıklamada bulundu:

"Akm bu mesajı geçen ay İnternet'ten Türkiye'de üyesi olduğu haberleşme grubuna göndermiş."

Hasan Paşa okumaya başladı:

Selam millet,

Tamam, uzun zamandır sesim soluğum çıkmıyordu, ama buna zorunluydum. Size geçen bu sürede neler yaptığımı anlatayım. Ama ne yazık ki sizlerden haber alacak kadar uzun süre İnternet'te kalamayacağım. O işi de umarım başka zaman hallederiz.

Son iki yıldan beri Hindistan'daydım. Bombay'ın biraz güneyinde Goa'nın kuzeyinde Umman Denizi kıyısında küçük bir kasabada yaşadım. Sahilde küçük bir evim vardı. Arkasında karabiber ağaçları, önünde ise palmyeler kumsala eğiliyordu.

Sandığınız gibi orada sadece kebab yapmadım, çalıştım da.

O kasabaya ilk gittiğimde ne kadar kalacağımı bilmiyordum. Sahil-

370

de uzun balıkçı kayıklarını izlerken yerleşmeye karar verdim. Ben de bir tekne aldım. Teknemin adını tahmin bile edemezsiniz. Adı Kari Manc'tı. Belki de bu yüzden on beş yaşında, ama sıkı denizci olan tekneye kanım kaydım ve beş bin dolara ağ takımlarıyla birlikte aldım. Ve iki yıl boyunca Umman Denizi'nde karides avladım. Geçen hafta teknemi sattım. Artık yeni denizlere yelken açmanın zamanı gelmişti. Çünkü hiç ummadığım halde Hindistan'dan bile sıkıldım. Eee ne yapayım, hayat nasılsa bir mastürbasyon ve hep aynı yerde çekilmiyor. Şimdi yeni bir hayata başlıyorum, pardon

mastürbasyona. Unutmayın yaşamak sadece bir mastürbasyondur."

Esentepe, temmuz 2004